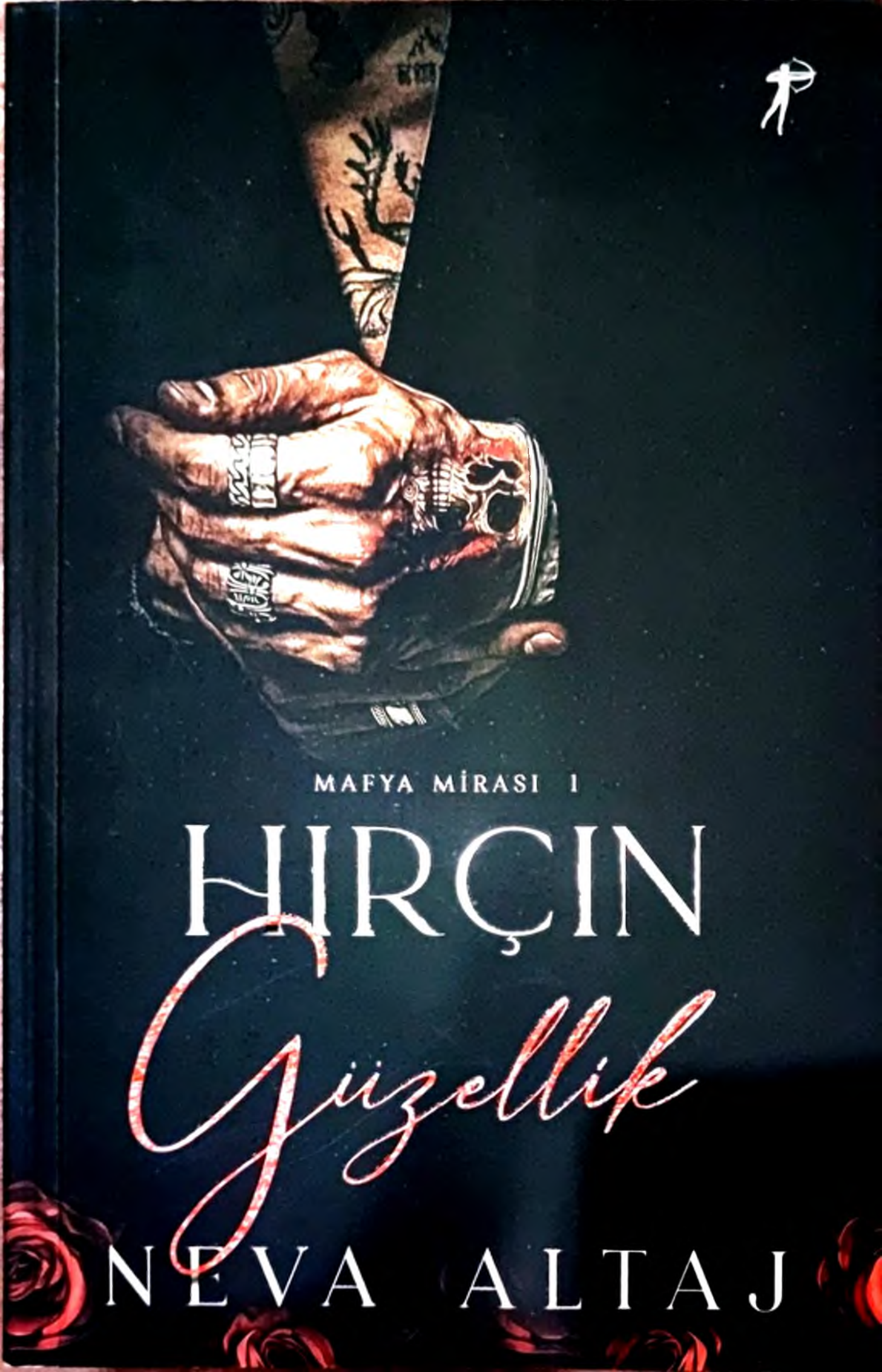

MAFYA MİRASI 1
HIRÇIN
Güzellik
NEVA ALTAJ

KUSURSUZCA KUSURLU SERİSİ'NİN
ÇOKSATAN YAZARI NEVA ALTAJ'DAN
YEPYENİ BİR SERİ!

Bana ait olana dokunan herkes, ölümcül sonuçlarıyla yüzleşir.
Ancak gazabımla yüzleşmesi için bugüne kadar gördüğüm en
güzel kadın getirildiğinde,
Ölü kalbim birdenbire yeniden atmaya başladı.

Bu hayatta masallara yer yok.
Güzel, asla canavara kapılmayacak.
Ancak bu canavarın onun gitmesine izin vermeye
hiç niyeti yok.

Herkesin bir bedeli vardı.
Mesele sadece hangi birimle ödeyeceğindi.
Benim tatlı, küçük *hacker*ımı parayla ikna etmek
mümkün olmasa da
Ailesinin hayatını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari
ARTEMİS
9 786258 667868
Çeviren: Tuba Özkat
Yetişkin okurlar içindir.

NEVA ALTAJ

HIRÇIN Güzellik

İngilizceden Çeviren: Tuba Özkat

Güzel ve Çirkin'i seven herkese.
Umarım Vasilisa ve Rafael'i beğenirsiniz.

Instagram takipçilerime: Evet, "Roman'ın Bakış Açısından" bölümü de dâhil.

KUSURSUZCA KUSURLU SERİSİ OKUMA SIRASI VE TEMALARI

1. Tuvaldeki Yaralar (Nina & Roman)

Temalar: Engelli erkek kahraman, sahte evlilik, yaş farkı, zıt kutuplar birbirini çeker, sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

2. Kırgın Fısıltılar (Bianca &Mikhail)

Temalar: Yaralı/engelli erkek kahraman, konuşma engelli kadın kahraman, görücü usulü evlilik, yaş farkı, güzel ve çirkin, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

3. Saklı Gerçekler (Angelina &Sergei)

Temalar: Yaş farkı, sorunlu erkek kahraman, onu sadece kadın kahraman sakinleştirebilir, bunu sana kim yaptı?

4. Harabe Sırlar (Isabella& Luca)

Temalar: Görücü usulü evlilik, yaş farkı, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman, hafıza kaybı.

5. Çalıntı Dokunuşlar (Milene&Salvatore)

Temalar: Görücü usulü evlilik, engelli erkek kahraman, yaş farkı, duygusuz erkek kahraman, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

6. Parçalanmış Ruhlar (Asya &Pavel)

Temalar: Kızın iyileşmesine yardım eder, yaş farkı, bunu sana kim yaptı, sahiplenici/kıskanç erkek kahraman, adam onun için yeterince iyi olmadığını düşünür.

7. Yanmış Hayaller (Ravenna&Alessandro)

Temalar: Koruma, yasak aşk, intikam, düşmandan aşka, yaş farkı, bunu sana kim yaptı, sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

8. Sessiz Yalanlar (Sienna&Drago)

Temalar: İşitme engelli erkek kahraman, görücü usulü evlilik, yaş farkı, zıt kutuplar birbirini çeker, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

9. Karanlık Günahlar (Nera&Kai)

Temalar: Huysuz-gün ışığı, zıt kutuplar birbirini çeker, yaş farkı, takipçi erkek karakter, sadece kadın kahraman onu sakinleştirebilir, adam ondan başka herkesten nefret eder, ona dokunursan ölürsün.

10. Tutsak Duygular (Zahara&Massimo)

Temalar: Yaş farkı, yasak aşk, sadece kadın onu sakinleştirebilir, zıt kutuplar birbirini çeker, adam ondan başka herkesten nefret eder, ona dokunursan ölürsün, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

11. Tutkulu Kaoslar (Tara & Arturo)

Temalar: Görücü usulü evlilik, yaş farkı, düşmandan aşığa, huysuz / günışığı, zıt kutuplar birbirini çeker, ona dokunursan ölürsün, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

12. Donmuş Kalpler (Iris & Adriano)

Temalar: Zıt kutuplar birbirini çeker, yaş farkı, takipçi erkek kahraman, zorla/görücü usulü evlilik, sadece kadın onu sakinleştirebilir, zıt kutuplar birbirini çeker, ona dokunursan ölürsün, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman.

Mafya Mirası
Okuma Sırası ve Temaları

1. Hırçın Güzellik (Vasilisa & Rafael)

Temalar: Güzel ve Çirkin yeniden anlatımı, yara izli erkek kahraman, yaş farkı, zıt kutuplar birbirini çeker, sahiplenici/kıskanç erkek kahraman, kaçırma.

2.Tatlı Hain (Yulia & Nikolai)

Temalar: Koruma romantizmi, yaş farkı, aşırı sahiplenici/kıskanç erkek kahraman, ona dokunursan ölürsün.

SÖZLÜK

Not: İngilizce olmayan hakaretler söz konusu olduğunda, (hem İtalyanca hem de Rusça) oldukça kaba olsalar da birebir çevrildiklerinde anlamını yitiriyorlar. Bu nedenle, bağlamı yansıtmak için eş değer ifadeler kullanıldı.

İtalyanca Kelimeler ve İfadeler

Vespetta: Küçük yaban arısı (sevgi ve şefkat olarak küçültme eki)

Cumpari: Vaftiz baba

Signore/Signor: Bay. Sonundaki "e" harfi, bir isimle birlikte kullanıldığında her zaman düşer. Örneğin, *Signor De Santi. Evet, signore.*

Vuole provare del prosciutto?: Jambonun tadına bakmak ister misiniz?

Che cazzo?!: Ne oluyor lan?!

Stai zitto!: Kapa çeneni/Sessiz ol!

Chi è quella?: O kadın kim?

Sbrigati, idiota. Ho bisogno di quella vernice: Acele et, aptal. O boyaya ihtiyacım var.

Sei la ragazza di Raffaello?: Sen Rafael'in kız arkadaşı mısın?

Pronto.: Hazır.

Cosa è successo?: Ne oldu?

Merda. Venti minuti: Siktir. Yirmi dakika.

*Buonasera, signorina:*İyi akşamlar, hanımefendi.

Non toccarla. Lei è mia. Capito?: Ona dokunma. O benim. Anladın mı?

SÌ. Ho capito. Mi dispiace molto: EVET. Anladım. Çok üzgünüm.

Potrei ucciderti per questo: Bunun için seni öldürebilirim.

Dice che è urgente: Acil olduğunu söylüyor.

Ma che fai, stronzo?!: Ne yapıyorsun, seni puşt?!

Vaffanculo! Sei cieco? Madonna santa!: Git kendini becer! Kör müsün? Yüce Tanrım!

Coglione! Mangia merda e morte, porca puttana!: Aptal! Bok ye ve geber, domuz fahişe!

Testa di cazzo: Sik kafalı

Tutto bene?: Her şey yolunda mı?

La mia principessa russa.: Rus prensesim.

Non ti lascerò mai andare.: Gitmene asla izin vermeyeceğim.

Sei pronto?: Hazır mısın?

Si. Iniziamo.: Evet. Başlayalım.

Vi dichiaro marito e moglie.: Sizi karı koca ilan ediyorum.

Farei qualsiasi cosa per te. Perfino lasciarti andare.: Senin için her şeyi yaparım. Bu senden vazgeçmek anlamına gelse bile.

Rusça Kelimeler ve İfadeler

Сволочь: Pislik

Придурок: Aptal, salak

Какой ужасный беспорядок: Ne korkunç bir dağınıklık.

Мне он нужен живым, Сергей. Понимаешь*?:* Ona sağ ihtiyacım var, Sergei. Anlıyor musun?

Yazar Notu

Dünyamız çok sayıda insan, kültür ve gelenekle dolu muhteşem bir yer. Farklılıklarımız ne olursa olsun, bizi birbirimize bağlayan ortak bir nokta var: Hepimiz bu dünyanın bir parçasıyız. Yazar olmak, masamdan ve dizüstü bilgisayarımdan çok uzaklara gitmesem bile bana ufkumu genişletme fırsatı veriyor.

Geniş bir okuyucu kitlem olduğu için bilmeyenler olabileceğinden, bu kitap ve seride geçenlerle ilgili birkaç kültürel not ekledim.

Sicilya: Konumu ve Dili

Sicilya, İtalya'nın beş özerk bölgesinden biridir. Yerel yönetim, kültürel farklılıkları ve dilsel azınlıkları korumaya yönelik idari yetkilere sahiptir. Ancak Sicilya, İtalya'nın bir parçasıdır ve bağımsız bir ülke değildir.

Bölge, Akdeniz'in en büyük ve en kalabalık adasıdır, İtalya yarımadasının hemen güneyinde yer almaktadır. Sicilya'nın kendine özgü bir lehçesi (yani Sicilya lehçesi) olmasına ve birçok insanın iki dil bilmesine rağmen, resmî dil İtalya ana karasındaki ile aynı olan İtalyancadır.

Bu nedenle, bu kitaptaki karakterler İtalyanca konuşmaktadır.

Rus İsimleri: Patronimik, Aile ve Küçültme Eki

Rus isimleri üç bölümden oluşur: İlk isim, göbek adı (patronimik) ve soyadı (aile adı). Patronimik, babanın ismine (veya bazı durumlarda baba tarafından gelen başka bir atanın ismine) ek getirilerek türetilmesidir. Bazı okuyucular, aile isimleri için kullandıkla-

rı "oğlu" ifadesiyle benzer bir kültürel uygulamaya aşina olabilirler. Örneğin, Tomson: Tom'un oğlu.

Rusça patronimiklerde ismin sonu, ismi taşıyan kişinin cinsiyetini belirtmek için değiştirilir. Erkekler için "evich" veya "ovich" ekleri kullanılır. Kadınlar için ise "evna" veya "ovna" ekleri kullanılır. Örneğin, Vasilisa Romanovna Petrova (Vasilisa "Roman'ın kızı" Petrova).

Ayrıca, Rusların isimlerin kısa (samimi) biçimlerini kullanma eğiliminde oldukları da dikkate alınmalıdır. Örneğin, Vasilisa: Vasya olarak kısaltılır.

TETİKLEYİCİ UYARI

Bu kitapta bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği, yakın bir aile ferdinin ani kaybından bahsedilmesiyle şiddet, işkence ve kanlı sahnelerin ayrıntılı anlatımlarının bulunduğunu lütfen unutmayın.

GİRİŞ

Rafael

20 yıl önce
(Rafael, 19 yaşında)

"TEMİZ," DEDİM TELEFONA.☆

Bir dakika sonra bakım işçisi kılığına girmiş bir adam, uzun koridorun sonundaki özel antika ve mücevher dükkânından çıktı, tepesinde acil çıkış işareti bulunan bir kapıya doğru aceleyle yürüdü. Jemin beyzbol şapkasını gözlerine kadar indirmiş olsa da başını eğik tutuyor, telefonu kulağına bastırarak çok sayıda güvenlik kamerasından yüzünü gizlemeye çalışıyordu. Arnavut mafyasının lideri Endri Dushku, video görüntülerini on dakikalığına bozması için alışveriş merkezinin güvenlik ofisindeki bir adama iyi bir meblağ ödemiş olmasına rağmen, Jemin tedbirli davranıyordu.

Görüş alanımdan kaybolur kaybolmaz personel merdivenine girdim. "Aşağı iniyorum."

"Hayır," diye emretti diğer taraftaki ses. "Endri patlamanın videosunu istiyor. Zamanlayıcıyı beş dakikaya ayarladım, o yüzden kameranı hazırla. İşin bittiğinde garaj çıkışında bekliyor olacağım."

Saatime bakmak için kolumu sıyırdım. Eski bir saatti, camı çizikti ve deri kayışı yıpranmıştı. Üstümdeki kıyafetlerim dışında, erkek kardeşimle birlikte Sicilya'dan kaçarken yanımda olan tek kişisel eşyamdı.

"Peki," diye homurdanıp telefonu kapattım.

Jemin gibi kendini beğenmiş pisliğin tekinden emir almak beni deli ediyordu ama bu boktan iş bugün bitecekti. Arnavut mafyasının lideriyle yaptığım anlaşma bu akşam sona eriyordu.

Çok şaşırtıcı olsa da dün, Dushku bana Arnavut örgütünde bütün standart avantajları içeren sıradan bir rol teklif etmişti. Kabul etmek istemiştim. Güvenlik sağlanacağı ve para sıkıntısı çekmeyeceğim anlamına geliyordu ama saygı yoktu. Yanlarına aldıkları Sicilyalı bir pislikten fazlası olmayacaktım. O yüzden saygılı bir şekilde teklifi geri çevirmiştim.

Organize suçun kaotik ve şiddet dolu dünyasında çok az değer korunurdu. Tek istisna, sözünü tutmaktı. Endri Dushku verdiği sözleri tutardı. Bu akşamdan itibaren özgür bir adamdım. Arnavutlar için çalışırken edindiğim deneyim ve yeraltı bağlantıları sayesinde kolayca geçimimi sağlayıp hedeflerime ulaşabilirdim. Erkek kardeşime bir gün eve geri döneceğimize dair söz vermiştim. Ve ben her zaman sözlerimi tutardım.

Sadece bu işi bitirmem gerekiyordu.

Merdiven boşluğunun kapısını aralayıp yelkovanın saatimde ikinci turu atışını izledim. Hafif tıkırtıları sessizliği bozan tek sesti, beton duvarlarda âdeta yüksek tavanlı bir kilisedeki lanet bir fısıltı gibi yankılanıyordu. Alışveriş merkezi birkaç saat daha açılmayacaktı, o yüzden etrafta pek kimse yoktu. Çoğu mağazanın çalışanları da henüz gelmemişti ve diğerleri de genelde yemek alanı gibi açık alanlarda toplanıyorlardı. Merkezin bu ucu ıssızdı, patlayıcıları yerleştirmek için bu yüzyılda doğan kimsenin ilgilenmediği eski biblolar ve parlak, narin ıvır zıvırlarla dolu mağazadan daha mükemmel bir yer olamazdı. Mağazanın sahibi eski kafalıydı ve Arnavut örgütünün "koruma" teklifini reddetmemesi gerektiğini iyi bilmeliydi. Ödemeyi reddetmeseydi, Dushku adama bir ders verilmesi gerekti-

ğine karar vererek bu haftaya bir patlamayla başlamazdı. Mağazanın içindeki bomba, lanet olası şeyi yerle bir edecek ve cam vitrinde saklanan koleksiyon parçalarını yok edecekti.

Telefonumu kayda hazırladığım sırada alışveriş merkezinin koridorunda bir çocuğun mutlu kahkahaları yankılandı. Vücudum baştan aşağı dondu. Şu anda burada kimse olmamalıydı. Hele çocuklar asla.

"Neden daha mağazalar açılmadan zavallı kadına bize yardım etmesi için sıkıntı çıkardığını anlamıyorum." Bir kadın sesi bana doğru geldi. "Elbiseyi daha sonra seçebilirdik."

"Kalabalıkla uğraşacak havamda değildim," diye cevapladı bir erkek. Küçük ayak sesleri yaklaşıyordu. "Bebeğim! Buraya gel!"

"Ah, bırak istediğini yapsın." Yine kadın. "Antika dükkânın vitrinindeki kristal gülleri sevdiğini biliyorsun. Etrafta kimse yok ve onu buradan görebilirsin."

Kapının kenarını öyle bir sıktım ki tahta çatırdadı. Kafamda sağır eden bir gürültü yankılandı, kalbim öyle yüksek sesle atıyordu ki beynim bu durumu işlerken kulaklarımı sağır eden gök gürültüsüyle yarışabilirdi. Jemin'i arayıp zamanlayıcıyı durdurmasını söyleyecek zamanım yoktu. Yapsaydım bile beni dinleyeceğinden şüpheliydim. Sivil kayıpları sikine bile sallamazdı.

Üç yaşlarında görünen ufak bir kız çocuğu merdivenin yanından hızla geçip doğruca antika dükkânının ışıklı vitrinine doğru koşarken neşeli kıkırtıları etrafta yankılandı. Yangın çıkaran cihaz patladığında havaya uçacak mağazaya doğru.

Düşünmedim, sadece koştum.

Neşeyle bağırarak mağazaya giden yolu yarılayan çocuğun peşinden koşarken adrenalin damarlarımı doldurdu. Vitrin penceresinde, ışıkların altında sergilenen parıltılı kristal çiçeklere uzanmak için kollarını önünde kaldırdı. Aramızda üç metre vardı.

İki ses arkamdan bir yerden bana bağırıyorlardı; annesi ile babası... Bir yabancının kızlarını kovaladıklarını görünce çıldırmış olmalılardı ama açıklamaya zaman yoktu. Patlayıcılar her an patlayabilirdi.

Ciğerlerimi patlatırcasına, "Dur!" diye kükredim.

Kız durdu.

Bir buçuk metre.

Arkasını döndü, benimle göz göze geldi. Çok geçti. Onu tehlikenin yolundan çekmek için çok geç kalacaktım.

Bir adım.

Tam kızı kollarıma aldığım anda büyük bir patlama havayı delip geçti.

Cam parçaları etime saplanırken yüzüme ve ellerime acı yayıldı, hissettiğim şey öyle yoğundu ki ciğerlerime nefes bile çekemedim. Etrafımdan duman ve toz bulutu yükseliyordu, sanki cehennemin derinliklerinde şiddetli bir kasırgaya yakalanmıştım. Kollarım titrese de küçük kızı göğsüme dayalı tuttum, başını çenemin altına sıkıştırmıştım ve kollarımla da sırtını koruyordum.

Lütfen Tanrım, iyi olsun.

Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki bırak onu güvenli bir yere taşımayı, arkamı dönecek fırsatım bile olmamıştı ama o kadar minikti ki vücudum onunkini tamamen sarıyordu. Kafamdaki çınlama ile yangın ve güvenlik alarmlarının sesleri yüzünden onu duyamadım; ne korku dolu çığlıklarını ne de titrek nefesini. Gürültülü ayak seslerini ve kadının yürek parçalayan haykırışını duydum.

Omurgamdan bir titreme geçti ve sağ bacağım altımda bükülünce dizim yere çarptı. Acı öyle yoğundu ki her nefesimle birlikte ciğerlerime hava çekmem zorlaşıyordu. Kendimi dik tutacak kadar gücüm kalmadı. Odaklanabildiğim tek şey, kızı göğsümde sıkıca tutmaktı. Elimi yanağına kaydırdım ve kendimi yan şekilde bıraktım. Camla kaplı yüzeye çarptığım anda yüzümde başka bir acı dalgası hissettim. Hâlâ kızın yanağını kavrayan ve onu tehlikeli zeminden uzak tutan elimin üstüne keskin camlar battı.

Patlama olalı daha birkaç saniye olmuş olmalıydı ama sanki saatler geçmiş gibiydi. Görüşüm bulanıklaşıyor, etrafımdaki her şey şekilsiz bir sisin içinde kayboluyordu. Mürekkep karası saçların arasından cilalı oniks gibi parlayan bir çift kocaman, kapkara göz hariç her şey. Kızın yanaklarıyla alnına kan ve lekeler bulaşmıştı ama ağ-

lamıyordu. Gömleğimi sıkı sıkı tutuyor ve bana dik dik bakıyordu. Sanki oyun zamanını böldüğüm için bana kızgındı. Kahkaha atardım ama enerjim yoktu.

Çocuk zarar görmemişti.

Çocuk katiline dönüşmemiştim.

Hâlâ sadece dümdüz katildim.

Etrafımdaki her şey solup gitmeye devam etti. Birisi ışıklarla mı oynuyordu? Görebildiğim tek şey kızın oniks gözleriydi.

Ama sonra onlar da kayboldu.

BÖLÜM bir

Vasilisa

20 yıl sonra
Günümüz

KAÇIRILMAK BOK GİBİ BİR ŞEY.

Mesanen doluyken kaçırılmaksa daha da berbat.

"Çişim var," diye mırıldandım.

Karşımdaki pislik başını telefonundan kaldırıp ahlaksız bir gülümsemeyle bana baktı. İstediği etkiyi yaratmadı çünkü gülümsemesi anında acı dolu bir yüz ifadesine dönüştü. Etli avucunu çenesine bastırıp çirkin suratına yayılan büyük, kırmızı çürüğü okşadı.

"Hayır," diye kükredi ve telefonuyla oynamaya geri dönüp beni tamamen görmezden geldi. Görünüşe göre, sırt çantamla ona vuruşumun etkisini hâlâ üstünden atamamıştı.

Uçağın motorunun gürültüsü, adamın telefonundan gelen futbol maçı sesleriyle rekabet ediyordu. Titremelerini önlemek için ellerimi sımsıkı kavuşturdum. Histeriye kapılmak bana hiçbir şey kazandırmazdı ve kaçma şansımı daha da azaltırdı. Sakin kalmam gerekiyordu. Ya da mevcut durumumu göz önünde bulundurarak, mümkün olduğunca sakin kalmam gerekiyordu.

Söylemesi yapmasından kolaydı.

Gözlerim uçağın şık iç tasarımında dolaştı. Orta koridorun her iki yanında, dört geniş koltuk vardı. Kabinin ön tarafına doğru, minderli iki kanepe birbirine bakıyordu. İçi tamamen pırıl pırıl bej deriyle ve zengin ahşap detaylarla bezenmişti. Daha önce birkaç defa özel uçaklara binmiştim ama bu uçağın lüksü başka bir seviyedeydi.

İsteğiniz dışında alıkonulma senaryoları düşünüldüğünde, bu çok daha kötü olabilirdi ama ortamın güzelliği gittikçe artan paniğimi azaltmıyordu. İki numaralı pislik sol taraftaki kanepeye yayılmış, bölme duvara monte edilmiş büyük ekran televizyonda o kadar şey içinden bir seyahat reklamı izliyordu.

Bu iki pislik beni sokakta yakalayıp minibüslerine attıklarında olduğu gibi, kalbim göğüs kafesimin içinde deli gibi bir ritimle atmaya devam ediyordu. Şerefsiz herifler neden beni hedef aldıklarını ya da nereye götürdüklerini hiç söylememişlerdi. Bir süre yol aldıktan sonra Chicago dışındaki küçük bir özel havaalanına varmıştık. Biz geldiğimizde uçak çoktan pistte bizi bekliyordu.

Ne kadar süredir uçuyorduk? Bir saat? İki? On? Emin değildim çünkü bu uçağa adımımızı attığımız anda ağzımın ve burnumun üstüne asit gibi kokan bir paçavra kapatmışlardı. Sanırım uçağın merdiveninden çıkarken reklamları seven sersemin hayalarına diz atmamalıydım. Bundan hoşlandığını söyleyemezdim.

Karşımda oturan pisliğe döndüm. Hâlâ telefonundaki oyunla fazlasıyla ilgiliymiş gibi davranıyordu ama bakmadığımı düşündüğünde bana gizlice bakışlar atıp duruyordu. Sapık herif.

"Dinle, eğer beni hemen tuvalete götürmezseniz buraya işeyeceğim." Bağlı ayak bileklerim elverdiğince bacaklarımı açtım. "Bu pahalı deri döşemenin sonunun iyi olacağını sanmıyorum."

"Tanrı aşkına!" Yerinden fırlayıp kolumu kavradı ve ayağa kalkmam için beni çekti. "Hank, bu kafadan kontağı tuvalete götürüyorum."

"Gözünü ellerinden ayırma, yoksa başka bir morluğun daha olacak," diye inledi Hank kanepeden, sanki kaybetmiş olmaktan korkuyormuş gibi elini aletine indirdi.

Adam koltukların arasındaki dar koridordan beni çekiştirirken, "Ayaklarım bağlıyken yürüyemem, seni salak!" diye bağırdım. "Ayrıca kelepçeyi de çıkarmanı istiyorum."

"O zaman zıpla. Ellerini çözecek de değilim." El bileklerimin arasındaki zinciri tutup çekti.

Acıyla bağırdım. Uçağa binerken son birkaç basamakta yine zincirden tutup çektiği için zaten bileklerimdeki deri açılmıştı. Bu, arkadaşının kıymetlisiyle fazla haşır neşir olmamdan sonra olmuştu. Gözlerim akmayan yaşlarla yandı ama hızlıca göz kapaklarımı kırpıştırdım, gözyaşlarımı sadece irade gücümle tutuyordum. Mankafanın kabalığı yüzünden yüzüstü düşmemek için koltukların arasında yarı sürüklenerek yarı zıplayarak ilerledim. Uçağın arka kısmına vardığımızda tuvaletin kapısını açıp beni içeri itti.

"Beş dakikan var," diye hırlayıp kapıyı çarparak kapattı.

Uçağın geri kalanı gibi tuvaleti de lüks içinde yüzüyordu. Burada öyle paslanmaz çelik falan yoktu, her şey koyu kahverengi ahşap dolaplar ve bej, deri döşemelerle kaplıydı. Hatta köşede ufak, minderli bir oturak bile vardı. Zarif görünümlü lavabo ve tuvalet ise hemen karşıdaydı. Onlara ulaşmak için dört defa zıplamam gerekti.

Kelepçeli ellerimin izin verdiği kadar hızlı şekilde işimi hallettim, sonra sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken etrafıma bakındım. İşe yaramadı. Boğazımda, her an kusacakmışım gibi mide bulandıran bir his vardı ve bu lüks oda etrafımda dönüyordu sanki. Ellerim hâlâ titriyordu. Kısmen acıdan ama çoğunlukla korkudandı. Hayatımda birkaç stresli durum yaşamıştım. Dört yaşımdayken silahlı bir çatışma. Aşçımızın Fransız tariflerini denerken mutfağı yanlışlıkla ateşe vererek çıkardığı iki küçük yangın. Hatta yıllar önce, babam rakip bir suç örgütüyle savaşa girdiğinde evimize yapılan baskın girişimi. Ancak kaçırılma olmamıştı. Babamın Chicago Bratva'sının lideri olduğu düşünülürse, belki de bunu bekliyor olmalıydım.

Sokağın ortasından güpegündüz kaçırıldığımda bunun babamla bir ilgisi olduğundan emindim. Pakhan'ın kızını fidye için kaçırmak o kişiye çok fazla para kazandırabilirdi. Tabii aptal herifler bunu görecek kadar uzun yaşarlarsa. Oysa şimdi, bunun para kazanmakla

ilgisi olduğunu düşünmüyordum. Şu âna kadar gördüklerime bakılırsa, beni kaçıran kişi epey zengindi. Bu bir tür mafya çatışması mıydı? Babamın yaptığı bir şeyin intikamı mıydı?

Bam!

"Daha işin bitmedi mi?" Kapının diğer yanından öfkeli bir ses kükredi.

"Birkaç dakikaya daha ihtiyacım var!" diye bağırırken lavabonun altındaki dolabı açmak için çömeldim. "Ellerin kelepçeliyken pantolonunun düğmelerini açmak pek kolay sayılmaz."

Cevap olarak bir şey söyledi ama duymadım, dolaptaki malzemeleri karıştırmaya fazlasıyla odaklanmıştım. Tuvalet kâğıdı. Havlular. Fazladan sabun. Ve tek kullanımlık bir diş fırçası.

"Bu işimi görebilir," diye fısıldadım.

Plastik paketi dişlerimle yırtıp bir şekilde bluzumun koluna sokmayı başardım. Sonra malzemeleri karıştırmaya geri döndüm.

Sünger. Daha fazla havlu. Prezervatif. *Cidden mi?* Kim uçakta seks yapardı ki? Başımı iki yana sallayıp devam ettim. Diş ipi. Hmm... Bir kol uzunluğu kadar ipi koparıp ne kadar sağlam olduğunu test etmek için uçlarını parmaklarıma sarıp gerdim ve çektim. Bir keresinde amcam bana birisini boğma teliyle nasıl boğacağımı göstermişti. Boktan ip ikinci çekişte koptu. Evet... Bu işe yaramazdı. Dikkatimi alt çekmeceye çevirdim.

Temizlik malzemeleri vardı ama şişeler saklanamayacak kadar büyüktü. Plastik eldivenler. Ve sprey deodorant. Erkekler için. Seyahat boyu. Mükemmel.

Kutuyu alıp doğruldum ve küçük tüpü kot pantolonumun beline sıkıştırdım. Zulamı kapatmak için büyük beden üstümü düzeltiğim sırada kapı hızla açıldı.

"İşin bitti mi?" diye sordu pislik herif. Sanırım Hank bu ahmağı az önce Vinny olarak çağırmıştı.

"Evet." Sifona bastım, sonra da sabırsız piç arkamdan dik dik bakarken ellerimi yıkadım. Mal herif.

Başka seçeneğim olmadığı için tuvaletten zıplayarak çıktım. Bu sırada sakladığım deodorantın şişesi kalça kemiğime battı.

Deodorant ve diş fırçasıyla nasıl bir hasar verebileceğimi bilmiyordum ama görecektik. İndiğimiz anda kaçmaya çalışmam ve sonra da bir telefon bulmam gerekiyordu, yoksa bir daha asla fırsatını bulamayabilirdim.

Babamın ABD'nin her yerinde bağlantıları vardı. Benim için hemen gelirdi. Ya da Chicago'ya yakın bir yerde değilsek, babam gelip beni alana kadar beni güvenli bir yere götürmesi için birini ayarlardı. Sonra da bu piçleri öldürürdü.

Zıp.

...çok...

Zıp.

...ama çok...

Zıp.

...acı verecek şekilde.

"Geldik," dedi Vinny bir saat kadar sonra. "Şimdi bacaklarını çözeceğim ama yine herhangi bir şey deneyecek olursan, buna pişman olursun."

Taktik değişikliği yapmaya karar vererek, "Neredeyiz?" diye sordum uysalca. Belki direnmeyi bıraktığımı düşünürlerse gardlarını indirirlerdi?

Piç kurusu sorumu görmezden geldi. Ayak bileklerimdeki plastik bağları kesti, sonra kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı. "Yürü."

Koltukların arasından geçip piste ayak basmak için uçağın dar merdivenlerinden inmeye başladım. Bir numaralı pislik arkamdaydı, iki numaralı pislikse yolu gösteriyordu. Hava temizdi ve hafif esinti tuzlu su kokusunu taşıyordu. Kıyıya yakındık. Belki de Florida'daydık? Chicago'dan çok daha sıcaktı.

Hayalarını dizimle tanıştırdığım piç, Hank, merdivenlerin dibinde durdu, pistten uzağa doğru yayılan toprak yolu gözledi. Etrafıma bakındım. Görünürde hiç kimse yoktu ve yandaki tek bir bina dışında, hiçbir yapı da yoktu. Burası havaalanı bile değildi. Sadece bir hava sahasıydı. Asfalt bir pist. Çimler. Yükselip alçalan tepeler. Florida'ya hiç gitmemiş olsam da böyle göründüğünü hiç sanmıyordum.

Tepemden bir yerden bir kuşun tiz ötüşü geldi ve başımı yukarı kaldırıp sesin kaynağına odaklandım. Bir martıydı. Gözlerimi kıstım çünkü güneş tam tepedeydi. Gün ortasıydı. Gün ortası olamazdı. Beni kaçırdıklarında öğleden sonrayı çoktan geçmişti.

"Guido geç kaldı," deyip Hank'in yanına geçti Vinny. Etli eli kolumu acımasızca sıkıyordu.

"Birazdan gelir." Hank omzunu silkti ve cebinden bir paket sigara çıkardı.

Günle ilgili düşünmeyi bir kenara bırakıp gözlerimi Hank'in elindeki çakmağa diktim. Kalp atışlarım hızlandı, küçük aleve bakarken damarlarıma adrenalin hücum etti. Fırsat ayağıma gelmişti. Ama kolumun serbest kalması lazımdı.

"Ben de bir tane alabilir miyim?" diye sordum. "Lütfen?"

Hank bana gözlerini kısarak baktı. "Kaç yaşındasın sen? On üç mü?"

Taşaklarına tekrar diz atma dürtümü bastırıp onun yerine gülümsedim. Tıpkı annem gibi, çoğu kadından daha kısa olabilirdim ama bu şerefsizin, bol tişörtümün altından göğüslerimin şişkinliğini görebildiğine emindim.

"Yirmi üç."

"Yaa, tabii." Hank alayla gülerek paketten bir sigara çıkardı ve bana uzattı.

"Sakıncası var mı?" Kolumu çekip Vinny'nin sosis gibi parmaklarının sıkıştırışından kurtardım.

Vinny homurdandı ama beni bıraktı.

Uzatılan sigarayı alıp dudaklarımın arasına koydum, hafif bir esintinin yüzüme doğru uçuşturduğu saç telleriyle cebelleştim. Ellerimi kotumun beline doğru indirirken burnum yanıltmayacak şekilde deniz havasıyla doldu. Hank tekrar çakmağını çıkarıp bana doğru uzattı.

Dudaklarımda şeker gibi bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim."

Geriye çekilip deodorant şişesini kaldırdım ve bastım. Kısa bir anlığına keskin, erkeksi bir kokuyla sarmalandım ama sonra, sprey aleve ulaştı. Uyduruk alev makinem hedefine ulaştığında, o hoş erkek kokusu yanan kumaş ve yanmış deri kokusuna dönüştü.

Hank kükreyerek geriye doğru çekilip ateşten uzaklaştı. Sergei amcamın gösterdiği bu özel numarayı deneme fırsatını bulmayı hiç beklemiyordum ama hayat sürprizlerle doluydu.

Ancak zaferim uzun sürmedi. Vinny'nin saçımı avuçlamasıyla başımın tepesine acı yayıldı. Çığlık attım. Gözlerim yaşlarla doldu ve kısa bir an için teslim olma dürtüsüyle dolup taştım. *Hayır. Mümkün değil.* Koluma sakladığım diş fırçasını avucuma kaydırdım. Fırçalı tarafını kelepçeli ellerimle kavrayıp orospu çocuğunun sol gözünü hedef alarak salladım.

Adam öyle iriydi ki hamlem göz kapağını sadece çizdi, elmacık kemiği boyunca bir çizik bıraktı. Yine de Vinny böğürdü ve beni tutan eli kaydı. Serbest kaldığım anda döndüm ve pistten toprak yola doğru koştum. Burası normal bir araç yolu değildi, iki yanında zeytin ağaçları bulunan dar bir patikaydı. Bana koklattırdıkları şey her neyse, hâlâ onun etkisiyle sersemlemiş hâldeydim ve bacaklarım uzun süre bağlı kaldıkları için hâlâ titriyordu, o yüzden koşmakta zorlandım. İki defa sendeledim ama kan dolaşımımda dolaşan adrenalin devam etmemi sağladı. Muhtemelen kaçmak için tek şansım buydu.

Toprak yolu yarıladığım sırada bir motorun derin gürültüsü etraftaki tepelerden yankılandı. Ağaçların arasından bir toz bulutu yükseldi ve virajda bir araba belirdi. Bu kırsal alana hiç uymayan gıcır gıcır, beyaz bir spor araba yaklaşıyordu. Bir an için, gelen kişinin dost mu düşman mı olduğunu bilmediğimden tereddüt ettim ama başka seçeneğim yoktu. Ona doğru koşmayı sürdürdüm.

Sadece birkaç adım atabilmiştim ki iki el beni arkamdan yakalayıp ayaklarımı yerden kesince nefesim kesildi.

"Seni kaltak!" Vinny kulağıma hırladı.

Bacaklarımı savururken, "İmdat!" diye bağırdım.

"Dur lan!"

"Asla!" Sağa sola kıvranıp kendimi kurtarmaya çalıştım ama tutuşu gevşemedi.

Beyaz araba birkaç metre uzağımızda durdu. Sürücü kapısı açıldı ve yirmilerinin sonundaki sarışın bir adam dışarı çıktı. Soluk mavi kot pantolon ve basit, beyaz bir tişört giyiyordu.

"Lütfen bana yardım et," dedim yeni gelen adama.

Bana hızlıca bir bakış attıktan sonra Vinny'ye döndü. "Bu da ne?"

Sesi hırıltılıydı ve hafif bir aksanı vardı, ana dilinin İngilizce olmadığını belli ediyordu.

Arkamdaki adam boğuk sesle, "*Hacker*," diye cevap verdi.

Ne oluyor be? Küçük hobim yüzünden değil de babam yüzünden kaçırıldığımdan emindim. Belki de bu adamlar kim olduğumu bile bilmiyordu.

Kotlu adamın kaşları saçlarına kadar yükseldi. Yeşil gözleri bana kaydı, beni baştan aşağı süzdükten sonra tekrar karışmış saçlarıma kadar geri çıktı.

"Bak bu çok ilginç bir gelişme oldu." Gözlerime baktı. "Sicilya'ya hoş geldiniz, hanımefendi."

BÖLÜM iki

Rafael

İki hafta önce
De Santi Malikânesi, Taormina yakınları, Sicilya

"BU KADAR ERKEN ARADIĞIM İÇİN ÇOK ÖZÜR DİLERİM PATRON," dedi hattın diğer ucundaki IT uzmanım. "Ama yine oldu."

Geriye doğru çekildiğimde aletim son takıldığım kadının içinden kayıp çıktı. Kız masada önümde yatıyordu, kızıl saçları masanın kenarından sarkıyordu. Telefonu kulağıma sıkıca bastırdım. "Ne?"

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," dedi Mitch biraz histerik bir ses tonuyla. "Tüm güvenlik duvarlarını yeniden kurduk ve dört adamım bütün gece onları aşmaya çalıştı. Her şey sağlam görünüyordu."

"Eğer birisi sistemimize tekrar girmişse, demek ki sağlam falan değilmiş," diye homurdandım.

Constanza, ayırdığı bacaklarının arasından bana bakarak, "Rafael? Neler oluyor, aşkım?" diye nefes nefese sordu. Dudakları flörtöz bir gülümsemeyle aralıktı. Ancak gözleri yüzüme değil, köprücük kemiğimin hemen üstündeki noktaya sabitlenmişti.

"Giyin." Arkamı dönüp ofisimi geçerek açık balkon kapılarına doğru yürüdüm. "Bu sefer ne yaptılar, Mitch?"

"Pazarlama hesabımızdan, Seattle'daki bir çocuk kilise korosuna havale emri verdiler. Ama sadece yirmi dolar, pek de önemli bir sorun değil, değil mi?"

Balkon kapısının pervazını sıkıca tuttum. "Dünyanın bu bölgesindeki en büyük kişisel güvenlik şirketiyiz ve birisi aylardır sistemimize izinsizce giriyor, bizi aptal durumuna düşürüyor. Sen de *buna* önemsiz bir sorun mu diyorsun?"

"Evet... Yani, hayır. Elbette hayır."

Gözlerimi ağaçların tepelerinde ve aşağıdaki bahçenin yemyeşil bitki örtüsünde gezdirdikten sonra, sabah güneşinin engin denizin yüzeyinden yansıdığı ufka çevirdim. Kıyıdan biraz aşağıda, ufak marinada demirlemiş olan iki yatım nazik dalgalarla salınıyordu.

Yirmi beş yıl önce Guido ile birlikte Sicilya'dan kaçtığımızda, ABD'de kalmak için hiçbir belgemiz yoktu, o yüzden yasal bir iş bulmama imkân yoktu. Özellikle de reşit olmadığım için. Sokaklarda yankesicilik yaparak kardeşimle karnımızı zar zor doyurabilmiştik. Tek seçeneğim, bölgedeki Arnavut örgütüne ulaşmaktı. Kardeşimle beni almayı kabul etmişlerdi. Ancak şartları çok net açıklamışlardı. Gerekli kimlikleri sağlayacaklar, başımızı sokacağımız bir ev ayarlayacaklar ve kırıntıların peşine düşmeyelim diye karnımızı doyuracaklardı. Karşılığında sonraki beş yıl boyunca onların emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getirmem gerekiyordu. Dushku'nun teklifini kabul ettiğimde, neredeyse iki gündür yemek yememiştim. "Kazandığım" her şey, evimiz olarak kullandığımız döküntü garajdaki odanın kirasına gidiyordu. Açlıktan ölmek ile şeytanın teklifini kabul etmek arasında seçim yapmak zorunda kaldığımda, ikincisini seçmiştim.

İlk başta, elektronik olarak gönderilemeyecek kadar önemli mesajları iletmek, kokain satmak veya cesetleri ortadan kaldırmak gibi ayak işleri verilmişti. Sonra yardımcısı olarak Jemin'in yanına atanmıştım. Dushku'nun infazcılarından biri olan Jemin, arka planda kalıp tüm kirli işleri bana yaptırmaktan çok memnundu. Dayak. İşkence. Ve tabii ki Dushku'nun gereksiz gördüğü herkesi ortadan kaldırmak. İster kendi örgütü içinden olsun, isterse sadece yoluna çıkan dışarıdan biri olsun. Guido'nun bir daha asla aç yatmadığın-

dan emin olmak için ömrümün beş yılını ve ruhumun kocaman bir parçasını feda etmiştim. Ardından da sonraki on beş yılımı şu anki imparatorluğumu kurmaya harcamıştım.

Şu anda bulunduğum yere gelmem yirmi yılımı almıştı. Sokaklarda yaşayan, artıklarla hayatta kalan ve masum insanların ceplerinden aşırabildiği kadarını aşıran zavallı bir pislikten, adından saygıyla bahsedilen bir adama dönüşmüştüm. Korku salan bir adama. Hepsini de kendi ellerimle, tırnaklarımla kazıya kazıya yapmıştım, kelimenin tam anlamıyla cesetlerin üzerinden geçmiştim. Vatanımdan bir dilenci olarak ayrılmış olabilirdim ama bir hükümdar olarak geri dönmüştüm. Lanet olası bir siber zorbanın beni aptal yerine koymasına izin vermeyecektim.

"Piçin yerini tespit etmeyi başardın mı?" diye sordum.

"Hayır. VPN ve IP adresi karıştırıcıları kullanıyor, konumunu dünyanın dört bir yanında gösteriyor."

"Her seferinde farklı bir konum mu?"

"Evet. Tokyo. Manila. Chicago. Panama. Lahey. Bir keresinde Patagonya'da bir konum belirledik. Her seferinde farklı konumlardan dokuz ayrı olay oldu. Ancak... Bir saniye." Parmaklarının klavyenin üzerinde hızla hareket edişinin sesi geldi. "Altı ay önceki ilk saldırı ve bu son saldırı Chicago bölgesindeki bir IP adresini gösteriyor. Bu," daha fazla klavye sesi geldi. "Saldırıların bir internet kafeden yapıldığı anlaşılıyor. Ama aynı yer değil."

Arkamdan ahşap zeminde tıkırdayan topuklu ayakkabıların sesi geldi. Omzumun üzerinden baktığımda Constanza'nın kanepenin yanında durduğunu gördüm. Bir saat önce üzerinden çıkardığım kısa, kırmızı elbiseyi giyiyordu. Kıçını zar zor kapatan ve upuzun bacaklarını ortaya çıkaran elbiseyi. Saçları açıktı, her bir teli yerli yerindeydi, klasik güzellikteki yüzünü çevreliyordu. Ölümcül güzellikteydi. Yattığım kadınlar hep öyleydi. Yanımda güzel kadınlar olmasına alışkındım. Para, görünüşün tek başına satın alamayacağı şeyleri alabilirdi. Gerçek buydu.

"Perşembe öğleden sonra röportajım var." Constanza'nın dudakları parıltılı bir gülümsemeyle genişledi. "Albini'de gördüğüm muhteşem, siyah bir elbise var... Bunun için mükemmel olurdu."

Eminim öyle olurdu. Albini, Avrupa'nın bu bölgesindeki en pahalı giyim markasıydı. Binlerce dolarımı bir elbiseye harcamasına izin vereceksem, konuşurken yüzüme bakmayı öğrenmesi gerekecekti. Sevişirken de.

"Hayır. Normal mağazalarından birinden elbise alabilirsin. Benim hesabıma yazmalarını söyle."

Constanza'nın yüzündeki gülümseme seğirdi ama çabucak bunu gizledi. Yüksek topuklu ayakkabılarının tıkırtılarıyla aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni öpmek için parmaklarının ucunda yükseldi. "Teşekkürler, aşkım."

Dudakları benimkilere değdiğinde, fark edilmeyecek kadar hafif bir şekilde irkildi. Hakkını vermem gerekiyordu; yattığım kadınların arasında muhtemelen en iyi oyuncuydu. Tiksintilerini saklamak için çok uğraşıyorlardı. Bazıları bu konuda diğerlerinden daha başarılıydı. Constanza da ne kadar iyi olursa olsun, diğerleri gibi loş ışıkta bile yüzüme bakmayı kaldıramıyordu.

Kadınların benimle uzun süre takılmalarının tek nedeninin onlara sunduğum lüks seyahatler ve pahalı hediyeler olması da umurumda değildi. Yanlarında bir canavarın olmasına katlanmalarının karşılığı olarak kıyaslanamayacak bir lüks. Adil bir takastı. Bazı kadınlar buna daha uzun süre tahammül edebilirdi. Çoğu edemezdi.

Birkaç yıl önce, bir kulüpte bir kadım tavlamıştım. Ya da daha doğrusu, o beni tavlamıştı. Ana karadan, tanınmış, sosyetik bir kadındı ve Sicilya'da arkadaşlarıyla tatil yapıyordu. Muhtemelen arkadaşlarından biri ona kim olduğumu söylemişti. Hayatın tadını çıkarıyordu ya da belki de daha fazlası vardı ve ben o anda fark etmemiştim. Masalarında şampanya patlatarak bir şeyi kutluyorlardı. Otelimdeki süite vardığımızda, son çıkan şarkıları söylüyor ve ellerini üzerimden uzak tutamıyordu. Seviştik. Birkaç defa. Daha fazlası için yalvardı. Yatakta bir kadını nasıl memnun edeceğimi biliyordum. Zavallı kadın onunla evlenmemi bile istemişti. Ancak sabah olduğunda, ayık ama akşamdan kalma bir şekilde uyandığında yüzümü görüp çığlık atmıştı. İki dakika sonra odadan koşarcasına çıkmış ve onun için çağırdığım taksiye binmişti.

"Bir daha ne zaman görüşeceğiz?" diye şakıdı Constanza.

"Ben seni ararım," dedim. Sonra da omuzlarına attığı ceketimi işaret ettim. "Ceketimi çıkar."

"Ama dışarısı soğuk."

"Hemen, Constanza. Aşağıdaki adamlarımdan biri sana kendi ceketini verebilir."

Biraz somurtsa da ceketimi kanepenin arkasına bıraktı ve ofisten hızla çıkıp büyük meşe kapıyı arkasından kapattı. Dışarıdaki manzaraya doğru dönüp telefonu tekrar kulağıma dayadım.

"Beni dikkatlice dinle, Mitch. O *hacker*ı bulacaksın ve bunu çabucak yapacaksın. Tüm Chicago'daki her boktan internet kafeye adamlarımızdan birini yerleştirmen gerekse bile umurumda değil. O orospu çocuğunun bulunup bana getirilmesini istiyorum."

"Ama... Orada yüzlerce internet kafe var patron."

"Umurumda değil!" diye hırladım telefona. "O herifi bul. Yoksa kafanı omurgandan ayırırım!"

"Emredersin, patron. Tabii. Halledeceğim."

Telefonu kapattıktan sonra kardeşimi aradım.

"Raff." Guido ahizeye doğru esnedi.

Ofisimi yatak odama bağlayan kapıya doğru ilerlerken, "Bu hafta önemli bir şey var mıydı?" diye sordum.

"Tanrım, Rafael. Saat sabahın altısı."

"Bana cevap ver!"

"Bildiğim kadarıyla yok. Mevcut sözleşmelerin çoğu düşük değerliydi, o yüzden onları reddetmeye karar verdim. İlanları kontrol etmem gerekiyor ama dün gece eklenen bir çifte suikast emri gördüm sanki. Ancak miktar bir milyondan azdı."

"Kabul et," diye bağırarak giyinme odasına girdim.

"Tamam. Kimi gönderiyoruz? Hedefler Almanya'da ve sanırım Allard'ın ekibi zaten orada."

"Hayır." Takım elbise sırasının arkasına gizlenmiş düğmeye bastım ve dolabın arka kısmının yana kayışını izledim. Birkaç saniye sonra tavan ışıkları yandı, gizli odanın içini ve silahlarla kaplı duvarları aydınlattı.

"O zaman kimi göndermek istiyorsun?"

"Hiçbir ekibi göndermeyeceğiz. Bu işi ben halledeceğim."

"Neden?"

"Guido, eve bir saat önce dönmüş olmama rağmen, güne berbat bir başlangıç yaptım. Dikkatimi başka yere yönlendirmem lazım." Gözlerim önümdeki uzun menzilli tüfeklerin üzerinde gezindi. "Özel bir öldürme talimatı var mı?"

"Hımm... Bir bakayım. Hayır. Öldürme yöntemi konusunda bir tercih yok."

"Mükemmel. Dosyayı bana gönder ve pilota uçağı saat yediye kadar hazır etmesini söyle." Telefonu kapatıp duvardan M40'ı aldım.

Kişisel olarak bir işi üstlenmemin üstünden neredeyse on yıl geçmişti, Sicilya'ya dönmeden hemen önceydi. Adanın doğu kıyısını ele geçirmek ve kontrolü sürdürmek için yapmam gereken onca pis iş varken, paralı asker rolümden "emekli olmam" gerekmişti. Şimdi Delta Güvenlik'in stratejik olarak konumlandırılan üslerini kullanan, dünyanın dört bir yerine dağılmış on bir suikastçı ekibim vardı. Bugünlerde kardeşim gizli operasyonlarımızın bu kısmını yönetirken ben de işimizin yasal kanallarında kanlı parayı aklamaya ve yatırımlara odaklanıyordum.

Orospu çocuğunun tekinin taşak geçmeye karar verdiği işle.

O piçi elime geçirmek için sabırsızlanıyordum.

Vasilisa

Rus Bratva'sı Pakhan'ı Roman Petrov'un Evi, Chicago

Odamın kapısı hızla açıldı.

"Hay sıçayım, baba!" Sandalyemden fırladım. "Kapıyı çalmasını bilmiyor musun?"

Bana gözlerini kısarak öfke dolu bir ifadeyle bakan yüce Roman Petrov içeri girdi. Hızlı adımlarla yaklaşırken bastonu ahşap zeminde hafif tıkırtı sesleri çıkarıyordu, sonra da eğilip yüzüme yaklaştı.

"Cezalısın," dedi dişlerinin arasından.

"Ben çocuk değilim. Beni cezalandıra— Ne yapıyorsun? Hayır! Bilgisayarımı bırak! Baba!"

"NASA?" Dizüstü bilgisayarımı kolunun altına sıkıştırıp fişini duvardan çekip çıkardı. "Siktiğimin NASA'sı?!"

Hay sikeyim. "Nasıl öğrendin?"

"Felix'i köşeye sıkıştırdım ve ağzındaki baklayı çıkardı."

Ağzım açık bakakaldım. Felix, Sergei amcamın ordu zamanlarından arkadaşıydı ama yaşlı keçi artık daha çok aile üyemizdi. Onun kıramayacağı bir sistem yoktu ve siber araştırmayla ilgili bildiğim her şeyi ondan öğrenmiştim. Ayrıca doksan yaşını geçmişti ama bunu asla itiraf etmezdi. Neredeyse on yıldır, insanlara daha seksen yaşını bile geçmediğini söylüyordu. Felix dedemin beni ispiyonladığına inanamıyordum!

"Sadece takılıyordum baba. Hiçbir şey yapmadım. Yemin ederim. Sadece girdim ve çıktım."

"Ya? Yani sen sadece... Ulusal Havacılık ve Uzay Dairesi'ne şöyle ufak bir dijital ziyarette bulundun?"

"Sayılır..." Ona pişmanlık dolu bir ifadeyle gülümsedim.

Boğazından tehditkâr bir homurtu çıktı. "Sana söyledim, Vasilisa. Bin kere söyledim, hükümet sistemlerini *hack*leyemezsin! Bu yasa dışı!"

Tek kaşımı kaldırdım. "Bu bölgedeki en büyük suç örgütlerinden birinin lideri olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Kızımın da yasa dışı işlere bulaşmasını istemiyorum."

"Peki, eğer aile işlerine yardım etmeme izin verseydin, heyecan aramak için yeteneklerimi başka yerlerde ziyan etmek zorunda kalmazdım," diye bağırdım.

"Bratva'nın hiçbir işi yasal değil, Vasilisa. Seni bu işlerin yakınında bile istemiyorum."

"Ivan'ın gümrük belgelerini halletmesine yardım etmeme bile izin vermiyorsun. Her şeyi halletmek için alt kattaki ofiste iki gece geçirmesi gerekti."

"Kızımın kaçak mallar için ithalat manifestosu düzenlemesine izin vermem!"

Kaçak mallar. Gözlerimi devirdim. Sanki Bratva'nın çoğunlukla uyuşturucu ticareti yaptığını bilmiyormuşum gibi. Cahil bir çocuk gibi davranılmasından bıkmıştım artık.

"Alexei'yi ortaklarınla yaptığınız toplantılara götürüyorsun!"

"Ben görevden ayrıldığımda, Bratva'nın liderliğini erkek kardeşin devralacak. Hazırlıklı olması gerekiyor."

Başımı iki yana salladım. "Çok ikiyüzlüsün, baba."

"Suç dünyası bir kadına göre bir yer değil, Vasilisa. Eğitimini bitireceksin. Normal bir iş bulacaksın. İyi bir adamla çıkacaksın. Belki bir muhasebeciyle falan."

İç çektim. Fazla korumacı lafı, babamı tanımlamak için yetersiz kalırdı. Bir keresinde, arazi kapısının dışında biriyle öpüştüğümü gördüğünde, sırf adamın kafası tıraşlı ve kaşında *piercing* var diye adamı neredeyse boğuyordu.

"Unuttuysan, geçen cuma mezun oldum."

"Ve sırada yüksek lisansın var."

"Yüksek lisans yapmak istemiyorum baba! Çalışmak istiyorum. Senin için."

"Öyle bir şey olmayacak." Suçlayıcı bir şekilde parmağını bana uzattı. "Bu *hack*leme işi de şu anda bitiyor, Vasilisa. Bir daha yapmayacaksın. Söz ver bana!"

"İyi."

"Söz ver."

"Söz veriyorum. Bir daha hiçbir şekilde devletin veri tabanlarına girmeyeceğim."

"Ve?"

Gözlerimi devirdim. "Ya da başka herhangi bir yere."

"Güzel." Eğilip başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Ben de seni seviyorum. Artık dizüstü bilgisayarımı geri alabilir miyim? Girmemi istediğin 'normal' işlere başvurmaya başlamam lazım."

"Olmaz."

"Baba, bu adil değil—" Havayı kokladım. "Bu koku da ne?"

Kapım yine gürültüyle açıldı ve odaya yanık bir koku yayıldı.

"Baba!" Kız kardeşim Yulia içeri koşturdu. "Igor yeni mikrodalgayı ateşe verdi."

"Yine mi?" diye bağırdı babam. "O aptala emekli olduğunu söyledim! Onu kim içeri aldı? Onu ve o mutfakta çalışan herkesi öldüreceğim."

Odamdan aceleyle çıkarken bilgisayarımı da yanında götürdü. Yatak odamın kapısını çarpınca kız kardeşim de ben de çığlık attık.

"Bunun sebebi neydi?" Yulia yatağıma uzanırken sordu.

"Dizüstü bilgisayarıma el koydu."

"Onu gördüm. Dün o şirketi *hack*lediğini mi öğrendi? Bu defa ne yaptın?"

"Kütüphanenin yanındaki internet kafeden kilise korosuna bağış yolladım." Omuzlarım çöktü. "Ama görünüşe göre, Felix NASA'nın güvenlik duvarlarını kurcaladığımı babama söylemiş."

"Tanrı aşkına, Vasilisa. Neden bu saçmalığı yapıp duruyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki de hiçbir şeye yardım etmeme izin vermediği için babamla ödeşmemin bir yoludur." Yerimde kıpırdandım. "Ya da belki de artık bu kadar boş zamanla ne yapacağımı bilmediğim içindir."

"Daha fazla dışarı çıkmalısın. Görüştüğün şu adama ne oldu?"

"Oliver mı?"

"Evet. İç çamaşırı modeli. Çok ateşli." Yulia yatakta dönüp kendini yelpazeledi.

Başımı yukarı kaldırıp gözlerimi tavana diktim ve sandalyemde sağa sola dönüp durdum. Evet, Oliver inanılmayacak kadar yakışıklıydı. Şehir merkezindeki bir kafede, yanımdaki masaya oturduğunda tanışmıştık. Başta ona hiç dikkat etmemiştim, Felix dedemin benim için yaptığı kodlama alıştırmalarına dalmış hâldeydim ama sonra Oliver yanıma oturmuş ve ne yaptığım hakkında sorular sormaya başlamıştı.

"Geçen hafta ondan ayrıldım," diye mırıldandım. "O da benimle çıkmak isteyen diğer her erkek gibi oldu."

"Yani dizlerinin üstüne çöküp sana tapmak için izin mi istedi?" Yulia kıkırdadı. "*Güzel Vasilisa*. On beşine bastığından beri erkeklerin ellerini ayaklarına dolaştırıyorsun."

"Komik değil. Bana böyle demenden nefret ediyorum. O masaldan nefret etmeme neden oldu."

"Sen, sevgili ablacığım, dünya üzerinde güzel olmaktan nefret eden tek kadın olabilirsin."

"Nefret etmiyorum. Bir kez olsun, bir erkeğin bana daha fazlası için çekilmesini istiyorum. Sırf güzelim diye değil."

"Sen güzelden fazlasısın, Vasya. Giydiğin berbat paçavralara rağmen."

"Giysilerimde hiçbir sorun yok."

"O bluz korkunç. Ayrıca o renge ne diyorsun? Kusmuk sarısı mı?" Başıyla beni işaret etti. "Hele o iki beden büyük kotuna hiç girmiyorum bile."

"Rahatlar." Omzumu silktim.

"Eminim öyledir." Yulia ellerini çenesinin altına koyup gözlerini devirdi. "Peki 'Ateşli Oliver' nasıl bir yanlış yaptı?"

"Telefonumu benim için yeniden başlatmakta ısrar etti. Görünüşe göre, bunu kendi başına yapabilecek bir kıza benzemiyorum. Aynen alıntı yapıyorum: *'Neden böyle bir şeyle uğraşasın güzelim? Artık ben varım, zor teknik işlerle senin yerine ben ilgileneceğim.'*" Embesilin ses tonunu taklit ederken sesimdeki hırlamayı zar zor bastırdım. "Sonra telefonumu elimden alıp benim için yaptı. Bilgisayar bilimleri bölümünde okudum ve en yüksek onur derecesiyle mezun oldum, o göt kafalı da telefonumu benim için yeniden başlattı."

"Bu çok iyi." Yulia kahkaha attı. "Senin yerine ışıkları açmayı da teklif etti mi? Belki nasıl çalıştıkları konusunda kafan karışır."

"Komik değil!" diye homurdandım.

"Üzgünüm ama öyle. Evet, öyle. Sadece parlak zırhlı şövalyen olmak istemiş."

Burnumu kıvırdım. "Bu olduğunda parktaydık. Oliver telefonumla uğraşırken bir köpek tasmasından kurtulup havlayarak bize doğru koşmaya başladı. Boktan *zırhlı şövalyem* dört yaşındaki bir kız gibi çığlık attı ve beni kontrol etmek için arkasına bile bakmadan oradan kaçtı."

"Ne piç ama! Peki ya köpek?"

"Sadece oyun istiyordu. Ellerimi ve yüzümü yaladıktan sonra kaçıp gitti." Başımı iki yana sallayıp oyuncu sandalyemde döndüm. "Babam benim için normal bir erkek istediğini söyledi. 'Belki bir muhasebeci' dedi. Muhtemelen elli yaşıma geldiğimde falan ama... Ben normal bir erkekle ilişki kurabileceğimi sanmıyorum, Yulia."

"Neden?"

Kız kardeşime tek kaşımı kaldırdım. "Çünkü normal bir erkek ailemizle tanıştığı anda altına işer. Bir muhasebecinin oturma odamızda takılıp babamla, Alexei'yle ve Sergei amcamla saçma sapan konuşmalar yaptığını hayal edebiliyor musun?"

"Bence Sergei amcam harika biri. Muhasebecine hiçbir şey yapmazdı."

"Geçen haftaki yemeğe el bombası fırlatıcısı getirdi."

"Orası öyle." Omzunu silkti. "Belki de Bratva'dan biriyle çıkmayı denemelisin. Kim olursa olsun, neye bulaştığını bilir."

"Ya, tabii. Sence babam çıktığımızı öğrendikten sonra zavallı adam ne kadar yaşayabilir?"

"Bir hafta mı?"

"En fazla kırk sekiz saat. Babam ikimizin de adamlarından biriyle çıkmamıza izin vermez. Ya da *sosyal* çevremizden biriyle."

Babamın kızlarını, Roman Petrov'un dünyasının karanlık tarafından uzak tutma ihtiyacını anlıyordum. *Küçük* erkek kardeşimin asla düşünmemesi gereken ataerkil saçmalıklara girmiyordum bile ama babamın tam olarak anlamadığı şey, zaten bu dünyanın bir parçası olduğumuzdu. Yedi yirmi dört silahlı güvenlik görevlileri. Mutfak adamızda dikiş atılması için getirilen yaralı, kan kaybeden adamlar. Diğer suç örgütleriyle beklenmedik anda çıkan çatışmalar yüzünden durmadan tetikte olmalar. Potansiyel bir tehdit ortadan kalkıncaya kadar burnunun dibinden ayrılmayan korumalar. Silahların çekilmesiyle sona eren iş toplantıları hatta aile görüşmeleri. Kız kardeşim de ben de bu deliliğin içine doğmuştuk. Bizim "normalimiz" buydu. Başka hiçbir şey de asla öyle hissettirmeyecekti.

Yulia, "Sence babam beni de mi muhasebeciyle evlendirecek?" diye şakıdı yataktan.

"Sanmam. Muhtemelen sana diş hekimi falan bulur. Ya da bir müze küratörü." Sırıttım, ona bakarken onu randevuya çıkarmak üzere gelen gözlüklü ve papyonlu bir adamı gözümde canlandırdım. "Babam ailenin biricik bebeğini asla büyük, kötü bir muhasebeciye yaklaştırmaz. O adamlar dolandırıcılığa karışabiliyor."

"Tabii." Başparmağının tırnağını kemirdi. "Şey... Babamdan bir sonraki sömestirden önce evden taşınmama izin vermesini isteyeceğim."

Kardeşime ağzım açık baktım. "Neden?"

"Ben senin gibi değilim, Vasya. Bütün bu curcuna, durmadan gelip giden insanlar, hiç bitmeyen gürültü... Artık bu tımarhanede yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Sana izin vereceğinden şüpheliyim."

"Neden ki? Son zamanlarda diğer ailelerle herhangi bir çatışma olmadı. Herkes kendi işine bakıyor."

"Evet ama..." Ona bakakaldım. Rus ailelerinde, çocukların üniversiteyi bitirip bir işe girene kadar evlerinde yaşamaya devam etmeleri yaygındı. Hele de bizimki gibi, sıklıkla ekstra güvenlik önlemi gereken ailelerde. "Ama burası o kadar da kötü değil."

Koridorun aşağısında bir yerlerden gelen kapı çarpma sesi, sözlerimi kasten yalanlamak ister gibi evin içinde yankılandı. Bağırışlar ve koşturan ayak sesleri, açık pencereden içeri süzülen çim biçme makinesinin gürültüsüne karıştı. Arka bahçeden erkek kahkahaları ve iyi niyetli Rusça küfürler geliyordu, Alexei ve kuzenimiz Sasha yine bıçak atma yarışması yapıyorlardı. Bugün mutfakta hangisine dikiş atılacağını merak ettim. Duman kokusu dağılmaya başlamış gibiydi ama hâlâ havada duruyordu. Yeni perdelerine sinerse annem çıldırırdı. Malikânenin bir yerlerinden tiz kadın sesleri çınladı, Rusça küfürler havada uçuşuyordu. Babamın ofisi hemen benim odamın altındaydı, onun telefonda birine bağırdığını duyabiliyordum. Muhtemelen Sergei amcama bağırıyordu; babamı bir dakikadan kısa süre içinde delirtebilen tek kişi oydu.

Petrov hanesinde sıradan bir gün daha.

"Yanılmışım. Evimiz huzur ve sakinliğin vahası gibi." Yulia yataktaki yerinden güldü. "Eee siber maceralarına gerçekten son verecek misin?"

"Evet," diye mırıldanıp alt dudağımı ısırdım. Fırsatım varken o çocuk korosuna daha fazla para göndermeliydim.

Rastgele şirketlerin sistemlerine girmeye başladığımda, dijital güvenlik önlemlerinin çöp gibi olduğunu anında fark etmiştim. Benim için kurumsal güvenlik duvarları engel bile teşkil etmiyordu. O yüzden biraz araştırma yapıp en iyi on güvenlik şirketini seçmiştim. O zamandan beri de sadece onların güvenlik duvarları üzerinde çalışıyor, Felix dedemin gösterdiği gibi ağlarına arka kapılar açıyordum. Bu, casusluk ya da finansal dolandırıcılık değildi, sadece bilgisayar becerilerimi sergilememle ve gezegendeki en korunaklı sanal ortamları ihlâl etmemle ilgiliydi. İçeri giriyordum, sonra da orada olduğuma dair tüm izleri silerek geri çıkıyordum. Ufak şeyler dışında. Minik bir ipucu bırakmak için hissettiğim aptalca ihtiyacı bir türlü aşamıyordum. Servis asansörünün bir kodunu değiştiriyordum. İnternet sitesindeki madde işaretlerini normal noktalardan, küçük noktalara dönüştürüyordum. En düşük maaşlı çalışanların maaşlarını bir dolar artırıyordum. Ya da dünya çapında ofisleri olan büyük güvenlik şirketinde olduğu gibi, sistemlerini manipüle ederek bilinmeyen hayır kurumlarına ve yoksul bölgelere bağışlar gönderiyordum.

Belki de "büyük, iri canavara" son bir kez girebilirdim. *Hacker*lık kariyerime güzel bir veda öpücüğü olurdu.

Evet. Her ihtimale karşı birkaç hafta bekleyecektim. Eğer babam o zamana kadar dizüstü bilgisayarımı vermezse, başka bir internet kafe bulup oradan yapacaktım.

Yarım saatten az sürecek bir işti, artık sistemlerini avucumun içi gibi biliyordum.

Hiçbir şey ters gidemezdi.

BÖLÜM

üç

Vasilisa

Günümüz
Sicilya

DİREKSİYONUN ARKASINDAKİ SARIŞIN ADAMA BAKTIM. TEKRAR koltuğuna yerleşmiş, dirseğini rahat bir tavırla açık pencereden sarkıtmıştı ve modifiye edilmiş arabasını, araç trafiğinden çok koyunların olduğu yollarda sürüyordu. Bu esnada bir numaralı pislik arka koltukta yanımda oturuyordu, siniri dalga dalga üzerinden yayılıyordu ve iki numaralı pislik de ön koltuğu kaptığı için iğrenç bir şekilde böbürleniyordu. Bu piçlerin beni Sicilya'ya sürüklediklerine inanamıyordum!

İtalya'ya uçuş ne kadar sürerdi ki? Annem ve babam muhtemelen bir şeyler olduğunu fark etmişlerdi ve beni arıyorlardı. Tanrım, umarım beni çabuk bulurlardı.

"Adını söyle," dedi sarışın. Arkadaşları ona Guido diye seslenmişti.

Evet, kim olduğumu bilmiyorlardı. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildim.

"Bırakın beni," diye mırıldandım. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Kişisel olarak ben mi ne istiyorum? Hiçbir şey. Kalanını ağabeyimle görüşmen gerekecek."

"Peki bu bahsettiğin ağabey nerede?"

Bir süre beni görmezden geldikten sonra arabayı durdurdu. Sonra arka tarafa doğru yürürken telefonunu kaldırdı, ben karşı bile çıkamadan yüzümün bir fotoğrafını çekti.

"Birkaç saate evde olur," dedi en sonunda Guido. Gözleri, yarım akıllı gorillerin arasında gidip geldi. "Onu bodruma indirin. Yemek ve su verin."

Vinny arabadan çıkıp beni de peşinden çekti. Çığlık atıp ondan kurtulmaya çalışsam da başaramadım. Hank diğer kolumu yakaladı, ikisi birlikte beni devasa, kum taşı villanın girişine doğru sürüklediler. İçeri götürülmeden önce fark edebildiğim tek şey, evin denize bakan bir tepenin yamacında olduğuydu.

İç mekân zenginlik haykırıyordu ama gözden kaçırması zor olan o abartısız lükstü. Gösterişli ve göze sokulan bir şey değildi, yuva gibiydi. Yanından geçtiğimiz her odaya rahatlık ve hoşluk hâkimdi. Tavanlar yüksekti, çapraz şekilde kalın ahşap kirişler vardı. Duvarlardaki sıva detayları bana mimari dergileri ya da iç dizayn dergilerindeki fotoğrafları hatırlattı. Işıl ışıl suya doğru açılan kocaman Fransız pencerelerinden içeri güneş ışığı giriyor, açık renkli ahşap mobilyaları kaplıyordu. Bir anlığına adımlarım duraksadı ve derin bir nefes alıp manzarayı içime çekmeden duramadım.

"Kıpırda!" Vinny kükreyip beni güzel manzaradan uzaklaştırdı ve giriş kapısının soluna, alt kata inen merdivenlere doğru çekti.

Topuklarımı yere geçirip direnmeye ya da en azından bu vahşi herifi yavaşlatmaya çalıştım. Kelepçelerin zincirini tekrar çektiğinde bileklerime acı yayıldı, merdivenin dibindeki sağlam görünen ahşap kapıya doğru beni âdeta sürüklediğinde çığlık attım.

"Sızlanmayı kes." Kapıyı açıp beni geniş ama boş, serin odanın içine itti. Havada hafiften bir toprak kokusu vardı.

Dizlerimin üzerine düştüm ve avuçlarımı soğuk karo zemine koyarak yüzümün yere çarpmasını zar zor engelledim.

"Kaltağın teki olduğun için de sana ne su ne de yemek var!"

Ayağa fırlayıp kapıya doğru koştum ama ben ulaşamadan tak diye kapandı. Bastırmaya çalıştığım paniğim direncimi aşarak bir fırtına gibi içimi kapladı. Kapı kolunu kavradığımda kilitlendiğini fark ettim.

"Çıkarın beni!" Yumruklarımı kapıya geçirdim. "Sizi adi piç kuruları! Bunun bedelini ödeyeceksiniz! Çıkarın beni!" Sağlam ahşaba vurup durmaktan ellerim acıyordu ama boşa olduğunu bilsem de yapmaya devam ettim.

O lanet bodrum kapısına ne kadar süre vurduğumu hiç bilmiyordum. Pes ettiğimde, duvarların üst kısımlarına yerleştirilmiş dar, yatay pencerelerden içeri gelen ışık koyu turuncuya dönüşmüştü. Sırtımı kapıya dayadım ve vücudumun yere kaymasına izin verdim.

Büyük çoğunluğu yerin altında olmasına rağmen, odanın ısısı nispeten rahatlatıcıydı ama bacaklarım sanki kışın ortasında kalmışım gibi titriyordu. Kollarım da öyle. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım ama işe yaramadı. Bütün vücudumun ateşim varmışçasına titremeye başlaması da uzun sürmedi. Cesaretim kaybolmuştu, tek istediğim top gibi kıvrılıp ağlamaktı.

Bu insanlar benden ne istiyordu? Lanet şirketlerine sızdığım için beni cezalandırmak mı? Hangisi olduğunu bile bilmiyordum. Neden direkt öldürmemişlerdi ki? Neden beni buraya, okyanus ötesine kadar sürükleyip bodruma atmışlardı? Tabii "ağabeyi" beni bizzat öldürmek istiyorsa orası ayrıydı.

Yeniden titremeye başladım. Bunlar öyle sıradan iş adamlarından değildi, ondan emindim. Şirket CEO'ları insan kaçırmazdı. Sadece babamın dünyasındaki insanlar kaçırırdı. Bildiğim kadarıyla, Sicilya Cosa Nostra tarafından yönetiliyordu. Bratva'nın İtalyan Mafyası'nın hiçbir kısmıyla derdi yoktu. Belki de onlara kim olduğumu, babamın kim olduğunu söylemeliydim. Şimdi, belki de bunu yapma fırsatını bile bulamadan ölecektim.

Etrafıma bakınıp bir şey aradım, ne olduğunu bilmesem de... Herhangi bir şey işte. Köşede birkaç boş kasa vardı. Diğer köşede eski bir sandalye vardı. Hem sandalyenin yıpranmış ahşabında hem de tam altındaki ahşap zeminde koyu lekeler vardı. O lekelerin ne olduğunu düşünmek istemedim. Yakınında daha iyi durumda başka bir sandalye daha vardı.

Dikkatimi pencerelere çevirdim. Belki de çıkış yolum onlardı? Camın dışındaki işlemeli parmaklıkları görür görmez o umudum da suya düştü. Tavanda aydınlatma armatürleri olsa da hiçbir yerde onları açacak anahtarı göremedim. Kapının diğer tarafında olmalıydı.

Kalkıp girişin yanındaki ufak lavaboya yaklaştım ve doğrudan musluktan su içtim. O iki puşt uçaktayken bana su ve kraker vermişlerdi ama iki saat önceydi. Mideme tam o anda kramp girdi. Tam bir öğün yiyişimin üzerinden ne kadar geçmişti? Beni kaçırmalarından önce mi? Yemek yemediğim ve kendimi yorduğum için son bir saattir başım dönüyordu. Bütün enerjim tükenmişti ve her kasım, son grip oluşumdaki gibi sızlıyordu. Sanki vücudum kendini yavaş yavaş kapatıyordu ve uykum geliyordu. Ancak kendime baylma izni vermeme imkân yoktu. Duvardan uzaklaşıp odanın karşısına yöneldim.

Odada bulunan diğer şey, bütün bir duvarı kaplayan kocaman bir raftı. Küçük bölmelerinin içine yan şekilde istiflenmiş yüzlerce şarap şişesi vardı. Lanet bir mahzene kilitlenmiştim. Ne kadar da rüstikti, üst katta gördüğüm kırsal dekor tarzına tamamen uygundu. Şaraplara yaklaşıp şişelerden birini aldım. Siyah etiketin üzerine gümüş harflerle yazılana göre, bu otuz yıllık bir kırmızı şarapmış. Pahalı bir şey olmalıydı. Ne yazık.

Tişörtümün bir kenarını şişenin boynuna sararken parmaklarım titriyor olabilirdi ama tutuşum kuvvetliydi. Yana adım atıp pahalı şarabı duvara çarptım. Kızıl güneşin son huzmeleri de elimde kalan yarısı kırık şişeye düştü, kristal kenarlarından muhteşem bir şekilde yansıyordu. Dudaklarımın köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. Sergei amcam gurur duyardı. Ağırlığımı desteklemek için omzumu duvara yaslayıp odanın en uzak köşesine gittim.

Bu pisliklerin beni öldürme niyetinde olduklarından emindim.

Ama savaşmadan pes etmeyecektim.

Rafael

Ferforje demir kapı yavaşça açılarak zeytin ağaçlarının arasından kıvrılarak ilerleyen çakıllı yolu ortaya çıkardı. Bariyerin sağında duran

bekçiye başımı salladım, sonra da aracımın farının aydınlattığı açık renkli patikaya girdim, büyük lastiklerin altında çıtırdayan küçük taşların sesinin keyfini çıkardım. Guido, çakıl taşlarının araçlara zarar verdiğini söyleyerek sürekli dırdır ediyordu, arazi boyunca giden uzun yolu asfaltlamamız gerektiğini savunuyordu. Günümüz gençleri, gerçekten ihtiyaç olmasa bile her şeyi yenileme eğilimindeydi. Amerika'da yaşadığımız on beş yılda, bana bir ömür yetecek kadar asfalt ve beton görmüştüm.

Yol giderek genişliyor, evimin önünde araç yoluna dönüşüyordu. Chicago şubemden iki adam; Vinny ve Hank ön kapının yanında duruyorlardı, gözleri park ettiğim arabayı izlerken sırtları dimdikti. Ne kadar süredir aptal direkleri andırır biçimde orada beklediklerini merak ettim. Aylardır başıma bela olan lanet *hacker*ı yakalaması için en iyi adamlarından birini göndermeyi tercih ederdim ama zaman ve lojistik sıkıntım vardı. Son birkaç yıldır paralı asker operasyonlarımızın çoğu Avrupa'ya yöneldiğinden, en iyi adamlarım eski kıtaya dağılmış hâldeydi. Hank ve Vinny, meşru işlerim için, yani paravan şirketim için güvenlik hizmeti veren korumalar olarak maaş alıyorlardı. İş görüyorlardı ama pek de zeki değillerdi. Aslında suçluyu yakalayabilmeleri hoş bir sürpriz olmuştu.

"*Hacker*ımı yakaladınız mı?" diye sordum şoför tarafından çıkarken.

"Evet." Hank başını salladı. "Şarap mahzeninde, sağ."

Yanık ceketini, kıpkırmızı yüzünü ve yanmış kaşını inceledim, sonra çenesinde morluk ve sol gözünün altında kırmızı bir kesik olan Vinny'ye döndüm.

"Bakıyorum da herif direnmiş," derken silahımı çıkarmak için ceketime uzandım.

Hank ellerini arkasında kavuşturup kıpırdandı. "Kız."

Elim silahın kabzasında donakaldı. "Ne?"

"Kız direndi. O... Kadın, patron."

"Kadın mı? Güçlü bir kadın herhâlde. Ateş de püskürtüyor mu?" Başımı iki yana sallayıp evin içine adım attım ve mahzene inen merdivene yöneldim.

Bodrum kapısı hafif bir gıcırtıyla açıldı. İçerisi serin ve karanlıktı, sadece karşı duvarın tepesindeki iki dar pencereden içeri süzülen ay ışığı ve bahçeden gelen zayıf bir ışık vardı. Bir an için burada kimse olmadığını düşündüm. Boş gibiydi. Tam kayıp tutsakla ilgili ortalığı ayağa kaldırmak üzereydim ki gözlerim köşede kıvrılmış ufak, kadınsı figürü buldu. Ateş püsküren misafirim, yüzünü dizlerine gömmüş, yerde oturuyordu.

*Hacker*ımın bir kadın olduğunu hiç bilmiyordum. Eğer bilseydim, onu yukarı kattaki misafir odalarından birine aldırırdım. Benimle ve sonuyla yüzleşmeyi beklerken onu rahatlıktan mahrum etmeye gerek yoktu.

Parmaklarım odanın hemen dışındaki ışık anahtarının üzerinde asılı kaldı, basmadan önce kendimi durdurdum. Kadın korkmuş olmalıydı. Beni görmek onu daha da korkuturdu. Bu da çığlık atmasına ve histerik davranışlara yol açar, ardından da ağlayıp hayatının bağışlanması için yalvarmalara dönüşürdü. Hiç bunu çekecek havamda değildim. Sadece hızlıca ve acısız bir şekilde boynunu kırmadan önce işime karışmasını kimin emrettiğini söylemesini istiyordum.

Tavandaki lambayı açmadan yaklaştım ve kızın önünde çömeldim. Sırtım açık bodrum kapısına ve merdiven boşluğundan gelen aydınlığa dönükken, yüzümün gölgede kaldığını ve yumuşak ışığın önümde uzanarak odayı loş bir şekilde aydınlattığını biliyordum. Devasa cüssem o ışığın bir kısmını engelliyordu, ayaklarımın dibindeki küçük yığına gölgem düşüyordu.

"Hey." Ona doğru uzandım.

Kızın başı hızla kalktı ve koridordan gelen ışık tam yüzüne düştü. Fazlasıyla kızgın, doğaüstü, güzel yüzüne. Bir an için, tek yapabildiğim ona bakmak oldu, afallamış beyin hücrelerim onun gerçek olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ancak beni en çok sersemleten şey, mümkün olmayacak kadar uzun kirpiklerinin altından bana bakan gece gibi kara gözleriydi. Gözlerinin içindeki o ifadeyi tanımlayamadım, hele de beynim işe yaramaz bir jöleye dönüşmüşken ama bakışları başka yere kaydıktan çok sonra bile o gözleri hayal edeceğimden emindim.

Sanki uzun zamandır unutulmuş bir anı zihnimde kendini göstermeye çalışıyormuş gibi hafif bir *déjà vu* hissi beni ele geçirdi. O öfkeli, çileden çıkmış bakış... Hayır, bu kadınla daha önce hiç karşılaşmadığımdan yüzde yüz emindim.

Güzelliği karşısında öyle bir afallamıştım ki elindeki kırık şişeyi çok geç fark ettim. Bana doğru savurduğunda geri çekildim ama yeterince hızlı değildim. Şişenin tırtıklı kenarı gömleğimin kumaşını ve sağ kolumun derisini kesince koluma bir acı yayıldı.

"*Che cazzo*!" diye bağırıp bileklerini yakaladım.

Kız acı dolu bir çığlık attı. Kelepçeli ellerine bakınca göğsümde bir hiddet patladı. Şerefsiz göt oğlanları kelepçeleri bile çıkarmamışlardı!

Benim yoluma çıkan birini, kadın ya da erkek fark etmez, öldürmekle hiçbir sorunum yoktu ama savunmasız kadınlara kötü davranmaya gelince sınırı çizerdim. Bu kızın tamamen savunmasız olduğunu söyleyemezdim tabii. Yukarıdaki salak ile avanağın üzerinde bıraktığı izler ve kolumdan akan kan yeterli kanıt sayılırsa, bu barut fıçısı çaresiz olmaktan çok uzaktı. Sonraki saldırısını indirmeye hazırlandığına bahse girerdim.

Dikkatlice, hâlâ tutmakta olduğu kırık şişe parçasını elinden alıp tekrar yüzüne odaklandım. Göz kapakları yarı kapalıydı ve nefesleri sığdı.

"Bir şey yedin mi?"

"Siktir git," diye mırıldandı, sesi zar zor duyuluyordu.

Çenesini tutup başını eğdim. "Sana bir soru sordum. Yemek yedin mi?"

Biraz çabalaması gerekiyor gibiydi ama kızın odaklanamayan gözleri yavaşça açıldı. "Kraker. Uçakta uyandığımda," dedi boğuk bir sesle.

Tanrı aşkına. Bu saatler önceydi ve on saatlik bir uçuşun sonrasındaydı.

Dudaklarından minik bir inilti çıktı ve sonraki nefesinde başı yana doğru kaydı.

Tam bir hareketsizlik.

"Hey." Parmaklarımı kirle kaplı yanağına hafifçe vurdum ama bedeni duvara doğru sarktı.

Lanet olsun.

Hank ve Vinny muhtemelen yol boyunca onu uyutmak için uyuşturucu kullanmışlardı ve yemek de yemediği için hâlâ etkilerini yaşadığı açıktı. Dikkatlice kelepçeli ellerinin arasından başımı geçirdim, sonra avuçlarımı uyluklarının altına kaydırdım. Ayağa kalkarken bilinci kapalı kızı da kucakladım, o da farkında olmadan bir koala gibi bana sarıldı.

"Seni daha rahat bir yere götürelim, *vespetta*."

Kızı merdivenlerden zemin kata taşırken göğsünün şişip inişini hissedebiliyordum. Neredeyse kuş gibi hafifti. Başı omzumda bir sağa bir sola dönüyor, ardından da yana doğru kayıyordu. Hızlıca elimi kaldırıp yanağını avuçlayarak başını olduğu yerde tuttum, burnu boyun kıvrımıma sokulmuş hâlde kaldı. Nefesleri yavaştı, çenemin hemen altındaki tene çarpıyordu. Sıcak solukları öyle yumuşaktı ki âdeta bir kelebeğin kanatları gibiydi.

"Patron?" Köşeyi döndüğümde Vinny aceleyle geldi.

"Kelepçeleri çıkar," dedim dişlerimin arasından. "Nazikçe."

Cebinden anahtarı çıkardı ve kelepçeyi çıkarmak için etrafımdan dolandı. Kız gerginleşti, silahımı çıkarıp pislik herifi durduğu yerde vurma dürtümü zar zor bastırdım.

"Şişş, bir şey yok," diye fısıldadım kızın kulağına, sonra adamlarıma baktım. "Dışarı çıkın, beni garajda bekleyin. İkiniz de. Hemen."

Ben üst katın merdivenlerini çıkarken kız kıpırdamadı bile. Kedi yavrusu gibi nefes alıp verişleri olmasa öldüğünü düşünürdüm. Böyle minik, kırılgan görünen birisi nasıl olur da iki yetişkin erkeği alt edebilir ve onlara o gördüğüm zararları verebilirdi? Boyu 1.50'den fazla olamazdı ve anca kırk beş kiloydu. Kızı hafife aldıklarına hiç şüphe yoktu. Ben almayacaktım. Bir peri boyutlarında olsa da görünüş aldatıcı olabilirdi.

Koridorun sağındaki beyaz kapıyı dirseğimle açtım, sonra kızı içeri taşıdım. Pencerenin önündeki büyük, dört direkli yatakla karşı karşıya gelene kadar nerede olduğumu fark edemedim. Yatak odam. Sanırım yorgunluk zihnimi tamamen karman çorman hâle getirmiş-

ti çünkü onu karşıdaki misafir odasına götürmek niyetindeydim. Ama şimdi buraya gelince... Onu başka yerde hayal edemedim.

Yorgun beynim yine saçmalıyordu işte.

O yatakta benden başka yatan olmamıştı. Hiç kimse. Takıldığım kadınlar bile. Onları her zaman ofisimde becerirdim ya da otellerimden birindeki süite götürürdüm. *Bu* kadının *burada* olması acayipti.

Yanağı yastığıma değdiği anda mırıldanır gibi iç çekti ve cenin pozisyonunda kıvrıldı. Başımı yana eğip küçük *hacker*ımı inceledim. Uyuyordu. Benim yatağımda. Kapkara saçlarının karmaşık tutamları, tatlı yüzünü kısmen örtüyordu, o yüzden uzanıp kenara ittim ve sonra sadece baktım. Hipnotize olmuş bir ahmak gibi.

Gençti, muhtemelen yirmilerinin başlarındaydı. Ancak minyon yapısı onu daha da genç gösteriyordu. Baş ucu lambası narin vücuduna yumuşak bir ışık yayıyor, kusursuz yüz hatlarını daha da belirginleştiriyordu. Kirli yüzü ve karışmış saçlarıyla bile acayip güzeldi, âdeta masaldan fırlamış gibiydi. Gözlerini tekrar görebilmeyi diledim. Büyüleyiciydiler.

Bakışlarım uykudaki vücudunda dolaştıktan sonra bileklerinde durdu. Anında öfkem yeniden alevlendi.

Mahzende bana o kırık şişeyi sallayana kadar bu kız için hızlı, acısız bir ölüm düşünüyordum. Yaralanmış, korkmuş ve bilincini yitirmek üzereyken bile hâlâ mücadele ediyordu. Onu tek bir darbeyle ezebilecek kişilere karşı hâlâ saldırıyordu.

Suikast ekibimin aktif bir üyesi olarak geçirdiğim yıllarda her şeyi gördüğümü sanıyordum. Her hedef karşı koymaya çalışırdı. En azından başlangıçta. Sonra ağlamaya başlarlardı. Ya da yalvarmaya. Bazıları gitmelerine izin verilmesi karşılığında para teklif ederdi. Yaşamalarına izin vermem için. Bu minik kızın iki katı cüssede adamlar korkudan altlarına işerdi. En sonunda, hepsi o noktaya ulaşırdı; hepsinde ortak nokta olan o yere. Bundan çıkış yolu olmadığını anladıkları âna. İşte o zaman mücadeleyi bırakırlardı. İradeleri tükenirdi. Ağlamalar ve yalvarmalar devam ederdi elbette ama mücadele etmeyi bırakırlardı.

Ancak bu kız öyle değildi. Hiç şansı olmadığını bilmesine rağmen beni öldürmeye çalışmıştı. Silahı ciddi bir hasara yol açacak

türden bir şey değildi. Tabii şans eseri şah damarıma isabet ettiremediği sürece. Yine de benimle göz göze geldiğinde, o kırık şişeyi bana doğru savurmasından hemen önce, o güzel ama çılgın, koyu renkli gözlerde öyle fazla cesaret ve kararlılık vardı ki...

Yorganı kızın üzerine çekip yaralarına gazlı bez ve antibiyotik bulmak için banyoya gittim. Bilekleri iyice sıyrılmıştı ve kıpkırmızıydı, derisinin açıldığı yerlerde kurumuş kan vardı. Derisine epeyce krem sürdükten sonra narin bilek eklemlerinin etrafına ince bir bandaj sardım. Bu kadın, son zamanlarda beni çok rahatsız eden bir şeyin sebebi olabilirdi ama nedendir bilmem, onun en ufak bir acıya bile maruz kalması fikrine dayanamıyordum.

Güzel ve cesur *hacker*ıma bir bakış daha attıktan sonra odadan çıktım.

Hank ve Vinny, Guido'nun garajın önüne park ettiği arabasının yanında takılıyorlardı. Yanlarına yaklaşıp ikisine de sert şekilde baktım. "Cüssenizin üçte biri kadar olan bir kadını tartaklamak hoşunuza gitti mi?"

Hank gözlerini kaçırarak, "Yüzümü yaktı, patron," diye cevap verdi. "Lanet sürtük delinin teki. Jetin banyosundan bir deodorant şişesi almış olmalı, sonra da istediği sigarayı uzattığımda o lanet şeyi bir alev makinesine çevirdi. Sonra da bir diş fırçasıyla neredeyse Vinny'nin gözünü çıkarıyordu. Karı tamamen üşütük. Onu ilk yakaladığımızda ona sırt çantasıyla vurdu, o şeyi sanki Wrigley Field'da beyzbol oynuyormuş gibi salladı."

"Kelepçeyi kim taktı? Bilekleri komple sıyrılmış."

"Şey, ben taktım." Vinny kıpırdandı. "İş birliği yapmadı. Kelepçe takılıyken onu sürüklemek daha kolaydı."

Onu sürüklemek. Başımı salladım, sonra ceketimin içine uzanıp silahımı çıkardım. "Eğitiminizi ve görgü kuralları konusundaki dersinizi hatırlıyor musunuz?"

"Evet," dedi boğuk sesle. Gözleri çılgın gibiydi ve silahıma taktığım susturucuya bakıyordu. "Ama... Onu öldürecektin. Neden önemli ki—"

Saçma bahanesini asla bitiremedi çünkü silahı alnına dayayıp tetiği çektim. Kan, kardeşimin arabasına sıçrayarak onun kıymetlisinin camlarını ve pürüzsüz gövdesini lekeledi. Hank, ölü arkadaşının yanından bana ağzı açık hâlde baktı, değersiz geleceğinin gerçekliği kafasına dank ederken yüzünün rengi attı. Yanağında, saçında kan ve beyin parçaları vardı.

"Elini ver," diye emrettim.

"Patron, ben—"

Silahı burnuna dayadım. "Hemen."

Yavaşça sol elini bana doğru uzattı, avucu yukarı bakıyordu, parmakları titriyordu. Kendisi için bahaneler üretmeye fırsat bulamadan namluyu orta parmağına dayadım ve tetiği çektim. Acı dolu bir haykırış geceye yayıldı.

"Ona bir daha dokunursan, sonraki kafatasın olacak," diye kükreyip içeri yöneldim, hâlâ öfkeden köpürüyordum. Nedenini anlamasam da kızın yaralı bileklerinin görüntüsü aklımdan çıkmıyordu.

Guido'nun dairesi zemin katta, mülkün doğu kanadındaydı. Kardeşimi kanepeye yayılmış televizyon izlerken buldum.

"*Hacker*ına bakabildin mi?" diye sordu dikkatini filmden ayırmadan. "Yoksa onu çoktan öldürdün mü?"

Kanepenin etrafından dolanıp gömleğinin önünü kavradım ve onu çekip ayağa kaldırdım. Sonra da boştaki elimle yüzüne yumruğu yapıştırdım.

"Siktir, Raff!" Elini kanayan burnuna bastırdı. "Bu ne sikim içindi?"

"Bir dahaki sefere bir kadına kötü davranıldığını görüp de hiçbir şey yapmazsan, burnunu kırmaktan çok daha fazlasını yaparım."

"Umurunda olacağını düşünmedim. *Hacker*ın ölmesini istiyordun."

"Onun *kadın* olduğunu bilmiyordum!"

"Bunun daha önce hiç önemi olmadı."

Haklıydı. Hiç olmamıştı. Erkek, kadın ya da kıçından gökkuşakları ve simler çıkaran lanet olası bir tek boynuzlu at olması asla önemli olmamıştı. Benim işime burnunu sokarsan, seni mahvederdim. O zaman neden şimdi burada durmuş, kardeşimin suratına yumruğu geçirdikten sonra odamdaki kadını düşünüyor ve üşüme-

sini engellemek için üstüne bir örtü daha örtmek için yukarı çıksam mı diye aklımdan geçiriyordum?

"Eğer istersen işini ben bitiririm," diye ekledi.

"Ona dokunmayacaksın," diye hırlayıp ona tekrar vurdum.

Guido geriye doğru sendeleyip kanepeye devrildi. "Derdin ne lan senin?" diye mırıldandı yüzüne bastırdığı mindere doğru. "Ayrıca halıma kan bulaştırıyorsun. Ne oldu?"

Evet. Derdim ne benim? Tekli koltuğun arkasına atılmış tişörtü alıp oturdum ve kumaşı koluma sarmaya başladım. "Kız kırık bir şarap şişesiyle kolumu kesti."

Guido bana gözlerini kırpıştırarak baktı, kafa karışıklığı yüzünün her yanında yazılıydı. "Eğitimli bir ajan falan mı?"

"Sanmıyorum. Beni hazırlıksız yakaladı."

"Rafael De Santi. Hazırlıksız yakalandı."

"Evet." Koluma geçici bandajı bağlarken başımı salladım. "Adını biliyor muyuz? Sorma fırsatını bulamadan kız bayıldı."

"Hayır ama fotoğrafını çektim. Yüz tanıma sisteminden geçirip Illinois'deki Motorlu Taşıtlar Dairesi kayıtları ve Chicago'daki yerel kamu veri tabanlarıyla karşılaştırıyorum. Eşleşme var mı bakacağım."

Guido kanepeden kalkıp kenara doğru itilmiş ve üstü ıvır zıvırlarla dolup taşan masasına doğru gitti. "Görünüşe göre bir eşleşme var. O— Hay sikeyim."

"Ne oldu?"

Bilgisayarının ekranının üzerinden bana bir bakış attı, gözlerinde hafif bir telaş vardı. "Vasilisa Romanovna Petrova. Roman Petrov'un kızı." Sertçe yutkundu. "Rus Bratvası'nın prensesini kaçırdık."

"Hadi canım." Geriye yaslanıp kolumu koltuğun arkasına attım. "Dünya ne kadar da küçük."

"Onu geri götürmeliyiz. Hemen şimdi! Pilotu arayıp uçağı hazırlatacağım."

Evet, onu evine geri göndermek en akıllıca hareket olurdu. Hank ve Vinny onu sokaktan kaçıralı yirmi dört saat kadar olmuştu.

Petrov'u tanıyorsam, çoktan adamlarını toplayıp kızının kaçırılmasından sorumlu her kimse onu yok etmeye hazırlanıyor olmalıydı.

Aklım yatağımda uyuyan kadına kaydı. "Telefonu bırak."

"Ne?"

"Hemen, Guido."

"Bratva ile uğraşmak çok kötü bir fikir. Onlarla gelecekte yapabileceğimiz işlerden vazgeçmekten bahsetmiyorum bile. Bu bir hata olsa da Petrov, bırak ailesini, adamlarından herhangi birini etkileyecek bir konuda mantıklı davranmaz. Kız bu akşam Chicago'ya geri dönüyor."

"Onu geri göndermiyorum. En azından, henüz."

Guido bana inanamayarak bakarken telefonunu indirdi. "Sen kafayı mı yedin? Onunla ne yapacaksın?"

"Henüz karar vermedim."

BÖLÜM dört

Vasilisa

GÜNEŞ YÜZÜME VURUYORDU. SICAKLIĞINI HİSSEDEBİLİYORDUM. Havada hafif bir tuz kokusu vardı, erkeksi bir kokuyla karışmıştı. Çok da uzak olmayan bir yerden garip bir vızıltı geliyordu. Cırcır böcekleri miydi? Hayır, olamazdı. Chicago'da cırcır böceği yoktu ki.

Adım sesleri. Uzaklaşıyordu.

"Anne?" diye mırıldandım yastığa doğru. "Lanet perdeleri çek."

Daha fazla adım sesi vardı ama artık daha uzaktaydı. Bir kapının kapandığına dair şüpheye yer bırakmayan bir ses.

Gözlerimi aralayarak açtım. Sonra yatakta fırlayıp tanımadığım odaya çıldırmış gibi bakındım.

Duvarlar soluk terrakota rengindeydi, sıva detaylarıyla ve Akdeniz manzaralarını tasvir eden yağlı boya tablolarla süslenmişti. Açık iki balkon kapısının arasındaki alanda, düzinelerce deri ciltli kitapla dolu yıpranmış, beyaz ahşaptan bir kitaplık bulunuyordu. Uzun, şeffaf perdeler sabah esintisiyle sallanıyordu.

Yataktan kalkıp çabucak kendimi kontrol ettim.

Ayaklarım çıplaktı. Birisi spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarmıştı ama üstümde hâlâ dünkü gri kot ve büyük boy tişörtüm vardı,

onlarla uyuduğum için iyice kırışmışlardı. Tabii bir de bileklerim vardı. Kelepçelerden kaynaklanan yaralarım gazlı bezle sarılmıştı.

Afallamış bir hâlde karşı duvardaki çift kapıya odaklandım, nereye açıldıklarını merak ettim. Odayı aşıp şömineye bakan kanepeyi geçtim, yumuşak halı ayak tabanlarımı gıdıkladı. Havadaki o erkeksi koku bu noktada çok daha güçlüydü ama burada başka bir koku daha vardı. Kahve. Kanepenin önündeki sehpaya baktım. Üzerinde bir espresso fincanı duruyordu. Ufak fincanın yarısı doluydu, sanki kahverengi nektarı içen kişi aceleyle gitmişti. Aroma ne kadar harika olsa da erkeksi koku hâlâ havadaydı. Servi ve portakal.

Panikle doldum. Ben uyurken birisi buradaymış.

"Bakıyorum da kalkmışsın. Umarım konaklamandan memnun kalmışsındır."

Başımı hızla kaldırıp dünkü sarışın adama odaklandım. Yine kot pantolon giymişti, üzerinde parlak yeşil bir tişört vardı. Kapı pervazına yaslanmış, elinde yiyeceklerle dolu bir tabak tutuyordu. Tabağa sadece bakarken bile ağzım sulandı.

Yutkunup midemin guruldamasını engellemeye çalışarak bir adım geri çekildim. "Bütün gece burada mıydın seni sapık?"

"Pardon?"

"Kahveni bırakmışsın."

Bakışları espresso fincanına kaydı, kaşları çatıldı, sonra rahat bir tavırla içeri girip tabağı terk edilmiş içeceğin yanına bıraktı.

"Evde dolaşabilir ve verandaya çıkabilirsin ama lütfen kaçmaya yeltenme. Arazi elektrikli çitle çevrili ve kameralarla izleniyor. Güvenliğe eğer kaçmaya çalıştığını görürlerse ateş etme yetkisi verildi. Rafael, durumunu konuşmak için bugün daha sonra seni görmeye gelecek."

"*Durumum* mu?" Gözlerim parladı, böyle bir şey söyleme cüretini göstermesine inanamadım.

"Aynen öyle. Ağabeyim dönene kadar uslu durman senin yararına olur."

"Ağabeyin mi? Yani buradaki sorumlu kişi o mu? Kaçırılmamı emreden kişi de kendisi herhâlde?"

"Evet. Evet. Ve yine evet."

"O zaman ağabeyine şunu nazikçe ilet." Ellerimi yumruk yaptım ve odanın bir ucuna yürüyüp küstah pisliğin tam karşısında durdum. "Babam bunu öğrendiğinde ikinizi de küçük parçalara ayıracak. Sonra o parçaları köpeklerimize atacak. Margaritamı yudumlarken onların sizin etinizle ziyafet çekmesini ve bağırsaklarınızın parça pinçik edilişini izlemekten zevk alacağım. Sonra da köpeklerin sizin sindirilmiş kalıntılarınızı sıçmasını mutlu bir şekilde bekleyeceğim."

Guido'nun dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Böylesine ayrıntılı bir açıklama için teşekkürler, Bayan Petrova. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa alt katta olacağım."

Odadan çıkıp devasa kapıyı arkasından kapatırken ben onun sırtına bakakaldım.

Piç kuruları kim olduğumu öğrenmişlerdi. Daha da önemlisi, babamın kim olduğunu öğrenmişlerdi. Bodrumdan çıkarılıp bu gösterişli yatak odasına terfi ettirilmeme şaşmamalıydı. Şu "yüce Rafael'in" şu anda tir tir titrediğinden, bu saçmalığı düzeltmek için bir yol bulmaya çalıştığından emindim. Bu pisliklerin dizlerinin üstüne çöküp hayatları için yalvardıklarını görmek için sabırsızlanıyordum—boşa olacaktı.

Uzanıp tabaktan bir hamur işi aldım, tereyağlı hamurun ve kremasının tatlılığı dilimde resmen eridi. Çiğnerken odanın sol tarafındaki iki kapıdan ilkine yaklaştım. Kapı, devasa bir ofis alanına açılıyordu. Dekorasyon tamamen koyu renklerden oluşuyordu ve duvarlar boyunca daha fazla kitaplık vardı. Uzak tarafta, başka bir kalın halının üzerine yerleştirilmiş büyük bir tekli koltuk ve bir sehpa vardı. Ancak ön tarafta, bir balkona açılan açık Fransız kapılarına doğru dönük kocaman bir çalışma masası yer alıyordu.

Kruvasanı aceleyle çiğnerken masaya doğru koşturdum, ailemle iletişim kurmamı sağlayacak bir telefon ya da bilgisayar, herhangi bir şey bulmayı umuyordum. Elim boş kaldı. Sarışın adam— *Neydi adı? Guido mu?* Evde istediğim gibi dolaşabileceğimi söylemişti ve tam da bunu yapmak niyetindeydim. Tabii tuvalete gider gitmez, mesanem

patlamak üzereydi. Yatak odasına geri döndüm ve doğruca henüz keşfetmediğim kapıya doğru gittim.

Ellerimi kurulayıp tekrar ofise geri dönüp araştırma yapmayı planlıyordum ki gözlerim devasa küvete kaydı. En az üç kişiyi alabilecek büyüklükte, eski dönem pençe tipi ayakları olan küvetlerden biriydi.

Aynaya bir bakış atıp yansımamı inceledim. Korkunç kelimesi, şu andaki görüntümü tarif etmeye yetmezdi. Saçlarım karman çormandı, tişörtüm ve pantolonum kirliydi, suratımın her yeri kir içindeydi.

Harika.

Otoriter Rafael'in çoktan babamı aradığına bahse girerdim, yani annemle babam beni almak için buraya geliyor olmalıydı. Eğer beni bu hâlde görürlerse Tanrı bilir başıma ne geldiğini düşünürlerdi. Annem ağlardı. Babam aklım komple yitirirdi. Tabii ben onlara iyi olduğumu söylemeye fırsat bile bulamadan.

Ailem gelmeden kendimi temizlesem iyi olurdu.

Küveti doldurup kıyafetlerimi çıkardım ve sıcak suyun içine daldım, beni kaçıranların acı içinde yerde kıvrandığı görüntülerin zihnimi doldurmasına izin verdim. Henüz Rafael'le karşılaşmamış olsam da onu da kardeşine benzer hayal ettim. Kısacık kesilmiş sarı saçlar, yeşil gözler, atletik bir vücut ama kaslı olmaktan ziyade daha sırım gibi denilen türden.

Ah, hepsinin bedel ödediğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Ayağa kalkıp duş jeli arayışına girdim. Sadece bir seçenek vardı, yanında da bir şişe şampuan duruyordu. İkisinde de o belirgin erkeksi koku vardı. Sanırım Guido'nun odasında kalıp onun banyo malzemelerini kullanıyordum. Avucuma bonkör miktarda duş jeli sıktıktan sonra, bahçeye bakan açık pencereden gelen cırcır böceklerinin sesleri eşliğinde kendimi temizlemeye devam ettim.

Banyo yapıp kurulandıktan sonra giyecek başka kıyafetim olmadığını fark ettim. Kabarık kahverengi havluyu sıkıca sardım, parmak uçlarımda yürüyerek etrafa bakınırken gördüğüm giyinme odasına doğru ilerledim. Orada tişört ya da şort falan vardı herhâlde.

Guido'nun kıyafetlerini giyme fikri pek cezbedici değildi ama ya bunu yapacaktım ya da kirli kıyafetlerimi giyecektim.

Giyinme odasının kapısı hiç ses çıkarmadan açıldı. Birkaç küçük ışık yandı, iç mekânı ve içindekileri gözler önüne serdi.

Takım elbiseler. Sağımdaki askıda düzinelerce takım elbise diziliydi. Siyah. Metalik gri. Kömür grisi. Parmaklarımı zarif kumaşların üzerinden nazikçe geçirdim. Takım elbiseleri hep çok ateşli bulurdum. Belki de iyi bir takım elbise giyen erkeği saran ciddi havadan dolayıydı. Öyle adamların varlığında her zaman bir tür otorite olurdu. Güçlü. Baştan çıkarıcı.

Birkaç ay önce, Don Rossi'nin evinde, belli bir kıyafet kuralı olan bir parti vardı. Kadınlar için uzun, zarif elbiseler. Erkekler için de elbette takım elbiseler. Sadece bu manzarayla bile neredeyse yumurtalıklarım infilak ediyordu. Ne yazık ki heyecanım kısa ömürlü olmuştu. Yulia'nın ısrarlarıyla, yanda yüksek bir yırtmacı bulunan, vücuda oturan, siyah elbisesini giymiştim. Makyajımı kardeşim yapmıştı. Yanıma yaklaşan her adam ya suratıma ya da göğüslerime bön bön bakmış ve saçma sapan şeyler gevelemişti. Akıllıca kelimeler söylemeyi beceren birkaç tanesi, yaptığımız anlamlı sohbeti hızla beni yatağa atmalarını sağlayacaklarını düşündükleri bir şeye dönüştürüyorlardı.

Nerdeyse aynı senaryoydu, sadece birkaç ufak değişiklik vardı. *Bu odadaki en güzel kadın olduğunun farkında mısın?* Ya da, *cennetten inmiş bir melek gibi görünüyorsun.* Ve en sevdiğim, *Evlen benimle. Çok güzel bebeklerimiz olur.* Cidden mi, dostum? Ve kız kardeşim de neden partilere daha sık gitmediğimi merak ediyordu.

Hoşlanmaya başladığını düşündüğün bir erkekle sohbet ederken onun aslında senin kim olduğunu, ilgi alanlarının ne olduğunu ya da ne hakkında konuştuğunu zerre umursamadığını fark etmekten daha kötü bir his yoktu. Bu bana kendimi öyle boş hissettiriyordu ki... Sanki görünüşümden başka hiçbir şeyim yokmuş gibi.

Ben bir insandım, lanet olsun! Oynayacakları parlak bir oyuncak değildim.

Düşüncelerim ve duygularım vardı, eğer biri sormaya zahmet etseydi, aslında işleri halledebilecek kapasitem vardı. Kadın olmakla hiçbir alakası olmayan işleri.

Belki bir gün, beni sadece dış görünüşüme hayran kalmayıp içimdeki kişi için sevecek bir adamla tanışırdım. Tabii babamla tanıştığında tüymeyecek biriyle.

Belki takım elbiseli bir adam olurdu.

Açık gri ceketin yakasını bırakıp gömleklere geçtim. Rahat tavırları ve rengi solmuş kotları olan Guido bana takım elbise giymeyi seven biri gibi gelmemişti ama bariz olana bakarsak öyle olmalıydı. Dün geceyi belli belirsiz hatırlıyordum. Adrenalinin hızlı azalışı ve uyku hâli bana sertçe çarpmıştı ama Guido'nun boğazını kırık bir şişeyle kesmeye çalıştığımı hatırlıyordum. Sanırım benim için yolunda gitmemişti. Sonra havada süzülmüştüm. Muhtemelen merdivenden yukarı taşınmıştım. Yanağımda sert bir avuç hissetmiştim. Sarışın, beni kendi yatak odasına getirmiş olmalıydı. Uyandığımda aldığım hafif kokuyu, boynuna tutunurken de aldığımı hatırlıyordum. Böylesine bir malın, kıyafet ve parfüm konusunda böylesine güzel zevki olması ne yazıktı. Sadece babam onu öldürürken özel dikim takım elbiselerinden birini giymesini umuyordum.

Beyaz. Siyah. Gri. Gömlekleri daha da güzeldi. Siyah olanı seçtim, sütyenim olmadığı için göğüslerimi gösterme ihtimali daha azdı. Önümde tutarken kaşlarımı çattım. Bu şeyin bedeni neydi böyle? Devasa görünüyordu. Etiketine bakıp alaycı bir ses çıkardım. Oradaki rakam benim için kesinlikle hiçbir anlam ifade etmedi. Sicilyalıların "çadır boyutunda" kısmını ifade etmek için kullandıklarını varsaydım. Guido bana o kadar iri biri gibi gelmemişti. Birkaç gömleği daha kontrol ettim ama hepsi aynı ölçüdeydi. Belki de sarışın biraz kilo vermişti? Artık bunları giymemesine şaşmamalıydı.

Kollarımı geçirip kendime baktım. Annemin, babamın gömleklerini giydiği zamanki hâline benziyordum. Gömleğin eteği dizlerime kadar geliyordu ve kolları kollarımın tam iki katı kadardı. En azından kimse külot giyip giymediğimi anlayamazdı. Gömleğin kol-

larını yarım düzine kez katladım, sonra çekmeceden bir kravat alıp belime kemer olarak bağladım.

Sonraki adım, ailemle iletişime geçmenin bir yolunu bulup ne zaman geleceklerini öğrenmekti.

On bin metrekarelik yaşam alanı vardı ve tek bir telefon bile yoktu. Televizyondaki tarayıcı uygulamasını kullanmayı bile düşünmüştüm ama ortak alanlarda onu da bulamamıştım. Başka insan da yoktu, sadece birbirine sıra sıra kablolarla bağlanan, sık aralıklarla yerleştirilmiş kalın, metal direklerden oluşan, heybetli görünen barikatın etrafında gezen gardiyanlar vardı. Guido'nun bahsettiği elektrikli çit bu olmalıydı, araziyi komple çevreliyor gibi görünüyordu. Sanırım korumalardan birisi beni takip ediyordu çünkü ara sıra üzerimde gözler hissediyordum ama kimseyi görmedim.

Guido'yu, ana oturma odasının hemen yanındaki terasta dizüstü bilgisayarıyla çalışırken buldum. "Malikânenin efendisinin" varlığıyla beni ne zaman şereflendireceğini sorduğumda, sadece omzunu silkti. Patron muhtemelen bir delikte saklanıyordu, kendi cenazesi için ne tür bir tabut sipariş edeceğini düşünerek tırnaklarını kemiriyor olmalıydı.

Sonrasında, uçurumun kenarına oyulmuş dar taş basamaklarla ulaşılabilen küçük bir plaja indim. Kimse beni durdurmaya çalışmadı. Belki de üç tarafı yüksek kayalıklarla ve dördüncü tarafı ise sonsuz bir denizle çevrili çıkmaz sokak olduğu içindi. Kaçma şansı sıfırdı. Sıcak kumlarda yaklaşık bir saat uzandım, sonra villaya geri dönüp odaları tekrar kontrol ettim. Bir odanın evin kalanından daha farklı, daha modern bir dekoru vardı. Sanki birinin özel yaşam alanıydı ama içerideki kapılardan bazıları kilitliydi. "Yüce" ağabeye ait bir ikamet olmalıydı.

Vay canına, yeraltı mezarlarında, bu güzel ama boş yerden daha fazla hayat vardı. Saatler süren keşfimin ardından mutfak tezgâhını silen bir hizmetçiye rastladım, sonraki seferde de katlanmış havluları

yukarı taşıyordu. Ancak iki seferde de beni gördüğü anda Tanrı bilir nereye koşturdu.

Amaçsızca odadan odaya gezmeye devam ederken mutfağa girip buzdolabını açtım. Raflarda birkaç tane hazır yemek paketi vardı. Mantarlı makarnayı kenara ittim, erken saatlerde biraz denemiştim. Tavuklu salatayı çıkardım.

Bir parça eti tırtıkladıktan sonra her şeyi geri buzdolabına koydum. Aç değildim. Sadece eve gitmek istiyordum. Duvardaki yuvarlak, beyaz saat neredeyse akşam on bir olduğunu gösteriyordu. Niçin hâlâ buradaydım?

Buzdolabının kapağında açık bir kırmızı şarap şişesi vardı. Onu daha önce burada gördüğümü hatırlamıyordum. Etiketi, mahzende kırdığım şişeyle aynıydı ve aklımda anında bir hatıra belirdi. Kendime bir kadeh şarap doldurup mutfaktan çıktım.

Denize bakan geniş terasa adım attığımda sıcak bir esinti saçlarımı uçuşturdu, dirseklerimi korkuluğa dayadım. Eğer burada tutsak olmasaydım, bu nefes kesici manzaranın ve kıyıya vuran dalgaların sesinin tadını çıkarabilirdim. Uzaklarda, sahil boyunca birkaç ufak ışık parlıyordu. Karanlığa doğru gözlerimi kısıp öne doğru eğildim, ne olduklarını anlamaya çalıştım.

"Balıkçı tekneleri." Arkamdan derin bir erkek sesi geldi.

Şaşkınlıkla arkamı döndüm ve üzerimdeki ödünç kıyafetim de dâhil olmak üzere her yere şarap sıçradı. Terasta hiç lamba olmadığı için tek ışık kaynağı evin içinden, kocaman Fransız pencerelerinden ve kapılarından sızan ortam ışığıydı. Ancak yine de dışarıdaki gölgeleri kovmaya yetmiyordu. Terasın en uzak köşesindeki hasır koltukta oturan fazlasıyla geniş omuzlu, kaslı bir adamın sadece silüetini oluşturuyordu. Yüzü karanlık tarafından saklanıyordu ama kumaş pantolon, gömlek ve üzerine de bir yelek giydiğini görebiliyordum. Gömleğin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Sağ koluna beyaz bir bandaj sarılmıştı.

"Mesajınızı aldım." Elindeki şarap kadehini kaldırıp bir yudum aldı. "Çok etkileyici, Bayan Petrova. Özellikle de köpeklerin dışkılama kısmını çok beğendim."

Sesinin zengin tınısıyla kolumdaki tüyler diken diken oldu. Boğuk ve kısıktı ama yoğun İtalyan aksanı o sertliği biraz kırıyordu. İçinde tek bir yumuşak nota bile yoktu. Güçlü vücudu öyle rahat bir şekilde geriye yaslanmıştı ki âdeta yılmaz bir büyük kedi ile karşı karşıya olduğumu hissettim. Bir sonraki yemeğini gözleyen bir kedi. Yani beni.

"Rafael, sanırım?" Onu süzerken yutkundum. Hayatından endişe ettiği için tir tir titriyor gibi görünmüyordu. "Babam ne zaman geliyor?"

"Pakhan Petrov'un Sicilya'yı ziyaret etme niyetinde olduğunu bilmiyordum."

"Beni eve götürmeye geliyor." Midemin derinliklerinden panik yükselmeye başlarken bir adım geri çekildim. "Ona burada olduğumu söyledin."

"Söyledim mi? Neden söyleyeyim ki?"

"Çünkü kim olduğumu biliyorsun. Ve beni bırakmazsan babam seni öldürecek."

Şarabından bir yudum daha aldı. "Babanızın kim olduğunun benim planlarımla ilgisi yok."

Panik, dehşete dönüşürken, "Ne planları?" diye sormayı başardım.

"İlk olarak, şirketimin ağ sistemine izinsiz girdiğinizde yarattığınız karışıklığı düzelteceksiniz."

"Ben... Ben neyden bahsettiğini bilmiyorum. Ne sistemi?"

"Lütfen Bayan Petrova, aptal rolü yapmayalım. Kardeşime sizin hakkınızda kapsamlı bir araştırma yaptırttım. Bilgisayar bölümü okudunuz. Bu ayın başında lisans derecenizi aldınız ve ileri düzey yazılım mühendisliği yüksek lisans programına kabul edildiniz." Her kelimesiyle birlikte yaklaşan felaketin havası vardı. "Bunu sana baban mı yaptırdı? Şirketimin güvenlik duvarlarını aşıp ağımda arka kapılar açmanı o mu istedi? Amacın neydi? Müşteri listeme ulaşmak mı?"

"Ne?" Boğulur gibi sordum. "Hayır. Babamın bununla hiçbir ilgisi yoktu."

"Yani gerçekten sendin."

Siktir. Bakışlarımı kaçırdım. "Evet."

"Eylemlerindeki amaç neydi?"

"IT güvenliğiniz iyi. Onu kırmak bir meydan okumaydı. Ve benim... Canım sıkılmıştı."

"Canın sıkılmıştı?" Sesi kısıktı ama artık tehlikeli bir tonu vardı. "Sistemlerime yüklediğin kötü yazılımları ve saçmalıkları tespit etmek için dört kişi çalışıyor. Hâlâ çözmeyi başaramadıkları bir karmaşa bıraktın."

Bu sohbet beklediğim gibi gitmiyordu. Özür dileyeceğinden, sonra da beni mümkün olduğunca çabuk geri göndermek için ayağa fırlayacağından emindim. Ama bu durum ondan çok uzaktı.

Rüzgâr yüzüme esip saçlarımı gözlerime doğru uçuştururken, bir adım daha geri çekildim.

"Dinle, üzgünüm. Bir daha yapmayacağım, tamam mı? Sadece ufak bir kod parçası. Eve gider gitmez düzeltebilirim. Lütfen gitmeme izin verir misin?"

"İnsanların eylemlerinin sonuçları vardır, Bayan Petrova. Gerçek dünya böyle işler. Küçük oyunun, şirketimi siber saldırılara açık konuma getirdi. Yani hayır, gitmene izin vermeyeceğim." Ayağını kaldırıp dizine attı ve arkasına yaslandı. "Sana bir iş teklif etmek istiyorum."

"İş mi?" Bu deli herife bakarken sesim tiz bir şekilde çıktı. "Beni kaçırdın, uyuşturdun, başka bir kıtaya uçurdun, lanet bir mahzene kapattın ve şimdi de şirketin için çalışmamı mı bekliyorsun?"

"Evet, sanırım bu durumu oldukça iyi özetledi. Emeklerin karşılığında üç milyon teklif ediyorum."

Ağzımdan histerik bir kahkaha kaçtı. Deliydi bu adam! "Milyonlarını alıp kıçına sokabilirsin! Eve gönderilmeyi talep ediyorum. Derhâl."

"Korkarım bu bir seçenek değil." Rafael telefonunu çıkarıp bana attı. "Videoyu oynat."

Neredeyse yakalayamıyordum.

Hareketsiz görüntüde yüksek binaların çatıları görünüyordu. Tanıdık *oynatma* işareti ekranın ortasından bana alaycı bir şekilde bakıyordu. Üçgene basarak videoyu başlattım.

Gökyüzü. Çatılar. Kamera kayarak, binanın kenarına yakın bir yerde yatan, tamamen siyah taktik kıyafet giymiş bir adama odaklandı. Keskin nişancı tüfeğini, zemindeki bir şeye doğrultmuş durumdaydı, gözü dürbündeydi.

Görüntü sola doğru kaydı, sokağın karşısındaki bir binanın üst kattaki penceresine zumladı. Uzun menzilli bir silah taşıyan başka bir adam daha.

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum ve telefonu daha sıkı tuttum.

Kamera tekrar hareket etti, otuz kat kadar aşağıdaki kaldırıma indi. Sonra açı aniden değişti; aynı kaldırımdı ama artık video caddе seviyesinden çekiliyordu. Görüntüde sırtları dönük duran bir çift vardı. Kadının uzun, siyah saçları vardı ve kulağına telefon dayamış olan bir adamın kolunu sımsıkı tutuyordu. Adam kadına bakıp başını iki yana salladı, sonra telefonu indirdi. Arkalarını dönüp caddeden aceleyle yürüdüler.

Elimdeki şarap kadehi kayarak çıplak ayaklarımın altındaki taş karolarda kırıldı, parçaları etrafıma saçıldı.

Annem ve babam.

"Seni piç kurusu," diye fısıldadım. Ekrana bakarken dudaklarım titredi.

"Her şeyin bir bedeli vardır." Rafael'in derin sesi sersemliğimi delip geçti, az öncekinden daha yakın geliyordu.

O bariton sese doğru döndüğümde, geniş bir erkek göğsüyle karşı karşıya kaldım. Başımı yukarı kaldırdım. Ve daha yukarı. İçeriden gelen ışık, Rafael'in devasa cüssesini bir silüete dönüştürdü ve yüzü gölgelerde gizli kaldı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Neredeyse hıçkırıyordum.

Elleri belimi kavradı, beni kaldırdı. Telefonu düşürüp kollarını kavradım ve tekmeler savurdum.

"Bırak beni!"

Rafael karşı çıkmalarımı görmezden gelerek yüzlerimiz neredeyse aynı hizaya gelene kadar beni kaldırdı. Nefesi tenime çarparken, Servi ağacının odunsu aroması ve portakalın o narenciye kokusu bu-

run deliklerimi gıdıkladı. Yukarıdaki yatak odasında aldığım kokuydu. *Onun* yatak odasında. Omurgamdan ufak bir ürperti indi ama bu defa sebebi korku değildi. Adamın varlığı öylesine yoğundu ki ciğerlerimi havayla doldurmakta zorlanıyordum. Eylemlerinin olası sonuçları hiç canını bile sıkmıyor gibiydi ve numara yaptığını da sanmıyordum. Gerçekten umurunda değildi, babamın gazabını hiç dert etmiyordu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum tekrar.

Beni kendine biraz daha yaklaştırdı. Beni yerden otuz santim yukarıda, hiç zorlanmadan tutuşu sinir bozucuydu ama gülünç derecede şehvetliydi de.

"Dijital güvenlik sistemlerimi elden geçirmeni istiyorum, Bayan Petrova."

Rafael

Kahkahamı zorlukla bastırarak Vasilisa'nın yüzündeki ifadenin şaşkınlıktan tam bir şoka dönüşmesini izledim. Gören de benim için birini öldürmesini istediğimi zannederdi.

"Beni, güvenlik duvarlarını güçlendirmem için mi kaçırdın?"

Öyle mi yapmıştım? Tam olarak emin değildim. Adamlarıma o lanet *hacker* getirmelerini emrettiğimde, işlerime burnunu sokmasının cezası olarak aptal sikiğe işkence etmek ve sonra da ondan kurtulmak niyetindeydim. Karşıma bir kızın çıkmasını hiç beklemiyordum. Adamlarımı dövdükten sonra gırtlağımı kesmeye çalışan bir kızın hem de. Sanırım bu, bir kadının beni öldürmeye çalıştığı ilk seferdi. Ve bunu acayip seksi bulmuştum.

"Sadece güvenlik duvarları değil. Şirketimin kullandığı dijital ortamı analiz etmeni ve sonra da her bilgi işlem sistemi için güvenlik protokollerini yeniden yazmanı istiyorum."

Vasilisa'nın gözleri apaçık bir hayretle büyüdü. Arkamdan vuran ışığın o gece kadar kara irislerden yansımasıyla, o ifade dolu gözleri yanıyor gibi parlıyordu. Bu öngörülemez kadının ceylanı andıran

gözlerinde, öfkesi ve kararlılığı arasında bir ateş vardı. Onu tarif etmek için "güzel" demek yetersiz kalırdı.

Yumuşak, kremsi bir cilt. O büyüleyici, oniks gözlerin üzerindeki ince, kavisli kaşlar. Küçük bir çeneye doğru hafifçe incelen belirgin elmacık kemikleri. Ufak, düz bir burun. Tabii bir de tam anlamıyla öpülesi dudaklarıyla pembe, narin ağzı vardı. Alt dudağı üsttekinden daha dolgundu, bir erkeği onu dişlerinin arasına alıp çekmesi için davet ediyordu. Yüz hatlarının her parçası öyle kusursuzdu ki birleştiğinde hepsi birden gerçekliğe meydan okuyordu. Manzara tek kelimeyle olağanüstüydü ve gözlerimi ondan ayırmak imkânsızdı.

"Bu günler sürebilir," deyiverdi.

Evet, teoride. Ancak gerçekte, ben ne kadar sürmesini istersem o kadar sürecekti. Vasilisa Petrova karşıma çıkmış en güzel canlı olabilirdi ama hayatımda ilk defa, bir kadına sadece görünüşünden fazlası için çekiliyordum.

Cüretkârdı. Cesaretliydi. Atılgandı. Aynı zamanda, sevimli bir şekilde huysuzdu da.

Ve elimden kayıp gitmesine izin verme niyetinde değildim.

Başımı yana eğdim ve elmas şeklindeki yüzüne düşen ipeksi saç tellerine baktım. Saçları tıpkı tepemizdeki gece göğü kadar karaydı. Saç telleri rüzgârla uçuşuyor, hafiften paniklemiş gözlerini kısmen kapatıyordu. Keşke o uçan tutamları narin kulaklarının arkasına sıkıştırabilseydim ama ellerim ince belini tutmakla meşguldü.

"Ne kadar sürerse o kadar kalacaksın. İşin bitene kadar," dedim ve yüzüne üfleyerek parlak saç tellerini uzaklaştırdım.

Vasilisa gözlerini kırpıştırdı, sonra kaşları çatıldı. Kollarımı hâlâ tutuyor olsa da sıkması gevşemişti ve buna minnettardım çünkü tırnakları dün gece açtığı kesiğe batıyordu.

"Bunu neden yaptın?" diye mırıldandı.

"Konuşurken insanların gözlerine bakmayı severim."

Tutsağımı kırık kadehin üzerinden taşırken ayakkabılarımın altında camlar çıtırdadı, sonra da Vasilisa'yı terasın kenarındaki korkuluğun yanında yavaşça indirdim. Kenara çekilmeye çalıştı ama ellerimi arkasındaki korkuluğun üstüne dayayarak onu kollarımla hapsettim.

"Tavsiyem olsun, Bayan Petrova. Beni sınama. Eğer kaçmaya ya da birine nerede olduğunu haber vermeye çalışırsan, ailenin infaz edilmesini emrederim. Sadece annenle babanın da değil. Erkek ve kız kardeşin de buna dahil olur. Eğer kurallara uyarsan, buradaki işini tamamladığında gitmekte özgür olursun. Anlaştık mı?"

Vücudu titredi, gözyaşlarının akmak üzere olduğunu düşünüyordum. Bunun yerine çenesini kaldırdı ve inatçı bir bakışla beni süzdü. Üzerinden gözyaşı değil, cesaret fışkırıyordu. Ancak korkusunu ne kadar saklamaya çalışsa da o parlak gözlerin derinliklerindeki bastırılmış endişeyi görebiliyordum.

"Sana neden inanayım? Sistemlerini düzelttikten sonra gitmeme izin vereceğinin garantisi ne?"

"Nihai hedef. Kaçmayacağına güvenmemin ve anlaşmamız süresince bağlı bir hâlde mahzende tutulmaktansa güzel bir odada kalmana izin verilmesinin nedeni de bu." Öne doğru eğildim. "Mahzene geri dönmek ister misin?"

O kara gözler küçümsemeyle kısıldı. "Umarım yavaş ve son derece acı verici bir şekilde ölürsün."

"Bunu *hayır* olarak kabul ediyorum. Güzel. Bütün başarılı çabaların temelinde karşılıklı güven yatar. Yarın akşam başlayacağız, ben işten döndükten sonra." Bakışlarımın göğsüne kaymasına izin verdim, gömleğin yakalarının arasından görünen dekolteye baktım. "Neden benim gömleğimi giyiyorsun?"

"Ne? Kardeşinin sandım," dedi gözleri öfkeyle parlarken. "Eğer bilseydim— Aslında var ya... Boş ver. Eğer seni bu kadar rahatsız ettiyse onu bulup ödünç alabileceğim bir şey var mı diye soracağım."

İçimde öfke patladı. Kardeşim de dâhil olmak üzere, onun başka bir erkeğe ait bir şeyi giydiğini düşünmek tüylerimi diken diken etti. "Hayır. Guido'nun kıyafetlerini giymeyeceksin."

"Eğer burada tutsak tutuluyorsam kıyafete ihtiyacım var!"

Sanırım haklıydı. Bence gömleğimle çok iyi görünüyordu. "Gardırobumdan istediğin her şeyi almakta özgürsün."

Vasilisa geriye doğru yaslandı. "Öyle bir şey olmayacak."

Lanet terastan aşağı düşecekti. Elimi beline doğru kaydırıp onu sabit tuttum. "O zaman çıplak dolaşırsın."

"Siktir git," dedi dişlerinin arasından. "Elini üzerimden çek."

İsteksizce geri çekildim ama bunu yaparken kolunu da okşadım. "Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum, Bayan Petrova."

"Bu his kesinlikle karşılıklı değil." Etrafımdan dolaşıp sinirle eve girdi.

Oturma odasını hızla geçip merdivenden çıkarken gözlerimle onu takip ettim, sonra dinlenme yerime geri döndüm. Yatak odam terasın hemen üzerindeydi, o yüzden de beş dakika sonra yukarıdaki balkona çıkan figürü net biçimde gördüm.

O, korkuluğa yaslanıp uzaktaki balıkçı teknelerini izlerken rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu, ayak parmakları korkuluk direklerinin arasından görünüyordu. Veranda masasından şarabımı alıp gölgelere daha çok çekildim, arkamdaki taş duvara yaslandım ve hevesli gözlerimi hırçın Rus prensesimden bir an bile ayırmadım.

"Ne demek 'kız burada kalıyor?'" Guido bana ağzı açık hâlde bakakaldı. "Onu geri gönderdikten sonra Petrov'a kimliklerimizi açıklamasın diye adamlarımıza o videoyu çektirdiğini sanıyordum."

"O video bir sigorta ama başka bir amaç için." Kanepede arkama yaslandım. "Ona bir iş teklif ettim."

"Kaçırdığın kadına iş mi teklif ettin?"

"Evet. Hizmetleri için üç milyon dolar vermeyi teklif ettim. Reddetti. Tam olarak söylemek gerekirse, 'Al o parayı kıçına sok,' dedi."

Guido iç geçirip karşımdaki tekli koltukta arkasına yaslandı. "Lanet olsun. Ne tür bir hizmet?"

"Görünüşe göre ağ bağlantılarımız beklenmedik bir şekilde çöktü. Düzeltmesini istiyorum."

"Onun yarattığı arka kapı dışında sistemlerimizde hiçbir sorun yok."

"Artık var. Mitch'i arayıp adamlarına kök dizinlerimizi ve uygulamalarımızı neredeyse çalışmaz hâle gelene kadar karıştırmalarını emrettim. Bayan Petrova, tüm sorunlar çözülene kadar misafirimiz olarak kalmaya ikna edildi. Paramı kabul etmeye isteksiz olduğu için, reddedemeyeceği bir şey bulmak zorunda kaldım. Görünüşe göre ailesini seviyor ve hayatlarına yönelik tehdidi önlemek için sistemlerimizi düzeltmeye razı."

"Peki bu 'düzeltme' ne kadar sürecek?"

"Mitch'e, ben aksini söyleyene kadar sabotajı sürdürmesini söyledim, gizlice elbette." Bandajlı koluma bakıp gülümsedim.

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Evet."

"Hay sikeyim, Raff. Kadınlar da dâhil istediğin her şeyi elde etmeye alışkın olduğunu biliyorum ama bu? Kız burada kalsın diye ailesini öldürmekle tehdit ederek şantaj yapmak? Yanına koşup gelecek yüzlerce güzel kadın var. Tek yapman gereken parmağını şıklatmak."

"Kredi kartını sallamak, demek istiyorsun."

"Rafael—"

"Konu kapandı," diye araya girdim. "Yarın Calogero'ya ziyarette bulunacağım. Adamlarından biri Katanya Limanı'nda görülmüş. Vaftiz babamız anlaştığımız gibi Palermo'da kalacak, yoksa ona vereceğim ceza hiç hoşuna gitmeyecek. Benim olan şeye el sürmesine müsaade etmeyeceğim."

Sicilya'ya geri döndüğümde, o zamanki Cosa Nostra Don'u Mancuzo, adanın doğu kesiminin çoğundaki hâkimiyetini kaybetmişti. Katanya'dan Ragusa'ya kadar olan bölgeyi çeteler yönetiyordu. Bu durumu düzeltip bölgenin kontrolünü ele geçirmem iki yılımı almıştı. Calogero, Aile içindeki rolünü aldıktan sonra Sicilya'nın batı kesiminde onun hâkimiyetini kabul etmiş olsam da doğu kıyısı benim yönetimim altındaydı.

"Calogero, mallarını taşımak için yolcu gemileri ve feribotları kullanarak çok para harcıyor. Ana kargo gemilerine erişime ihtiyacı

var ve bunların hepsi Katanya Limanı'ndan geçiyor. Bence bu işi bırakmayacak, Raff."

"Bu benim sorunum değil. Limanımda onun uyuşturucularını istemiyorum." Kanepenin arkasından ceketimi alıp ayağa kalktım. "Yatmaya gidiyorum."

"Peki nereye gittiğini sorabilir miyim? Hani yatak odanı rehinemize verdiğini göz önünde bulundurursak."

"Misafir odasına."

"Neden misafir odasına onu taşımıyorsun?"

Kardeşimin gözlerine baktım. "Çünkü bundan sonra uyuyacağı tek yatak, benimki olacak."

BÖLÜM beş

Rafael

CALOGERO'NUN ÖĞLENLERİNİ GEÇİRDİĞİ HARAP TAVERNA, Palermo'nun eski bölgesindeki çıkmaz bir sokaktaydı. Zamanın ve amansız Akdeniz güneşinin yıpratıcı etkisi dışında yıllardır bir gram bile değişmemişti. Gençliğimden hatırladığım bu bok çukuru, hâlâ bir bok çukuru gibi görünüyordu, dış yüzeylerinden dökülen boyasına kadar.

Kırıldı kırılacak gibi görünen kapıyı açtım ve kasvetli iç mekâna adım attım. Bayat alkol ve leş gibi puro kokusu bir darbe gibi burnuma çarptı. Buna ek olarak, açık arka kapıdan içeri süzülen ve havada ağır bir şekilde asılı kalan, yakındaki pazardan gelen balık kokusu fazlasıyla belirgindi. Bu kokuşmuş yerdeki her sandalye boştu. Mekânın tek müşterisi, verandadaki ufak bir bahçe masasında oturuyordu. Yetmişlerinin başındaydı ve önüne açtığı gazetesini okuyarak kahvesini yudumluyordu. Onun arkasında, sırtları duvara dönük ama sadece birkaç metre uzakta, iki silahlı adam vardı. Ben boş tavernayı geçerek Sicilya Mafyası'nın liderine doğru yürürken gözleri beni takip ediyordu.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı Rafael?" Calogero kahve fincanını ağzına götürdü, gözleri gazetesinden hiç ayrılmadı.

Masada karşısına oturup onu inceledim. Adamlarının önünde güçlü ve çok önemli biri gibi davranabilirdi ama şu anda bu liderlik pozisyonunda olmasının tek nedeninin, benim önceki Don'u öldürmemden sonra Aile'nin tamamen darmadağın hâle gelmesi olduğunu ikimiz de biliyorduk.

"Bence sorunun cevabını biliyorsun."

Vaftiz babam en sonunda başını kaldırdı ama bakışları yüzümde çok kısa bir süre oyalandıktan sonra başka yere kaydı. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

Başımı iki yana salladım. Bu adamı görmek, tüm varlığımla nefret hissetmeme sebep oluyordu.

İtalya'da vaftiz baba demek, aile ilişkilerine en yakın kişi sayılırdı. Bazı insanlar bunun gerçek kan bağından bile güçlü olduğunu düşünürdü. Ben çocukken bu adam benim rol modelimdi. Babam öldürüldükten sonra Calogero onun yerini almıştı. Annemi, erkek kardeşimi ve beni kendi koruması altına almıştı. Annem ve Calogero birlikte olduklarında, ikisine de kızmamıştım. Vaftiz babamın iyi bir adam olduğuna inanmıştım. Ancak işin aslı; kendisi korkağın tekiydi. Şimdi Don olabilirdi ama selefi, annemi hain ilan edip infaz ederken hiçbir şey yapmayan, aynı ödlekti.

"Katanya'da liman işçilerine rüşvet vermeye çalışan adamlarından birini bir daha yakalarsam, dilini keserim ve cesedini de kapının önüne atarım." Elimi masanın yüzeyine çarptım, kahve fincanını ve şişesini titrettim. "Beni sınama, *cumpari*. Yoksa Mancuso gibi senin de gırtlağın kesilebilir."

"Sen soyun ve Aile için yüz karasısın, Rafael," dedi dişlerini sıkarak. Gözleri sol koluma indi. "Düşmanlarımıza sadakat yemini etmek. Eğer sende biraz olsun ahlak olsaydı, o işareti uzun zaman önce silmiş olurdun."

Öne doğru eğilip yüzüne yaklaştım. "Seni şaşırtabilir ama bazı insanların kendi seçimleri var."

Calogero'nun dudakları tiksintiyle büküldü. "Cürete bak. Buraya sanki mekânın sahibiymişsin gibi girip beni tehdit ediyorsun. Tek sözümle buradan sağ çıkamazsın. Bir hafta sonra, birisi senin beş

para etmez cesedini sahilde bulur." Başını arkasındaki korumalarına doğru eğdi, anında ceketlerinin içine uzanıp silahlarına davrandılar.

"Cidden mi?" Elimi kaldırıp parmaklarımı şaklattım.

Havada bir vızıltı sesi duyuldu. İki koruma, gürültülü bir sesle yere yığıldı.

Başka bir mermi, amcamın masadaki fincanına isabet etti ve fincan minik parçalara ayrıldı, kahve şok olmuş yüzüne sıçradı ve gazeteyi ıslattı.

"Konuşmak her zaman en iyi yaptığın şeydi zaten." Ayağa kalkıp ceketimi düzelttim. "Adamlarını bölgemden uzak tut. Bu son uyarım."

Kasvetli tavernadan geçip sokağa çıkana kadar Calogero'nun bakışlarını sırtımda hissettim. Kollarında balık ve sebze dolu sandıklar taşıyarak koşturan adamlar ya az önce olanlardan habersizlerdi ya da umurlarında değildi. Vaftiz babamın neden bu çöplüğün müdavimi olduğunu asla anlamayacaktım. Muhtemelen Don Mancuso'nun işlerini yürüttüğü yer burası olduğu ve Calogero da geleneklere fazlasıyla bağlı olduğu içindi.

Karşı binanın ikinci katındaki pencereye bakarak, orada konuşlanmış diğer adamıma başımı salladım ve diğer sokaktaki açık pazara doğru yöneldim. Arabamı park ettiğim yere dolambaçlı yoldan gidecektim ama nostaljik hissediyordum.

Küçüklüğümde, babam ne zaman Palermo'ya gelse beni de yanında getirirdi. Mancuso'nun adamı olarak, Don'a düzenli raporlar iletirdi ve babam o tavernada tıkılıp kalırken ben de pazar yerinde oyunlar oynar, oradan buradan meyve çalarak vakit harcardım. Satıcının dikkati başka yerdeyken cebime bir incir atardım. Eğer kapüşonlum saklayacak kadar genişse bir portakal. Tezgâhların arasında dolaşırken bir salkım üzüm alıp yerdim. Nefis meyvelerin parasını veremeyeceğimizden değildi. Don'a olan borçları tahsil etmekle görevli olduğu için, babam iyi para kazanıyordu. Yine de fırsat buldukça çalardım. Benim için bir oyundu.

Pazarın kenarına geldiğimde olgun, kırmızı kirazlarla dolu hasır sepetlerin bulunduğu bir tezgâhın yanında durdum. Gözlerim,

ürünleri seçip gülen müşterilerle dolu kalabalığın üzerinde dolaştı. Eğer isteseydim bu yeri komple alabilirdim. Tezgâhtaki her şeyi, başlarında duran insanlarla birlikte. O küçük inciri cebime attığımda hissettiğim heyecanın zerresini sağlamayacak olması ne fenaydı.

Renkli tezgâhtan uzaklaşıp güneş gözlüğümü takarak pazarın içine doğru yöneldim. Herkesin bakışlarını hissedebiliyordum ama her bakış sadece bir saniye sürüyor, sonra hemen hızla başka yere bakıyorlardı ve her biri yolumdan hızla çekiliyordu.

Tepkilerine alışkındım. Güneş gözlüğüm yüzümü kısmen gizlese de hasarın çoğu hâlâ görünür cinstendi.

Dushku için yaptığım son işteki patlamadan sonra olan bazı şeyler hâlâ belirsizdi. Ambulansta kendime geldiğimi hatırlıyordum. Jemin yanımdaydı, silahını sağlık görevlisine doğrultmuştu. Beni kollarımın altından kavrayıp ambulanstan resmen dışarı sürüklemiş ve kendi arabasının arka koltuğuna atmıştı. Sonra tekrar kendimden geçmiş olmalıydım. Yolculuk boyunca birkaç kez bilincim gelip gitmişti. Acı dayanılmazdı. Banliyödeki harap eve vardığımızda yarı ölü gibiydim.

Jemin bağırmış, beni bir garajın içine taşıtmıştı ve bir "doktor" beni bir araya getirsin diye tezgâhın üzerine yatırılmıştım. Steril olmakla uzaktan yakından ilgisi olmayan koşullara rağmen, yaralarımın hiçbiri enfekte olmadan mucizevi bir şekilde hayatta kaldım. Ancak sonuç, kötü şekilde yamalanmış kaslar ve yamuk yumuk deriydi.

İnsanların şu anda bana bakamıyor olması şaşırtıcı değildi. Fısıltılı mırıltıları, satıcıların heyecanlı bağırışlarına karışıyordu. Bu çelişkili bir kakafoniydi. Tamamen alıştığım bir şeydi.

Telefonumu çıkarıp evimin güvenlik şefi Onofredo'yu aradım.

"Patron?"

"Kaç defa?" diye sordum.

"Üzgünüm, anlamadım."

"Küçük misafirimiz sabahtan beri kaç defa kaçmaya çalıştı?"

"Çalışmadı."

Duraksadım. "O zaman ne yapıyor?"

"Ortalığı karıştırıyor. Ofisinizdeki masanın çekmecelerini ve dolaplarını karıştırdı. Hatta koltuktaki minderin altını bile kontrol etti. Ah, kasanızı buldu ve neredeyse yarım saat boyunca şifreyi kırmaya çalıştı."

Dudaklarımın kenarlarının yukarı doğru kıvrıldığını hissettim. "Sonra?"

"Kitaplarınızı yeniden düzenliyor."

"Ne?"

"Evet. Bütün kitapları indirip yere sıraladı ve sonra raflara farklı bir sırayla dizmeye başladı. Otto onu on beş dakika önce kontrol etti. Hâlâ aynı şeyi yapıyor."

"Peki kaçmaya çalışmadığından emin misin?"

"Kesinlikle."

Kaşlarımı çattım. "Pekâlâ. Beni haberdar et."

Ben aralarından geçerken kalabalık âdeta Kızıldeniz gibi açılmaya devam ediyordu. Her zamanki gibi satıcılar bağırıyor, mallarını sunuyor, geçen müşterileri çağırıyorlardı. Solumdaki genç bir kadın küçük peynir parçaları ve kurutulmuş etlerle dolu tahta bir tepsi tutuyor, müşterileri tadım yapmaya davet ediyordu.

"*Signore?*" diye seslendi. "*Vuole provare del prosciutto?*"

Durup omzumun üzerinden baktım. Kız tabağı bana doğru kaldırıyordu, dudaklarında flörtöz bir gülümseme dans ediyordu. Gözleri yüzümü bulduğu anda gerildi. Gülümsemesi kayboldu ve çabucak bakışlarını kaçırdı.

Pazar boyunca yürümeye devam ederken aklım güzel rehineme ve gömleğimin içinde ne kadar güzel göründüğüne kaydı. Bu sabah evden çıkmadan önce, hizmetçiye Vasilisa'nın kıyafetlerini çöpe atmasını emretmiştim. Kendime bunun, hayatımı mahvetmeye cüret ettiği için ceza olduğunu söylüyordum ama işin aslı, onu kendi kıyafetlerimin içinde gördüğümde beni saran ilkel sahiplenme duygusundan keyif alıyordum. Onu ayan beyan şekilde benim diye damgalamak istiyordum. Daha önce başka bir kadına karşı buna benzer bir şeyi hiç hissetmemiştim. Arazimi bir düzineden fazla adam koruyordu, emredildiği üzere Vasilisa onları görmüyor olabilirdi ama bu, adamların onu görmediği

anlamına gelmiyordu. Cesur prensesimin gömleğimi giymesi, onun yasak bölge olduğuna dair kocaman bir pankart gibiydi.

Pazarın sonuna yaklaşırken gözlerim yerel meyvelerin bulunduğu bir tezgâha takıldı. Bir müşteriyle ilgilenen satıcının önündeki hasır sepetlerde şeftaliler, yenidünyalar ve çilekler vardı. Hemen köşede, içinde birkaç yeşil incir bulunan ufak bir kâse vardı. Henüz mevsiminin geldiğini sanmıyordum. Adımlarımı hızlandırıp rotamı tezgâhın hemen yanına gelecek şekilde ayarladım. Ve incirlerden birini cebime attım.

Vasilisa

Son kitabı, Émile Zola'nın *Nana*'sını en alt rafa koyduktan sonra birkaç adım geri çekilip yaptığım işi inceledim. Bu sabah bütün kitapları indirip renklerine göre düzenlemiştim. Yaklaşık dört saatimi almıştı. Öğleden sonranın çoğunu, başka bir canlının bulunmadığı villada dolaşarak geçirmiştim. Sonra Rafael'in ofisine geri dönmüş ve kitapları bu kez yazarın adına göre alfabetik şekilde yeniden düzenlemiştim.

Stresli olduğumda eşyaları yeniden düzenlemek gibi bir alışkanlığım vardı. Ne kadar sıradan ve anlamsız şeyler olsa da bana bir kontrol hissi veriyordu. Şu anda da hayatımdaki hiçbir şey benim kontrolümdeymiş gibi gelmiyordu.

Dün gece gözüme uyku girmemişti. Neredeyse bütün geceyi kocaman yatağın kenarına oturup bir battaniyeye sarılmış ve mutfaktan aldığım bıçağı tutar hâlde geçirmiştim. Pislik herif, onunla seks yapmam için de şantaj yapmayı düşünürse diye. Şafak sökmeye başlarken kendime birkaç saatlik huzursuz bir uyku için izin vermiştim. Kendimi berbat hissederek uyanmıştım, şimdiyse o tuğla gibi kitapları iki defa indirip kaldırdığım için daha da kötü hissediyordum.

Rafael'in masasında bulduğum evraklarda hiçbir yararlı bilgi yoktu. *Hack*lediğim şirketi Delta Güvenlik adına bir depo için kira sözleşmesi gibi bir şey bulmuştum, aslında o şirketi Rafael'in sanı-

yordum ama imza başkasınındı. Bir tür gözetleme ekipmanlarının belirtildiği kâğıtlar. İtalyanca oldukları için ne olduklarını çözemediğim birkaç gelişigüzel fatura.

Fakat tablolardan birinin arkasında umutlarımı yeşerten bir kasa keşfetmiştim. Açamamıştım gerçi.

Beni rehin tutan adam hakkında hâlâ neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Adı dışında. Bir de okumayı sevdiği dışında. Buradaki kitapların miktarına bakılırsa çok seviyordu. Toplamda dokuz yüz kitap vardı.

Sıra dışı bir koleksiyondu. Klasik edebiyat. Felsefe. Finans. Kimya ders kitapları. İnsan anatomisi üzerine birkaç ciltlik kitap vardı, özellikle de kardiyovasküler sistem üzerine. *Roma İmparatorluğunun Gerileyiş ve Çöküş Tarihi* üzerine on iki ciltlik bir set vardı. Hatta bahçecilik ve botanik ile ilgili birkaç kitap bile vardı. Onları görünce kaşlarım havaya kalkmıştı. Rafael'i bahçeyle ilgilenen birisi olarak hiç düşünmemiştim ama metinlerin büyük kısımlarının altı çizildiği ve sert kapaklarının yıprandığı göz önüne alınırsa, ilgileniyordu.

Ayrıca birkaç düzine roman vardı. Kendimi bir kitaba kaptırmayı ve iyi bir hikâye okuyarak stresimi biraz azaltmayı çok isterdim ama Rafael'in kitaplarının çoğu İtalyancaydı. İngilizce olan iki kitaba denk gelmiştim, onlar da cinayet gizemleriyle ilgiliydi ve içinde bulunduğum durumu düşününce eksik kalsalar da olurdu.

Hımm... Şöyle bir düşününce, Rafael beni doğrudan tehdit etmemişti. Ailemi, evet. Ama beni değil. Fiziksel zarar verme; dövme, parmakları kesme ya da dediğini yapmazsam beni öldürme konusunda zerre laf etmemişti. Beni bizzat üst kata taşımış, bileklerimi sarmış, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardıktan sonra beni yatağa yatırmıştı. Kendi yatak odasında, ki odasını bana bırakmış gibi görünüyordu. Tüm bunları ben boğazını kesmeye yeltendikten sonra yapmıştı. Sargılı kolunu hatırlayınca irkildim. Kendimi korumak için ona zarar vermiştim ama yine de canını yaktığım için kötü hissediyordum.

Tekrar açılmış olan gömleğin kollarını bir kez daha yukarı kıvırdım, hizmetçinin getirdiği öğle yemeğinden kalan boş tabağı aldım ve Rafael'in ofisinden çıktım.

Tıpkı daha önceki gibi, ev terk edilmiş görünüyordu. Güzelce dekore edilmiş odaların yanından geçtiğim sırada tek bir canlı bile yoktu. Acayip ürkütücüydü ama yine de arada sırada durup dekorun rüstik zarafetine hayranlıkla baktım. İç tasarım hakkında bir halt bilmiyor da olsam, her mobilya parçasının ve her aksesuarın, malikânenin sade zarafetini vurgulamak için seçildiğini görebiliyordum.

Her odada genişçe açılmış, Akdeniz'in sıcak ve baş döndürücü kokularının içeri dolmasına izin veren devasa Fransız kapıları ya da pencereleri vardı, sanki evin kendisi doğal manzaranın bir parçasıymış gibi hissettiriyordu. Yine de bu kocaman alanda tamamen yalnız olmak tuhaf bir his veriyordu. Çıplak ayaklarımın altında gıcırdayan her ahşap parke sesiyle irkiliyordum.

Geniş mutfak beni ürkütücü bir sessizlikle karşıladı. Yemeğimi getiren hizmetçiden eser yoktu. Kız parmaklarının ucunda ofise girip de beni yerde bağdaş kurmuş hâlde, kalın kitap yığınları arasında otururken bulduğunda tamamen dehşete düşmüş gibiydi. Birkaç saniye boyunca bana ağzı açık hâlde baktıktan sonra tabağı kitap yığınlarının üzerine bırakmış, sonra da ayaklarının onu taşıyabileceği kadar hızla çıkıp gitmişti.

Belki de deli olduğumu düşünmüştü. Eğer öyle düşündüyse onu suçlayamazdım. Bir rehinenin, kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışmak yerine, kendini kaçıran kişinin kitaplarını düzenlemesi normal bir davranış değildi herhâlde. Ancak benim için seçenekler arasında kaçmak yoktu. Bence Rafael, kaçmaya çalışırsam ailemi öldüreceğini söylerken ciddiydi. Ses tonunda bunu berrak bir şekilde duyabilmiştim.

Ayrıca burada kimsenin beni rahatsız etmeyeceğini de söylemişti, ki şimdiye kadar bu doğru çıkmıştı. Bu yüzden de yarattığım karışıklığı düzelttikten sonra gitmeme izin vereceğine inanıyordum. Karışıklığın nasıl olduğundan hâlâ tam olarak emin değildim ama neyse. Hemen işe koyulmak istiyordum, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bitirip eve gidebilirdim.

Tabii "zorba herif" bir an önce gelse bunu yapacaktım. Saat akşamın onuydu! Kahretsin.

Mutfak adasında soğuk ızgara kabakları ağzıma tıkıştırırken bir araba kapısının kapanma sesi beni hayallerimden uyandırdı. Garaj yoluna bakan pencereye koştum ve pencere pervazına yaslandığımda evin içine giren iri yarı bir erkek silüetini gördüm.

Sonunda geri dönmüştü. Rafael. Bu tuhaf hapishanenin yüce çarı.

Öfke ve sinir göğsümde çalkalanırken mutfaktan geçip giriş holüne doğru koştum.

O orospu çocuğu, emirlerine uymazsam aileme zarar vermekle tehdit ederek kötülüğünü kusmuş, sonra da beni bütün gün endişelenmeye bırakıp cennette çürümeye terk etmişti.

Giriş holüne vardığımda Rafael çoktan ikinci katın sahanlığına çıkmıştı.

"Sonunda gelmen ne hoş!" diye seslendim arkasından.

Durup yavaşça bana doğru döndü. Üst kattaki ışıklar kapalı olduğu için gölgeler tarafından yutulmuş olsa da bana baktığını biliyordum. Bir avcının ölümcül dikkatini fark eden bir av gibi, içgüdüsel olarak biliyordum. Bazı kaderlerden kaçmanın imkânsız olduğunu çok geç fark eden bir av gibi.

"Yaptığını düzeltmeye başlamak için sabırsızlanıyor musun?" Kısık, boğuk sesi aramızdaki boşluğu doldurdu.

"Son derece."

"Guido'dan dizüstü bilgisayarımı alıp getir. Ofisimde seni bekliyor olacağım."

Köşeyi dönüp gözden kaybolan silüetini izledim, sonra küfredip kardeşinin dairesi olduğunu öğrendiğim doğu kanadına yöneldim.

"Bu tam bir karmaşa," diye mırıldandım dizüstü bilgisayarın ekranına bakarak. Değiştirdiğim kodları temizlemek on dakikadan az sürmüştü ama şu an karşımda duran eksik dizinler ve yanlış komutlar karmaşası, benim yaptığım şeyin sonucu olamazdı. "Son ziyaretimde ağın böyle görünmüyordu."

"Ziyaret mi? Yasaları çiğneyerek yetkin olmayan bir sisteme girmeyi tanımlamak için hoş bir örtmece, Bayan Petrova. Şirketim bir sergi değil."

Ekranın ötesine baktım, gözlerim odanın uzak köşesindeki tekli koltuğa yaslanmış heybetli silüete odaklandı. Yanımdaki küçük masa lambası dışında ofisteki tüm ışıklar kapalıydı. Ona ulaşan zayıf parıltı, yine üç parçalı bir takım elbise içinde olduğunu görmeme yetiyordu ama geri kalan her şey karanlıktı.

"Bunu sokaktan kadın kaçıran adam söylüyor," diye yorum yaptım ve tekrar kodları incelemeye döndüm.

Dizüstü bilgisayarla içeri girdiğimde Rafael çoktan o koltuğa kurulmuş hâldeydi. Ters sesiyle masaya oturmamı ve işe başlamamı söylemişti. O andan beri karanlık bir şekilden öteye geçmemişti. Çoğunlukla sessizdi.

Kara kara mı düşünüyordu?

Sonumu mu planlıyordu? Beni mi izliyordu?

Ne saklıyordu?

"Kuduz falan mısın Rafael?"

"Sanmıyorum. Neden sordun?"

"Emin misin?" Ona tekrar bir göz attım. "Ateş, kas spazmı, halüsinasyon falan yok mu?" Cevap vermesi için kısa bir süre bekledim ama sessizliğini korudu. "Çünkü ışığa karşı bir duyarlılık yaşıyor gibisin. Üzerime atlayıp beni ısırmaya çalışmandan endişe etmeli miyim?"

Karanlığın içinden gök gürültüsünü andıran, zengin ve kadifemsi bir kahkaha yükselerek odayı doldurdu. Bu ses beni kalın, sıcak bir battaniye gibi sarmalarken parmaklarım klavyenin üzerinde havada kaldı.

"Eğer bu semptomları yaşamaya başlarsam, sana haber veririm."

Off. Sadece takım elbise giyip harika kokmakla kalmıyor, aynı zamanda kendisiyle dalga geçilmesini de kaldırabiliyordu. Sanki evren benim "mükemmel erkek" listemi ele geçirmiş ve tüm kutucukları tek tek işaretlemeye başlamıştı. Rafael'in kadın kaçıran, şantajcı bir pislik olması ne kötüydü.

Yine de neye benzediğini merak ediyordum.

"Buradan elimden geleni yapacağım ama bir noktada ana sunucunu kontrol etmem gerekecek. Evde mi?"

"Taormina'daki şirket binamda."

"Ona erişmem gerekecek." Gözlerimi bilgisayarın kenarından ona diktim. "Ve kıyafete ihtiyacım var. Temizlik personelin eşyalarımı götürmüş sanırım. Onları geri istiyorum."

"Yine de, bu durumla oldukça iyi başa çıkıyor gibi görünüyorsun. Bu arada, o en sevdiğim gömleğimdir." Bunu söyleyiş tarzındaki o hafif eğlenmiş ton, sözlerinin ardında gizli bir anlam olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

"Bu bir çeşit çarpık intikam mı? Beni daha aciz hissettirmek için yapılan tuhaf bir psikolojik işkence falan mı?"

"Belki. Ya da belki sadece seni kendi kıyafetlerimin içinde görmekten zevk alıyorumdur, Bayan Petrova."

Sesindeki o boğuk ve derin tınıyla birlikte içimde kabaran o aptalca heyecanı bastırarak yutkundum. Partnerini yatağa davet eden bir âşık gibi, her hecesi tenimi okşuyor, müstehcen ve şehvetli şeyler vaat ediyordu.

"Senin çadır kadar büyük gömleklerinle ortalıkta dolanmayacağım. Ayrıca iç çamaşırına da ihtiyacım var, bayım."

"O halledilebilir," dedi Rafael ve öne doğru eğilip ön kollarını dizlerine dayadı. Aniden içerisi yirmi derece ısınmış gibi geldi. Karanlığın içinden beni kavuran bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Derin bir nefes aldım, ödünç aldığım gömleğin sürekli aşağı kayan kollarını yukarı ittim. Tanılama yazılımını açıp sistemi taramaya bıraktım, sonra masa çekmecesinden bir kurşun kalem kapıp ucunu kemirmeye başladım.

"Kitaplarımı neden yeniden düzenledin?"

"Terapi gibi geliyor," diye mırıldandım ağzımdaki emektar kalemle. O sırada ekranda uyarılar belirmeye başladı. Muhasebe dizinindeki faturalandırma uygulaması yanıt vermiyor olarak işaretlenmişti. Veri depolama sistemi, güncellemelerin yüklenmediğine dair uyarı veriyordu. Bakım sistemi bile hatalar gösteriyordu.

Uzayıp giden listeye bakakalırken, "Bu mümkün değil," diye mırıldandım. "Benim kodum sadece bir arka kapı oluşturmak için tasarlandı, tüm ağı mahvetmek için değil."

"Belki de başka biri senin şu 'arka kapına' rastladı ve şirketimi sabote etmeye karar verdi. Büyük ihtimalle rakiplerimden biridir."

Ona bir bakış fırlattım. "Bu konuda fazlasıyla sakin görünüyorsun."

"Neden olmayayım ki? Her şeyi sen düzelteceksin."

Kalem dişlerimin arasında çatladı, ben de onu ağzımdan çıkarıp tekrar bilgisayarın ekranına odaklandım. Tarama hâlâ devam ediyordu. Gözlerim kalemliğin yanında duran tek bir yeşil incire kaydı. Odaya girdiğimde oradaydı, son derece iştah açıcı görünüyordu ve beni bir ısırık almaya davet ediyordu. Uzanıp meyveyi aldım. Dişlerim o pürüzsüz, deri benzeri kabuğu deldiği anda ağzıma bir tatlılık doldu ve inledim.

"Beğendin mi?"

Beni kaçıran adama bir göz attım. "Evet. Daha önce sadece bir kez incir yemiştim ve onlar bunun yarısı kadar bile lezzetli değildi."

"Ne derler bilirsin; çalınan meyve her zaman daha tatlıdır."

"Bunu çaldın mı?" diye sordum çan şeklindeki lezzeti çiğnerken. "Neden? Belli ki çok zenginsin."

"Eski alışkanlıklar zor kaybolur."

Açıklamasını bekleyerek kaşımı kaldırdım. Yapmadı. Omuz silktim ve tanılama programının bitmesini beklemeye koyuldum. Dakikalar geçti. Bir saat oldu. Rafael yerinden kıpırdamadan sessizce beni izlemeye devam etti.

Bu rahatsız ediciydi.

Had safhada sinir bozucuydu.

Ama hoşuma gidiyordu.

Yine de sabit bakışlarını hissetmek beni kıpır kıpır ediyordu. Ona bakma dürtüm her geçen saniye katlanıyordu ve bu çekime karşı koymak zorlaşıyordu.

Yerimde kıpırdanarak sarı yapışkan not kâğıtlarını aldım ve mahvettiğim kalemle üzerine bir şeyler karalamaya başladım. Kimse benim annemin sanatsal yeteneğini miras aldığımı söyleyemezdi. Yulia

o konuda şanslı olandı ama odaklanacak bir şeye ihtiyacım vardı. Gözlerimin odanın uzak ucundaki o devasa gölgeye kaymasını engelleyecek bir şeye.

Bir kuş çizmeyi denedim ama Rafael'in varlığı yüzünden sürekli dikkatim dağılıyordu. Ondan tarafa bir kez bile bakmamayı başarsam da zavallı eserim sonunda bir ata benzedi.

Tarama işleminden gelen sesler dışında hüküm süren bu sağır edici sessizlikte, beni esir alan adamın gözlerinin kafamda delikler açtığını hissedebiliyordum. Notu buruşturup attım ve başka bir taslağa başladım. Sandalyede oturan bir adam şekli çizdim. Tamam, sadece pantolon giyen bir çöp adamdı ama fikir aynıydı. Ceket ve onun altına bir yelek ekledim ki bu sonunda bir önlüğe benzedi. Sonra keskin dişlerle dolu kocaman, geniş bir ağız. Bitirmek için bir konuşma balonu çizdim.

Hatanı düzelt, Bayan Petrova!

Yapışkan notu koparıp bilgisayar ekranının sağ üst köşesine yapıştırırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Aslında gerçekten kötüydü. Yulia bana nasıl çizim yapılacağını öğretmek için saatlerini harcamıştı. Nasıl beceriyorsa tuhaf silindir şekilleri insanların yüzlerine dönüştürmeyi hep başarırdı ama ben bu mantığı hiç kavrayamamıştım.

Başımı kaldırdığımda Rafael hâlâ koltuğuna yayılmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş hâldeydi. Ceketini hangi ara çıkardığını fark etmemiştim ama şimdi kolçağın üzerinde duruyordu. Giydiği beyaz gömlek ve koyu renk yeleğin kombinasyonu, göğsünü olduğundan da geniş gösteriyordu.

Tek bir bip sesi taramanın bittiğini haber verdi ve sonuç penceresinde altmış yedi hata görüntülendi. Yarısından fazlası kritik olarak işaretlenmişti.

"Güzel. Analiz bitti. Sabah ilk iş muhasebe programıyla başlayacağım." Dizüstü bilgisayarı sertçe kapattım ve güç kablosunu çekmek için eğildim.

"Bilgisayar burada kalıyor. Yarın akşam devam edeceğiz. Aynı saatte."

"Peki o saate kadar bütün gün benim ne yapmam gerekiyor?"

"Anlaşmamızı aklından çıkarmadığın sürece dilediğini yapmakta özgürsün. İyi geceler, Bayan Petrova."

Dişlerimi sıkarak ayağa kalktım ve ofisten, uyuduğum yatak odasına açılan kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı arkamdan sertçe çarptığımdan emin oldum.

Duş almak ve dişlerimi fırçalamak için banyoya yöneldim, sonra Rafael'in şık gömleklerinden birini daha gecelik niyetine giydim.

Rafael'in benden lanet olası bilgisayar sistemini düzeltmem dışında bir şey istemiyor olması beni bir nebze de olsa rahatlatıyordu. Kıyafetlerim hakkındaki o birkaç yorum dışında, benimle ilgilendiğini gösteren hiçbir şey söylememiş ya da yapmamıştı.

Bu tuhaftı. Erkeklerin tanıştıktan dakikalar sonra beni yatağa atmaya çalışmasına o kadar alışmıştım ki... Rafael'in bu bariz ilgisizliği kafamı biraz karıştırmıştı.

Belki de sadece onun tipi değildim?

Güzel!

Değil mi?

Zihnimde bir kaleydoskop gibi dönen görüntülerle uykuya daldım. Kod satırları. Denizin engin maviliği ve parıldayan suların üzerinden yansıyan güneş. Ve karanlık bir köşeden beni izleyen bir adamın gizli yüzü.

BÖLÜM

Vasilisa

DÜN GECE OFİSTE RAFAEL İLE YAŞADIĞIM O SAATLER SÜREN, kafa karıştırıcı "itme-çekme" oyununun sersemliğini üzerimden atamamış bir hâlde kahvaltı için aşağı inmek üzere yatak odasından çıktım. Ancak kapının diğer tarafında beni karşılayan şey, üzerinde zarif altın sapları olan büyük beyaz bir torbaydı. Ön yüzünde, geleneksel bir el yazısıyla basılmış gösterişli, altın rengi bir logo parlıyordu: *Albini's*. Yere çömelip çantanın kenarlarını bir arada tutan altın rengi kurdele fiyonku dikkatlice çözdüm.

İçinde bir düzineye yakın zarif küçük kutu ve aralarında, önünde aynı altın logonun bulunduğu kadifemsi beyaz bir kart vardı. Kartı çıkarıp o düzgün, maskülen el yazısını inceledim.

Geri kalan kıyafetlerin için benim gardırobumu kullanmaya devam edebilirsin.

-R

Kutulardan birini alıp açtım. İçine siyah dantelli, muazzam bir iç çamaşırı takımı yerleştirilmişti. Diğer kutuların da benzer şeyler içerdiğinden emindim.

"Şu adamdaki cürete bak," diye homurdandım ama dudaklarımın kenarının belli belirsiz yukarı kıvrılmasına engel olamadım. Çantayı

odaya götürüp içindekileri yatağın üzerine bıraktım, zihnim Rafael'in ellerinin o narin danteli tuttuğu görüntülerle çalkalanıyordu.

Vücudumdan bir ürperti geçti. O sert ellerin sıcak tenimden kayarcasına geçtiğini, zarif siyah tangayı çekip çıkarışını ve uyumlu dantel sütyenle yerde buluşması için omzunun üzerinden bir yerlere fırlatışını âdeta hissedebiliyordum.

Düşüncelerimi girilmesi tehlikeli olan o yoldan ayırarak, o hadsize haddini bildirmek üzere aşağı indim.

Mutfakta Guido'yu tezgâha yaslanmış, elinde bir kâse mısır gevreğiyle buldum, gözlerini ahşap yüzeyde duran telefonuna dikmişti. Rafael'den iz yoktu.

Yanından geçip buzdolabına doğru giderken, "Umarım bu evde kahvaltı için kuş yeminden başka yenecek bir şeyler vardır," dedim.

"Hiç sanmam."

"Ağabeyin nerede?"

"İşte. Neden?"

"Ailemi aramam lazım."

Guido kaşını kaldırıp bana baktı.

"Dün yaptığım sistem taramasına göre burada en az bir hafta kalacağım. Belki de daha fazla. Onlara hayatta ve iyi olduğumu haber vermem gerekiyor."

"Rafael'e bir sorarım ama umutlanma. İzin vermez."

Guido telefonunu alıp bir numarayı,sanırım abisini aradı ve kulağına götürdü. İtalyanca tartışırken rahat ses tonu önce rahatsız bir ifadeye, ardından hızla öfkeye dönüştü. Telefonu bana uzattığında yüzü bir nefret maskesine bürünmüştü.

"Bayan Petrova," diye homurdandı Rafael hattın diğer ucundan. "Dinliyorum ama çabuk olun. Toplantıdayım."

"Ailemi aramak istiyorum."

"Evet, Guido söyledi." Hattın diğer ucundan, boğuk inilтilerle karışık tuhaf, gırtlaktan çıkan bir ses geldi. "Bu, anlaşmamızın bir parçası değildi."

"İyi olduğumu bilmeliler. Annem ve babam üç gündür benden haber alamadıkları için muhtemelen çıldırmak üzeredirler. Lütfen, sadece—"

Kulağımda kulak tırmalayan bir feryat patladı ve telefonu hızla uzaklaştırdım. Hoparlör kapalı olmasına rağmen net bir şekilde duyulan çığlıklar, yavaşça iniltilere dönüşene kadar ağzım açık izledim.

Telefonu temkinli bir şekilde kulağıma geri götürerek, "Birini dövmeni mi böldüm?" diye sordum.

"*Stai zitto!*" diye gürledi Rafael yanındakine. "Belki. Hediyeni beğendin mi, *vespetta*?"

"Bunu şimdi mi soruyorsun?" Kaşım hayretle kalktı. "Eğer hayır dersem, evi aramama izin verecek misin?"

Her neredeyse oradan bir çığlık daha yükseldi ama bu seferki daha kısıktı. "Hayır."

"O zaman, hediyeye kesinlikle bayıldım," dedim.

"Bunu duyduğuma sevindim. Aileni arayabilirsin. Nerede olduğun ve buraya nasıl geldiğin hakkında detay vermek yok, yoksa ne olacağını biliyorsun. *Capito?*"

"Evet."

"Güzel. Guido'yu ver."

Telefonu uzattığımda Guido'nun ekşiyen suratından, Rafael'in bu kararından hiç memnun olmadığı belliydi. Yaklaşık bir dakika daha tartışmalarından sonra, Rafael'in kardeşi telefonu bana verdi.

"Yirmi saniye," diye böğürdü. "Ve tam burada arayacaksın."

Ekrana bakıp annemi mi yoksa babamı mı aramalıyım diye düşündüm. Babam şüphesiz kontrolü kaybeder, bağırmaya başlar ve nerede olduğumu öğrenmek için üsteleyip dururdu. O susana kadar tek kelime edemezdim. Yirmi saniyem çöp olurdu. O hâlde, annemdi.

Numaraları tuşlarken parmaklarım titriyordu ve hat bağlandığında neredeyse kendimi bırakıp ağlayacaktım. Tek bir kelime edebilmek için kendimi toplamaya çalışırken kıymetli beş saniyemi kaybettim.

"Selam anne."

"Vasya?" Annemin uykulu sesi geldi. "Aman Tanrım! Neredesin bebeğim?! Çıldırdık—"

"İyiyim anne. Dinle, uzun konuşamam. Sadece iyi olduğumu ve birkaç hafta içinde eve döneceğimi bilmeni istedim."

"Ne? Nerede olduğunu söyle! Hemen!"

"Birkaç gün sonra tekrar arayacağım, tamam mı? Seni seviyorum."

Daha sözümü bitirir bitirmez Guido telefonu elimden çekip aldı ve aramayı sonlandırdı. "Süre doldu. Aramayı takip etmelerini riske alamayız."

Ses tonunda, o telefonu elimden almanın uzun zamandır yaptığı en tatmin edici şey olduğunu hissettiren bir kibir vardı. Dişlerimi o kadar sert sıktım ki gıcırdadılar. Ya bunu yapacaktım ya da göz pınarlarımda biriken yaşların boşalmasına izin verecektim.

Ancak bu küçük pisliğe beni ağlarken görme zevkini vermeyecektim.

Topuğumun üzerinde dönüp mutfağın karşı tarafındaki dolaba doğru yürüdüm, giderken yemek masasından bir sandalye kaptım. Lanet olası şey masif ahşap olmalıydı çünkü tonlarca ağırlıktaydı. Hedefime ulaştığımda kollarım o hantal nesneyi taşımaktan ağrımıştı. Sandalyeyi mutfak dolabının yanına koyup üzerine çıktım, sonra en üst raftaki cam eşyaları indirip tezgâha dizmeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Guido arkamdan.

Onu görmezden gelip sadece düzenleme işime odaklandım. Aileme endişelenmemek için dikkatimi dağıtmanın tek yolu buydu.

Bir rafa gelişigüzelce yerleştirilmiş fincanları ve bardakları kör-lemesine boşalttım. Şarap kadehleri, su bardakları ile diğer kokteyl bardaklarının arasına karışmıştı.

"Какой ужасный беспорядок," diye mırıldandım orta rafa geçerken. Pasta stantlarını bile aynı yere tıkmışlardı!

"Ne bok yediğini sordum!" diye gürledi Guido yanımdan ve dolap kapağını parmaklarımı milim farkla ıskalayacak şekilde çarparak kapattı.

Gözlerimi kapağı kapalı tutan eline dikip derin bir nefes aldım, sonra o sik kafalıya döndüm. Bakışları, ucu ucuna dizginlenmiş bir nefret ve kötülükle doluydu.

"Benimle bir derdin mi var, Guido?"

"Evet, var."

"Ve bu dert ne acaba?" Sesim güçlü çıkıyor olabilirdi ama aslında kendimi zor tutuyordum. Normal şartlarda testosteron fazlası ve pislik karakterleri olan heriflerle yüzleşmekten çekinmezdim ama bu

boktan durum biraz fazla geliyordu. "Son baktığımda kendi isteğimle burada değildim."

Guido'nun burun delikleri genişledi. Bana doğru eğilip dibime kadar girdi. "Eğer ağabeyimin ölmesine sebep olursan, yemin ederim seni öldürürüm."

İki hain gözyaşı yanaklarımdan aşağı süzüldü. Onun kararlı bakışlarına karşılık vererek kendimi gülümsemeye zorladım. "Dene de gör bakalım."

Yumruğunu dolaba vurup mutfaktan fırtına gibi çıktı. Ancak o gittikten sonra kendimi tezgâha bıraktım, bardakların ve fincanların arasına oturup yanaklarımı sildim.

Tanrım, ben neye bulaşmıştım böyle?

Ve neden babamın Rafael'i ortadan kaldırma fikri kulağa artık eskisi kadar cazip gelmiyordu?

Rafael

Muazzam.

Masamda bağdaş kurmuş oturan, parmakları tuşların üzerinde uçarak IT ekibimin kasten oluşturduğu karmaşayı düzeltirken kendi kendine mırıldanan kadını tarif edecek daha iyi bir kelime yoktu. Mitch, yazılımı ne kadar kökten bozduklarını düşünürsek sadece finansal sistemi ayıklamanın günler süreceğini garanti etmişti.

Onun ise birkaç akşamını ve on saatten az vaktini almıştı.

Bu gece dosya yönetim sistemi üzerinde çalışıyor, veri havuzumuzun alt klasörlerindeki izinleri çözüyordu. Görünüşe bakılırsa bu onu bir hafta oyalayacaktı. Mitch'in adamları işlerini düzgün yapıp her şeyi iyice karıştırmış olsalar iyi ederlerdi, yoksa kelleler gidecekti.

"O kalem seni darıltacak bir şey mi yaptı?" diye sordum elindeki nesneyi süzerek.

Vasilisa son bir saattir kemirdiği kalemi bıraktı ve bana sinirli bir bakış attı. "Hayır. Sadece masum bir kurban."

"Neyin kurbanı?"

"Düşünme sürecimin. Burada çözmeye çalıştığım rezaletin boyutu devasa. Sinir bozucu. NAS sisteminizi kim kurdu?"

"NAS'ın ne olduğu ya da kimin kurduğu hakkında hiçbir fikrim yok. IT işleri benim için hiyeroglif gibi."

"Öyle mi?" Kaşları merakla kalktı. "Belirli bir konuda mutlak bilgisi olmadığını itiraf eden bir adam mı? Bu bir ilk."

"Ben oldukça basit bir varlığım, *vespetta*. Bana bir hedef ver, ona ulaşırım. Bunu yaparken de yoluma çıkan tüm engelleri kaba kuvvetle aşarım. Korkarım bu tür zihinsel problemleri çözecek inceliğe sahip değilim. Artık bununla ilgilenmesi için emrimde sen ve o parlak zekân var."

Vasilisa, kocaman olmuş gözlerle ve hafifçe aralanmış dudaklarla, tamamen şaşkın bir hâlde bana bakakaldı. Loş ışıkta bile yanaklarına renk geldiğini görebiliyordum. Belli ki iltifat etme konusunda biraz çalışmam gerekiyordu.

"Şey... Peki." Hemen bakışlarını kaçırdı. "NAS bir veri depolama cihazıdır. Günde iki kez otomatik olarak yedekleme yapması gerekirken dosyalar siliniyor."

"Mitch, bu konuda bilmen gereken ne varsa sana açıklayacak kişi o zaman."

"O zaman şu Mitch ile bir konuşmak isterim."

"Peki." Telefonumu çıkarıp ona uzattım. "Al."

Vasilisa'nın başı hızla kalktı. "Şu ânı kastetmemiştim. Tanrım! Gece yarısı olmak üzere."

"Mitch, haftanın yedi günü yirmi dört saat ulaşılabilir olmak için maaş alıyor. Aldırmaz." Telefona doğru başımla işaret ettim. "Ara onu ve ne bilmen gerekiyorsa sor. Şimdi."

Kaşları kalktı, sonra yavaşça yerinden kalkıp yaklaştı; adımları temkinli ve savunmacıydı. Üzerine adayacağımdan korkuyor gibiydi. Ve belki de korkmakta haklıydı çünkü bunu yapma dürtüsü içimde zar zor dizginlenen bir sel gibi akıyordu.

Birkaç adım kala önümde durdu ve uzattığım elime baktı.

"Adamın uyumasına izin verip yarın aratamaz mısın?" diye sordu telefonu süzerek. "Berbat bir patronsun."

"Hayır, değilim. Benim için çalışan her adam, hizmetinin karşılığını fazlasıyla alır."

"Yani onlar sadece bu kadar mı? Çalışanlar, o kadar mı?"

"Çok iyi maaş alan çalışanlar." Başparmağımla arama tuşuna bastım. "Sor bakalım."

Vasilisa başım kaldırdı, gözleri gözlerimle buluştu. Karanlıkta ikimiz de birbirimizin yüzünü net göremiyorduk ama etrafımızdaki kasvetin ötesine geçmeye çalışırken bakışlarının benimkileri delip geçtiğini *hissedebiliyordum*.

"Patron?" Mitch'in sesi sessizliği bozdu.

Vasilisa'nın parmakları yavaşça avucumdaki telefonun etrafına dolandı. Teni tenime değdiği anda elimi onunkinin üzerine kapattım, onu yerinde tuttum. Anında gerildi ama kurtulmaya çalışmadı.

"Umarım bileklerin iyileşmiştir," dedim başparmağımla eklemlerinin üzerini okşarken. "Bunu yaşadığın için üzgünüm."

"İyileştiler," diye fısıldadı. "Ve umarım senin kolun da iyileşiyordur. Ama üzgün olduğumu söylemeyeceğim."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Patron?" diye üsteledi Mitch tekrar. "Orada mısın?"

Vasilisa'nın elini bıraktım. Telefonu kaldırıp kulağına götürürken parmakları avucumda bir tüy gibi süzüldü.

"Selam, patronunun kadrolu *hacker*ı konuşuyor," dedi iğneleyici bir tavırla.

Gözleri, beni göremese de hâlâ gözlerimdeydi. Parmaklarının avucuma mahsus değdiğini bildiğim gibi bundan da emindim.

"Kurduğun NAS sunucusu hakkında bazı bilgilere ihtiyacım var."

Vasilisa masaya dönerken bakışlarım onu takip etti ve sonraki bir saat boyunca, Mitch'in anlattıklarını dinleyip aynı zamanda dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazarken üzerinden ayrılmadı. Bahsettiği o teknik terimlerin hiçbirini anlamıyordum ama yine de her bir kelimesini içime çekiyordum. Büyüleyici bir sesi vardı; biraz boğuk ama tatlı bir bal gibi... Onu dinlemek, altımda uzanmışken sesinin nasıl çıkacağını hayal etmeme sebep oluyordu.

Bu bir hayal değil, kendime verdiğim bir sözdü. Vasilisa Petrova'yı kendimin yapacaktım. Mümkün olan her şekilde.

Şarabımdan bir yudum aldım ve telefonu çenesiyle omzu arasına sıkıştırmış, kalemi tekrar dişlerinin arasında gezdiren kadını izlemeye devam ettim. Bu akşamlar bir şekilde günümün en önemli anları hâline gelmişti. Onu işini yaparken izleyerek ya da beni bu kadar cezbeden şeyin ne olduğunu anlamak için onunla konuşarak saatlerimi seve seve harcayabilirdim.

Evet, güzelliği eşsizdi ve ona bakmak en muazzam sanat eserini seyretmek gibiydi ama takıntımın tek sebebi görünüşü değildi. Ailesini güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapma konusundaki azmine ve kararlılığına tamamen kapılmıştım. Güvenlik ekibimin, onun hareketleri konusundaki raporlarına göre bir kez bile kaçmaya çalışmamıştı. Geçen gün Guido'nun telefonundan annesiyle konuşurken onlara tek bir bilgi sızdırmaya da kalkışmamıştı. Bu kızın iradesinin gücü hayret vericiydi.

Bana laf yetiştirme cesareti de öyle. İnsanlar bunu *asla* yapmazdı. Hepsi gazabımdan çok korkardı.

Korku iyiydi. Gerekliydi. İnsanları parmağında oynatmanı kolaylaştırırdı. Ancak ben *vespetta*mın benden korkmasını istemiyordum. Bu yüzden de yüzümü ondan saklamak için bu kadar çaba sarf ediyordum. Onun dikbaşlılığını istiyordum. Atışmalarını. Ve o gülünç görünen karalamalarını.

Akşamlardan birinde dizüstü bilgisayarımın üzerinde bulduğum yapışkan notu hatırlayınca dudaklarım kıvrıldı. Önlüklü, garip şekilli o yaratığın benim bir tasvirim olduğunu anlamam birkaç saniyemi almıştı. Yanındaki konuşma balonu ipucunu sağlayan kısım olmuştu.

"Tamam, bunu deneyeceğim." Vasilisa telefonu masaya bıraktı ve işine dönmeden önce gözlerinin önüne düşen birkaç koyu saç telini eliyle itti.

Bu gece saçlarını tepesinde toplamak için benim bir başka kravatımı kullanmıştı. O kütleyi zapt etmeye çalışmıştı ama saçlarının büyük bir kısmı akşam boyunca kurtulmuştu ve şimdi o güzel yü-

zünün etrafında darmadağınık duruyordu. Parmaklarım o yumuşak tellere dokunmak için can atıyordu ve neden yanına gidip bunu yapamayacağımı kendime tam olarak hatırlatıp durmam gerekiyordu.

"Görünen o ki gardırobunu genişletmeye karar vermişsin," dedim gömleklerimden birinin üzerine giydiği takım elbisemin ceketini süzerek. Üzerinde komik duruyordu, küçük vücudunu yutmuştu. Gerçekten de bir çadır giymiş gibiydi.

"Üşüdüm," diye mırıldandı başını kaldırmadan.

Vücudumdaki her kas, kaskatı kesildi. "Üşüdün mü?"

"Evet. Ceketin işe yarıyor ama kendi bedenimde bir şeyler olsa makbule geçerdi. Misafirperverliğinin pek iyi olduğunu söyleyemeyeceğim, Rafael."

"Başka neye ihtiyacın var?" diye hırladım. Üşümüştü. Benim yüzümden!

Vasilisa'nın gözleri ekrandan kalkıp köşedeki yerime odaklandı. Hemen gölgelerin derinliklerine çekildim.

"Eve gitmeme izin vermen bir seçenek değil sanırım?"

"Hayır."

"Tişörtler. Taytlar. Bir kapüşonlu. Çoraplar. Pijamalar. Ve bir saç fırçası. Ha, bir de gerçek kahvaltılıklar. Mısır gevreğinden nefret ederim."

"Hepsi bu mu?"

"Ve kadın deodorantı lütfen. Sürekli senin gibi kokarak gezmek istemiyorum."

Benim kokumu taşıdığının düşüncesiyle penisim anında taşa dönüştü. "Peki."

Yumruğunu çenesinin altına dayadı ve başını yana eğdi. "Neden yüzünü görmeme izin vermiyorsun?"

"Sebeplerim var."

"İleride seni teşhis edemeyim diye mi? Gerçekte olanları babama söylerim de peşine düşer diye mi korkuyorsun?"

"Belki."

"Akıllıca. Pakhan'ın gazabından çok korkmalısın."

"Dehşet içindeyim, Bayan Petrova." Şarabımdan büyük bir yudum aldım. "Eminim Roman, en son karşılaştığımızda olduğundan daha suratsız hâle gelmiştir."

Vasilisa ağzı açık bir şekilde bana baktı, sonra o uzun siyah kirpiklerini iki kez kırpıştırdı. "Babamı tanıyor musun?"

"Birkaç kez iş yaptık." Daha da geriye yaslanıp yüzünü izledim. Kafası karıştığında daha da güzel oluyordu. "Benim işimin sunduğu hizmetlere ihtiyaç duyan ya da bunları karşılayabilecek çok fazla insan yok. Ve ben bunu yapanların çoğunu şahsen tanırım."

"Ama... Ama sen özel bir güvenlik şirketi işletiyorsun. Web siteni kontrol ettim. Temel paket ayda birkaç bin tutuyor, pek de astronomik bir rakam değil."

"Paravan işimden bahsetmiyordum, Bayan Petrova."

"O zaman neyden bahsediyordun?"

"Bu Roman ile benim aramda," dedim ona. "Vakit epey geç oldu. Belki buna yarın devam etmeliyiz."

"Bu kadar mı? Ortaya böyle bir bomba bırakıp sonra hiçbir açıklama yapmadan beni yatağa mı gönderiyorsun?"

Ona gerçeği söylemek için büyük bir dürtü duyuyordum. Sevgili babacığının ne iş yaptığını bilmeyecek kadar saf olamazdı. Ama Petrov'u tanıyorsam, onu muhtemelen en kötüsünden korumaya çalışmış olmalıydı. Son on buçuk yılda ekiplerimin babası için birden fazla hedefi ortadan kaldırdığını öğrense şaşırır mıydı? O infazlardan birini bizzat benim gerçekleştirdiğimi bilse?

"Çocukların ebeveynlerine olan saygısı ve güveni asla sarsılmamalı, *vespetta*. Baban hakkındaki düşüncelerini lekelemek istemem."

"Ah, tam bir beyefendisin, ahlaki standartların ne kadar da yüksek." Kemirdiği kalemi bana doğrulttu. "Babamın kim olduğunu ve ne iş yaptığını gayet iyi biliyorum. Ona ne tür hizmetler sağladın?"

"Tüm müşterilerime sunduklarımı. Çok hassas meselelerin hızlı ve kesin bir şekilde çözülmesi. Tabii ki en üst düzey gizlilikle."

"Yani ne demek bu?"

"Şu demek: İnsanları öldürürüm."

İki kara göz kısılarak dik dik baktı. "Babam işlerini dışarıya yaptırmaz."

Birkaç saniye boyunca sadece ona bakakaldım. "Dışarıya yaptırmaz mı?"

"Doğru. Birinin gitmesini istediğinde, amcam meseleyi halleder."

Başımı yana eğip küçük *hacker*ıma yeni bir gözle baktım. "Ve sen bununla barışık mısın?"

"Tabii ki barışık değilim. Sadece... hep böyleydi. Onun dünyası böyle işliyor. Ve dolayısıyla benimki de. Babamın, geçimini organik domates yetiştirerek sağlamasını tercih ederdim ama öyle biri değil. Çoğu insan için kötü bir adam olabilir ama benim için o sadece babam."

İlginç.

Suç dünyasındaki çoğu kadın, babalarının, kocalarının veya erkek kardeşlerinin nasıl para kazandığını bilmiyormuş gibi yapardı. Kanlı parayı harcamaktan çekinmeseler de dış dünyaya masumiyet taslarlardı.

"Baban için iş yapıyor musun? Eminim Petrov yeteneklerini çok yararlı buluyordur."

"Hayır," diye mırıldandı.

"Neden peki?"

Vasilisa bakışlarını kaçırdı, o oyuncak bebek gibi güzel yüzünden hayal kırıklığı ve kırgınlık okunuyordu. "Roman Petrov, narin bir çiçek gibi olan kızının Bratva ile ilgili herhangi bir şeye parmağını bile değdirmesine asla izin vermez."

"Belki de o karmaşık, narin görünümlü müge çiçeği gibisindir?" diye yorum yaptım. Bana attığı bakış tam bir tehditti. "Hani düzgün kullanılırsa kalp durmasına ve ölüme yol açabilen cinsten."

Vasilisa kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı.

Evet kadınlara, bu kadına, iltifat etme konusunda kesinlikle daha fazla inceliğe ihtiyacım vardı.

"Ve bunu kişisel deneyimlerinden mi biliyorsun?" diye sordu.

"İş konularında *Aconitum* tercih ederim. Daha hızlı etki eder. Bazı sözleşmelerin süreleri çok kısadır."

Gül rengi dudaklarını birbirine bastıran Vasilisa, dizüstü bilgisayarının ekranına baktı. Beynindeki dişlilerin döndüğünü görebiliyordum.

"Soyadın ne?" diye sordu bana bakmadan.

Bak sen... Sonunda noktaları birleştirmişti. "De Santi."

"Rafael De Santi," diye fısıldadı. "Sicilyalı."

Gülümsedim. "Hizmetinizdeyim, Bayan Petrova."

Vasilisa başıyla onayladı ve koltuğunda gergin bir şekilde kıpırdandı. Çöken omuzlarıyla ceketimin içinde olduğundan da küçük görünüyordu. Kıvırdığı kollar açılmış, ellerinin iki karış ötesine kadar düşmüştü.

Aniden öyle kaybolmuş göründü ki o suçluluk sancısı beni yine vurdu.

"Sana zarar vermeyeceğim."

"Evet," diye mırıldandı. "Geç oldu. Sanırım bu gecelik bu kadar yeter."

"Tabii ki. Tatlı rüyalar, *vespetta*."

Gözlerini yere dikerek sandalyeden kaydı ve ofisle yatak odasını birleştiren kapıya yöneldi. Umursamaz görünmeye çalışıyordu ama kaçtığı belliydi.

Ancak kapıya ulaştığında duraksadı. "Anlamı ne? O kelimenin. Bir hakaret mi?"

Onu izledim; onu yutan o devasa ceketin içindeyken bile o kadar güzel ve asildi ki... Gerçekten bir prenses gibi görünüyordu.

"Küçük yaban arısı demek," dedim.

"Ah." Omzunun üzerinden bana kısaca baktı ve eşikten geçip kayboldu.

Kapı arkasından kapanana kadar bekledim, sonra masaya yaklaşıp sarı yapışkanlı not kâğıdını aldım. En üstteki kâğıtta bir karalama vardı. Elinde protesto pankartı tutan, berbat çizilmiş bir çöp adam.

Dünyanın en berbat patronu.

Kahkahamı engelleyemedim.

Notu koparıp cüzdanımı çıkardım ve yeni karalamayı daha önce çizdiği çizimin yanına yerleştirdim.

BÖLÜM yedi

Vasilisa

YİNE CIRCIR BÖCEKLERİ... ŞARKILARI AÇIK PENCEREDEN SÜZÜLÜP odayı dolduruyordu; önceki günlerde bu melodiyi teselli edici bulurdum ama şimdi nedense uğursuz hissettiriyordu.

Devasa beyaz gömleğin son düğmesini de ilikledim ve banyo aynasındaki solgun yansımama göz attım. Gözlerimin altındaki gölgelerden uykusuz olduğum belli oluyordu. Beni esir tutan adamın aslında o meşhur Sicilyalı olduğu gerçeğini hâlâ tam olarak idrak edememiştim.

Bratva dedikoduyu pek sevmezdi. Cosa Nostra gibi değillerdi; o herifler resmen lanet olası birer dedikodu kazanıydı. Yine de haberler çabuk yayılırdı ve isteseniz de istemeseniz de bir şeyler duyardınız. Bizim çevremizdeki herkes, Rafael De Santi'yi, namıdiğer Sicilyalı'yı bilirdi.

Bizim dünyamızda, birilerini ortadan kaldırmak için birden fazla seçenek vardı. Ancak işin profesyonelce ve hızlı şekilde halledilmesini istiyorsanız, harcayacak birkaç milyonunuz da varsa, Sicilyalı ekibi işe alırdınız. Hedefin yeri ya da kimliği fark etmeksizin, işin yirmi dört saat içinde yerine getirileceğine dair garanti veren tek ekip onlardı. Bunda şaşılacak bir şey de yoktu. Paravan şirketinin bile

dünyanın dört bir yanında şubeleri vardı. Gelecekteki muhtemel hedeflerinin korumaları olarak yerleşen, yüksek sosyetenin önde gelen üyelerinin arasına güvenlik görevlisi olarak sızmış adamlarını göreve daima hazır ve nispeten kolay erişilebilir bir konumda tutmaktan daha iyi bir strateji olabilir miydi? Dâhiceydi bu.

Arkama bakıp gözlerimi kaldığım yatak odasında gezdirdim. Bakışlarım kanepenin arkasına atılmış iki erkek gömleğinin üzerinden geçti, sonra sağa kayıp tekli koltukta katlı şekilde duran kömür rengi takım ceketine baktım. Yakasının bir tarafında ketçap lekesi vardı. Benim yüzümdendi.

Aslında geldiğim yeri düşündüğümde, bunu daha erken fark etmem gerekirdi. Ancak Rafael'in aslında Rafael De Santi olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Sicilyalı hakkında duyduklarıma göre, babamın kim olduğunu önemsemeden beni öldürmesi gerekirdi. Yatak odasında uyumama izin vermemeliydi. Ya da kıyafetlerini giymeme... Belki de "kıyafet" olayını bir tür tuhaf zihin oyunu olarak görüyordu? Ceza ya da onun gibi bir şey gibi? Bunu kısmen itiraf etmiş sayılırdı. Değil mi?

Odadan çıktığım sırada kapıda beni bekleyen başka bir "teslimat" vardı. Daha önceki altın logoyu taşıyan birkaç geniş, beyaz paket. Saten saplarından tutup şömineye bakan kanepeye taşıdım, sonra da birer birer açmaya başladım.

İlk çantada sedef düğmeleri olan, güzel, beyaz bir hırka düzgünce katlanmış, altın rengi kurdeleyle bağlanmış hâlde duruyordu. Üstüme deneyip ellerimi yumuşak kumaşın üzerinde gezdirdim. Evde bir sürü güzel şeyim vardı ama bu kadar yumuşacık bir şeye hiç dokunmamıştım herhâlde. Kaşmir ya da ona benzer bir şey olmalıydı. Genelde bana kıyafet alanlar asla doğru bedeni tutturamazlardı, her şey bir ya da iki beden büyük olurdu. Ama bu... Bu tam oturmuştu.

Sonraki pakette bir paket çorap vardı, etikete göre yüzde yüz organik pamuktu, yanlarında da burnu açık, tüylü terlikler yer alıyordu. Onları da denedim ve kaşlarım resmen saçlarıma kadar çık-

tı. Sanırım iyi bir tetikçi olmak için eşsiz bir görsel değerlendirme yeteneğine sahip olmak gerekiyordu çünkü terlikler de tam olmuştu.

Aynı paketin dibinde, derin dekolteli siyah, ipek bir gecelik buldum. Seksi geceliği çıkarırken alt dudağımı ısırdım. Kumaş ellerimden kayıp gidiyordu âdeta. Rafael birisine benim için bunu almasını mı emretmişti, yoksa bizzat kendisi mi yapmıştı? İçimden bir ses bunu kendisinin seçtiğini söylüyordu. İçinde nasıl görüneceğimi hayal mi ediyordu? Tüm o dantel külot ve sütyenlerle? Belki bu akşam ofisindeki işime devam etmeye giderken ipek şeyi giymeliydim, sırf kayıtsız tavırlarına devam edip etmeyeceğini görmek için.

Vay be. Ne?

Bu çılgınca düşünceyi anında zihnimden kovup geceliği pakete geri tıktım. Hayır, dünyanın bu kısmındaki en tehlikeli adamın, benim bu açık saçık şeyi giydiğimi fantezilediğini hayal ederek heyecanlanmayacaktım.

Son pakette bir saç fırçası, birkaç kişisel bakım malzemesi ve iki kutu deodorant vardı. Fazlasıyla tanıdık görünen deodorantlar. Kutular, banyoda bulduğum ürünlerin ve kokuların aynısıydı. Alayla gülüp paketin dibine baktım. Üzerine inci beyazı bir kart iliştirilmiş, dikdörtgen şeklinde kırmızı, kadife bir kutu vardı.

Bu kadar berbat bir ev sahibi olduğum için özür dilerim.

Renk, gömleklerime yakışacaktır.

R.

Kadife kutuyu çıkarıp kapağını açtım. Hafifçe gıcırdadı. İçinde, saten yastığının üzerinde muhteşem bir altın kolye vardı. Kolye boyunca çok sayıda soluk gri elmas sıralanmıştı. Ağzım açık hâlde kolyeyi dikkatlice kaldırdım, güneş ışığının parıltılı taşların üzerinden yansıdığını fark ettim. Eğer bunlar gerçek taşsa, bu şey bir servet değerinde olmalıydı. Gri elmaslar son derece nadirdi ve elde etmesi de zordu. Annemin öyle bir yüzüğü vardı. Babam ona taşın sahte olduğunu söylemek zorunda kalmıştı çünkü aksi hâlde yüzüğü takmazdı.

Bu güzel şey, şimdiye kadar elimde tuttuğum en güzel ve en abartılı mücevher olmalıydı. Özür yerine verilen hediyeleri kabul etme-

mem ne yazıktı. O yüzden muhteşem kolyeyi kutusuna geri koyup kenara bıraktım ve alt kata indim.

Malikâne her zamanki gibi boştu, sadece ferah deniz havasının kokusu mekânı dolduruyordu. Giriş salonundan geçerken terastan gelen yeni, tatlı bir koku burnuma doldu.

Lezzetli taze hamur işleri.

Dışarı adım attığımda sadece bakakaldım.

Verandadaki masa terasın ortasına yerleştirilmiş, üzerine de beyaz bir masa örtüsü serilmişti. Üstü tabak tabak leziz görünen hamur işleriyle dolup taşıyordu. Kruvasanlar. Rengârenk dolgulu tartlar. Ayrıca her türlü meyvelerle ve yemişlerle dolu, üç katlı standlar. Çeşit çeşit taze sıkılmış meyve suları.

Bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yemek vardı.

Masanın ortasında, çilek reçeline yapıştırılmış sarı bir not kâğıdı vardı.

Yaklaşırken kalp atışlarım hızlandı, çizime ağzım açık baktım. Gerçekçi bir şaheser diyemezdim, sıradan mavi tükenmez kalemle çizilmişti ama ofis koltuğuna yaslanmış, somurtkan ağzıyla kalemi tutan kişinin ben olduğumdan emindim. Yüzün etrafındaki kaba çizgiler dağınık saç tellerimi temsil ediyor olmalıydı, kalanıysa kafanın tepesinde bir top gibi tasvir edilmişti. Saç yığınının etrafına dolanmış, daha geniş uçlu başka bir çizim vardı, herhâlde o da saçımı bağladığım kravattı.

Gözlerimi bir kez daha detayların üzerinde gezdirdikten sonra, çizimin altına erkeksi el yazısıyla yazılmış nota çevirdim.

Kahvaltıda gerçek yemek istiyorum.

Göğsümün içine sıcaklık hücum ederken dudaklarımdan ufak bir kıkırtı kaçtı.

Rafael De Santi. Sadece adıyla bile insanları korkudan titreten adam, benim için not kâğıdına resim karalamıştı. Kâğıdı cebime atıp terasa bakındım ama burada başka kimse yoktu. İç çekerek masanın başındaki sandalyeyi çektim ve en yakındaki tabaktan bir tart aldım. Kısa bir an için, Rafael'in bu ziyafette bana eşlik etmesini umdum.

Elim sürahide dondu kaldı. Ondan etkileniyordum. Ailemi öldürmekle tehdit eden bir adama karşı çekim hissediyordum. Beni esir tutan bir adama karşı. Ve neye benzediğine dair hiçbir fikrim bile yoktu.

Harika.

Kahvaltımı bitirdikten sonra tabağımı ve bardağımı mutfağa götürdüm. Ürkek hizmetçi oradaydı, market alışverişini buzdolabına yerleştiriyordu ve beni fark ettiği anda çığlık attı.

"Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim," diye mırıldandım, elimdeki tabağı işaret ettim. "Sadece bunu geri getirdim."

Kız şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, sonra bana doğru koşturdu ve tabakla bardağı elimden resmen kapıp bulaşık makinesine koydu.

"Şey... Ben yapabilirdim. Tamam, ben gidip diğerlerini—"

Hizmetçi yanımdan hızla geçip dışarı fırladı. Peşinden baktığımda onun terasa çıktığını, kahvaltıdan kalanları hızlıca toplamaya başladığını gördüm.

Tamaaam. Ne yaptığımı bilmiyordum ama nedense kız benden çok korkuyor gibi görünüyordu. Onu daha fazla strese sokmamaya karar vererek bahçeye açılan yan kapıdan dışarı çıktım.

Araç yolunda yürürken hafif bir rüzgâr evin girişinden gelen yüksek sesleri kulağıma taşıdı. Birisi erkekti, bıkkın ama kararlı geliyordu. Diğeriyse kadındı, rahatsız olduğu belliydi ve tiz bir tonla bağırıyordu. Ellerimi arkamdan bağlayarak çakıllı yoldan sesin kaynağına doğru ilerledim. Genelde insanların işine burnumu sokmazdım ama merakım uyanmıştı. Normalde cansız olan bu malikânenin monotonluğundan bir kaçış gibiydi.

Yaklaştığımda fark ettiğim ilk şey, kapının diğer tarafına park edilmiş parlak kırmızı, üstü açılan bir arabaydı. Dar, beyaz elbise giyen bir kadın arabanın yanında duruyor ve parmağını eve doğrultarak korumaya bağırıyordu. Adam onu sakinleştirmeye çalışıyor gibi görünse de başarılı olamıyordu. Konuşmalarından yakaladığım tek şey Rafael'in ismiydi. Kadın aniden başını bana doğru çevirdi ve uzun, neredeyse arabayla aynı tondaki saçları havada dalgalandı.

Gözleri vücudumda gezindi, Rafael'in kravatıyla topladığım topuzumdan başlayıp giydiğim açık gri gömleğine kadar indi.

Kızıl kadın dişlerinin arasından, *"Chi è quella?"* diye sordu. Beni burada görmekten mutlu olmadığı gayet açıktı.

Koruma kadının yanına doğru koşturup onu resmen şoför koltuğuna oturttu. Tüm bu süre boyunca kadın bana dik dik bakıp kötü sözler savurdu. Aramızdaki dil engeline rağmen öfkeyle konuşması ve el hareketleri bu konuda şüpheye yer bırakmıyordu. Sonra arabasını geri vitese taktı ve arkasında bir toz bulutu bırakarak yok oldu.

Dönüp eve doğru yürürken beklenmedik bir hayal kırıklığı göğsümü deldi.

Rafael'in kız arkadaşı vardı.

Ilık, tuzlu esinti kaçak saç tutamlarımı gözlerime doğru uçuşturdu. Yumuşak, beyaz hırkama daha fazla sokulup solumdaki sukulentlerin arasına koyduğum şarap kadehime uzandım. Bakışlarım, Akdeniz'in karanlık sularına dağılmış sarı ışık parıltılarına çekildi. Balıkçı tekneleri.

Bu akşam, Rafael'i ofisinde bir saatten fazla beklemiştim. Kararlaştırılan saatte oraya gittiğimde kendisi yoktu ve en sonunda gelmeyeceğine kanaat getirip alt kata inmiştim. Boş odalarda dolanmıştım ama her zamanki gibi, böylesine geniş ve muhteşem bir alanda tek başıma olmak tuhaf hissettirmişti. Guido bile görünürde yoktu. Bir süre sonra mutfağa geri dönüp bir şişe kırmızı şarap ve bir kadeh alarak bahçeye çıkmıştım.

Burası, doğal bir yamaç boyunca uzanan kayalarla iri taşların etrafına inşa edilmiş çakıllı tarhlarda ve aralardaki boşluklarda yetişen sukulentlerle yabani çiçeklerle dolu çok güzel bir yerdi. Geniş bir şekilde uzanan dalları olan bir zeytin ağacı, oturduğum kocaman, düz taş basamakların üzerine gölgesini düşürüyordu, ağacın kalın gövdesinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Bu yeri, sabahleyin ara-

ziyi keşfe çıktığımda bulmuştum ve manzarası gece olduğunda daha da muhteşemdi.

Arkamdan bir yerden gelen çakıl sesleri beni ürküttü, neredeyse şarabımı yeni hırkama döküyordum.

"Kaçmayı başarmandan korktum, Bayan Petrova."

Vücudum rahatladı. Gelen sadece adam kaçıran ev sahibim, aynı zamanda dünyanın en ölümcül tetikçisiydi. Bunu fark etmenin bana rahatlık vermesiyse son derece endişe vericiydi.

"Uçurumların, elektrikli tellerin ve Uzi taşıyan güvenliğin arasında, kaçma seçeneklerim epey sınırlı." Daha fazla şarap doldurmak için şişeyi kaldırdım. Ama boştu. Lanet olsun. "Geldiğimde ofisinde yoktun."

"Halletmem gereken bazı işler vardı."

Omzumun üzerinden baktığımda Rafael'i zeytin ağacına yaslanmış, gölgeler tarafından yutulmuş hâlde buldum.

Daima karanlıktaydı.

"Bu sabah sevgilin uğradı."

"*Sevgilim* denmese de eski demek doğru olur. Ayrılığı pek iyi kaldıramıyor," dedi. "Belli ki hâlâ yas tutuyor."

"Kalbini mi kırdın?"

"Daha kötüsü. Ona verdiğim kredi kartını iptal ettim."

Kıkırdadım, sonra da denizi izlemeye geri döndüm. Taşların üzerindeki adımlarının sesi hafifti ama yaklaşıyordu. Arkama otururken kıyafetleri hışırdadı. Uzun bacaklarını iki yanımdan uzattı ve birbirimize değmiyor olsak bile etrafımı saran devasa vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordum, varlığıyla bedenimi ve ruhumu sarmış gibi geldi.

"Abartılı hediyeni masanın üzerine bıraktım."

"Beğenmedin mi?" Kulağımın hemen yanından derin sesi geldi. Kalp atışlarım hızlandı.

"Çok güzel. Ama benim gözümde hediyeler özrün yerini tutmaz."

"Neden?"

"Şey, bu sana şaşırtıcı gelebilir Rafael ama insanları satın alamazsın."

"Geçmişte benim için işe yaramıştı."

"Bu gerçekten üzücü," diyerek neredeyse boşalmış kadehime doğru mırıldandım. "Bu arada, artık benden saklanmana gerek yok. Kim olduğunu biliyorum, o yüzden gerek kalmadı."

"Biliyorum." Sıcak nefesi kulak mememi okşadı. "Evimi nasıl buldun?"

"Hem güzel hem de ürkütücü."

"Nasıl yani?"

"Beni gördüğü anda kaçan hizmetçi dışında etrafta kimse yok. Kız neden öyle yapıyor?"

"Muhtemelen ne yapacağını bilmiyordur. Evime nadiren kadın getiririm."

"Kaçırılan kurbanları bile mi getirmezsin?"

"Aynen öyle." Nefesi yanağıma çarptı. "Evimin nesi var?"

"Bir şeyi yok. Sadece her zaman çok sessiz. Alışkın değilim."

"Peki siz neye alışkınsınız, Bayan Petrova?"

"Gürültüye. Etrafta koşuşturan, birbirleriyle tartışan hizmetçilere. Sürekli girip çıkan insanlara, kapıların çarpılarak açılıp kapanmasına. Evde her zaman bağıran biri olurdu. Mesela, temizlikçimizin, tertemiz zeminlerine çamur bulaştırdığı için birine bağırması gibi. Ya da babam, erkek kardeşimle çalışmaya çalıştığı için bahçıvana çim biçme makinesini kapatması için kükrerdi. Aşçımız Igor, Valentina tencereye çok fazla tuz koyduğu için mutfaktan haykırıyor olurdu. En sevdiği tişörtünü alıp lekeli şekilde geri verdiğim için kız kardeşim kendi odasından bağırırdı. Buradaki sessizlik beni ürpertiyor." Şarabımı bitirip kadehimi bacaklarımın arasındaki kayanın üzerine koydum. "Neden çalışanların yok?"

Çok uzun bir süre sessiz kaldı, cevap vermeyebileceğini düşündüm.

"Çalışanlarım var," dedi en sonunda. "Onları gönderdim çünkü etrafında çok fazla tanımadığın kişi varken rahatsız olmanı istemedim."

Kahkahayı patlattım. "Ah, ne kadar da düşüncelisin. Hele de beni sokağın ortasından kaçırıp ellerimi bağlayıp, ağzımı tıkayıp bir minibüse tıktıktan, sonra da başka bir kıtaya uçurduktan sonra. Bunların hiçbiri sorun değildi. Ama rahatsız hissetmeyeyim diye hizmetçileri mi yolladın?"

"Sayılır."

Başımı yana eğdim, göz hizam tam da ağzıyla aynı seviyedeydi. En azından ben öyle düşünüyordum. Ay arkamızda ve gökyüzünde alçakta olduğundan, sadece bulanık bir silüetten ibaretti. "Benden ne istiyorsun?"

"Söyledim ya. Sistemlerimi düzelttikten sonra gitmekte özgürsün."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu, Bayan Petrova."

Başımı sallayıp karanlık ufuktaki balıkçı teknelerine bakmaya geri döndüm.

"O zaman bana bir bilgisayar ver, daha hızlı çalışabilirim."

"Korkarım bunu yapamam."

"Gerçekten pisliğin tekisin." İç geçirdim. "Ne zaman ailemi tekrar aramama izin vereceksin?"

Hareket ettiğini hissettim ve kumaş hışırtısı duydum, sonra etrafımdan kolunu uzattı. Avucunda telefonu duruyordu, ekranda babamın adı vardı.

"Babam sen olduğunu anlamayacak mı?"

"Bu benim özel numaram. Sadece birkaç kişide var ve Pakhan, onlardan biri değil. Zaten takip edilemez." Arama simgesine bastı, telefonu tedbirli şekilde kulağıma kaldırdım.

"Ne?" Arama bağlanır bağlanmaz hattan babamın hırlaması geldi.

"Selam baba," dedim boğuk sesle. "Benim."

"Vasya! Tanrı aşkına, bebeğim! Kafayı yedik. Hangi cehennemdesin?"

"Her şey yolunda, endişe etme."

"Endişe etme mi? Günlerdir ortada yoksun! Yine o serseri arkadaşlarından biriyle misin? Çünkü eğer öyleyse—"

"Biraz ara vermem gerekti, baba," diye mırıldandım.

"Lanet olası bir ara mı gerekti? Dizüstü bilgisayarını elinden aldığım için mi? Bu, sana bir şey olduğunu düşünerek korkudan deliye dönmüş bir şekilde tüm Bratva'yı senin için seferber ettiğim dördüncü sefer! Ergenlik krizlerini aştığını sanıyordum. Eve gelmeni istiyorum. Hemen!"

"Yakında dönerim. Anneme, Yulia'ya ve Alexei'ye benden öpücükler gönder."

"Sakın yüzüme kapatma! Vasilisa!"

"Seni seviyorum," diye fısıldayıp telefonu kapattım, karşımdaki karanlığı süzerken görüşüm bulanıklaştı.

Balıkçı tekneleri gitmişti ve su, cam gibi pürüzsüzdü, uzaktaki ay ışığını yansıtıyordu. Bir anda sessizlik elle tutulabilir hâle geldi. Nefesimden başka ses yoktu.

Bir de Rafael'in nefesi, hemen arkamdaydı.

"Bu ilginçti." Rafael'in sesi, dingin sessizliği bozdu.

"İnsanların özel konuşmalarına kulak kabartmak kabalıktır."

"Kulak kabartmak, karşı tarafın haberi olmadan gizlice dinlemek oluyor. Babanın bağırışlarını bütün Katanya duymuştur herhâlde."

"Kelime oyunu yapıyorsun," diye homurdandım.

"Bratva'nın seni 'dördüncü kez' aradığını söylerken ne demek istedi?"

"Periyodik olarak birkaç günlüğüne evden kaçma geçmişim var. Bunu en son yaptığımda on yedi yaşındaydım."

"Dikkat çekmeye çalışmanın bir yolu mu?"

"Dikkat çekmeye çalışmıyordum," diye iç çektim. "Babam aşırı korumacı, kontrolcü ve tamamen paranoyak bir adam ve çocuklarını bu dünyadaki her şeyden çok seviyor. Ancak sevgisini gösterme şekli bazen sindirilemeyecek kadar fazla olabiliyor. Bazen boğuluyormuşum gibi hissettiriyor. Yaşım gençken, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. O yüzden birkaç defa evden tüydüm ve rahatlamak için birkaç günü arkadaşlarımdan birinde geçirdim."

"Yardımı oldu mu?"

"Bir bakıma. Herhangi birine içimi dökebilecek değildim ya. Biliyor musun, neden tüm bunları *sana* anlattığımı hiç bilmiyorum."

"Çünkü sarhoşsun."

"Olabilir." Yerden ufak bir çakıl taşı alıp denize doğru attım. Tabii ki oraya kadar gitmedi, sadece kayalık tepeden aşağı yuvarlanıp çimlerin arasında bir yere gömülerek durdu. "Aileme zarar verme. Lütfen."

"Anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getir, ben de zarar vermeyeyim."

"Onlar sana bir şey yapmadı. Neden benim yaptığım şeylerin sonuçlarını onlar üstlensin ki?"

"Çünkü yüksek riskli bir oyuna girdiğinde, *vespetta*, oyun alanında asla yalnız olmazsın."

Dudaklarımdan başka bir iç çekiş döküldü. "Onları tekrar aramama izin verecek misin?"

"Evet. Ben burada değilsem Guido'dan isteyebilirsin."

"Başka bir seçeneğim kalmadığı sürece kardeşinle her türlü temastan kaçınmayı tercih ederim."

Birbirimize değmiyorduk bile, yine de Rafael'in arkamda hareketsizleştiği ânı hemen hissettim. "Ne yaptı?" Sesi gergin çıktı.

"Hiçbir şey. Sadece beni burada istemediğini gayet açık şekilde belli etti." Bu adamla arama mesafe koyma ihtiyacıyla yavaşça ayağa kalktım. Yakınlığı, olması gerekenden çok daha hoş geliyordu. "Ben de burada olmak istemediğim için, aslında bu ortak noktamız."

Sanki yer ayaklarımın altından çekildi, öne doğru bir adım atarken sendeledim. Kalın bir erkek kolu karnıma dolanıp beni sert kaslı göğsüne yapıştırdı.

"Bırak beni," diye mırıldandım ama etrafımdaki her şey dönüyordu sanki.

"Ve senin balıklama dalışını mı izleyeyim?" Kulağıma doğru konuşurken yanağı şakağıma değdi. "Hiç sanmıyorum."

"Düşmem—"

Rafael diğer elini dizlerimin altından geçirip beni kollarına aldığında ağzımdan bir çığlık kaçtı. Arkama oturduğu andan beri kalp atışlarım ikiye katlanmıştı ama şimdi, kalbim patlayacak gibiydi. Onunla ilgili farkındalığım öyle yoğundu ki zihnim başka her şeye karşı bomboştu. Tartışmaya bile çalışmadım. Öyle yakındık ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Bu mesafeden yüzünü biraz daha net görebiliyordum—çenesinde kısa bir sakal ve gözlerini gölgeleyen belirgin kaşları vardı—ama genel hatları gizliydi, gece perdesinin ardındaydı.

Rafael beni malikâneye çıkan düzensiz taş basamaklardan yukarı taşırken, servi ve portakal kokusu burun deliklerimi gıdıkladı. Zeytin ağaçları yolun iki yanını süslüyor, genişleyen patika boyunca doğal bir örtü ve tünel benzeri bir atmosfer yaratıyordu. Arada bir, ay ışığı tepedeki dalların arasından sızıyor ve yüzünde dans ederek keskin gölgeler yaratıyordu. Aramızda sadece birkaç santim vardı, güçlü vücudunun her hareketini hissedebiliyordum. Titreşimler tüm hücrelerimden geçip doğruca omurgama bir elektrik akımı gönderiyordu.

Ve daha aşağılara.

Ona sokulmak bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Ama hissettiriyordu. Belki de şaraptandı. Kendimi o kadar sarhoş hissetmiyordum ama onun kollarında olmaktan bu kadar keyif almamın başka bir açıklamasını göremiyordum.

"Eğer berbat bir ev sahibi olduğum için özür dilersem hediyemi kabul edecek misin?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Kesinlikle düşüneceğim. Ama gerçekten söylemen gerekiyor."

Kahkaha attığında karanlığı derin, gök gürültüsü gibi bir kükreme doldurdu.

"Küstahlığım için üzgünüm," derken sesinde hâlâ keyif vardı. "Adamlarımdan gördüğün muamele için de. Hank Chicago'ya geri gönderildi, yani seni bir daha rahatsız etmeyecek." Bu kelimelerde, önceki neşesi yoktu.

"Yalnız mı? Peki ya yancısı Vinny?"

"Vinny... azledildi."

"Onu kovdun mu?"

"Hı hı. Sanırım öyle de diyebilirsin." Alçak dallardan birinin altından geçerken eğildi, yanağı alnıma sürtündü. "Yarın seni Taormina'ya götürmesi için birini göndereceğim, ihtiyacın olan kıyafetleri alabilirsin." Parfümü burnumu gıdıkladı ama hapşırmama sebep olacak şekilde rahatsız edici türden değildi. Ah hayır. Beni çağırıyor, daha da yaklaşıp kokusunu çekmem için cezbediyordu.

"Beni sen götüremez misin?" deyiverdim.

Rafael durdu. Göğsünün şişip indiğini hissedebiliyordum.

"Götürebilirim," dedi. Yürümeye devam ettiğinde sesi kesik kesik çıktı. "Ama eğer fikrini değiştirirsen, Otto'ya seni götürmesini söylerim."

"Neden fikrimi değiştireyim ki?"

Cevap vermedi.

Kayalık bahçeden çıkıp tertemiz çimlerin ötesindeki malikâneye yaklaştık. Etrafımızda ağaçlar yoktu, sadece taze kokan çimler ve hoş kokulu çiçek tarhları yumuşak ay ışığıyla yıkanıyordu. Rafael'in yüzündeki dans eden gölgeler sandığım çizgilere gelince... Başlarımızın üstünde artık dallar olmamasına rağmen, o çizgiler oldukları yerde kaldı.

Rafael

Vasilisa'yı taşırken çakıllar ayaklarımın altında çıtırdıyor, ufak sesleri etrafımızdaki sessizliği bölüyordu. Teras merdivenlerinden çıkarken, gözlerini yüzümde hissediyordum. Oturma odasına açılan Fransız kapılardan ışık geliyordu. Evin içi de aydınlıktı. Artık saklanabileceğim gölgeler kalmamıştı.

Bakışlarım önümdeki yola sabitlenmişti, ölçülü adımlarla ilerlemeye devam ettim. Çığlık atıp kollarımda bayılacak mıydı? Nedense küçük *hacker*ımın çığlık atan türden biri olduğunu sanmıyordum, o yüzden vücudunun gevşemesine karşı kendimi hazırladım. Son adımı da atıp tam ışığın altında durdum.

Bekledim.

Bir dakika geçti.

Derin bir nefes aldım.

Aşağı baktım.

Bir saniyeliğine, yakından bu kadar güzel olmasıyla afalladım. Uzun, ipeksi kirpiklerin arasından iki kara göz bana odaklanmıştı, benim onu incelediğim gibi o da beni inceliyordu. İnsanların beni gördükten sonra bakışlarını kaçırmaları birkaç kalp atışı sürüyordu. Ancak Vasilisa acele etmedi, yüzümdeki her pürüzlü çizgiyi inceledi. Gözünü bile kırpmadı. Belki de şoktaydı.

En sonunda gözleri benimkilerle buluştu.

"Sarışın olduğuna yemin edebilirdim, Rafael."

Gözlerimi kıstım. "Bu kadar mı?"

"Ne?"

"Tepkin. Çığlık atmayacak mısın?"

"Ah, bir erkeğin bana çığlık attırması için çok daha fazla çaba harcaması gerek."

Aletim anında sertleşti. "Öğrendiğim iyi oldu."

Onu evin içinden geçirip merdivenden yukarı taşımaya devam ettim. Bunların hepsini de uzun zamandır yaşadığım en efsanevi ereksiyonla yaptım. Yatak odama vardığımda dışarıda durup onu nazikçe yere indirdim.

"Otto yarın saat onda seni Taormina'da alışverişe götürmek için bekliyor olacak. Ne istersen al, fiyatlarına bakma."

"Tişörtümü ve kotumu geri alabilir miyim? Eğer sadece senin gömleğinle gidersem satış elemanı beni dışarı atar."

Hafifçe öne eğildim. "Sen onu dert etme."

"Sen öyle diyorsan." Başını yana eğip bir an için sadece bana baktı, sonra ekledi. "Ve fikrimi değiştirmedim."

Bir saniyeden kısa sürede, odada kayboldu.

Birkaç saniye kapıya baktım, sonra dönüp alt kata indim ve doğruca doğu kanadına gittim. Guido'nun dairesine girdiğimde, saçını havluyla kurutarak banyodan çıkıyordu.

"Marsilya'da bir sorunumuz var," derken dolabına doğru yürüdü. "Seni aramaya çalıştım ama telefonuna cevap vermedin."

Ensesinden tutup yüzünü dolap kapağına yapıştırdım. "Ona ne söyledin?"

"Sanırım 'onun' kim olduğunu sormama gerek yok?" diye mırıldandı ahşap yüzeye doğru.

"Bana cevap ver!"

"O kız ölümüne sebep olacak! Bu kıza karşı geliştirdiğin bu çılgınca takıntıyı anlamıyorum ama Petrov öğrendiğinde seni mahvedecek!"

"Hayatımla ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez!" Ensesini daha sert kavrayıp kulağına fısıldamak için eğildim. "Eğer bir daha onun canını sıkarsan, sonuçları hoşuna gitmeyecek."

"Tanrı aşkına Raff." Guido başını salladı. "Lütfen, izin ver de kız senin kim olduğunu anlamadan onu eve geri götürmesi için birini ayarlayayım. Çünkü eğer öğrenirse biteriz."

Onu bıraktım. "Bunun için çok geç."

"*Ahhhh*, siktir." Guido havluyu kanepeye fırlatıp mini bara doğru yöneldi.

Kardeşim nadiren alkol alırdı ve sadece Mitch'in geldiği zamanlarda birkaç alkollü seçenek bulundururdu. İkisi ABD'de geçirdiğiniz zamandan tanışıyordu, Sicilya'ya taşındığımızda o da peşimizden gelmişti. Guido aşk hayatının detaylarını paylaşan türden biri değildi, o yüzden o şişelerin varlığından yola çıkarak, bir barışıp bir ayrıldığı erkek arkadaşıyla ilişkisini takip edebiliyordum. Mitch ile ayrıldıklarında içki şişelerini saklıyordu. Sanırım bu, tekrar barıştıkları anlamına geliyordu.

Guido bir dakika sonra kendini tekli koltuğa bıraktı, elindeki bardakta üç parmak viski vardı. "Onu bıraktığında ve babasına her şeyi ispiyonladığında ne yapacaksın?"

"O köprüyü de oraya vardığımızda geçeceğiz," dedim. "Bana biraz ev personeli bulmanı istiyorum."

"Ev personeli mi?"

"Evet. Yarın sabahtan itibaren çalışacaklar. Beş hizmetçi. İki bahçıvan. Rigobaldo'nun karısı hâlâ Messina'daki restoranda mı aşçılık yapıyor?"

"Sanırım evet. Neden—"

"Kovdurt onu. Onu burada istiyorum. Bizim için yemek pişirecek."

Guido içkisini bir dikişte içti ve yutar yutmaz öksürük krizine girdi. "Evde insan olmasından nefret edersin, Raff. Ne zamandır ikinci bir hizmetçi alman için seni ikna etmeye çalışıyordum. Şimdi, birdenbire, bir gecede sihirli bir şekilde burada çalışacak sekiz kişi bulmamı mı istiyorsun?"

"On iki olsun, İngilizce anladıklarından emin ol. Gürültü yapmalarını istiyorum. Tartışmalarını emret."

"Ne?"

"Duydun beni. Günde en az dört kez bağırmalarını duymak istiyorum. Ya da şarkı söylemelerini. Ya da bir şey hakkında homurdanmalarını. Ne hakkında olduğu umurumda değil ama gürültülü olduklarından emin ol."

"Yemin ederim kafayı yedin. En azından bana nedenini söyler misin?"

"Hayır. Sadece dediğimi yap. Eğer Vasilisa sorarsa hepsi yıllardır burada çalışıyor." Çıkmak için döndüm ama eşikte durup omzumun üzerinden konuştum, "Kapıları açıp açıp çarpsınlar. Sık sık."

BÖLÜM sekiz

Vasilisa

ÇIN.

Gözlerimi hafifçe açtım, sonra hızla tekrar kapattım. Başım çatlıyordu. Sanki birisi şakaklarımdan delikler açıyordu.

Çın. Çın.

"Sbrigati, idiota. Ho bisogno di quella vernice."

Daha fazla şamata. Gürültüyle İtalyanca konuşan insanlar.

Neler oluyordu?

Yataktan sürünerek çıktım, balkona çıkıp korkuluğun üzerinden baktım. Beyaz tulumlu iki adam, aşağıdaki terastaki dev taş sütunlardan birine kocaman bir kapıyı dayıyorlardı. Üçüncü adam da tek elinde bir kutu boya, diğerinde de küçük bir fırçayla onlara yaklaşıyordu. Sol tarafta, çiçek tarhlarının arasında başka bir adam bir çalının dallarını temizliyor ve çalışırken şarkı söylüyordu.

Arkamda, odamın hemen dışındaki koridorda koşturan ayak seslerinin ardından kadın sesleri geldi. Birkaç tane. Neler oluyordu be? Burnumu kırıştırıp kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı aralayıp dışarı göz attım. Bir hizmetçi merdiven sahanlığındaki bir prize elektrikli süpürgenin fişini takıyor, ellerinde katlanmış havlu yığını tutan başka bir kıza anlamadığım bir şeyler söylüyordu. Süpürgeli kadın beni fark edene kadar onlara hayretle baktım.

"Selam." Ona el salladım.

Kısa bir an için bana şaşkınlıkla baktı, sonra havlu taşıyan kıza bakıp birkaç İtalyanca kelime bağırdı. Diğer kız da bağırarak karşılık verdi, havlulardan birini attı ve merdivenden aşağı fırladı.

Taaamam.

Omzumu silkip kapıyı kapattım. Arkamı döndüm, banyoya girmeye hazırdım ki gözlerim sehpadaki kırmızı, kadife kutuyu buldu. Kapağı açıktı, Rafael'in bana hediye olarak bıraktığı kolye görünüyordu. Ben uyurken buraya bırakmış olmalıydı. Mücevherin yanında leziz görünen bir incir vardı. Bunu da mı çalmıştı?

Sehpaya yaklaştım ve kutunun hemen önünde kanepeye oturdum. Pencereden içeri süzülen güneş ışığı gri mücevherlerin üzerine düşüyor, onları tıpkı minik, parlak alevler gibi ışıldatıyordu. Rafael'den kıyafet ve kişisel bakım malzemeleri kabul etmek bir şeydi. Ama bu? Kesinlikle olmazdı.

Beni esir tutan bir adamdan gelen bir hediyeyi nasıl kabul edebilirdim? Kesinlikle yanlış bir mesaj verirdi.

Tereddütle uzanıp parmağımın ucuyla bir dizi elması okşadım, dudaklarımda beliren küçük gülümsemeyi bastıramadım. Rengi, gömlekleriyle kesinlikle uyumluydu. Kolyeyi gerçekten taksam Rafael nasıl tepki verirdi? Y şeklindeki kolye oldukça uzundu, o yüzden göze çarpan taş muhtemelen göğüslerimin arasına ulaşırdı. Rafael'in gözlerinin dekolteme kayacağının düşüncesi bile karnımda kelebekler uçuşturdu.

Alt dudağımı ısırdım, sonra muhteşem kolyeyi alıp boynuma taktım. Tam da düşündüğüm gibi, zincirin ucundaki Y şeklindeki elmaslar tam da düşündüğüm yere kadar geldi. Gözlerimi kapatıp parmak uçlarımı güzel taşların üstünde kaydırdım, Rafael'in elini hayal ettim. Kokusu duyularımı doldurdu ve saçlarımda kokusunun hafif izlerinin olduğunu fark ettim, dün gece beni taşıdığı içindi herhâlde. Ya da belki de şampuanındandı.

Sebebi her neyse, hoşuma gitmişti.

Genelde erkeklerin ellerini benden uzak tuttuklarından emin olurdum. Rafael ile durum tam tersiydi. Ne zaman yakınıma gelse,

tenim onun dokunuşunun ihtiyacıyla karıncalanıyordu ama o anların çoğunda, mesafesini korumuştu. Bana karşı bariz kayıtsızlığından dolayı başta benden hiç etkilenmediğini düşünmüştüm. Ancak şimdi, o konuda yanıldığımdan epey emindim. Bu kayıtsızlık değildi, ihtiyattı. Bahse varım ondan korkacağımı düşünüyordu.

Dün gece ışığın altına adım attığında, onu ilk defa görmeme izin verdiğinde gözlerinde beliren ifadeyi asla unutmayacaktım. Çok sertti. Hatta vahşiydi. Yüzünü gördükten sonra dehşet içinde çığlık atmamı beklediğinden emindim. Ancak yara izleri beni korkutmazdı. Geldiğim yerde, erkeklerin çoğu savaş izleri taşırdı. Hem dışarıda hem de kimsenin göremediği yerlerde.

Babamın sorgu adamlarından Mikhail, sadece yüzü yara izleriyle dolu olmakla kalmıyordu, bildiğim kadarıyla tek gözü de yoktu. Yine de onu acayip ateşli buluyordum. Hele de göz bandıyla.

Tabii bir de travma sonrası stres bozukluğu yüzünden zaman zaman psikotik nöbetler geçiren Sergei amcam vardı. Eğer bu gerçekleştiğinde karısı etrafta değilse, yanındakiler ya yaralanıyor ya da daha kötüsü oluyordu.

Suç dünyasına sürüklenen her insan, sonuçlarıyla başa çıkmak zorundaydı. Bu bizim gerçekliğimizdi ve içinde yaşıyorduk. Yine de merak etmeden edemedim... Rafael'in yüzüne ne olmuştu?

Bu onu daha az çekici hâle getirmiyordu gerçi. Eğer şartlarımız farklı olsaydı, onunla çıkmak isterdim. Dürüst olmam gerekirse, birlikte geçirdiğimiz vakitten epey keyif alıyordum. Hele de didişmekten. Onu saran o tehditkâr havaya çekiliyordum. Ateşin cazibesine kapılan bir güve gibiydim. Ve şimdi de dokunuşunu arzuluyordum. Beni esir tutan bir adamın dokunuşunu. Yaşam ve ölümün gücünü avucunda tutan, bu gücü aileme karşı kullanmakta tereddüt etmeyecek bir erkeğin. Benim onu istiyor olmam çarpıklığın da ötesindeydi.

Kolyeyi çabucak çıkarıp kutusuna geri koydum. Sonra masadan inciri alıp hediyeyi iade etmek için Rafael'in ofisine ilerlerken keyifle inciri yedim.

Yarım saat sonra banyodan çıktığımda, üzerimde dizlerimin altına kadar uzanan güvercin grisi bir gömlek ve kemer olarak iş gö-

ren siyah bir kravat vardı. Yeni yıkadığım saçlarımı güzelce tarayıp sırtımdan aşağı bir örgü hâlinde sallandırmış, ucunu da diş ipiyle bağlamıştım. Sahte kürklü terlikler de zarif kıyafetimin son dokunuşuydu. Alışveriş gezim için hazırdım.

Bugün iki şekilde sonuçlanabilirdi. Birincisi, malikâneye birkaç uygun kıyafetle geri dönerdim. Ya da ikincisi, yastıklı duvarları olan bir odada, beyaz önlüklü bir adamın karşısında oturup, "Sesler duyuyor musun?" tarzı sorulara cevap verirdim.

Geniş merdivenden alt kata inerken etrafta koşturan daha fazla hizmetçi olduğunu fark ettim, zaten temiz olan yüzeyleri temizliyorlardı. Terasta gördüğüm işçilerden ikisi, ön kapının solundaki pencerelerden birini söküyordu. Boşluktan bahçıvanı gördüm, daha önce gördüğüm değildi, araç yolunun yanındaki çiçek tarhlarının yanında diz çökmüş, otları yoluyordu.

Mutfağa yaklaşırken İtalyanca bir şarkının notalarını duydum. Eşikte durup içeri göz attım. Sade bir siyah elbise içindeki uzun boylu, siyah saçlı bir kadın mutfak adasında hamur yoğuruyordu, pencere pervazının üzerindeki ufak, eski model radyodan da müzik sesi yükseliyordu. Yeni pişmiş ekmeğin kokusu burun deliklerimi gıdıkladı, sadece kokusuyla bile ağzım sulandı.

"Şey... Günaydın," dedim.

Kadın yaptığı işten başım kaldırdı, omzumun üstüne çektiğim saç örgümden başlayıp tüylü terliklerimin ucundan görünen ayak parmaklarıma kadar inceledi. Yüzündeki ifade şaşkınlıktan tam bir kafa karışıklığına dönüştü.

"*Sei la ragazza di Raffaello?*" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Rafael'in nerede olduğunu bilmiyorum. Üzgünüm."

"Ben, Irma." Unla kaplı parmağım kendine çevirdi, sonra bana yöneltti. "Sen. Rafael'in kızı mısın?"

"Şey... Kesinlikle değilim. Rafael'in esiri çok daha uygun bir terim olurdu." Kendimi gösterdim. "Vasilisa."

Kadın başını yana eğip beni bir kez daha süzdü, kemer olarak kullandığım kravatta durdu.

"Rafael'in kız." Başını salladı. "İyi uyum."

"Ben onun—" Düzeltmeye çalıştım ama Irma çoktan bana sırtını dönmüş, fırından bir şeyler çıkarıyordu.

Mutfak adasının üzerinden eğildiğimde, elindeki tepside kalın hamurlu pizzayı görünce çenem yere değdi. Tanrım, yanmamıştı bile.

"Bakıyorum da kalkmışsın." Guido'nun sesi arkamdan geldi. Neredeyse arkadaş canlısıydı.

Irma'nın uzattığı büyük pizza diliminin olduğu tabağı alıp arkamı döndüm. "Çalışanlarınız dönmüş."

"Evet," diye mırıldanıp gözlerime baktı. "Önceki gün sana bağırdığım için üzgünüm. Konu ağabeyim olunca aşırı korumacı olmaya meyilliyim."

"Rafael bana, kimsenin korumasına ihtiyaç duyacak biri gibi gelmedi."

"Konu, onu kendisinden korumaya gelince başka tabii," diyerek kravattan kemerime baktı. "Burada yapman gereken işi bitir. Yapabildiğin kadar çabuk ol."

"Yani, planım da o."

"Planlar değişir." Başını kaldırıp gözlerime baktı. "Umarım bu plan değişmez, yoksa korkarım belimize kadar cesetlere gömülürüz."

Gözlerimi kısarak baktım. "Neyden bahsediyorsun?"

"Dikkatli ol. Ağabeyim bir şeyi kendine ait ilân ettiğinde, bu dünya üzerinde onu bırakmasını sağlayacak hiçbir güç olmaz. İşini bitir. Sonra da evine git, Bayan Petrova."

Kahve makinesiyle uğraşan Guido'nun sırtını izledim, şifreli sözlerle ne halt demeye çalıştığını merak ediyordum. Duvardaki saat onu bir geçeyi gösteriyordu. Kahvaltımın kalanını ağzıma tıkıştırıp mutfaktan çıktım ve birkaç hizmetçinin yerleri paspasladığı giriş holünden koşturdum.

Ön kapının hemen önünde havalı, metalik gri bir Maserati SUV park edilmişti, filmli siyah camları sabah güneşini yansıtıyordu. Kollarını göğsünde bağlamış hâlde aracın hemen yan tarafına yaslanmış olan adam, gardiyanımdan başkası değildi. Siyah kumaş pan-

tolon ve yelek giymişti, altında gri bir gömlek vardı. Hepsi iri cüssesine oturacak şekilde kusursuzca dikilmişti. Kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı gömleği, kaslarla kaplı kollarındaki dövmeleri gözler önüne seriyordu. Siyah saçı geriye doğru taranmıştı, sol kulağında ufak, metal bir halka olduğunu yeni fark ettim.

Yanaklarıma doğru bir kızarıklığın yayıldığını hissederken, "Günaydın," diye mırıldandım. Tanrım, dün gece erkeklerin bana çığlık attırmasıyla ilgili o şeyi gerçekten söylediğime inanamıyordum.

Rafael başını yana yatırıp beni inceledi. Güneş doğrudan yüzüne vuruyor, her bir kusuru görmeme izin veriyordu. Belki araba kazası geçirmişti? Başına her ne geldiyse onu yaşamadan önce inanılmaz yakışıklı olduğu gün gibi ortadaydı. Gerçi hâlâ öyleydi. Muhteşemdi. Yara izlerine rağmen. Öte yandan, onda cidden çekici olan tehlikeli bir hava vardı. Sanki etrafındaki hava dizginlenemeyen bir enerjiyle yüklüymüş gibiydi, ondan uzak durmam için uyarıyor ama aynı zamanda yaklaşmam için çağırıyordu.

"O kravatın nereye gittiğini merak ediyordum."

Ellerimi belime götürüp "kemerimi" düzeltttim.

"Soldan ikinci çekmece, kalanlar da orada. Iu... Giyinme odanı tekrar düzenledim."

"Fark ettim. Bu sabah ihtiyacım olan şeyleri bulmam on dakikamı aldı. Bu arada, ölü gibi uyuyorsun."

"Yatak odama öylece giremezsin," diye homurdandım arabaya yaklaşırken.

"Yatak odan mı?"

"Peki. Eşyalarımı diğer odaya taşırım."

"Hayır, taşımayacaksın," dedi yolcu kapısını açarken.

Uzattığı eli tutup SUV'ye bindim. "Nedenmiş?"

"Benim evim, benim kurallarım."

Kapı boş bir gürültüyle kapandı.

Devasa aracın etrafından dolanan Rafael'in adımları acelesizdi, direksiyonun başına geçip oturdu. Panelin üstündeki pilot gözlüğünü alıp taktı.

"Umarım bu sabahki kahvaltı hoşuna gitmiştir."

"Evet. Ev yapımı pizza her mahkûmun ıslak rüyasıdır."

"Güzel. Eğer özellikle yemek istediğin bir şey olursa Irma'ya söyle, o hazırlar."

"Yani istediğimi seçebilir miyim?" Kıpırdanıp sırtımı yan cama dayadım ve bacaklarımı kendime çekip bağdaş kurdum, vites kolundan birkaç santim ötedeydim. Hızla atan kalbime rağmen, bu pozisyonun beni endişeden sinir yumağına dönmüş biri gibi göstermediğini umuyordum. Ayrıca onun profilini doğrudan görmemi sağlıyordu.

"Kişisel aşçılar genelde öyle çalışır. İstediğin şeyi onlara söylersin. Onlar da yaparlar."

"Senin evinde öyle olabilir." Omzumu silktim. "Bizim evde genellikle hafif yanmış, kömürleşmiş ve tamamen yenilemez hâlde gibi seçenekler arasından seçim yapılır. Aşçımız, mutfak aletleri konusunda hiçbir inceliği olmayan bir ağır makine tamircisi."

"Onu kovabilirsiniz."

"Kovmak mı? Bana ayakkabımın bağcıklarını bağlamayı Igor öğretti ve çocukken Yulia'yla birlikte sakalını saten kurdelelerle örmemize izin verdi. O ailenin bir üyesi."

Rafael sol taraftaki tepeyle sağdaki zeytinlik arasında kıvrılan geniş bir yola döndü. Vites atarken eklemleri hafifçe dizime değince bütün vücuduma şok dalgaları yayıldı. Aklım anında dün geceye, beni bahçeden taşıdığı âna gitti. Sarhoş olsam da onun kollarında olmanın nasıl hissettirdiğini tüm detaylarıyla hatırlıyordum. Başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar her zerremde hafif bir titreşim oluşmuştu. Vücutlarımızın birbirine değdiği her noktanın farkındaydım. Onun kollarından başka hiçbir yerde olmak istememe hissinin.

Neden bu adama bu kadar çekiliyordum? Olan biten her şey düşünüldüğünde, böyle hissetmemeliydim. Ondan nefret etmeli ya da en azından oyunlarına karşı tetikte olmalıydım.

Belki de bana karşı hiç tepeden bakmadığı içindi. Söylediğim şeyleri gerçekten dinliyordu, bana salya akıtarak bakarken dinliyor gibi davranmanın beni yatağına atmayı kolaylaştıracağını uman sersemin teki gibi başını sallayıp durmuyordu. Ya da belki de onunlayken olmadığım birisi gibi davranma ihtiyacı hissetmiyordum.

Hayatım boyunca etrafım sert, tehlikeli adamlarla çevriliydi. Onlara alışkındım ve kendimi nazik, mütevazı bir adamla bağ kurarken hayal edemiyordum. Denemiştim. Gerçekten denemiştim. Çıktığım adamların hiçbiri, gizemli Rafael De Santi ile aynı arabada otururken hissettiğim heyecanın zerresini bile hissettirmemişti.

"O zaman onun için başka bir rol bulamaz mısınız?" diye sordu.

"Kime?" Kafa karışıklığıyla gözlerimi kırptım. Neyden bahsediyorduk biz?

"Aşçı tamirciniz."

"Ah, evet. Şey... Igor yemek yapmayı gerçekten seviyor. Ne yazık ki hamur işi yapmayı da," diye mırıldandım. "Doğum günü pastalarını hep Igor ve annem yapar. Sonunun nasıl olduğunu bilmek istemezsin."

"Neden?"

"Çünkü talimatları Igor veriyor. Annem de hazırlıyor."

"Bunda sorun ne?"

"Igor İngilizce konuşmuyor. Annem de sadece on kelime Rusça biliyor."

"Ne tuhaf bir aile." Bana göz attı, ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılınca mahrem yerlerime tuhaf şeyler yaptı.

Tekrar yola odaklandığında direksiyonu tutan sol eline bir bakış attım. Normalde mücevher takan erkeklerden hoşlanmazdım, onları abartılı gösteriyordu. Rafael'in üç yüzüğü vardı; beyaz altın, belki de platindi. İkisi işaret parmağında, biri de başparmağındaydı. Bileğinde de zincir benzeri bileklikler vardı. Şık kıyafetiyle birleşince uyumlu görünmemeliydi ama kulağındaki halka küpe gibi, onlar da ona yakışıyordu.

Elinin üzerinde de tıpkı yüzündeki gibi yoğun şekilde izler vardı. Vitesin üzerindeki sağ eline bir bakış attım. Daha fazla yüzük. Bileğinde de bir bileklik daha, bu seferki kelepçe tarzındaydı. Ve sol elinden bile daha fena izler vardı. Belki de araba kazası değildi. Bu izleri "işlerinden" birinde mi almıştı? Yakalanıp işkence gördüğü başarısız bir suikast girişimi miydi?

"Peki ya senin ailen?" Başımı kaldırıp camın ötesindeki manzaraya odaklandım. "Ne iş yaptığını biliyorlar mı?"

"Babamız, Guido daha bebekken öldürüldü. Annemiz de öldüğünde, sadece Guido ve ben kaldık. Yirmi beş yıldır da bu şekilde."

Kaşlarım çatıldı. Kardeşinin yirmilerinin sonunda olduğunu sanmıştım. "Guido kaç yaşında?"

"Yirmi dokuz. Benden on yaş küçük. Dört yaşından bu yana onu ben büyüttüm."

"Ama, o zaman sen de on dört yaşındaydın."

"Doğru."

Hayır, bu mümkün değildi. On dört yaşında, daha kendisi çocuktu. Rafael'e baktım, kısa bir an için benimle kafa mı buluyor diye merak ettim. Ama sanmıyordum.

"Nasıl?" dedim.

"Kararlılık ve azimle, tabii karışıma biraz da bol miktarda inat eklenince pek çok şey başarılabilir. Guido'ya bizi ayırmalarına izin vermeyeceğime söz verdim." Bana bir bakış attı. "Ben her zaman sözümü tutarım." Sesi daha sert çıktı. "Bunu hatırlasan iyi olur. Yani eğer aklından kaçmak gibi bir fikir geçerse, lütfen yapma."

Kaşlarımı kaldırdım. "Lütfen mi?"

"Evet." Bana döndü. "Çünkü eğer yaparsan aileni öldürürüm."

Gözlerimi ondan ayırıp pencerenin ötesindeki manzarayı izlemeye geri döndüm. O yara izlerini nasıl aldığı umurumda değildi. Rafael De Santi ile ilgili hiçbir şey umurumda değildi. Guido'nun dediği gibi, işimi bitirecek, sonra da eve dönecektim.

Ve bu kalpsiz adamı bir daha asla görmeyecektim.

Rafael'in uzattığı eli tutup arabadan indim. Koltuk çok yüksekti, yoksa tutmazdım. Birkaç adım önümde, takım elbiseli bir adam butiğin kapısını açık tutuyordu. Bütün bina barok tarzda bir mimariydi; kapı girişiyle üst katlardaki pencereleri çevreleyen detaylı çiçek motifleri ve pürüzsüz sıvalar vardı. Zemin katta fazlasıyla kaba taş vardı ve kalın, beyaz taştan sütunlarla bölmeler oluşturulmuştu. Girişin hemen üzerinde, Rafael'in odama bıraktığı alışveriş torbala-

rının üzerindeki altın rengi logonun bulunduğu göze çarpmayan bir tabela vardı.

"Burası kot ve kapüşonlu satan tarzda bir yere benzemiyor," yorumunda bulundum.

"Eminim buluruz," dedi Rafael ve elini belime koyup beni içeri yönlendirdi.

"*Signor De Santi*!" Takım elbiseli ve koyu renkli, tel çerçeveli gözlük takan, altmışlarının başındaki bir adam içeri girdiğimiz anda bize doğru koşturdu. "*Benvenuti*!"

"İngilizce," dedi Rafael yanımdan, sonra başıyla arkadaki çanta vitrininin yanındaki çifti işaret etti. "Onları dışarı çıkar."

"Elbette." Adam Rafael'e doğru hafifçe eğildi ve kapının yanında duran güvenlik görevlisine doğru dönüp onunla İtalyanca konuştu. Kısa bir konuşmanın ardından güvenlik başını salladı, sonra çifte doğru yürüdü. Neredeyse tek kelime etmeden onları resmen dışarı çıkardı ve kapıyı kilitledi.

"Bu son derece kaba bir davranıştı," diye fısıldadım.

Rafael öne eğildi, dudaklarını hemen kulağımın kenarına getirip, "Umurumda bile değil," diye fısıldadı.

Başımı yana eğdim, burnum onunkine değdi. "İtalyanların nazik insanlar olduğunu sanıyordum."

"Hepsi değil." Yeşil gözleri sanki beni dağlayıp geçiyormuş gibi gözlerime dikildi.

"Evet, bazıları çaresiz kadınları kaçırmayı seviyor."

"Aynen öyle." Gözlüklü yaşlı adama bakmak için doğruldu. "Bu Baccio Albini, mağazanın sahibi. İhtiyacın olan her şeyi bulduğundan emin olacak."

"Elbette. Kızlar da beden seçimi, kombin önerileri ya da her ne gerekirse ona yardımcı olacak." Mağazanın sahibi, antika, parlak beyaz kasanın önünde duran, özel dikim gri elbiseleri içindeki üç kadını işaret etti. Ellerini önlerinde mütevazı bir şekilde birleştirip dururken âdeta saygın görünüyorlardı ama gözlerindeki ifadeyi saklayamadılar. Her biri bana sanki üç başlı uzaylıymışım gibi bakı-

yordu. Sanırım, on beden büyük bir erkek gömleği dışında bir şey giymeyen pek müşterileri olmuyordu.

"Şey... Teşekkürler." Yaşlı adama gülümsedim, sonra da bluzların olduğu rafa yöneldim.

On beş dakika sonra, görünüşe göre giyinme odası olarak kullanılan lüks bir alana adım attım. Ortada, Viktorya döneminden çıkmış gibi görünen beyaz bir ikili koltuk ve onunla uyumlu iki adet tekli koltuk, kabarık, yuvarlak bir halının etrafına yerleştirilmiş, zarif bir oturma köşesi oluşturmuştu. Odanın her iki ucunda, oturma alanına bakan, yaldız çerçeveli, üç panelli bir duvar aynasının bulunduğu bir podyum yer alıyordu. İki platformun da tepesi, üç yüz altmış derecelik manzaradan yararlanan kişiye mahremiyet sağlamak için çekilebilen saten perdeli bir tavan rayıyla çevriliydi.

Seçtiğim kıyafetleri taşıyan satış asistanı, "Başka bir şey denemek istemediğinizden emin misiniz, hanımefendi?" diye sordu.

"Eminim." Gülümseyip elindeki iki kot pantolon, dört bluz ve bir çift düz tabanlı ayakkabıyı aldım. "Teşekkür ederim."

Diğer iki satış elemanı, şaşkınlık ve dehşet arasında gidip gelen ifadelerle onun arkasında duruyordu. Ancak Bay Albini, her an kusacakmış gibi görünüyordu.

"Koleksiyonumuz hoşunuza gitmedi mi?" dedi boğulur gibi. Alnında ter damlaları parlıyordu. "Sizi temin ederim ki buradaki her parça olağanüstü kalitede. Sicilya'nın en kaliteli kıyafetlerini sunmaktan gurur duyarız. Lütfen, size tasarım elbiselerimizi göstereyim. Sadece en kaliteli has ipekleri ve Fransa'dan Alençon danteli kullanıyoruz."

"Ürünleriniz çok güzel ama şu anda başka bir şeye ihtiyacım yok."

"Ama... Ama Bay De Santi her şeye ihtiyacınız olduğunu söylemişti. Yirmiden fazla pantolon. Onlara uyacak üstler. Her kombine uygun ayakkabılar. Elbiseler. Belki birkaç hırka." Ses tonu endişeli olmaktan çıkıp tam anlamıyla paniğe dönüştü. "Oraya çıkıp seçtiğiniz bu şeyler dışında hoşunuza giden bir şey bulamadığınızı ona nasıl söylerim?"

"Gerçekten, bunlar dışında bir şeye ihtiyacım yok."

"Lütfen, hanımefendi..." Albini, parmaklarını önünde kıvırarak yalvardı. "Bay De Santi benden çok hoşnutsuz kalacak. En azından gece elbiseleri koleksiyonumuzu gösterebilir miyim?"

Başımı iki yana sallayıp odadan çıktım, geçerken yaşlı adamın koluna vurdum. "Hemen döneceğim."

Butiğin dış alanı kocamandı, en iyi *haute couture* parçalarını sergileyen antika ön tezgâhla uyumlu beyaz, ahşap raflar ve askılarla doluydu. Yan kısımda büyük, deri bir kanepenin bulunduğu zarif bir oturma alanı vardı. Burası eşlerin ya da erkek arkadaşların, sevgilileri alışveriş yaparken bekledikleri yerdi herhâlde. Görünüşe göre adam kaçıranlar da burada hoş karşılanıyordu çünkü Rafael'i tam da o kısımda buldum. Kollarını kanepenin arkasına doğru genişçe açarak minderlere yaslanıyordu, ayağının tekini dizine atmıştı.

"Bir sorun mu var, *vespetta*?"

Gözlerim ince çizgiler hâline geldi. Lanet olasıca. Neden "güzelim" ya da "melek" gibi klişe bir lakap seçmemişti ki? Onlardan nefret ederdim. "Bay Albini içeride neredeyse altına işeyecek, görünüşe göre alışveriş listendeki tüm eşyaları almayı başaramamışım. O kadar dehşet içinde ki kalp krizi geçirmesinden endişe ediyorum."

"Sadece ihtiyacın olan şeyi sana vermezse onu öldüreceğimden korkuyor."

Gözlerimi devirdim.

"Burada kaldığın süre boyunca rahat olmanı istiyorum, Bayan Petrova. Eğer bu niyetim Albini'nin kabul edilebilir bir hizmet sunmaması yüzünden sekteye uğrarsa onu cezalandırırım. Bu sebeple," başıyla kıyafet askılarını işaret etti. "Beğendiğin şeyleri seçmeye devam etsen iyi edersin. Mümkünse şekilsiz pantolonlar ve bol üstlerden başka bir şey."

"Kot ve bol üstleri seviyorum."

"Neden?"

"Çünkü... Seviyorum işte," deyip bakışlarımı kaçırdım.

Şekilsiz kot pantolonlardan ve bol üstlerden nefret ediyordum.

Güzel elbiseler. Parlak renkli, dar üstler. İpek bluzlar ve yüksek topuklu ayakkabılarla kombinlenmiş dar kot pantolonlar. İşte bunları giymek hoşuma giderdi. Beni mutlu ederdi. Özellikle de topuklu ayakkabıları seviyordum çünkü o zaman kendimi annemin çocukken bana okumaktan hoşlandığı Parmak Kız masalındaki gibi hissetmiyordum. Ne zaman süslensem insanların beni boş kafalı, sersem ve seksi bir kız olarak görmelerinin sebebinin de bu olması ne kötüydü.

"Böyle güzel bir günde Albini'nin acil servise yatırılmasını istemezsin, değil mi?"

"Peki." Kalçamı yana çıkarıp parmağımı ona doğrulttum. "Ama bil diye söylüyorum, bana bir çuval pahalı kıyafet alacak olman senden daha çok hoşlanmamı sağlamayacak."

Dudaklarında beliren ufak bir gülümsemeyle çenesini avucuna dayadı ve gözlerinde dans eden keyifle beni izledi. "Bu küçük gerçeği ne kadar hayret verici bulduğumu tahmin bile edemezsin."

Of ya. Dönüp bluzların olduğu rafa doğru gittiğim sırada Rafael'in derin kahkahası peşimden geldi. Ben en yakın seçenekleri izlerken gözümün ucuyla Bay Albini ve üç satış görevlisi kadının hafifçe aralanmış deneme odasının kapısından baktığını fark ettim, başları eğik yüz emojileri gibi bir sıra hâlinde dizilmişti.

Rafael

Görünüşe göre, küçük *hacker*ım daha fazla kıyafet aldırıyorum diye mağazada kendi bedenine uygun ne varsa seçerek benden intikam almaya çalışıyordu.

Ellerimi başımın arkasında birleştirdim, ön tezgâhın etrafındaki yere yayılmış beyaz paketlerden deryayı seyrettim. En az elli paket vardı herhâlde. Albini'yi çok mutlu biri yapmıştı, orası kesindi. Onu hiç, şu anda yirmi üçüncü topuklu ayakkabı çiftini kasadan geçirirken göründüğü kadar heyecanlı gördüğümü hatırlamıyordum.

Satış görevlisi kadınlardan birisi kutuyu bir pakete koyarken, "Sanırım bu sonuncusuydu, Signor De Santi," dedi.

"Henüz değil." Kanepeden kalktım, satın aldığı ürünlerin beyazlığı arasında sönmüş bir balon gibi duran Vasilisa'ya doğru yürüdüm. İki saat önce aldıklarını kasaya yığmaya başladığında fazlasıyla kendini beğenmiş görünüyordu. Bana "*sen istedin*" der gibi bir bakış attıktan sonra haylaz bir gülümsemeyle sıntmıştı. Bahse varım onu durdurmamı bekliyordu. Çabalarını engellemek için hiçbir şey yapmadığımda ön tarafa daha çok kıyafet getirip durmuştu ve yüzündeki o yaramaz gülümseme yavaş yavaş bezgin bir ifadeye dönüşmüştü. Şimdiyse sadece yorgun görünüyordu. Neredeyse üç saat boyunca kıyafet ve ayakkabı denedikten sonra, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Benim bedenimde başka bir şey kalmadı," diye homurdandı.

"Elbise almayı unuttun."

"İhtiyacım yok."

Gözlerim mağazayı taradı, zarif elbiselerin sergilendiği vitrinde durdu. Tam ortasında, yere kadar uzanan altın rengi bir elbise vardı. Kare yakası omuzları açıkta bırakıyor, akla hemen zamansız güzelliği ve zarafeti getiriyordu. Şeffaf, üste oturan korsesi ve uzun kolları dantelle bezenmişti, karmaşık çiçek desenleriyle süslüydü ancak pilili eteği akışkan, tek renkli ipekten yapılmaydı. Ön tarafın sağında, uyluğunun üst kısmına kadar uzanan bir yırtmaç vardı. Elbise hem sofistike hem de baştan çıkarıcıydı. Her kadına çok yakışırdı. Özellikle de bu kadında acayip seksi dururdu.

Altın tokalı, bilekten geniş bandı olan bir çift siyah stiletto da öyle. Ayakkabılar yakındaki ufak bir stantta duruyordu ama onları şimdiden isteksiz misafirimin düzgün bacaklarında görebiliyordum.

"Albini," diyerek başımı elbiseye doğru salladım. "Ayakkabılar da."

"Ayağıma olmaz," diye mırıldandı Vasilisa bakışlarımı takip ederek.

"Albini olduğundan emin olacak. Hadi gidip dene."

Vasilisa, mağaza görevlilerinin elbiseyi vitrinden indirmesini izlerken, narin dişlerini alt dudağına batırıyor, o yumuşacık eti acımasızca ısırıyordu. Gözleri ışıl ışıl ve hayranlıkla dolu hâldeyken saf masumiyet ve açgözlü bir özlem yayıyordu; tıpkı öğle yemeğini bitirmeden en sevdiği şekeri yiyemeyeceğini bilmesine rağmen onu arzulayan bir çocuk gibiydi.

"Tamam," diye fısıldadı ve elbiseyi soyunma odasına doğru taşıyan Albini'yi takip etti.

Birkaç dakika bekledim, sonra ben de peşlerinden gittim. Mağazanın sahibi kapıda durmuş, ellerini önünde kavuşturmuştu.

"Bu elimizdeki en muhteşem kumaş, Signor De Santi. Her dikişi el yapımı, altın iplikle dikilmiş. Hanımefendinin beğeneceğinden—"

Kapı kolunu çevirip soyunma odasına girdim, kapıyı Albini'nin suratına kapattım. Uzak uçtaki perdeler çekilmişti ama panellerin arasında dar bir aralık vardı. Yaklaştıkça Vasilisa'yı görebildim. O seksi siyah stilettolar ayaklarındaydı ve elbisenin eteğini biraz yukarı çekmiş, etrafında dönüyor gibiydi.

"Şey... Sanırım düğmeler konusunda yardıma ihtiyacım var."

Yardım teklif etmek üzere olan satış görevlisi kadına bir bakış attım. "Dışarı," diye fısıldadım.

Kadın gerildi, sonra aceleyle odadan çıkarken diğer iki görevliyi de yanında götürdü.

"Eh, sandığım kadar kötü değil. Sadece on beş santim kadar uzun," diye devam etti Vasilisa perdenin arkasından.

Ağır perdenin iki kenarını kavrayıp çektim; eteği kaldırıp kenarını inceleyen Vasilisa'yı ortaya çıkardım.

"Ama arkadaki bu düğmelere," başını kaldırdı, beni kendi alanında görünce gözleri büyüdü. "Ulaşmak zor."

"Arkanı dön."

Vasilisa birkaç saniye boyunca hareketsizce durdu, oniks rengi gözleri benimkilere baktıktan sonra yavaşça döndü. Aynadan bakışlarımız tekrar kesişti ve belindeki ilk düğmeyi iliklerken gözlerini esir tuttum. Düğme minik ve yuvarlaktı, iliklemek için iki defa denemem gerekti.

Sebebi koca parmaklarım mıydı?

Yoksa sadece onun odağımı darmaduman etmesi miydi?

Elimi sonraki düğmeye çıkardım, ipeksi tenini omurgası boyunca parmak uçlarımla hafifçe okşadım. Dokunuşumla titredi.

Korkudan mıydı?

Üçüncü düğme de tamam.

Bir ürperti daha.

Yoksa benim gibi birinin ona dokunmasından duyduğu rahatsızlıktan mıydı? Beni itici mi buluyordu?

Tenini tekrar nazikçe, bu sefer daha yavaşça okşadım ve bu uzun süreli temasın keyfini çıkardım.

Vasilisa'nın nefesi hızlandı. Belki de elbise yeterli değildi. Sadece bir parça kumaştı, ona yaklaşımlarımı uygun görmesi için yeterli bir karşılık olmaktan çok uzaktı. Belki daha fazla mücevher? Ona aldığım kolyeyi takmamıştı. Belki günlük kullanım için fazla ağırdı? Öyleyse bir bileklik. Kuyumcuma uğrayıp son koleksiyonunda neler olduğuna bakacaktım.

Sadece bir düğme kalmıştı, kürek kemiklerinin tam arasında. Başparmağımı ensesine koyup aşağı doğru kaydırdım, omurgasının çıkıntıları ve çukurları boyunca indirirken yumuşak teninin verdiği hisse hayranlıkla kapıldım. Sonra son düğmeyi ilikledim ve aynadan Rus prensesimi izledim.

Narin çiçek desenli dantel, vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyor; desen, ince belini ve zarif kollarını daha da öne çıkarıyordu. Dalgalı ipek etek muhteşem bacaklarının etrafına düşüyor, kıvrımların arasından hafifçe görünen sağ ayağı hariç, manzaramı benden saklıyordu.

O, ruhani görünüyordu. Sanki başka bir dünyadan gelmiş gibi.

Bir adım daha yaklaştım, göğsüm sırtına değdi, çenem başının üzerine değene kadar eğildim.

"Söylesene, Bayan Petrova, o minik ayakların şimdiye kadar kaç erkeğin kalbini ezdi?"

O kara gözler aynada kısıldı. "Hiç."

"Sana inanmıyorum."

"Birinin kalbini ezebilmen için, önce o kalbin sana verilmesi lazım, Rafael. Erkek egosundan bahsedecek olursan... Evet, gururları çiğnenen birkaç kurban kesinlikle oldu."

"İşte ondan hiç şüphem yok." Uzanıp boynunun çukurunu hafifçe okşadım. Çıplak boynunu. "Sana aldığım kolye nerede?"

"Kutusunda. Ofisinde."

"Neden?"

"Senden hediye kabul etmemi bekliyor olamazsın, Rafael."

"Butiğin yarısını satın almakla bir sorunun yok gibiydi. Neden bir tane incik boncuk daha sorun olsun ki?"

"O, Albini'yi huzursuz ettiğin için senden intikam almamdı, bunu biliyorsun. Beni esir olarak tutan bir adamdan gelen bir mücevheri takmayacağım. Tüm rehinelerine altınlar ve elmaslar yağdırıyor musun?"

"Deneyimlerime göre, insanlar karşılığında aldıkları hediye yeterince pahalıysa birçok şeyi görmezden gelmeyi ya da önemsememeyi seçer."

"Şey, sana bunu söyleyen kişi olduğum için üzgünüm ama para her şeyi satın alamaz."

Sözleri göğsümü bir bıçak gibi delip geçti. Onu zorla alıkoymama mı, yoksa görünüşüme mi atıfta bulunuyordu? İkincisi olduğunu tahmin ediyordum. Elbise fikri aptalcaydı. Herkes elbise alabilirdi. Ona çok daha nefes kesen bir şey vermeliydim. Daha zarif. Berbat hâldeki suratımın ötesini görmesine yardım edecek bir şey. Ya bunu yapmasını sağlayacak hiçbir şey yoksa? Bunu yapabileceği zaman gelir miydi?

Dişlerimi sıkarak bir adım geri çekildim. Ellerimi Vasilisa'nın boynundan çektim ama parmaklarım o kısa temasla karıncalanmaya devam etti. Aynada ona son bir kez bakarken göğsümde rahatsızlık ve öfke hissi kabardı.

"Gitme vakti," dedim ters bir sesle ve soyunma odasından çıktım.

BÖLÜM dokuz

Vasilisa

"BU DOĞRU OLAMAZ," DİYE MIRILDANDIM BİLGİSAYAR EKRANINA bakarken.

"Sorun mu var, *vespetta*?" Ofisin köşesindeki oturduğu yerden Rafael'in derin sesi geldi.

O kendine özgü ses tonuyla bana ne zaman seslense olduğu gibi, omurgamdan aşağı hoş bir ürperti indi. Boğuk. Baştan çıkarıcı. Samimi. Sanki pürüzsüz kadife, vücudumdan kayıp tenimi okşuyordu. Çıplak tenimi.

Dişlerimi sıktım, bir hafta önce Albini'nin mağazasında yaptığı gibi parmağını omurgamdan kaydırırken Rafael'in kollarında olduğum görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım. Sadece birkaç hafif dokunuştu, neredeyse fark edilemeyecek kadardı ama yine de aklımdan çıkaramıyordum.

"Veri depolama havuzunu önceki gün düzeltmiştim ama görünüşe göre biri yazılımı tekrar mahvetmeyi başarmışa benziyor," dedim. Kendime, ekrandan başka bir yere bakma iznini vermeyi reddediyordum.

O odadayken dikkatimi toplamam zaten yeterince zordu, dikkati sürekli üzerimdeydi. Erkeklerin bana bakmasına alışmış olsam da, bakışlarını önemsememeyi yıllar önce öğrenmiş olsam da Rafael'in

bakışlarını görmezden gelmek çok zordu. Bana kıyafetlerimi üstümden çıkarmak ister gibi, kendimi ucuz ve pis hissettiren, sanki ben şekilli bir etten ibaretmişim gibi şehvet dolu gözlerle bakmıyordu. Rafael bunu yapmak yerine, dış kabuklarımı soymaya çalışıyordu, altta yatanları açığa çıkarmaya hevesliydi.

"Talihsiz olmuş. Tekrar düzeltmen gerekecek."

"Meşhur paravan şirketinin bu kadar çok sorun çıkarabilmesine inanamıyorum."

"Gizli girişimlerim için paravan görevi görüyor olabilir ama oradan gelen kâr, neredeyse gölgedeki işime eş değer."

"Yani Delta Güvenlik'in tüm personeli gerçekte tetikçi değil mi?" Sistemler üzerinde çalışırken gördüğüm kadarıyla, özel güvenlik şirketinin yüzün biraz üzerinde çalışanı vardı.

"Tabii ki değiller. Her şubede sadece dört kişilik bir ekip var."

"Hep ekip hâlinde mi çalışıyorlar? Ya tek bir hedef varsa?"

"Rakibim olmayı mı planlıyorsun, Bayan Petrova?"

"Yoo. Sadece merak ettim." Omzumu silktim. "Söylemek zorunda değilsin."

Aslında bilmek istiyordum. Onun hakkında çok daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Gelişigüzel topladığım bilgiler yetmiyordu. Tabii işiyle ilgili gizli bilgileri bana vermesini beklemiyordum.

"Çoğu suikast işi, tek bir hedef içindir," dedi Rafael beni şaşırtarak. "Ama bu onları kolay yapmaz. Tanınmış, yüksek rütbeli kişilerden bahsediyoruz; sıkı kişisel korumaları olur ve genelde çok korunaklı yerlerde ikamet ediyorlar. Eğer benim önüme çıkıyorlarsa, bu rakiplerimin işi reddetmiş olduğu anlamına gelir. Bunun sebebi de kâr eksikliği değil. Bu nedenle, hedefi ortadan kaldırmak için tek bir ajan yeterli olsa da, sızma ve ardından geri çekilme işlemlerinin sorunsuz ilerlemesi için desteğe ihtiyaç duyar. İki ekip üyesi gözetleme yapar. Bir diğeri ise işler ters giderse diye yedek olarak görev yapar."

"İşler sık sık ters gider mi?"

"Bazen." Ses tonu değişti, alçaldı ve neredeyse vahşi bir tonda çıktı. "Bir keresinde bütün ekibimi kaybetmiştim."

"Ne oldu?"

"Çok önemli bir ayrıntı gözden kaçırılmıştı." Masadan şarap kadehini aldı ve hızlı adımlarla odayı geçip balkona çıktı. "Öldürmek için işe alındığımız kadının, rakip bir tetikçinin kız arkadaşı olduğunu fark edememiştim. Piç kurusu, adamlarım daha hedefe yaklaşma fırsatını bile bulamadan onları infaz etti. Sıktığımın Mazur'u."

Kadehi balkon korkuluğundan fırlattı. Kadeh paramparça oldu, kırılma sesi havada yankılandı.

"Adamlarını öldüren adamı öldürdün herhâlde."

"Hayır." Rafael korkuluğa yaslanıp kollarını göğsünde bağladı.

Kararan bakışlarının yoğunluğuyla omurgamdan aşağı hafif ürpertiler indi.

Başka hiçbir şey söylemedi, sanki bir açıklama isteyip istemeyeceğimi görmek istermiş gibi beni uzaktan izledi. İstiyordum. Bu adamın bende uyandırdığı ilgi inanılmazdı. Onu anladığımı düşündüğüm her seferde, vardığım sonuçları çürütecek bir şey yapıyordu.

"Neden?" diye sordum biraz tedbirli şekilde. "Neden adamlarının öldürülmesine karşı misilleme yapmadın?"

"Her mesleğin kuralları vardır. Benim mesleğimde, ne kadar yüksek ücret teklif edilirse edilsin, bir tetikçiye ya da ailesine karşı suikast sözleşmesi kabul edilmez."

"Ölümle uğraşılan bir işte yerleşik etik kuralların olmasını beklemiyordum."

"Var." Dişlerini sıktı. "Ben kuralı çiğnedim. Ve benim hatamın bedelini adamlarım hayatlarıyla ödedi."

Yanına gidip onu bir şekilde teselli etmek için ani bir dürtüyle doldum. Yüzünün çoğunu gizleyen gölgelere rağmen, öfke ve kendini suçlama duygusu yüzünden açıkça okunuyordu. Bu, adamlarım sadece kiralık iş gücü olarak gördüğü iddiasıyla uyuşmuyordu. Olduğunu inkâr etmediği berbat işveren imajına da uymuyordu. Rafael De Santi'de, görünmesine izin verdiğinden daha fazlası vardı.

Dizüstü bilgisayarın köşesinde bulduğum yapışkanlı not kâğıdına göz attım. Bu sabahki bir sahnenin çizimiydi; terasta kahvaltı yaparken ben. Yalnız. O sırada Rafael'in çoktan işe gittiğini sanıyordum.

Bu yanlış düşüncemin kanıtı da elimde duruyordu. Küçük detayları yakalamaya çalışmasına karşı gülümsedim, özellikle de basit bir tükenmez kalem kullandığı düşünülürse. Çalakalem yapılmış resmimde, parmaklarıma bulaşmış lekelerin ne olduğunu benden başka kimse söyleyemezdi, kruvasanı ağzıma tıkarken parmaklarıma marmelat bulaşmıştı.

Bunun gibi dört çizim daha vardı, komodinimin çekmecesinde saklıydılar. Ne zaman bir çizime denk gelsem, ergen bir kız gibi kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum. Ona bıraktığım karalamaları ne yaptığını merak ediyordum. Muhtemelen kaba çizimlerimi çöpe atıyordu.

Rafael'in telefonu çaldı.

"*Pronto*," diye bağırdı.

Hâlâ not kâğıdına bakıyordum ki sandalyem aniden geriye çekildi, tekerlekler zeminde zahmetsizce döndü. "Neler—"

"Bu nasıl oldu lan?" Rafael, telefonu kulağına dayayarak bilgisayara doğru eğildi.

Bu kadar yakın olduğu için hattın diğer tarafından bir adamın boğuk sesini duyabiliyordum ama İngilizcesi ağır aksanlıydı, bu da adamın dediklerini anlamayı zorlaştırıyordu. Rafael boştaki eliyle kablosuz fareyi kaptı, ekrandaki sayısız pencereyi küçültürken adamın söylediklerine başını salladı.

"Bir saniye bekle, Hans." Telefonu masaya bırakıp bana baktı.

"Sandalyeyi mi istiyorsun?" diye sordum.

"Evet."

Başımı salladım ve ayağa kalkmak için bağdaş kurduğum bacaklarımı çözmeye koyuldum ama Rafael kolunu belime dolayıp beni kaldırdı.

"Sakin ol, dostum!" diye karşı çıktım. "Kalkıyordum."

"Sana ihtiyacım olabilir. Kalıyorsun." Sandalyeye oturup beni de kucağına yerleştirdi.

O sandalyeyi masaya doğru yanaştırırken profiline bakakaldım, tek koluyla beni karnımdan sıkıca tutarken diğer eliyle de tekrar telefonunu aldı. Video görüşme sekmesine bastı ve telefonu masa-

üstündeki kalemliğe dayadı. Siyah bir balaklava taktığı için sadece gözleri görünen bir adamın görüntüsü ekranı doldurdu. Arkada lüks mobilyaların ve tabloların olduğu şık bir odada bulunuyordu.

Rafael tekrar fareye uzanırken, "Devam et," dedi adama.

"Hedef, Allard onu infaz etmeden hemen önce gizli bir kontrol düğmesine bastı ve ikisini de o panik odasına kilitledi."

"Allard'a dışarıdan ulaşamıyor musun?"

"Olumsuz. Kapı güçlendirilmiş çelikten ve onu kıracak hiçbir şeyimiz yok. İçeri girecek başka yol yok. Evin içindeki ana kontrol panelinden sistemi devre dışı bırakmayı denedik ama panik odası izole bir ağ. Devreleri evin ana güvenlik sistemiyle entegre değil."

Ekranda yan yana iki pencere açıldı. İlki, göğsüne birkaç silah bağlanmış, taktik giysiler giymiş bir adamı gösteriyordu; elinde kehribar rengi bir içecek bardağıyla antika görünümlü bir koltukta yayılmış oturuyordu. Sanırım panik odasında mahsur kalan kişi oydu. Diğer video görüntüsünde ise Mitch vardı, dün ana sunucuda bir yazılım güncellemesi yapmak için Delta Güvenlik genel merkezine gittiğimizde nihayet yüz yüze tanıştığım, Rafael'in baş IT sorumlusu. Yatakta oturuyordu, üzerinde tanıdık gelen parlak yeşil bir tişört vardı. Tişörtün Guido'ya ait olduğundan neredeyse emindim.

"Peki içeriden devre dışı bırakmaya ne dersin? Allard?"

"Mümkün değil." İçki içen adam konuştu. "Kilit mekanizması kapıyı açmak için on üç haneli bir şifre istiyor. Sadece tek bir deneme hakkı var, aksi takdirde alarm doğrudan güvenlik güçlerine gönderilir."

Rafael burun kemerini sıktı. "Mitch?"

"Güvenlik şirketinin sistemindeyim, kapı için erişim kodu bulmaya çalışıyorum ama bütün müşteri verileri şifrelenmiş. Şu ana kadar denediğim şifre çözme araçları işe yaramadı."

"Denemeye devam et. Ne kadar vaktimiz var?"

Mitch kol saatine baktı. "Bir saatten biraz fazla. Saat yedide çalışanlar gelmeden önce Allard'ı çıkarmamız lazım. Japonya'da dakiklik lanet bir din gibi."

Belimdeki kolun baskısı arttı. Rafael başını yana eğip beni süzdü. "On üç haneli bir şifreyi kırmak ne kadar sürerdi?"

"Dört saat kadar," dedim.

"Siktir."

"Senin için çalışmak bir onurdu, patron." Allard içkisinden bir yudum aldı ve sonra yakındaki masaya koydu. "Çocuklara geri çekilmelerini söyle," deyip silahını kaldırdı.

"Allard!" Rafael hırlayıp yumruğunu masanın üstüne o kadar sert vurdu ki kucağında sıçradım. "Siktiğimin silahını kılıfına sok!"

"Yakuzaların adamlarını öldürenlere nasıl davrandıklarını hepimiz biliyoruz. İşkenceyi bambaşka bir boyuta taşırlar. Beni sağ bulmaları riskine giremeyiz."

Alt dudağımı ısırdım, bakışlarım Rafael ile video ekranındaki kapana kısılmış adam arasında gidip geldi. Alelade bir çalışan, işvereni için kendini öldürmeye hazır olmazdı. Rafael'in bana ne söylediği önemli değildi, adamlarının onu önemsediği açıktı. Ve Rafael'in de onları.

"Evde herhangi bir yerde bilgisayar var mı?" diye sordum.

Ekrandaki üç çift göz anında bana çevrildi. Bizi gösteren kameranın da açık olduğunu fark etmemiştim.

"Neden?" Rafael'in sesi kulağımın dibinden gürledi.

Ona bakmak için döndüğümde burnu benimkine çarptı. "Günümüzde her şey için giriş bilgileri gerekiyor. Yemek sipariş uygulamaları. Yayın servisleri. Hatta lanet olası robot süpürgeyi çalıştırmak için bile. Kimse o kadar saçmalığı aklında tutamaz."

"Yakuza örgütünün *kumichō*sunun* süpürgelerle uğraşmadığından eminim, *vespetta*."

"Konu o mu şimdi?" Gözlerimi devirirdim ama durum riskliydi. "Demek istediğim şey, herkesin bilgisayarında şifrelerinin ve kodlarının listesini tuttuğu gizli bir dosyasının olduğu. Senin yok mu?"

"Var."

"Buyur işte." Doğruca kameraya bakıp sorumu balaklava giyen adama yönelttim. "Evde dizüstü ya da masaüstü bilgisayar gördün mü?"

---

* *Jap.* Yakuza örgüt lideri için kullanılan terim. -çn.

"Bir tane. Çalışma odasında," diye cevap verdi ağır aksanlı İngilizcesiyle. Alman gibi konuşuyordu. Rafael için çalışan adamların hepsinin İtalyan olacağını varsaymıştım ama bu konuşmanın İngilizce yapılıyor olması ve kulağa gelen aksanlara bakılacak olursa, Sicilyalı ekip, dünyanın dört bir yanından toplanmış gibi görünüyordu.

"Güzel. Buradan erişim sağlayacağım. Oraya gidip bana IP adresini getir."

"Ya kilitliyse?"

"İnsanlar tembeldir," dedim. "Şahsi bilgisayar şifreleri genellikle sekiz karakterden azdır. Telefonunu bilgisayara bağlayıp programı çalıştır. Rafael'e sana bağlantıyı göndermesini söyleyeceğim. Girmek on dakikadan fazla sürmemeli."

Balaklavalı adam başını salladı ve bir saniye sonra evin içinde koşmaya başladı.

İşe bak ki şık panik odasının sahibi dünyanın en tembel insanlarından biri olmalıydı. Bilgisayar şifresi sadece altı haneliydi. Gönderdiğim şifre kırıcı bilgisayarı neredeyse anında açtı, bir dakikadan kısa süre içinde Rafael'in bilgisayarından ölü adamın bilgisayarına bağlanmamı sağladı.

Ancak ihtiyacımız olan dosyayı bulmamız, neredeyse bir saat sürdü. Genelde insanlar çeşitli şeyler için aynı kelimeyi kullanma eğiliminde olurlardı. Özel karakterlerle biraz değişiklik yapsalar da kök değişmeden kalırdı. Önce dizüstü bilgisayarın açılış şifresi için kullanılan kelimeyi tarattım, ardından tüm dosyalarda birden fazla tekrarlanan harf dizisi içeren belgeleri aramak için filtreler kurdum. Seçenekleri daraltıktan sonra, açtığım bir sonraki dosyanın şifre listesi olmasını umarak işaretlenen her sonucu manuel olarak açıp inceledim. Açtığım dosyanın aradığım şey mi, yoksa ev yapımı miso çorbası tarifi mi olduğunu anlamak için her belgeyi okumak üzere çeviri uygulamasını da aynı anda kullanıyor olmam, işi daha da zorlaştırıyordu. Artık gözlerim yanıyor ve sürekli gerginlik yüzünden başıma ağrılar giriyordu ki en sonunda aradığım şeyi buldum.

"İşte." Belgenin ortasındaki sayı kombinasyonunu işaret ettim, bir porno sitesinin giriş bilgilerinin hemen altındaydı. "Panik odası erişim kodu."

Rafael çenemi tutup başımı kendisine doğru çevirdiğinde omurgamdan aşağı bir titreme indi. Gözleri benimkileri delip geçti ve bir an için nefes almayı unuttum.

"Eğer yanılıyorsan, az önce adamımın ölüm fermanını imzalamış oldun." Sesi alçak ve biraz da tehditkârdı ama gözlerindeki bakışta hiçbir tehdit yoktu. Sadece hayranlık vardı. "Emin misin?"

"Eminim," dedim tuttuğum nefesi bırakırken.

Rafael başını sallayıp çenemi bıraktı, sonra dönüp şifreyi Allard'a verdi. Şaşkın hâlde Rafael'in sert profiline baktım. Başka soru yoktu. Bir kez daha doğrulamamı istememişti. Vardığım sonucun doğru olduğu konusunda neden öz güvenli olduğumu açıklamamı talep etmemiş ya da Mitch'ten doğrulama yapmasını istememişti. Sadece tek kelimemle adamının hayatını riske atmaya hazırdı. Bunu yaparak bana ve yeteneklerime güveniyordu. Bana inanıyordu.

İçim tatmin ve gururla doldu, varlığımın her hücresi istila edildi. Üniversitede sınavlardan aldığım tam notlar bu hisle boy ölçüşemezdi.

Ekrana geri döndüğümde, Allard şimdi kapıdaki kontrol paneline dönüktü, kamerası tuş takımının üzerindeki küçük, dar ekrana yakınlaştırılmıştı. Ciğerlerimi doldurup nefesimi tuttum, rakamları girmesini izledim. Son haneyi girdiğinde tıklama sesi zor duyulsa da gök gürültüsü gibi yankılandı.

İşe yaramıştı.

Rafael telefonuna uzanıp kapattı, sonra bilgisayarın da ekranını indirdi. O anda, kucağında tamamen hareketsiz şekilde otururken bedenlerimizin temas ettiği her noktanın ve her temasın uyandırdığı her hissin aşırı derecede farkındaydım. Kalın, kaslı kolu belime dolanmıştı. Sırtıma yasladığı göğsünden sıcaklık yayılıyordu. Sakalının tenime değdiği yerde, yanağımda hafif bir karıncalanma vardı.

"Bu hiç aklıma bile gelmezdi." Kulağımın yanından derin, boğuk sesi geldi. "Benim şifrelerimin listesini de buldun mu?"

"Evet," dedim. "İnternet bankacılığın için *desanti1234*'ten daha yaratıcı bir şeye ihtiyacın var."

Ateşli bir kahkahanın titreşimleri vücudumdan geçip gitti. "Herhâlde görünce kilise korosuna başka bir bağış daha gönderesin geldi?"

Dudaklarımda beliren sırıtışı bastıramadım. "Hem de nasıl."

Rafael başparmağıyla çenemi hafifçe okşadı. "Arkadaşımın hayatını kurtardığın için teşekkür ederim."

"Arkadaş?" Tek kaşımı kaldırdım. "Ben de çalışanlarının senin için sadece çalışan olduklarını sanıyordum. Gerçekten yakalanmamak için kendini öldürür müydü?"

"Hiç şüphesiz. Allard'la ilk tanıştığımda, Çin'deki bir hapishanenin hücresinde çürüyordu, Fransa adına siyasi casusluk yapmaktan içerideydi. Pek de nazik olmayan ev sahipleri onun üzerinde haftalarca çalıştı, o da masum olduğu ve öğrenci değişimi kapsamında Çin'e geldiği konusunda ısrar etti. Onu o cehennem çukurundan çıkardım."

"Yani masum bir adamı kurtardın. Bu çok asil bir davranış. Ama sen Çin hapishanesinde ne yapıyordun?"

"Fransız hükümeti için aldığım suikast görevini yerine getiriyordum.En övülen ancak son zamanlarda açığa çıkan ajanlarını ortadan kaldırmak için." Rafael'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Zacharie Allard."

Alayla güldüm. "Sonuç olarak masum değil miydi?"

"Hayır."

"O zaman işi bıraktın?"

"Fransız hükümetindeki bağlantımı aradım ve çocuğu aldığımı söyledim. Ayrıca adamlarının kimliğini açığa çıkarmadığını da iletttim. Yine de onu etkisiz hâle getirmem konusunda ısrar ettiler." Rafael dişlerini sıktı. "Allard, tek bir sırrı bile ortaya dökmeden günler süren yoğun fiziksel ve zihinsel işkenceye dayandı. Ve üsleri yine de sadakatini ölüm cezasıyla ödüllendirmeyi seçti. Yani, evet, sözleşmeyi iptal ettim."

"Ve Allard'ı senin için çalışması için işe aldın."

"Elbette. Ona, hain ajansından aldığı maaşın üç katını teklif ettim. Bu, yaptığım en iyi anlaşmalardan biriydi."

"Senin için çalışmayı kabul etmesinin sebebi hayatını kurtarmış olman olamaz mı? Para değil."

"Para, dünyayı döndüren nihai güçtür. İnsanlar bu gerçekten hoşlanmıyor olabilir ama bu onu daha az gerçek yapmaz." Parmağı artık dudaklarımdaydı, alt dudağımın şeklini takip ediyordu.

Gözlerime bakan gözlerine kapılmış hâlde, "Yanılıyorsun," diye homurdandım.

"Saf biri olduğunu düşünmemiştim, *vespetta*. Ancak gençsin ve hâlâ öğreneceğin çok şey var."

Rafael'in telefonu tekrar çalmaya başladı. Dudaklarımdaki dokunuşu kayboldu, telefonunu masadan alıp kulağına dayadı.

"Guido? Cosa è successo?"

Guido hattın diğer ucunda konuşmaya başlar başlamaz, Rafael sandalyeden fırladı. Hâlâ kucağında oturduğum ve o da belimi mengene gibi sıkıca kavradığı için, sırtım göğsüne dayalı hâldeyken ayaklarımı yerden yarım metre yukarıdan sallanırken buldum.

"Rafael!" Kolunu çektim. "Müsaade eder misin?"

Karnımdaki tutuşu sadece birazcık gevşedi. Vücudundan aşağı yavaşça kaymama, taş gibi sert gövdesinin her santimi hissetmeme izin verecek kadar.

"*Merda. Venti minuti*," diye telefona bağırdı.

Kalçamdaki eli kayboldu ve bir saniye sonra odayı geçip yatak odasına açılan kapıya doğru gitti. Hâlâ İtalyanca konuşuyordu ve ne dediğine dair en ufak bir fikrim olmasa da sesindeki ters ton bir şeylerin yolunda olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Birkaç uzun adımın ardından telefonu kapattı ve "benim" odama adım attı.

Peşinden koşturdum, topuklu ayakkabılarım parke zeminde tıkırdıyordu. Albini'de kapüşonlular ve bol pantolonlar bulunmadığı için yeni gardırobum dar kotlar, şortlar ve sevimli bluzlar içeriyordu. Birkaç çift bez ayakkabı da almıştım ama hâlâ kutularında, yatağın altına itilmiş hâlde duruyorlardı çünkü çoğu zaman topuklu ayakkabı giyiyordum.

En son ne zaman böyle şık giyinip de sonucunda kendimi kötü hissetmediğimi hatırlayamıyordum. Rafael'in bana karşı davranışında da bir fark yoktu. Kendisinin çadır gibi gömlekleriyle gezerken nasıl davranıyorsa öyle davranıyordu. Bu acayip rahatlatıcıydı. Yine de aynı zamanda biraz hayal kırıklığı da hissediyordum. Bugün, özellikle açık dekoltesi olan bir bluz giymiştim ve göğüslerime bir kez bile göz atmamıştı. Bakmasını istediğimden değildi.

Şey, belki birazcık.

Off.

Bu adam bütün duygularımı karman çorman ediyordu, artık ne istediğimi bile bilmiyordum.

Giyinme odasına adım attığı anda Rafael'e yetiştim. Bir an için niyetini anlamadım, takım elbiselerinin arkasındaki küçük duvara monte edilmiş ekrana başparmağını bastırdığını neredeyse kaçırıyordum. Zor duyulan bir tıklama sesi geldi ve dolabın arka duvarı yana doğru kaymaya başladı. Sonraki anda Rafael gizli odada kayboldu.

Olabildiğince sessiz olmaya özen göstererek Rafael'in ceketlerini itip açtığı boşluktan girdim, kendimi giyinme odasının yarısı kadar bir odada buldum. Karşı duvarın tamamı boyunca bir tezgâh uzanıyordu, altındaki alan düzinelerce çekmeceyle doluydu. Yukarıda, neredeyse tavana kadar uzanan bölmeler, raflar ve köşebentler vardı ama bunların içinde giysiler yoktu. Silahlar vardı. Bıçaklar. Onlarca farklı kalibrede tabanca. Uzun menzilli tüfekler. Köşelerden birinde, bel hizasına kadar istiflenmiş malzeme kasaları yer alıyordu ve odanın her iki yanına monte edilmiş raflara daha fazla silah yerleştirilmişti.

Bu kadar silahı tek bir yerde gördüğüm son sefer, Sergei amcamın cephaneliğini gösterdiği zamandı (şey, en azından bir tanesini). Babama söyleme hatasını yapmıştım ve bir hafta ceza almıştım. Sergei amcam günlerce patlamış dudakla gezmişti. Eğer amcamın o cephanelikteki silahları nasıl kullanacağımı öğrettiğini bir duyarsa (diğerinde patlayıcılar ve saldırı silahları vardı, ne yazık ki Sergei amcam onları görmeme asla izin vermemişti), babam kafayı yerdi.

Rafael, tezgâhın altındaki çekmecelerden birini açtı ve birkaç ufak kutu çıkarıp önüne dizmeye başladı. Mühimmat. Siyah kumaş ceketini çıkardı ve onu da tezgâhın üzerine attı, altındaki koyu gri gömleği ortaya çıkardı. Başka bir çekmeceye uzanıp omuz askısı seçti, taktı ve kayışlarını ayarladı. Önündeki raftan iki tabanca aldıktan sonra mermileri kontrol etti, sonra silahları ve yedek şarjörleri kılıflarına yerleştirdi.

"Rafael? Neler oluyor?"

"Olaylı bir akşam olacak gibi görünüyor. Limandaki bir yanlış anlaşılmayı çözmem gerekiyor." Yan duvara yaklaştı ve oraya monte edilmiş tüfeklerden birini indirdi, yakındaki başka bir çekmeceden içinde mühimmat olan bir kutu çıkardı.

"Yanlış anlaşılmaları genellikle Remington'la mı çözersin?" Göğsümde panik yükselirken boğulur gibi sordum.

Rafael'in başı hızla kalktı, bakışları benimkilerle buluşurken dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Sesinde duyduğum şey endişe mi, Bayan Petrova?"

Vücudum kaskatı kesildi. "Hayır. Sanırım heyecanla karıştırdın."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan bana doğru bir adım attı. Bir adım geri gittim. O yaklaşmaya, ben geri çekilmeye devam ettim. Ta ki giyinme odasına geri dönene ve sırtım gömlek rafına yapışana kadar. Rafael önümde durdu ve yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğildi.

"Daha önce hiç taktik tüfeklerin markalarını ayırt edebilen bir kadınla karşılaşmamıştım," dedi. Gözleri şaşkınlıkla parlıyordu.

Derin bir nefes aldım ve koku alma reseptörlerim onun kokusuyla doldu. Taze. Baştan çıkarıcı. Bakışlarım dudaklarına indi. İki kalın yara izi alt dudağını bölüyor, şekilsiz hâle getirerek çenesine doğru devam ediyordu. O dudakların benimkilerin üzerinde olması nasıl hissettirirdi? Tadı nasıl olurdu? Elimi kaldırıp avucumu göğsüne bastırdım. Bunun, daha fazla öne doğru eğilip bizzat öğrenmeye çalışmamı engellemeye yeteceğini umuyordum.

Rafael uzanıp elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Bilgisayarı alıp başladığın işi bitirebilirsin ama o cihazdaki faaliyetler izleniyor. Eğer

internetten birisiyle iletişime geçmek ya da paylaşmaman gereken şeyleri paylaşmak gibi şeyler yaparsan, ağzımdan çıkacak tek kelimeyle ailenin dakikalar içinde hayatını kaybedeceğini lütfen unutma."

Onun için hissettiğim endişe öylece öfkeye dönüştü.

Onu itip uzaklaştırdım ve giyinme odasından çıkıp lanet bilgisayarı almaya ofise döndüm. Bu saçmalığı bitirip eve dönmek için sabırsızlanıyordum. Bu "işin" sadece birkaç gün süreceğini sanıyordum ama neredeyse üç haftadır buradaydım.

Yatak odasına aynı anda girdik. Kolumun altında bilgisayarla yatağa yöneldim, Rafael de giyinme odasından kapıya doğru gidiyordu. Birbirimizin yanından geçerken ellerimiz hafifçe birbirine değdi.

Temas bir kalp atışından kısa sürdü ama elimin üstü dağlanmış gibi hissettim. Kocaman yatağa çıktım, bağdaş kurup bilgisayarı önümde açtım.

"İyi uykular, *vespetta*." Boğuk sesi eşikten geldi.

Gözlerimi ekrandan ayırma zahmetine girmedim, sadece elimi kaldırıp orta parmağımı gösterdim. Gök gürültüsü gibi bir kahkaha odayı doldurduktan sonra kapı arkasından kapandı.

Bir saat sonra bile, o sesi hâlâ kafamda duyabiliyordum.

Rafael

Arabadan çıktım. "Kim başlattı?"

"Rizzuto," dedi Katanya Limanı'ndaki en güvenilir adamım Aurelio. "Cuma gününden beri vinçlerden biri hizmet dışı, gecikmelere neden oluyor. Rizzuto, ithalat gümrük kuyruğunun en başına geçip denetimlerden geçerek limandan çıkmak için nakliyeciye rüşvet vermeye çalıştı. Kabul etmediklerinde çılgına döndü. Liman güvenliği olaya dahil oldu, çatışma çıktı. Rizzuto idari ofislere sığındı, terminal operatörlerini rehin aldı ve kargosu bu gece işlenip gönderilmezse onları vurmaya başlamakla tehdit ediyor."

Liman kontrol kulesi olarak görev yapan binanın üçüncü katına baktım. Rizzuto, Sicilya'daki en büyük içki kaçakçılarından biriy-

di. Yüksek kaliteli Fransız ve İspanyol şarapları getiriyor, gümrük yetkililerine gerekli izinleri onaylaması için yüklü rüşvetler ödüyordu. Anlaşmamızda kendine düşen kısmı yerine getirdiği sürece ne yaptığı sikimde bile değildi, Katanya Limanı'nı kullanmasına izin vermeme karşılık, her yıl banka hesabıma yatırılan yarım milyon. Gecikmeler nadiren olan şeyler değildi, Rizzuto da bunu gayet iyi biliyordu. Geçmişte mantıksız hareketleri de olmamıştı.

"Kimse konteynerlerini kontrol etti mi?" diye sordum.

"Hayır. Hâlâ istif hâldeler."

"Gidip bir bakalım."

Bu geç saatte bile liman hayat doluydu. Devasa vinçlerle gemilerden yük boşaltılırken ve yüklenirken bağırarak verilen emirler havayı dolduruyordu. Depolama sahasında fork-liftler ve terminal traktörleri dolaşarak konteynerleri istifliyor, son denetimlerden geçtikten sonra sevkiyata gönderilip dağıtım kamyonlarına yükleniyordu. Tüm bu kargaşa hoşuma gitmiyordu, o yüzden buraya gerçekten gerekli olduğunda geliyordum. İnsanları öldürmek, onlarla çalışmaktan çok daha kolaydı.

Geçici depolama alanındaki üç yeşil konteynerin yanında duran liman işçisine, "İlkini aç," dedim.

Adam ağır hizmet tipi kanatlı kapıların kilidini açmak için acele etti ve sonra da önünden çekildi. Aurelio'nun elindeki levyeyi alıp içeri girdim.

Bordeaux'daki tanınmış bir Fransız şaraphanesinin logosu bulunan ahşap kasalar, tüm çelik konteyneri neredeyse dolduracak şekilde düzgünce, üst üste istiflenmişti. Havada hafif bir odunsu koku vardı. Levyenin keskin ucunu en yakındaki kasanın tahtalarının arasına geçirip ittim. Tahtalar kırılıp parçalandı. Dağılan kutunun kırık kenarı tarafından yırtılan plastik paketten beyaz toz döküldü, ayakkabımın yanındaki yere doğru düştü. Akan parçacıklardan birazını parmaklarımla yakalayıp ağzıma götürdüm. Kokain.

Acı tadı tükürerek levyeyi kenara attım. "Uygun bir yer bul ve tüm malı yak. Sabaha kadar hallolmasını istiyorum, Aurelio."

"Tabii, patron."

Başımı iki yana sallayıp dışarı çıktım, öfkeden gözüm dönmüştü. Adada bu kadar saf kokaine ulaşabilecek tek bir kişi vardı.

Guido spor arabasının yanında durmuş, fork-lift şoförlerinden biriyle laflıyordu ama kontrol kulesine geri döndüğümü gördüğü anda bana doğru geldi. "Aurelio mesaj attı. Neler oluyor?"

"Calogero, Rizzuto'nun kargosuyla uyuşturucusunu sokmaya çalıştı." Arabamın arkasından tüfeğimi alıp kapıyı kapattım.

"Hay sikeyim. Onun olduğundan emin misin?"

"Evet." Tüfeği kurup kulenin ana girişine yöneldim. "Aurelio'nun yanına gidip o boku yakmasına yardım et," dedim omzumun üzerinden.

Binanın en alt katı, çeşitli nedenlerle limanda bekletilen makineleri ve kargoları saklamak için kullanılan geniş bir depoydu. Üst kadar ise idari ofislerle doluydu. Kontrol odası ve liman işletme merkezinin bulunduğu en üst kata çıkan metal merdivenlerde adımlarım yankılanıyordu.

Kapıda nöbet tutan güvenliğe, "Sakinleşti mi?" diye sordum.

"Biraz. Hâlâ kimsenin odadan çıkmasına izin vermiyor ama sizin burada olduğunuzu söyledikten sonra silahını sallamayı bıraktı."

Başımı sallayıp kontrol odasına girdim.

Rizzuto, konteyner terminali manzaralı pencerelere bakan sandalyelerden birinde oturuyordu, silahı bacaklarının üzerine rahatça atılmış durumdaydı. Dört operatör, karşı köşede toplanmıştı, gözlerinde telaş vardı.

"Rafael!" Rizzuto gülümsedi. "Gelebilmene çok sevindim. Umarım bu yanlış anlaşılmayı çabucak çözebiliriz, böylece kargom planlandığı gibi yola çıkabilir."

Gözleri elimdeki tüfeğe indi ve o gülümseme anında yüzünden silindi. "Şey... Aşırı tepki verdiysem özür dilerim ama programım gerçekten çok sıkışık."

Bir sandalyeyi kendime doğru çekip Rizzuto'nun karşısına yerleştirdim ve oturdum. "Acelen ne?"

"Yeni bir alıcım var. Pek sabırlı bir adam değil." Gerginliğini, rahat duruşunun arkasına saklamaya çalışıyordu ama şakaklarında beliren ter damlalarını görüyordum.

"Hımm. Söylesene, Calogero kokainini benim limanımdan kaçırman için sana ne kadar ödedi?"

Rizzuto'nun rengi soldu.

"Benim," derken silahı daha sıkı kavradı. "Cosa Nostra uyuşturucularını buraya getirmeye cesaret etmeyeceğimi biliyorsun. Annemin mezarı üzerine yemin ederim, Rafael. Ben—"

Tüfeğin namlusunu alnına dayayıp tetiği çektim. Rizzuto'nun kafasının üst kısmı kemik, kan ve beyin parçalarından bir karmaşa hâlinde patladı, kanlı parçaların bir kısmı kırılan camdan dışarı fırladı. Tüfeği indirip ayağa kalktım, odadan çıkarken histerik işçi grubunun yanından geçtim.

Binanın dışında, Guido'yu yine arabasının yanında buldum, ön camına saçılmış kan ve et parçalarına bakıyordu.

"Rafael, ne oluyor lan!" diye homurdandı. "Arabamı insanların kalıntılarıyla kaplamayı bırakır mısın? Bu iğrenç!"

"Üzgünüm. Hemen aşağı park ettiğini unutmuşum." Kanlı tüfeği arabamın arkasına attım. "Bu gece burada olanlarla ilgili herkesin çenesini kapalı tutmasını sağla. Bakalım uyuşturucusunun limandan hiç ayrılmadığını fark edince Calogero ne yapacak?"

"Muhtemelen adamlarını araştırsınlar diye gönderir."

"Eğer gönderirse ne yapılması gerektiğini biliyorsun." Direksiyonun başına geçip gaza bastım.

Eve varınca misafir odasındaki duşa girdim, sonra yatak odama sızdım. Küçük *hacker*ım yatağımda kıvrılmış uyuyordu. Onu bıraktığımda giydiği şeyler hâlâ üzerindeydi. Açık şeftali rengi bluzun üstten iki düğmesi açıktı, altındaki beyaz dantelli sütyeni belli oluyordu. Gözlerim, beyaz, dar kotla kaplı bacaklarından aşağı indi, narin ayaklarında fildişi rengi stilettolar vardı. Dizüstü bilgisayarımın yatakta yanında açık hâlde olmasına bakılırsa, çalışırken sızmış olmalıydı.

Eğilip ayakkabılarının tokalarını dikkatlice açtım. Bunu yaparken gözlerim açılan bilgisayar ekranına kaydı. Paravan şirketimin web sitesini gösteriyordu. URL adresi ve şirket adı doğruydu ama lacivert başlık ve gümüş rengi metin rengi yerine, görüntüde pembe şapkalar takan çizgi kaplumbağalar vardı. Küçük yeşil kurbağalar

göz kırpıyordu. Bu arada, müşteri yorumlarımızı gösteren kayan yazılar da değişmişti, sayfadaki her "i" harfinin üzerinde kalpler olan yazı tipiyle değiştirilmişti.

Topuklu ayakkabıları yatağın yanına bırakıp bilgisayarı komodinin üzerine aldım ve yorganı Vasilisa'nın çenesine kadar çektim. Küçük numaracım. Cebime uzanıp eve gelirken seçtiğim mücevher kutusunu çıkardım, sonra bilgisayarın yanına yerleştirdim. Dükkân sahibi, sabahın dördünde kapısının önünde beni görünce neredeyse kalp krizi geçirecekti. Ceketimin ve gömleğimin kan içinde olmasının da pek yararı olmamıştı. Sipariş verdiğim bilekliğin yarın geleceğini söylemek için birkaç defa denemesi gerekmişti. Sinirimi yatıştırmak için onun yerine bir çift yakut küpe satın almak zorunda kalmıştım.

Yeterince zarif değillerdi. İhtiyacım olan eşsiz parçalarla alakası yoktu, taşlar sıradan bir kesimdeydi. Ancak dükkândaki en pahalı şey buydu. Gerekirse, Vasilisa'nın kendisine yaklaşmamı kabul etmeye açık olması umuduyla, ona Sicilya'daki tüm özel mücevherleri almaya hazırdım. Belki benimle akşam yemeğine çıkmayı bile düşünürdü.

Parmak uçlarımı yanağına hafifçe değdirdikten sonra şöminenin yanındaki tekli koltuğa yöneldim. Uyuyan işkencecimi oradan doğrudan görebiliyordum, o yüzden benim için en favori gece mekânı hâline gelen koltukta rahatıma baktım. Zaten uyumak için çok geç olmuştu, tatlı tutsağımı izlemek, birkaç saatlik uykudan çok daha eğlenceliydi.

ON BÖLÜM

Vasilisa

"BU HARİKA," DİYE MIRILDANIRKEN ÇIRPILMIŞ YUMURTA, BİBER VE bir tür yeşillikten oluşan karışımı ağzıma tıkıştırdım. "Cidden, Irma, Rafael için çalışmak yerine kendi yerini açmalısın. Bu evde benden başka kimse yemek yemiyor, yeteneğin için büyük kayıp. Gerçekten, istifa etmelisin."

Irma, yemek masasının diğer ucunda kahvesini yudumlayan Guido'ya bir bakış attı, Guido onun için çevirdi. Guido'nun konuşması bittiğinde Irma kafa karışıklığıyla ona baktı, sonra bana gülümsedi ve bulaşıkları bulaşık makinesine doldurmakla meşgul oldu.

Açık pencereden erkek sesleri geliyordu; işçiler hâlâ buradaydı. Bütün kapıları ve pencereleri boyamayı bitirmişlerdi, şimdi de araç yoluna çakıl döşemeye başlamışlardı. Nedense mevcut kaplamayı kaldırıyorlardı, bana göre gayet iyi durumdaydı ve değiştirilmesine gerek yoktu. Yerine yeni kırma taş yayıyorlardı.

Mutfakta iki hizmetçi meşgul görünmeye çalışıyordu. Birisi, dolapların içini bu hafta ikinci defa sildikten sonra tencereleri tekrar yıkıyordu, hem de elinde. Diğeri de ada tezgâhta eti yumuşatıyordu. Guido'nun kaşları çatıldı, et tokmağının her gürültülü darbesiyle hafifçe irkiliyordu. İzlemesi cidden komikti.

Ev gürültüsüyle cidden sorunum yoktu. Benim evime kıyasla burası kütüphanede olmak gibi sayılırdı. Yine de, Rafael ev personeline geri dönmelerini emretmeden önceki durumdan çok daha iyiydi.

"Neden bu evde yemek yiyen tek benim?" diye sordum Guido'ya lokmalarımın arasında. Tuhaf ve bir bakıma üzücüydü, tüm yemeklerimi tek başıma yiyordum. "Normalde sen kuş yemini başka yerde yiyorsun, ağabeyini de burada yerken hiç görmedim. Besine ihtiyacı var mı, yoksa sadece kurbanlarını avlayıp kanlarını mı içiyor?"

"Guido, yemeklerini kendi dairesinde yemekten hoşlanan içe dönük biridir." Arkamdan kadifemsi bir ses geldi. "Ben de genelde işte yerim."

Gözlerim kahve makinesine doğru giden ve kendine kahve dolduran Rafael'i takip etti. Bugün kahverengi, üç parçalı bir takım elbise giymiş, onu da siyah bir gömlekle kombinlemişti. Üstten iki düğmesi açıktı. Kravat yoktu. Kahverengi ve siyah birlikte kulağa iyi bir moda ikilisi gibi gelmiyordu. Ancak onda kesinlikle işe yaramıştı. Ancak gerçekten yorgun görünüyordu ve gözlerinin altındaki koyu halkalara rağmen ne yazık ki hâlâ muhteşemdi.

"Alışkanlıklarım hakkında öğrenmek istediğin başka bir şey var mı?" diye devam etti. "Yoksa seninle öğle yemeği yemem için beni davet mi etmek istiyordun, Bayan Petrova?"

"Seninle öğle yemeği yemek, günümün en kötü anı olurdu," deyip bir bardak süt aldım. "Bu arada, berbat görünüyorsun."

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Tencereleri mutfak dolaplarına geri yerleştiren hizmetçi bana ağzı açık hâlde baktı. Diğeri de aynı şeyi yapıyordu, sanki yıldırım çarpmış gibi et tokmağını tutan eli havada asılı kalmıştı. Irma ocakta bir şeyleri kızartmakla meşguldü ama şimdi o da elindeki kaşığı sımsıkı tutuyordu ve kocaman olmuş gözleri yakındaki bir duvara dikilmişti. Guido'nun bakışları benden Rafael'e çevrildi ve geri hızla bana döndü.

Rafael, "Güne iltifatlarla başlamak gibisi yok," diyerek kahvesinden bir yudum aldı.

"Dün geceki *yanlış anlaşılmayı* çözdün mü?" diye sordum.

"Evet. Beklediğimden biraz daha uzun sürdü." Acelesiz adımlarla masaya yaklaştı ve hiç duraksamadan yanıma oturdu. "Web sitemize yaptıklarına bayıldım."

Sütle boğuluyordum.

"Onu yapan o muydu?" Guido masanın karşısından bağırdı.

"Bana kin besleyen ve sistemlerimize sınırsız erişimi olan başka *hacker* mı var?"

"Mitch iki saattir sorunu düzeltmeye çalışıyor ama sunucu tarafındaki komut dosyalarımıza yerleştirilmiş kötü amaçlı bir kod var ve yaptığı değişikliklerin hiçbiri kalıcı olmuyor."

Rafael başını yana eğip kahve fincanının üzerinden beni inceledi. "Kendisi düzeltecek."

"Öyle mi yapacak?" Tek kaşımı kaldırdım.

"Evet. Bu davranışının cezası olarak da benimle akşam yemeğine çıkacak."

"Akşam yemekleri anlaşmamızın bir parçası değildi."

"İşimi olduğundan daha fazla berbat etmek de anlaşma dâhilinde değildi. Ve soru sormuyordum, *vespetta*. Yeni küpelerini takman için harika bir fırsat."

"Tabii, onları evde bırakmış olmam ne fena." Rafael'in gözlerinin kafamda delikler açtığını hissederken bir dilim vişneli turtaya uzandım. Masum takılarak bir ısırık aldım ve onunla göz göze geldim. "Ah, sevdiğim insanların hayatlarını elinde tuttuğunu hatırlatmanın hemen ardından komodinin üzerine bıraktığın küpeleri mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Senin masanın çekmecesindeler. Üstten ikinci."

Rafael elini uzatıp çenemi parmaklarının arasına aldı. Mutfaktaki sessizlik öyle mutlak bir hâle geldi ki bir tüy düşse bile sesi duvarlardan yankılanırdı. Rafael kısılmış gözlerle eğildi, yüzümle aynı hizaya geldi.

"Altıda seni almaya gelirim," dedi dişlerinin arasından, sonra beni bırakıp mutfaktan fırlayarak çıktı.

Turtama bakarken içten içe kendi tepkime köpürüyordum. Sorunum ne miydi? Onunla yemeğe çıkacağım için gerçekten heyecanlıydım. *Kahretsin.*

"Albini'deki o elbiseyi almalıydık," dedi Rafael. Terası, tepenin kenarından denize doğru bakan lüks restoranın park alanına girdi.

"O, galalarda ya da benzeri etkinliklerde giyilmek üzere tasarlanmış bir gece elbisesi. Yerel bir yerdeki popüler bir restoranda akşam yemeği yemek için değil."

Rafael geri geri giderek park ederken, "O hâlde, sanırım uygun bir etkinlik bulmamız gerekecek," dedi.

Aslında içimden, *yapmalıyız*, demek geçti. O elbise, hayatımda gördüğüm en güzel elbiseydi ama en son benzer bir şey giyip dışarı çıktığımda, hemen pişman olmuştum.

O sırada, o dönem görüştüğüm biriyle bir bağış etkinliğine katılmıştım. Chicago politikacılarından birinin oğluydu, benden birkaç yaş büyüktü ve önceki çıktıklarımdan daha olgun olacağını düşünmüştüm. Ona babasının ne iş yaptığını sormuştum ama sorularımı tamamen görmezden gelmişti, göğüs dekoltemle fazla meşguldü. Ayrıca bütün lanet akşam boyunca evinin bir sokak ötede olduğunu ima edip durmuştu.

Bir randevudan normal, anlamlı bir sohbet beklemek çok mu fazlaydı? Öyleydi herhâlde çünkü onu biraz daha yakından tanımak için onunla çıkmayı kabul ettiğimden bahsettiğimde bana kafası karışmış gibi bakmıştı. "*Yatmak istemiyorsan neden öyle giyiniyorsun?*" diye sorduğu için sonrasında süslenmeyi bıraktım. Dışarı çıkmayı da bıraktım. Cidden değmezdi bile.

Albini'deki o muhteşem gece elbisesini denemeyi kabul etmem, bir anlık zayıflıktı. Güzel şeyler giymeyi özlüyordum ve o elbise muhteşem olmanın da ötesindeydi, direnmek imkânsızdı. Rafael giyinme bölümüne daldığında, beni o elbiseyle gördüğünde vereceği tepkiden endişelenmiştim.

Gözünü bile kırpmamıştı.

Rafael kontağı çevirip kapatırken bakışlarım ona kaydı. Tanıştıktan sonraki bir saat içinde onunla yatağa gireyim diye çabalamayan ilk erkek olmalıydı. Bana attığı bakışlara bakılırsa beni... ilgi çekici bulduğundan neredeyse emindim. Muhtemelen bir laboratuvar çalışanının yeni bir bakteri türüne hayran olduğu gibi. Onu gözlemlemekten hoşlanıyor olabilirdi ama onu öpme isteği duymuyordu.

Bu biraz canımı sıkıyordu. Bana karşı gösterdiği bu bariz bağışıklık. Ve bunun beni rahatsız etmesi, beni daha da rahatsız ediyordu. Her şey konusunda kafam çok karışıktı. Neden Rafael'e bu kadar çekiliyordum? Neden yaklaştığında kalbim tekliyordu? Sadece tuhaf bir merak mıydı? Bundan emin değildim.

Bu akşam boyundan bağlanan, sırtı açık, ışıl ışıl gümüş rengi bir halter bluz seçmiştim. Süper dar siyah pantolon ve metalik gri, on beş santimlik topuklu ayakkabılarla da tamamlamıştım. Malikâneden çıktığımda arabasının yanında bekleyen Rafael'in ağzının açık kalacağına yüzde yüz emindim. Söylediği tek şey ne miydi? *O bluzla üşüyebilirsin, vespetta.* Sonra da benim için yolcu kapısını açmıştı.

Benden hoşlanıyor muydu ki?

Bazen öyle olduğunu düşünüyordum ama diğer zamanlarda, mesela bu akşam olduğu gibi, benimle sadece eğlendiğini düşünüyordum.

Rafael'in arabadan inişini izledim, füme rengi üç parça takımı üstüne deri gibi oturuyordu; özellikle onun için dikildiğinden öyle de olması gerekiyordu. Bütün kriterlerimi karşılıyordu. Uzun. Siyah saçlı. Fazlasıyla kaslı. Stil sahibi. Yanımdayken sik kafalı bir ergene dönüşmüyordu. Yüzünün, yaralar yüzünden şekilsiz olması umurumda değildi. Rafael, bu zamana kadar gördüğüm en seksi erkekti.

Ayrıca beni kaçıran ve ailemi tehdit eden acımasız bir pislikti. Bunlar, onu anında listemden söküp atıyordu.

Ama yine de beni öpmesini istiyordum.

Vale kapımı açıp elini uzattı. *"Buonasera, signorina—"*

Güçlü parmaklar adamın bileğini kavradı ve cümlesinin geri kalanını kesti.

"*Non toccarla*," dedi Rafael dişlerinin arasından, her an altına işeyecekmiş gibi görünen genç adama dik dik baktı. "*Lei è mia. Capito?*"

"*Sì. Ho capito, Signor De Santi. Mi dispiace molto,*" diye boğuk bir sesle konuşup hızla uzaklaştı.

Rafael'in uzattığı eli tutarken, "Ne oldu?" diye sordum.

"Arabamı tekrar park etmek istedi," dedi çıkmama yardım ederken. "Teşekkür edip hayır dedim."

"O bana pek *teşekkür* gibi gelmedi. Ayrıca adam vale. İşi arabaları park etmek. Neden izin vermedin?"

Gözlerimiz buluştu. Şimdi yüz yüze duruyorduk. Tamam, daha çok ben onun göğsüne geliyordum. Yüksek topuklularımla bile, Rafael'in gözlerine bakabilmek için boynumu iyice geriye yatırmak zorunda kalıyordum.

Başını eğdi, geriye doğru yatırdığı saçlarından bir tutam öne düşüp alnımı gıdıkladı. Elimi hâlâ tutuyordu, başparmağıyla nazikçe parmaklarımı okşadı.

"Başkalarının benim olana dokunmalarına izin vermem, Vasilisa."

Adımı hafif bir İtalyanca vurgusuyla telaffuz edince omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Yumuşacık bir okşama gibi hissettirdi.

"Altı üstü bir araba," diye fısıldadım.

Gözlerinin kenarları kırıştı, sonra elini belime atıp beni restoranın girişine doğru yönlendirdi.

İçeride yirmi kadar masa vardı, onların yarısı da uçurumun kenarındaki terastaydı. Üzüm asmaları sütunlara tırmanıp dolanmış, manzarayı çevreleyen korkuluk boyunca ilerleyip tepedeki beyaz çardak boyunca yukarı doğru çıkmış, gün ortası sıcaklığında dışarıdaki masaları gölgeleyen güzel bir gölgelik oluşturmuştu. Ancak şu anda, verandadan geçerken, yeşilliklerin arasından gece göğünün bir kısmı görünüyor ve yıldızlar saklambaç oynuyordu.

Etrafımdaki manzarayı ancak "garip" olarak tanımlayabilirdim, sanki başka bir boyuta girmişim gibi hissediyordum. Romantizm ve büyülü bir akşam vadeden bir boyut.

Keşke bu gerçek olsaydı.

Restoranın atmosferi kesinlikle nefes kesiciydi. İçeri geçtiğimizde uzun, hoş elbiseli bir kızın köşede, bara yakın yerde arp çaldığını fark ettim. Tellerden çıkan ince tınılar, yakında oturan insanların kısık konuşmalarına karışıyordu.

Garson kız bizi terasın uzak ucundaki boş masaya doğru yönlendirdi, yerimize ulaştığımızda diğer müşterilerin sesleri yavaşça azaldı ve yalnızca arpın kendine özgü tınısı kaldı. Herkes, hem içeride hem de açık havada yemek yiyen herkes yemeklerine inanılmaz şekilde odaklanmış gibiydi, gözleri önlerindeki tabaklara yapışmıştı.

Rafael'in benim için çektiği sandalyeye otururken, "Bakıyorum da burada epey popülersin," yorumunda bulundum. "Mezeler gelmeden Remington'unu çıkarıp hepsinin işini bitirmeni mi bekliyorlar?" Etrafıma bakındım, insanlar tekrar sohbetlerine geri dönüyorlardı.

"Ben burada doğdum. Burası sadece yerel halkın geldiği bir restoran ve Taormina'daki herkes beni tanır," dedi. "Sicilya'ya geri dönüp doğu yakasının kontrolünü ele geçirdiğimde, burada yaşayan insanlar benim oldu. Onlar benim korumam altındalar."

"Suratlarına bakınca 'ah kendimi çok güvende hissediyorum' havası yayılmıyor. Korkudan altlarına sıçmak üzereler, demek daha doğru bir tanım olurdu."

"Çünkü kontrolü ele geçirmek için ne yaptığımı biliyorlar."

"Dur tahmin edeyim. Selefini 'emekliye' mi ayırdın? Cosa Nostra'da işlerin öyle yürüdüğünü bilmiyordum."

Rafael karşıma oturup arkasına yaslandı. "Ben Cosa Nostra üyesi değilim. Ayrıca ben eve geri döndüğümde selefimi ve Palermo'dan çıkmayan üyelerinin her birini 'emekliye' ayırdım."

"Eh, burada atmosferin tuhaf olmasına şaşmamalı."

Garson bir şişe şarap getirip Rafael'e sundu, o da etiketine bile bakmadan başını sallayarak onayladı. Gözleri sadece benim üzerimdeydi.

"Rahatsız edici sosyal durumlardan pek etkilenmiyor gibisin."

"Lütfen." Alayla soludum. "Yirmi yılını benimki gibi bir ailede geçirdikten sonra, herkes evrenin üstüne attığı her şeyle başa çıkabilir. Özellikle de sosyal etkinlikler sırasında."

"Biraz daha açar mısın?"

Garsonun benim için doldurduğu şarap kadehini alıp uzun bir yudum aldım. Bu akşamın böyle geçeceğini düşünmemiştim. Aslında ne beklediğimi bilmiyordum ama Rafael De Santi'nin yanında olmaktan kaynaklanan bu hoş his kesinlikle beklediğim şey değildi.

"Birkaç ay önce, babam annemin doğum günü için sürpriz bir parti düzenledi. Masada kırk kişi vardı, tam kadeh kaldırıldığı sırada amcam tam teçhizatlı ve kanla kaplı şekilde içeri daldı."

"Rahatsız edici olmuştur herhâlde."

"Pek değil." Omzumu silktim. "Sorun şu ki, annemin en sevdiği halıda kan izleri bıraktı, o yüzden babam bağırmaya başlayıp ona ateş etti."

"Roman onu öldürdü mü?"

"Elbette hayır. Sergei amcam görevden doğruca bize gelmişti ve üzerinde kurşungeçirmez yelek vardı, o yüzden yere iki seksen uzanıp nefesini toplayana kadar orada kaldı. Gerçi misafirlerin bir kısmı biraz gerildi."

"İnanılmaz." Öne doğru eğilip dirseğini kol dayama yerine dayadı, çenesini avucuna koydu. "Roman'ın, senin ortadan kaybolmana karşılık 'ara vermem gerekiyordu' bahanesini kabul etmiş olmasına hâlâ inanmakta zorlanıyorum."

"Dediğim gibi, ilk defa ortadan kaybolmuyorum. Her aradığımda ne kadar bağırdığına bakarsak, ben buna 'kabul etti' diyecek kadar ileri gitmezdim. Belki de ona NASA'yı *hack*lerken yakalandığımı ve hapse atılmak yerine hükümet adına çalışmak için işe alındığımı söylemeliydim."

"NASA'yı mı *hack*ledin?"

"Bir ya da iki kez." Sırıtışımı gizlemek için kadehimi kaldırıp içindekini kafama diktim. "Bana atanan amirin ne kadar acımasız bir piç olduğu hakkında şikâyet edebilirdim."

Ondan derin bir kahkaha yükseldi. Yüce Tanrım, kahkahası bile seksiydi. Onu izlemeye kendimi öyle bir kaptırmıştım ki bir kez daha etrafımızı saran mutlak sessizliği fark etmem zaman aldı. Tıpkı bu sabah mutfakta olduğu gibiydi. Herkes yaptığı işi bırakmıştı, hat-

ta kadehimi tekrar doldurmayı bitiren garson bile Rafael'in sırtına gözlerini dikmiş hâldeydi.

"Eminim ona cehennemi yaşatıyorsundur." Masanın üzerinden uzanıp çenemi parmaklarının arasına aldı, gözleri benimkileri delip geçerken başparmağıyla tenimi okşadı. "Her sistemi *hack*leyebilir misin?"

Yüzlerimizin arasında birkaç santim vardı ama kendimi onun dokunuşuna doğru eğilirken buldum.

"Sisteme bağlı," diye fısıldadım. "Tabii o sistemin güvenliğine de. Ama teoride, evet."

Başparmağını alt dudağımda gezdirdi, nefesim kesildi. Arabasına bindiğim anda karnımda toplanan kelebek sürüsü havalandı. Heyecanla dolup taşarken onların çırpınan kanatlarını hissedebiliyordum. Rafael yaklaştı, gözleri parlıyordu. Beni öpecek miydi? O ilk temasın beklentisiyle dudaklarım aralandı.

"*Vespetta*, benim için belli bir nakliye şirketinin sistemine sızar mısın?"

Heyecanım sönüverdi. "Ne?"

"Belli bir konteynerin sevkiyat bilgilerini değiştirmeni istiyorum. Önümüzdeki hafta Cenova'ya teslim edilmesi gerekiyor. Ben başka bir yere gitmesini istiyorum. Belki Şanghay'a."

Hâlâ dudaklarımı okşayan başparmağı, beynimle fena oynuyordu. Dokunuşunu iliklerime kadar hissedebiliyordum, öpüşmekten çok daha fazlasını çağrıştırıyordu. Yani ben burada patlamaya hazır hâdeyken o lanet olası nakliye detaylarını mı konuşmak istiyordu?

Kadehime uzanıp sert şaraptan büyük bir yudum aldım. Garson yaklaşıp tekrar doldurdu. Güzel.

"Hayır. Neden senin için anlaşmamızın dışında bir şey yapayım?"

"Çünkü senden istiyorum."

"Peki her zaman istediğini elde eder misin?"

"Genelde, evet. Bu, güzelliğini kabul etmeni sağlamak için bol giysilerini çöpe atmak anlamına gelse bile."

Hızla nefes aldım, sonra şarap kadehini alıp tekrar boşalttım, gözlerim yere bakıyordu. "Bana daha önce hiç güzel dememiştin."

"Çünkü muhtemelen sayısız sığ erkeğin ağzından bu cümleyi milyonlarca kez duymuşsundur. Güzel olduğunu ve erkeklerin bunu fark edip sana iltifat etmekten kendilerini alamayacaklarını biliyor olmalısın. Ve bahse girerim bunu duymaktan nefret ediyorsundur." Parmağını çenemin altına koyup gözlerimiz buluşsun diye başımı kaldırdı. "İşe yaramıyor, biliyor olmalısın. Üstüne masa örtüsü bile geçirebilirsin, yine de erkekler önünde diz çökecektir, Vasilisa. Bunda yanlış hiçbir şey yok."

Evet, vardı.

Ben küçükken güzel ya da çirkin olmanın hiçbir önemi yoktu; çocuklar sadece oynamak isterdi.

Büyümeye başladığımda, hele de lisedeyken çekmeye başladığım ilgiden keyif almadığımı söylersem yalan söylemiş olurdum. Erkekler her zaman bana yaklaşır, ne kadar güzel olduğumu söyler, bana çıkma teklifi ederlerdi. Bütün erkekler benimle olmak isterdi. Bütün kızlar da ben olmak isterdi. Bundan acayip keyif alıyordum. Tanrım, o zamanlar ne kadar da boştum. Daha doğrusu gençtim. Ancak azar azar, bir şeyler değişmeye başlamıştı. Aslında, *ben* değişmeye başlamıştım. Dönüm noktası olan günü dün gibi hatırlıyordum.

Onuncu sınıftaki müzik ve tiyatro öğretmenimiz, okul piyesinde başrolü aldığımı duyurmuştu. Çok mutluydum ve kendimle gurur duyuyordum çünkü rolü almak için çok fazla emek harcamıştım; bütün senaryoyu ezberlemiş, ayna karşısında saatlerce prova yapmıştım. Hatta ertesi günkü seçmelerden önce biraz daha prova yapabilmek için kız kardeşimin doğum günü partisini bile kaçırmıştım. Ancak duyurudan sonra diğer öğrencilerin fısıltılarını duymuştum: *Ah, herkes rolü güzel olduğu için aldığını biliyor.* Herkes bunu söyleyip duruyordu, dersler sona erdiğinde buna ben bile inanmıştım. Sonraki gün, öğretmene gidip bıraktığımı söylemiştim. Sonra da eve gidip ağlamıştım.

Ondan sonrasında sıklıkla benzer şeyler olmuştu. Okul etkinliğinde konuşmak üzere seçilmemin sebebi dünya açlığı üzerine yazdığım makale değildi, *posterde güzel görüneceğim* içindi. Onlara göre liseden

tam notla mezun olmamın sebebi ekstra çevrim içi dersler almam değildi, *memelerimi dekana göstererek ekstra notlar aldığım* içindi.

"Biliyor musun, geçen dönem kriptografi dersinden en yüksek notu aldım. Son on yılın en iyi sonucuydu," dedim.

"Hiç şaşırmadım."

"Herkes bunun 'profesörün benimle yatmak istemesi' yüzünden olduğunu söyledi. Çalışıp didindiğim için değil."

"Başkalarının ne düşündüğü neden umurunda?"

Başımı kaldırıp Rafael'in gözlerine baktım. Şakaklarımda tuhaf bir hafifleme hissi vardı. Muhtemelen şarap içmeyi bırakmalıydım. Özellikle de dilim çözüldüğü için. Neden onunla konuşmak bu kadar kolaydı ki?

"İnsanlar ada değildir, Rafael. Her şeyden kopuk, yalnız başımıza var olamayız. Başkalarının düşüncelerini görmezden gelemezsin."

"Katılmıyorum."

Masamızın üzerindeki üzüm yapraklarının arasında asılı duran fener, hafif esintiyle sallanıyor, sert yüz hatlarına aralıklarla bir ışıltı yayıyordu, ışık ve gölgenin oyunuyla yüz hatları daha da belirgin hâle geliyordu. Başparmağı tenimi okşayışına devam etti, tenime zevk dalgaları yayıldı. Parmaklarım ona da aynısını yapmak için karıncalandı.

"Yaa? Yine de günlerini benden saklanarak geçirdin. Neden?"

"İnsanlar yüzümü ilk kez gördüklerinde çok şiddetli tepkiler veriyor. Özellikle de kadınlar. Benden korkmanı istemedim."

"Beni korkutan çok şey var, Rafael. Yüzün onlardan biri değil."

"Bana neler olduğunu söyle, hepsini ortadan kaldırayım."

"Yükseklik. Suda yaşayan canlılar. Alışveriş merkezleri."

"Alışveriş merkezleri mi?"

"Evet. Onlara dayanamıyorum." Gözlerimi kaçırmadım. "Ama en büyük korkum... sevdiklerimin zarar görmesi. Lütfen ailemi hedef alan adamlarını geri çekebilir misin?"

Rafael'in çenesindeki kas seğirdi. Cevap vermedi.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Söz veriyorum, anlaşmamıza sadık kalacağım ve işim bitene kadar burada kalacağım."

Artık o kadar dayanılmaz gelmiyordu. Burada, onunla kalmak. Eğer kendime karşı acımasızca dürüst olmam gerekirse, gidişimi düşündüğümde kalbimin mengeneyle sıkışırcasına kasıldığını itiraf etmeliydim. Günlük didişmelerimizden keyif alıyordum. Onunla vakit geçirmek hoşuma gidiyordu. Ondan... hoşlanıyordum. Tanrım, neden onunla farklı şartlar altında tanışamamıştık ki? İşte o zaman Rafael'e âşık olacağıma hiç şüphem yoktu. Belki, durumumuza rağmen, çoktan âşık olmuştum bile? Hayır. Kesinlikle hayır. Kesinlikle konuşan şarapti.

Rafael derin bir nefes aldı, gözleri benimkileri yakıp geçerken burun delikleri genişledi, sonra sandalyesinde arkasına yaslanıp telefonunu çıkardı. Birisini arayıp telefonu kulağına dayarken kalbim öyle hızlı attı ki göğüs kafesimi kırabilirdi.

"Guido, Petrovları takip eden ekibi geri çağır... Evet, şimdi."

Telefonu kapattığında, "Teşekkür ederim," dedim.

Birden uzanıp ensemden kavradı. Bakışları benimkilere kilitlendi, yeşil gözleri tehditkâr şekilde parlıyordu. "Sözünden dönersen ne olacağını biliyorsun. Anlıyor musun?"

"Dönmeyeceğim."

"Güzel. Hadi sipariş verelim." Eliyle garsona işaret verdi.

Rafael

Yemek boyunca diğer masalardaki müşteriler gizlice bize bakıp durdular. Fark edilmediklerini sanıyorlardı ama her bir bakışı yakalıyordum.

Sabaha, bu bölgede yaşayan herkes yabancı bir kadınla yemek yediğimi biliyor olacaktı. Taormina ufak bir kasabaydı, ben de burada dedikoduların baş konusuydum.

İki popüler spekülasyon konusu vardı. Birincisi; böyle görünmeme neyin sebep olduğuydu. Teorilerin sonu yoktu. Amerika'da geçirdiğim bir araba kazasından, çocukken kaçmadan önce Mancuso tarafından işkence görmüş olmama kadar. İkincisi aşk hayatımla ilgiliydi. Guido bana, ne zaman yeni biriyle görülsem, sözde kalbimi

ele geçirecek olanın o kişi olup olmadığına dair bahisler döndüğünü söylemişti.

Bizi dikizlemeye çalışan meraklı gözlerle sorunum yoktu. Ancak benim kadınıma dik dik bakan erkekler konusunda sorunum vardı. Tıpkı masamızın sağındaki adam gibi. Son birkaç dakikadır Rus prensesime salya akıtıyordu. İçeri girdiğimiz anda arada sırada attığı bakışlarla başlamıştı ama bakışları gittikçe cüretkârlaşıyordu. Vasilisa'nın hâlâ tatlı seçmeye dalmış olduğundan emin olduktan sonra, kızarmış tavuk tabağımıza eşlik eden rüstik narenciye tahtasından soyma bıçağını aldım. Ufak ama son derece keskindi.

Garsonun getirdiği tatlı seçkisine bakarken, "Bunlar ne?" diye sordu Vasilisa.

"*Cannoli*," dedim başparmağımla bıçağın ucunu kontrol ederken. "İçlerinde kremalı, tatlı ricotta peynirli bir dolgu var. Ayrıca vanilya, çikolata ve fıstık gibi çeşitleri de var."

Bıçağı parmaklarımın arasına sıkıştırıp mesafeyi hesapladım, sonra bileğimi kıvırıp hafif bir kavisle yay çizerek fırlattım. Ucu, o malın yemek tabağı ile çatal tutan elinin hemen yanında ahşap masaya saplandı. Adam geriye çekilip bana ağzı açık bakakaldı. İki parmağımla gözlerimi, sonra da etinden birkaç santim uzakta duran bıçağı işaret ettim, sessizce bakmasına izin verilen tek noktanın o olduğunu gösterdim. Adam hızlıca başını salladı, gözleri hızla masanın yüzeyine çevrildi.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Vasilisa, gözleri bıçağa kilitlenmiş hâldeydi. Fark etmeyeceğini ummuştum.

"Hamam böceği vardı. İğrenç küçük yaratıklar." Servis tepsisinden bir *cannoli* alıp ağzına doğru kaldırdım. "Lezzetli geleneksel dolgusu var. Dene bakalım."

Vasilisa gözlerini kırpıştırdı, gözleri benimle tatlı arasında gidip geliyordu, sonra yavaşça öne doğru eğildi ve ufak bir ısırık aldı. Pudra şekeri ve kremanın birazı güle benzer dudaklarına bulaştı, günahkâr ağzının aletimin etrafına sarıldığı görüntüler bir anda zihnimi doldurdu.

Bütün akşam onu yoklayıp durmuştum. Bana karşı tepkisini ölçmek için ara sıra ufak dokunuşlar. Bir kez bile geri çekilmemişti. Hediyemi geri vermiş olsa da o yakut küpelerin bir fark yarattığını düşünüyordum. Yine de bu teşvikle bile, davranışları bir kadından beklediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Başparmağımla dudağındaki kalıntıları silip tatlının izleri bittiğinde bile o dolgun eti okşamaya devam ettiğimde gözleri benimkilerden ayrılmadı.

Parmağım ağzının izini takip ederken zaman durdu, ta ki masanın üzerindeki telefonum bir mesajla titreyerek büyüyü bozana kadar.

"Şey... Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve hızlıca doğruldu.

"Ne zaman istersen." Yüzündeki kafa karışıklığıyla keyiflenerek gülümsedim ve telefonumu aldım. Mesaj Guido'dandı, bu akşam erken saatlerde Calogero'nun birkaç adamının Katanya'da görüldüğünü haber veriyordu. "Korkarım ki gitmemiz gerekiyor."

"Olur, şey... Tabii," diye kekeledi. "Dün düzeltiğim sunucuda bir tanılama programı çalıştırmıştım. Döndüğümüzde bitmiş olur, ben de çalışmaya devam edebilirim."

"Akşamı seni çalışırken izleyerek geçirmeyi ne kadar istesem de yarma kadar beklemesi gerekecek. Seni bırakır bırakmaz Katanya'ya gitmem gerekiyor." Ayağa kalkıp ceketimi çıkardım ve önümde tuttum.

Vasilisa önce uzattığım cekete, sonra bana bakarken tek kaşını kaldırdı. "İyiyim, teşekkür ederim."

"Kollarındaki tüyler diken diken oldu," diye hırladım. "Giy şunu, yoksa zorla giydiririm. Şimdi, lütfen."

Rusça bir şeyler homurdanarak arkasını döndü ve kollarını ceketе geçirdi. Tekrar bana döndüğünde gözlerim üzerinde gezindi, küçük numaracımın ceketimin içindeki görüntüsüne hayran oldum. Kişisel eşyalarım, özellikle kıyafetlerim söz konusu olduğunda son derece sahiplenici davranırdım. Birinin benim olan bir şeyi giymesine izin vermek çok mahrem bir davranıştı. Ve ben mahremiyet işine girmezdim. Fakat Vasilisa'nın benim devasa ceketim tarafından

yutulduğunu görmenin etkisi, onu gömleğimi giyerken görmekle aynıydı. Beni anında granit gibi sertleştiriyordu.

Artık onu gören her erkek, onun bana ait olduğunu bilecekti. Bu düşünce aletimi daha da sertleştirdi, pantolonumun fermuarının arkasında acı verici şekilde sızladı. Belki de onun için aldığım tüm kıyafetleri atmalı ve yine sadece gömleklerimle gezmesini sağlamalıydım?

"Eğer bilgisayarı bana bırakırsan ve gün boyu çalışmama izin verirsen anlaşmamızı çok daha hızlı sonuçlandırabilirim, biliyorsun," dedi ceketin kollarını kıvırmaya çalışıp gözlerini kısarken.

"Tabii." Vasilisa'nın elini nazikçe kenara çekip ceketin kolunu onun için kıvırmaya başladım. "Ne kadar içtin sen?"

"Sadece iki kadeh. Belki üç." Kolunu kurtarmaya çalıştı, bunu yaparken de geriye doğru sendeledi. Elimi hızla uzatıp dengesini kaybetmesin diye beline doladım.

Onu göğsüme yapıştırırken masanın üzerinde kalan şaraba göz attım. Şişe neredeyse boştu, ben sadece yarım kadeh içmiştim. Sanırım deforme yüzüme birkaç saat bakmaya katlanmak için sarhoş olmaya karar vermişti. İlk değildi. Eskiden takıldığım kadınlardan biri de benimle buluşmadan önce kafayı bulurdu.

Elimi Vasilisa'nın belinden çekip geriye doğru bir adım attım. "Hadi gidelim."

Sallanmadan iki adım atmayı zor başardı. Siktir. Kolumu tekrar ona doladım, diğerini de dizlerinin altından geçirip onu kaldırdım ve göğsüme çektim. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta olduğu için çığlık atmasını ya da irkilmesini beklemeden edemedim. Ama tıpkı kayalıklı bahçedeki gece yaptığı gibi, sadece uzun kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı. Hülyalı bakışları benimkilerle buluştu, o gece de sarhoş olduğunu hatırladım. Belki de tepkisizliğinin sebebi oydu.

"Eğer daha kolay olacaksa gözlerini kapatabilirsin," dedim.

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı, gözlerinin karanlık derinlikleri yaramaz bir gülümsemeyle parladı. Kolunu boynuma dolayıp yaklaştı, burnunun ucu benimkine değiyordu. "Keyfini

kaçırmak istemem, Rafael ama *o kadar da* uzun değilsin. Yükseklik korkum yerden altı metre yükseldikten sonra başlıyor."

Derin bir nefes aldım, o küstah ağzı ağzımla kapatma dürtüsüyle savaşıyordum. Onu istiyordum. Onu daha önce herhangi birini istediğimden daha çok istiyordum. Ve bir şeyi istediğimde kendimi tutamazdım.

"Bir milyon," dedim onun kara gözlerine bakarak.

Vasilisa'nın kaşları çatıldı. "Bir milyon mu?"

"Bu öpücük için alacağın miktar," diye hırladım ve ağzımı onunkine yapıştırdım.

Vasilisa

Düşünemiyordum. Sadece hissedebiliyordum.

Onun tadı. Göğsüme yayılan sıcaklık.

Beni içeriden dışarı doğru dağlayan baştan çıkarıcı alevler.

Rafael'in ağzı benimkine öyle bir vahşilikle atıldı ki nefes bile alamadım ama kimin havaya ihtiyacı vardı ki zaten? Kollarımı boynuna doladım, onu dünyanın sonu gelmiş gibi öperken bir yandan da tüm gücümle sıkıyordum.

Sonu gelmiş de olabilirdi. En azından benimkinin. Ancak onun tutuşturduğu ateşte yanmaya hazırdım.

Bir telefonun ısrarlı çalışı beni içine düştüğüm pustan çıkardı. Şu âna kadar etrafımızdaki her şeyin ne kadar sessiz olduğunu fark etmemiştim. Rafael'in telefonu cebinde çalmaya devam etse de o tamamen görmezden gelip ağzıyla beni talan etmeye devam etti.

Onun kokusu, artık benim de olan o koku, beni çılgına çeviriyordu. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp çektikten sonra emdim. Boğazından kısık bir hırıltı sesi geldi, sonra beni ısırdı. Karıncalanan dudaklarımı hafifçe dişliyordu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip çekiyor, darmadağın ediyordum. Her zaman geriye doğru kusursuzca taranmış hâlde tutuyordu. Kendisiyle ilgili her şeyi şiddetle kontrol altında tutuyordu. Artık öyle değildi.

Muhteşemdi.

Vahşiydi.

O dizginlenmemiş hâldeydi.

"Signor De Santi." Tanımadığım bir erkek sesi, etrafımı çevreleyen transtan beni çekip çıkardı.

Rafael'in dudakları hareketsizleşti, sonra yavaşça dudaklarımdan ayrıldı. Saatlerdir nefes almıyormuşum gibi ilk nefesi almama izin verdi. Saçlarını tutuyor olmama rağmen başını yana eğip garsona dik dik baktı. Sadece birkaç santim ötede duran adam irkildi ve sanki boyu çekmiş gibi göründü ama Rafael'e bir telefon uzattı.

Burası dışında herhangi bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünen adama bakan Rafael, "*Potrei ucciderti per questo,*" diye bağırdı.

"*È Guido, Signor De Santi,**" diye kekeledi adam. "*Dice che è urgente.*"

"Üzgünüm, *vespetta.* Buna bakmam lazım," derken beni yavaşça yere indirdi Rafael, sonra uzatılan telefonu alıp arayana bağırmaya başladı.

Yaklaşık iki dakika süren tehditkâr konuşması sırasında, ki bunu ses tonundan anlayabiliyordum, Rafael boştaki elini belime dolanmış vaziyette tuttu, beni resmen vücudunun önüne yapıştırıyordu. Avuçlarımı göğsüne koyup titreşimlerini hissettim, duygularımı toplamaya çalışıyordum.

Rafael De Santi beni öpmüştü.

Ben de ona karşılık vermiştim.

Tanrım, aklımı yitirmiş olmalıydım.

Rafael son bir bağırışla telefonu masaya fırlattı, eli belime doğru kaydı. Garsona dik bir şekilde baktıktan sonra beni hızlıca çıkışa doğru yönlendirdi.

Rafael arabaya binmeme yardım ederken tek kelime etmedim, o öpücükle baştan ayağa sarsılmış vaziyetteydim. Tepkime bakılırsa, cidden öyleydim. Hem heyecanlı hem afallamıştım. O direksiyonun başına geçtiğinde kalbim hâlâ yarış atı gibi koşturuyordu.

---

* *İta.* "Arayan Guido, Bay De Santi."-çn.

Becerebildiğim kadarıyla rahat olmaya çalışarak, "Eee... Tetikçi cennetinde sorun mu var?" diye sordum. Belki de dünyayı sarsan o öpücük hiç yaşanmamış gibi davranmalıydık.

Rafael bana doğru tek kaşını kaldırdı, sonra arabayı çalıştırdı. "Hayır. Bu daha ziyade... kişisel bir şey diyelim."

"Bu kişisel bir şeye de bir Remington dahil mi?"

"Olabilir. Calogero Fazzini'nin adamları silah olmadan derslerini pek almıyorlar."

Gözlerim hızla ona döndü. "Sicilya mafyasının Don'u mu?"

"Evet." Başını salladı. "Aynı zamanda vaftiz babam."

Kafa karışıklığıyla gözlerimi kırpıştırdım. "Ama Cosa Nostra'nın üyesi olmadığını söylemiştin."

"Aile'ye asla girmedim. On dört yaşımdayken Guido ile birlikte ABD'ye kaçtık."

"Neden?"

"Çünkü annem *omertà*yı bozdu."

Hızla nefes aldım. *Omertà*, Cosa Nostra'nın sessizlik kanunuydu. Temel ilkesi, özellikle yasal makamlarla ya da yabancılarla temas hâlindeyken ağzını sıkı tutmaktı. Bu, sadakatin en uç noktasıydı; devletin müdahalesine karşı dayanışmayı her şeyin üzerinde tutan bir onur ve davranış kuralıydı. Öyle ki bu kural, kişinin can düşmanını korumasını veya kişisel kan davalarını bir kenara bırakmasını gerektirse bile çiğnenemezdi. Mafya içinde *omertà* kuralını bozmanın cezası ölümdü.

"Cosa Nostra anneni mi öldürdü?"

"Önceki Don, Mancuso, bunu bizzat yaptı."

Omurgamdan bir ürperti indi. "Neden Sicilya'ya geri geldin?"

"Mancuso'yu öldürebilmek için." Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. "Ben Mancuso'nun gırtlağını kestikten kırk sekiz saat sonra vaftiz babam Aile'yi devraldı. O zaman Calogero ile bir anlaşma yaptık. O batı yakasına hükmedecekti, ben de doğuya. Ancak şimdi o anlaşmayı bozmaya çalışıyor gibi görünüyor." Rafael kırmızı ışıkta durunca dönüp bana baktı. "Ve ben, insanların bana verdiği sözleri tuttuklarından emin olurum, Vasilisa. Bunu sakın unutma."

Başımı sallayıp bakışlarımı önümüzdeki asfalt şeride çevirdim. Arabadaki ısı bir anda düşmüştü sanki ya da belki de bu, sadece Rafael'in uyarısının getirdiği o dehşet hissinin bir sonucuydu. Üzerimdeki ceketine daha çok sokuldum ve yolculuğun geri kalanını ön camın ötesindeki karanlık manzarayı izleyerek geçirdim.

BÖLÜM on bir

Rafael

25 yıl önce
(Rafael, 14 yaşında)

TAORMİNA, SİCİLYA

"...Palermo yakınlarında kıyıya vuran bir adamın cesedinin kimliği teşhis edildi..."

Akşam yemeğinden kalanları buzdolabına kaldırıp oturma odasındaki televizyona göz attım. Erkek kardeşim ortadaki kanepenin ortasına tünemiş, gözlerini televizyon ekranına ve haberleri sunan spikere dikmişti. "Kapat şunu, Guido."

"Ölü bir adam bulmuşlar!" diye haykırdı kardeşim, gözleri kocaman olmuştu.

"Hemen!" diye bağırdım. "Git dişlerini fırçala, sonra doğruca yatağa."

"Hayır. Görmek istiyorum. Anne, lütfen."

Annemiz yıkadığı bulaşıklardan başını kaldırdı ve köpüklü parmağını Guido'ya doğrulttu. "Ağabeyini dinle. Kalk. Çabuk bakayım."

Küçük kardeşim terbiyesiz bir küfür mırıldandı, kumandayı kanepeye atıp odanın öteki ucuna koşturdu.

"Ağzından çıkana dikkat et." Yanımdan geçerken kafasının arkasına yavaşça vurdum. "Bir dahakine ağzını sabunla yıkarım."

"Hep aynı şeyi söylüyorsun!" diye bağırdı omzunun üstünden, sonra da yatak odamıza giden koridorda koşturdu.

Evimiz artık üçümüze dar gelmeye başlamıştı. Annem, Guido'nun şu an kullandığı açılır kapanır koltuk yerine, kendine ait bir alanı, düzgün bir yatağı olmasını her şeyden çok istiyordu. Ayrıca benim de biraz mahremiyeti hak ettiğimi düşünüp kendi odasını bana vermeye bile kalkmıştı. Tabii ya... Annemin oturma odasındaki kanepede uyumasına izin verirmişim gibi. Sadece bir süre daha dişimizi sıkmamız gerekiyordu, sonra belki taşınabilirdik. On altı yaşıma bastığımda, nihayet Cosa Nostra'ya kabul edilebilecektim. Şimdilik arada bir verdikleri ufak tefek işler faturaları ödemeye ancak yetiyordu ama resmî bir üye olduğumda, işte asıl büyük paralar o zaman akmaya başlayacaktı.

Başımı iki yana sallayıp kumandaya uzandığım sırada arkamdan bir gürültü koptu. Hızla arkamı döndüğümde bakışlarım annemi buldu. Mutfağın ortasında tamamen donakalmış hâldeydi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kaşları endişeyle çatılmıştı. Ayaklarının dibinde, kırılmış bir tabağın keskin parçaları zemini kaplıyordu.

"Anne?"

"Sesini aç," dedi boğuk sesle. Bakışları panikle doluydu, televizyon ekranına kilitlenmişti.

"İyi misin? Neler—"

Aceleyle bana doğru atıldığında porselen parçaları tıngırdadı, ayaklarıyla tabağın kırık parçalarını tekmeledi ve kumandayı elimden kaptı.

"...dedektif, geçen hafta Katanya Limanı'nda polis tarafından yarım ton kokainin ele geçirildiği başarılı operasyondan sorumlu özel ekibin başındaydı. Kendisinin iki gün önce ortadan kaybolduğu bildirilmişti..."

Haber spikeri konuşmaya devam ettikçe, annemin yüzü her saniyeyle birlikte kireç gibi bembeyaz kesiliyordu. Ellerini ağzına kapadı, bütün vücudu titremeye başladı. Neden bir polisin ölümünün onu bu kadar sarstığını anlayamadım. Bu o kadar da nadir bir durum

değildi. Arada bir, birileri ölü bulunurdu, özellikle de mafyaya bulaşmaya cüret ettilerse.

"Anne?" Omuzlarını tuttum. Onu en son, Mancuso'nun adamları babamın ölümünü haber vermeye geldiğinde bu kadar dağılmış hâlde görmüştüm. "Sorun ne?"

Kollarımı öyle sıkı tuttu ki tırnakları derime saplandı. Endişeli bakışının etkisi beni neredeyse sersemletiyordu. "Kaçmamız lazım, Rafael. Hemen şimdi."

"Kaçmak mı? Neden—"

"O adamı tanıyorum," diye kekeledi. "Cesedi bulunan dedektifi. Ona... Ona içeriden bilgiler veriyordum."

Omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti indi. "Ne?"

"Bir süre önce bana yaklaştı, yerel Cosa Nostra'yı devirmesi için yardım etmemin karşılığında koruma teklif etti."

"Koruma mı?" diye kükredim. "Biz zaten korunuyoruz, anne! Sattığın o Cosa Nostra bizi güvende tutuyordu! Bir yıl sonra Aile'ye girmem gerekiyordu! Aklından ne geçiyordu?!"

"Tam olarak söylediğin şey!" diye bağırıp göğsümden itti. "Oğullarımın bir tabutla toprağa indirilmesini izlemeyeceğim. Calogero seni ve Guido'yu dışarıda tutacağına söz verdi."

"Don bunu asla kabul etmezdi, anne. Babamın yerine aralarına katılmamı beklediklerini hepimiz biliyoruz."

Annemin dudaklarından acı dolu bir inilti döküldü. "Calogero'nun, senin geleceğin için bunu istemediğimi bildiği hâlde, sana Aile için birkaç ayak işi yaptırdığını biliyorum. Beni sevdiğine yemin etti, Mancuso'nun seni muaf tutmasını sağlayacağına söz vermişti. Ben de ona inandım. Oğullarımı babalarıyla aynı kaderi paylaşmasınlar diye korumaya çalıştım ama yıllar boyunca koynumda yalancı bir yılanı beslediğimi çok geç anladım."

Anneme şok içinde bakakaldım. "Onu sevdiğini sanıyordum."

"Sevdim!" diye fısıldadı gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Ta ki bana seni Mancuso'nun pençelerinden kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söyleyinceye kadar. Ben de ipleri kendi elime aldım. Ve başarısız oldum. Tanrım, hepimizi öldürecekler."

"Anne." Titreyen ellerini avuçladım. "Polise ne anlattın?"

"Her şeyi. Onlara bildiğim her şeyi anlattım. Uyuşturucu sevkiyatı da dâhil. Ama polislerin limanı basmaması gerekiyordu. Onlara gözetlemeye devam etmelerini çünkü Mancuso'ya dair yeterince kanıtları olmadığını söylemiştim. O dedektif, benim dahil olduğumu ele verebilecek herhangi bir şey yapmadan önce üçümüzün buradan götürüleceğine söz vermişti. Dava süreci için potansiyel bir ana tanık olarak güvende tutması gerektiğini söylemişti."

Midem ağzıma geldi, içimi kaplayan bir dehşet beni tüketmeye başladı. Zihnimde alarm zilleri çalıyordu. Yerel polis gücünün yarısı zaten Cosa Nostra'nın adamıydı. Mancuso'nun dalkavuklarından biri dedektifin içeriden biriyle konuştuğunu öğrenip adamın işini bitirmiş olmalıydı. Cesetleri denize atmak, Aile'nin standart yöntemlerinden biriydi.

"Bunu düzelteceğiz," dedim. "Sen olduğunu bilmiyorlar. Biz—"

Evin önünde duran bir aracın sesiyle sözüm boğazımda düğümlendi. Başımı hızla ön bahçeye bakan pencereye çevirdim. Bir değil, tam iki siyah araba araç yoluna giriyordu. İlki, tıpkı Calogero'nun sürdüğü gibi sıradan görünümlü bir sedandı. Fakat ikinci araç, camları filmli, parlak bir limuzindi. Don'un arabası.

"Biliyorlar." Annem bu kelimeyi zorlukla duyulabilecek bir fısıltıyla söyledi.

Bana arkasını dönüp mutfak dolabına doğru koştu ve histerik bir hâlde temizlik malzemelerini çıkarmaya başladı.

"Git Guido'yu al," dedi. "Pencereden çıkabilirsiniz. Tanrı biliyor ya zaten kaç kere yaptınız."

Üst raftaki baharat kavanozlarının arasına sakladığım silahı aldım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Annem bana doğru yaklaştı; boştaki elime plastik bir poşet tutuştururken gözlerinde sarsılmaz bir kararlılık vardı. "Para. İçinde bir not da var, ikinizin Amerika'ya gitmesini sağlayacak Messina'daki bir adamın irtibat numarası yazılı."

Yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Birden fazlaydılar. Bizim dış kapımıza doğru geliyorlardı.

"Anne..." Kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Eylemlerim en büyük ihanet olarak görülecek Rafael. Yaşamama izin vermeyecekler. Eğer burada kalırsanız seni de Guido'yu da öldürürler. Bunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun." Parmaklarımı silahın kabzasından nazikçe ayırıp silahı elimden aldı. "Eğer beni seviyorsan, kardeşini al ve hemen kaç."

Zihnim bir çıkış yolu bulmak için dönüp duruyordu. Hiç yoktu. *Omertà*yı bozmak, tüm aile için bir ölüm fermanı demekti. Cosa Nostra'nın işlerinden haberi olmayan çok küçük çocuklar bazen bağışlanabilirdi. Ancak Mancuso merhametli bir adam değildi. Hepimizi ibretiâlem olalım diye öldürmek isteyecekti. Ben ölüydüm, orası kesindi. Guido sadece dört yaşındaydı ama Don'un kardeşimi de öldürmeyi seçeceğinden hiç şüphem yoktu.

Annemin elini tuttum. "Sen de geliyorsun."

"Peşimize düşecekler. Ama eğer ben kalırsam... yeterli olabilir. Sizin peşinize düşmeyebilirler."

Hayır! Nasıl olur da kaçıp annemi ölümün pençesinde bırakabilirdim?

Kapı zilinin çınlaması evin içinde yankılandı, kafatasımda dinamit patlaması gibi çınladı. "Yapamam."

"Kardeşini düşün, Rafael." Annem yüzümü aşağı çekip alnımdan öptü. "Lütfen. Annenin kalbini kırma."

Zorla yutkundum. Boğazım doğru düzgün çalışmıyordu bile.

Parmaklarımı plastik poşetin etrafına sarıp tüm gücümle sıktım.

"İşte benim oğlum." Başını salladı. "Git. Buraya asla geri dönme."

Göğsümün içinde çaresizlik ve öfke birbiriyle çarpışıyor, beni paramparça ediyordu. Annemin eli elimden kaydı. Bir adım geri çekildim, sonra koridor boyunca koşmaya başladım. Yatak odasına dalmadan hemen önce, anneme son bir kez bakmak için bir saniyeliğine duraksadım. Dış kapının yanında durmuştu; başı dik, eli kapı koluna uzanıyordu.

Yatak odasının kapısını arkamdan kapatırken, "Geri döneceğim," diye fısıldadım. "Geri döneceğim ve hepsini öldüreceğim."

Uyuyan kardeşimi göğsüme bastırırken bu sözü defalarca tekrarladım. Ben pencereyi iterken o, oyuncak arabaları hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Kollarımda kardeşimle pencere aralığından süzüldüm ve arazinin arkasındaki ağaç sırasına doğru koştum.

Her mevsim yeşil bir çalının arkasına gizlendim, gözlerimi oturma odamızın penceresine dikmiş hâlde yeminimi bir mantra gibi sayıklamaya devam ettim.

Sicilya Cosa Nostrası'nın Don'unun, silahının namlusunu annemin başına dayamasını ve ardından tetiği çekmesini izleyerek...

BÖLÜM on iki

Vasilisa

Günümüz

MALİKÂNEYE GERİ DÖNDÜĞÜMÜZDE ARAÇ YOLUNA PARK EDİLMİŞ dört siyah araç vardı. Kapının yanında yarı otomatik silah taşıyan bir adam duruyordu. "Burada bekle," dedi Rafael arabayı durdurup dışarı çıkarken. Daha bir saat öncesine kadar birlikte yemek yerken kahkahalarla gülen o adamdan eser yoktu.

Adamın yanına gidip birkaç cümle konuştu, sonra geri dönüp kapımı açtı.

"Seni odana götüreceğim," dedi. Yüzüne sert çizgiler yerleşmişti. "Gecenin kalanında orada kalman en iyisi olacak."

"Tamam."

Rafael başını salladı, sonra kollarını bacaklarımın altına kaydırıp beni koltuktan kaldırdı. Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama sonra gözlerim Rafael'in ayaklarının altındaki çakılları lekeleyen büyük, kara lekeleri buldu. Araç yoluna motor yağı dökülmüş gibiydi. Rafael beni içeri taşıyabilsin diye tüfekli adam dış kapıyı açtı. Beni yere bırakmasını bekledim, ta ki giriş zeminindeki daha fazla lekeyi fark edene kadar. Ancak şimdi, onların düşündüğüm gibi siyah lekeler olmadığını görebiliyordum. Koyu kırmızıydı.

Kan.

Rafael'in boynunu daha sıkı tuttum, o merdivenden çıkarken omzunun üzerinden aşağı baktım. Kan izleri girişten, şarap mahzeninin kapısına doğru bir patika oluşturuyordu, orada da gözden kayboluyordu. Kana yabancı değildim. Babamın adamlarına sıklıkla bizim evimizde dikiş atılırdı, genelde de mutfakta. Ancak bu kadar hayati miktarda kanın tek bir yerde olduğuna hiç tanık olmamıştım.

Rafael beni yatak odasına taşırken, "Orada ne oldu?" diye fısıldadım.

"Henüz hiçbir şey. Başlamak için beni bekliyorlar."

Açık balkon kapısından içeri süzülen ay ışığı, karanlık odayı mavimsi bir parıltıya boğuyordu. Ortam huzurluydu; duyulan tek ses, kıyıya vuran dalgaların uzaktaki gürültüsü ve nefeslerimizin ritmiydi. Gökyüzünün ışıltısı Rafael'in gözlerine yansıyordu. Yüzü kısmen karanlıkta kaldığı için net bir şekilde görebildiğim tek şey gözleriydi.

Ancak bu kısıtlı ışıkta bile çehresini boydan boya kateden o karmakarışık ve düzensiz yara izlerini fark etmemek imkânsızdı. Özellikle bir tanesi hemen göze çarpıyordu; yaklaşık yedi-sekiz santim uzunluğunda, çenesinden başlayıp dudaklarından geçen ve burnunun kenarına doğru hafifçe sapan o hat, kirli sakallarla kaplı yüzünün alt kısmında derin bir yarık oluşturmuştu. Bir diğeri ise neredeyse ilki kadar belirgindi; kulağının hemen üzerinden başlayıp sol yanağını aşarak ağzına kadar uzanıyor, dudak kenarını aşağıya doğru çekerek ona kalıcı, somurtkan bir ifade veriyordu.

Rafael, sanki birileri onu yamamaya çalışmış ama ortaya berbat bir iş çıkarmış gibi görünüyordu. Kabarık ana dokunun yanı sıra, bana tren raylarını hatırlatan küçük, çapraz dikiş izleri vardı. Sanki dikiş atılan yerlerin etrafında ek yara dokuları oluşmuştu. Cildi şimdi kapitone bir minder gibi engebeli ve yamalı bir görünümdeydi. Ona bu kadar yakınken insanların onu neden korkutucu bulduğunu anlayabiliyordum. Ben korkmuyordum. Ama bana hissettirdikleri? İşte o, ödümü koparıyordu.

Parmağımın ucunu dudaklarının kenarına, başka bir kabarık deri tabakasının başladığı yere koydum ve elmacık kemiğine doğru uza-

nan o pürüzlü hattı takip ettim. Rafael kıpırdamadı; öylece sessizce durup yüzünü lekeleyen diğer yara izlerini keşfetmeme izin verdi.

"Bunlar bir trafik kazasından mı kaldı?" diye fısıldadım.

"Bunu açıkça soracak kadar cesur davranan tek kişisin," dedi. "Hayır. Sadece yanlış giden bir operasyondan."

"Ne zaman?"

"Yaklaşık yirmi yıl önce."

Parmak ucumu tekrar dudaklarına kaydırıp alttakinin şeklini takip ettim. Nasıl da sert, günahkâr bir ağızdı.

"Lütfen dikkatli ol," dedim. Işığın, Rafael'in yüzündeki gölgeleri kovmasını izledim.

"Her zaman öyleyim." Derin sesi karanlıkta gürledi, bir sonraki saniyedeyse dudaklarımı dudaklarıyla ele geçirdi.

Öpücük başka bir deprem etkisi yarattı. Ruhumun temellerini sarsan, yoluna çıkan her şeyi yerle bir eden felaketvari bir sismik olay...Mantık ve muhakeme, onun dokunuşuyla birlikte buharlaşıp yok oldu. Nefret etmem gereken birine kendimi kaptırma korkusu, ikinci katın penceresinden uçup gitti. Beni tutsak eden bir adama âşık olduğum gerçeğinin yarattığı o dehşet, paramparça olup dağıldı; kalıntıları denize karışıp kayboldu. Rafael'den daha fazlasını istemekten başka hiçbir şey düşünemiyordum. Boynuna sıkıca sarılıp her öpücüğüne, her ısırığına karşılık verdim. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Rafael alt dudağımı dişlerinin arasına alıp son bir kez hafifçe ısırdı, ardından beni yavaşça yere bıraktı.

"Kapını kapalı tut ki çığlıklar seni uyandırmasın," diye fısıldadı kulağıma.

Sonraki andaysa, gitmişti.

Kapalı kapının pek de bir yardımı olmadı. Boğuk çığlıklar balkondan bana ulaşıyordu. Mahzenin pencereleri açık bırakılmış olmalıydı. Yumuşak hırkama daha çok sokulup tırnağımı ısırmaya devam ettim.

Suç dünyasında bilgi almak ya da ceza kesmek için işkenceye başvurulması alışılmadık bir durum değildi. Daha önce hiç şahit olmamıştım ama şu anda bodrum katında neler olup bittiğini bilmek için orada olmama gerek yoktu. Rafael acıyı kendi elleriyle mi çektiriyordu, yoksa kendisi izlerken başkasına mı yaptırıyordu? Ününü bilmeme rağmen, onu bunu yaparken gözümde canlandırmakta zorlanıyordum. Bana yapışkan not kâğıtlarına çizimler bırakan adam, evinde insanları katlediyor olamazdı, değil mi? Belki de o korkulan Sicilyalı hakkında duyduğum hikâyeler abartıydı. Yoksa o tam da insanların tarif ettiği gibi, acımasız ve soğukkanlı bir katil miydi?

Yatak odasının kapısını aralayıp dışarıya bir göz attım. Civarda kimse yoktu. Koridor boyunca parmak uçlarımda ilerlerken döşemelerin gıcırdayıp beni ele vermemesi için adımlarımı olabildiğince hafif tutmaya çalışıyordum. İniltilerin ve bastırılmış çığlıkların cılız yankıları duvarlardan sızıyordu sanki.

Merdivenin yarısına vardığımda, ahşap basamaklardan biri çıplak ayağımın altında gıcırdadı. Birinin duymasından korkarak irkilip etrafıma bakındım. Ancak evin girişi boştu.

Duvarlardaki eski tip aplikler dışında tüm ışıklar kapalıydı, bu da mekâna uğursuz bir hava katıyordu. Yerlerdeki kan izleri temizlenmişti; geride sadece orada burada kalmış birkaç kızıl leke vardı. Kalıntılara basmamaya çalışarak hızla koridoru geçtim ve sola, şarap mahzenine inen merdivenlere doğru yöneldim.

Mahzenin kalın kapısının önünde durup kapı koluna bakakaldım. Bu bir hataydı. Bir işkence seansına tanıklık etmeye zerre kadar isteğim yoktu. Ama parmaklarım o kolu çevirmek için can atıyordu. Kapıyı itip açmak... *Onu* görmek için... Gerçek onu.

Onun başka bir yönünü görme arzum içimde çağlıyordu. Bana hiç göstermediği yanını görmek için. Rafael ile ilgili her şeyi öğrenmek istiyordum. Buna *ihtiyacım vardı*. Kendisiyle tanıştığım andan itibaren bütün düşüncelerimi istila eden adamla ilgili her gerçeği bilmem gerekiyordu. Belki de onun hayvani yönünü görmek bu aptalca ilgimi bastırıp yok edecekti. Belki ellerini kan içinde görmek, bana bir dahaki dokunuşunda zevk almamı değil, tiksinmemi sağla-

yacaktı. Belki, sadece belki, ona karşı hissettiğim bu saçma çekim en sonunda yok olacaktı.

Engelin ötesinden gelen çığlıklar dindi. Elimi kapı kulpuna sardım. Parmaklarımın altında buz gibi soğuktu, tenimi donduruyordu. Nefesimi tutarak kapıyı aralayıp açtım.

Antika, dövme demir avizeden süzülen tek bir ışık huzmesi, zifiri karanlık odanın ortasındaki dökümlü bir tahta sandalyeye yayılmış figürü aydınlatıyordu. Sırtı kapıya dönüktü ama onun Rafael olduğunu biliyordum. Burada başka kimse yoktu... Cesetler dışında.

Kıyafetleri paramparça ve kan içinde beş adam, odanın dört bir yanında yerde yatıyordu. Kan ve vücut sıvılarının ağır kokusu, keskin duman kokusuyla birbirine karışmıştı, midemi ağzıma getirdi.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum, *vespetta*." Rafael'in sesi, sessizliği bozdu. Hâlâ sırtı bana dönüktü.

"Ben olduğumu nasıl anladın?" dedim boğuk sesle.

"Toplantıma izinsizce girmeye cüret edecek tek kişi sensin."

Sigarasından uzun bir nefes çektikten sonra ölü adamın suratına attı, düştüğü yerde rahatsız edici bir cızırtı sesi çıkardı. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar, akıcı bir hareketle elini sandalyenin ön bacağına indirip tahtaya bir bıçağı sapladı. Kanlı parçalarla dolu cam bir kavanozun hemen yanına. Şeye benziyorlardı... kesik insan dillerine.

Rafael sandalyesinden yavaşça doğrulup bana döndü. Gömleğinin önü ve kolları öyle çok kanla ıslanmıştı ki kumaş vücuduna yapışıyordu.

Gömleğindeki kırmızı lekelere ağzım açık hâlde bakmaya devam ederken, "Sigara içtiğini bilmiyordum," diye mırıldandım. Afallamış zihnimde söylemek için beliren ilk şey buydu.

"Zaman zaman kendime izin verdiğim eski bir kötü alışkanlık." Birkaç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattı ve tam önümde durdu. "Neden buradasın?"

"Ben... emin değilim." Yutkunup gözlerine baktım. "Aşağı indiğim için bana bağırmayacak mısın?"

"Neden bağırayım?"

"Çünkü... bilmem. Bunu görmemi istemediğin için? Eğer babam böyle bir şey yaparken içeri girmiş olsaydım beni bir güzel benzetirdi."

"Önemsediğin birini zarardan uzak tutmak bir şey," Elini kapı pervazına dayadı ve yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğildi. Sol yanağında da kan lekeleri vardı. "Onları gerçeklikten korumak, tamamen farklı bir şey. Çünkü bizim dünyamızda, bu ölümlerine sebep olabilir."

Başımı salladım, gözlerim cesetlerden birine kaydı. "Onlar kim?"

"Cosa Nostra. Limanımdan kaçırmaya çalıştıkları uyuşturucular ne olduğunu öğrenmek için Katanya'ya geldiler."

"Onları öldürmek zorunda mıydın?"

"Rakip örgütlerini kendi bölgelerinde iş yaparken yakalasa Bratva ne yapardı?"

Tam olarak aynı şeyi. Gözlerim tekrar Rafael'inkileri buldu. "O kan lekeleri arasında sana ait olan da var mı?"

"Varsa seni rahatsız eder miydi?"

"Olabilir." Sesim âdeta fısıltıdan ibaretti, sanki fark ettiğim bu şeyi sindirmek zormuş gibi.

Rafael'in dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. Yavaşça kanlı parmaklarıyla çenemi kavrayıp başımı yukarı çevirdi. "Hiçbiri benim değil, Vasilisa."

Dudakları bir anda benimkilere yapıştı. Öpüşünde en ufak bir yumuşaklık yoktu. Sadece vahşi bir sahiplenmeydi bu. Destek almak için gömleğini avuçlayıp öpüşüne karşılık verirken bir nefes çekmeyi başardım. Karşılık vermemeliydim. Yapmamam gerektiğini biliyordum ama onun büyüleyen çekimine karşı koyamıyordum. Alt dudağını ısırıp ağzıma çekerek emdim. Hırladı, dili de beni istila etti.

Parmaklarımın altındaki kumaş ıslak ve yapış yapıştı ama umursayamadım. Zihnim bulanmıştı, onun tadından başka hiçbir şeyi algılayamaz hâle gelmişti. Kokusu. Sıcaklığı. Ten tene değen tek yerimiz dudaklarımızdı ama bütün vücudum canlı bir elektrik hattı gibi cızırdıyordu. Başka hiçbir adam bana böyle hissettirmemişti.

Sonunda dudaklarımı bıraktığında, hava ciğerlerime kısa ve hızlı soluklarla dolmaya başladı. Sanki solunum organlarım nasıl çalışmaları gerektiğini aniden hatırlamış gibiydi. Rafael'in keskin yeşil gözlerine baktım. Gözleri gizleyemediği bir arzuyla parlarken kan lekeleri ve cesetlerin oluşturduğu o dekorun önünde nasıl da devasa ve tekinsiz görünüyordu. Sanki cehennemin karanlık hükümdarıydı.

"O güzel dudaklarının tadı günahın saf özü gibi." Başparmağını ağzımın üzerinde gezdirdi. "Merak ediyorum da ıslaklığını yalayıp yuttuğumda o da bu kadar leziz olacak mı?"

Omurgamdan bir titreme geçip gitti, ses tonundaki hararetle benliğimin en derinlerine değin sarsıldım. Bunu bir soru gibi değil, bir vaat gibi söylemişti. Gerçekleştirmesini canı gönülden dilediğim bir vaat.

Arkamı dönüp merdivenden yukarı fırladım. Rafael De Santi'den ve içimde körüklediği o hain hislerden uzağa kaçtım.

BÖLÜM

on üç

Vasilisa

"Signor De Santi size bir mesaj iletilmesini istedi, hanımefendi," dedi hizmetçilerden biri terasın eşiğinden. "Sizi arabasında bekliyor. Dizüstü bilgisayarı yanınızda götüreceksiniz."

"Signor De Santi'ye nazikçe gidip kendini becermesini söyleyebilirsin," dedim omzumun üzerinden ve ufka geri döndüm.

Göt herif. Rafael'in en son "hediyesini" bulmamın üzerinden saatler geçmişti ve hâlâ sakinleşememiştim.

Dün gece gözüme uyku girmemişti, Rafael'in öpücüklerinden ve uyandırdıkları karmaşık duygulardan sarsılmış hâldeydim. Heyecan ve keyif vardı ama aynı zamanda bu deneyimden hoşlandığım için kendime de kızıyordum. Etrafta dolaşıp alelade adamların beni çılgınca öpmesine izin vermezdim. Hele de beni esir tutan adamlara! Saatlerce dönüp durmuş, Rafael'in beni öpmekten çok daha fazlasını yaptığı zihinsel görüntüleri aklımdan silmeye çalışmıştım.

Sonrasında, önceki gece olduğumdan daha da kafam karışmış bir hâlde uyandığımda, başka bir kadife kutu bulmuştum.

Ben uyurken yatak odasına geldiğini bilmek için hediyeyi görmeme bile gerek yoktu. Havada ona dair izleri tespit edebilirdim. Güçlü bir kokusu olduğundan değildi ama burun deliklerim ona uyum sağlamış gibiydi, en ufak bir kokuyu bile anında fark edebiliyordum.

Kutuda harika bir kordon zincir bileklik duruyordu; altın ve içine gömülü pırlantalardan oluşan üç örgülü sıra, sabah ışığında parıldıyordu. Mücevher kutusunun yanında, birkaç dal beyaz orkideyle dolup taşan görkemli bir kristal vazo vardı. Altında ise benim adıma yazılmış, üç milyon dolar tutarında bir çek duruyordu. Paylaştığımız her bir öpücük için bir milyon... Kendimi en son ne zaman bu kadar perişan ve kullanılmış, sanki bir fahişeymişim gibi hissettiğimi hatırlamıyordum. Ben o pisliği, ondan hoşlandığım için öpmüştüm. Hem de itiraf etmeye cesaret edemediğimden çok daha fazla hoşlandığım için. O ise bana lanet olası bir çek bırakmıştı!

"Mesajımı aldın mı Vasilisa?"

Sadece sesinin tınısıyla bile, içimden yersiz ama hoş bir titreme geçti. Dişlerimi sıktım ve gözlerimi önümdeki uzak bir noktaya odakladım. "Evet. Ben de bir cevap gönderdim ama hizmetçi muhtemelen onu sana iletmeye korktu."

Arkamdan ağır ayak sesleri geldi, yaklaşıyordu. Bedenimdeki her sinir ucu uğuldarken her adımın gümbürtüsünün göğsümde yankılandığını hissedebiliyordum. Rafael gelip önümde durarak lacivert deniz manzaramı engelledi.

"Peki sana bıraktığım hediyeyi gördün mü?" diye sordu.

Gözlerimi kısarak ona baktım, tepemde duran devasa cüssesini inceledim. Hâki rengi kumaş pantolon ve kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı beyaz bir gömlek giymişti, kollarındaki siyah dövmeleri açığa seriyordu. Gömleğinin ilk birkaç düğmesi açıktı, göğsündeki başka bir dövmenin parçalarını görebiliyordum.

"Gördüm," dedim yapabildiğim kadar sakince. "Çeki yırtıp parçalarını tuvalete attım."

"Çiçekleri de mi?"

"Hayır. Onları mutfaktaki çöp kutusuna attım. Lağımı tıkamak istemedim. Fazla büyüklerdi. Ayrıca bilekliği de kravat çekmecende bulabilirsin."

Rafael başını yana eğip bana yoğun bir şekilde baktı. Siyah pilot model güneş gözlüğü gözlerini saklıyor, tam olarak tepkisini görmeyi zor hâle getiriyordu ama çenesinin seğirişini kaçırmadım.

"Güzergâhını değiştirmeni istediğim o konteyner ile ilgili detaylar var. Nakliye formlarını, konteyner Şanghay Limanı'na varacak şekilde düzenle."

"Konteyner bizim anlaşmamızın bir parçası değildi. Lanet olası çelik kutunla canın nasıl istiyorsa öyle oyna."

"Benim için çalışıyorsun. Bu da neye ihtiyacım olursa yapacağın anlamına geliyor." Güneş gözlüğünü çıkarıp bakışlarını üstüme dikti. "Bugün başka bir konumdan çalışacağız. Bilgisayarı alıp kıçını arabaya atman için beş dakikan var."

"Peki ya yapmazsam?"

"Benimle bu oyunu oynamak isteyeceğini hiç sanmıyorum." Gözlüğünü tekrar takıp uzun adımlarla uzaklaşmaya başladı. "Beş dakika."

Ellerimi tüm gücümle yumruk yapıp adım sesleri azalana kadar bekledim, sonra lanet bilgisayarı almak için yukarı yöneldim.

Beş dakika sonra malikâneden çıktığımda, Rafael arabanın yanında duruyor, sanki geleceğimden hiçbir şüphesi yokmuş gibi yolcu kapısını aralık tutuyordu. Sanırım birinin yaşaması ya da ölmesi parmaklarının ucundaysa ve o kişinin ailesinin hayatı pamuk ipliğine bağlıysa, o insanın sizin ritminize göre dans etmesini beklerdiniz. Lanet olasıca.

Bilgisayarı arka koltuğa atıp şakağımı yolcu penceresine dayadım, aramızda mümkün olan en büyük mesafeyi yarattım.

Aracın içindeki gerilim bir bıçakla kesilecek kadar yoğundu. Zeytinlikler ve uçsuz bucaksız tarlalarla çevrili, çoğunlukla ıssız, dar yollarda kıvrıla kıvrıla ilerlerken neredeyse bir saat boyunca çıt çıkarmadık. Güzel kırsal manzaranın her daim var olan tepeleri ve vadileri arasından yavaş yavaş birkaç köy evi belirmeye başladı. Rafael, kıyı boyunca uzanan bir yola saparak şirin bir köye doğru inişe geçti. Camımı indirerek birbirine bitişik şekilde yapılmış küçük, eski evlere ağzım açık hâlde baktım. Sokağa bakan balkonlar rengârenk çiçeklerle donatılmıştı; bazıları parmaklıklardan aşağı, neredeyse yere kadar sarkıyordu. Havayı saran koku büyüleyiciydi. Birçok evin kapısının önünde kimi zaman tek başına, kimi zaman gruplar hâlinde yaşlı kadınlar vardı, pejmürde görünen taburelerde ya da çok eski

görünümlü koltuklarda oturuyorlardı. Hayatın keyfini mi çıkarıyorlardı? Yoksa sadece çevreye mi göz kulak oluyorlardı?

Bir kavşaktan geçerken Rafael frene öyle ani bastı ki emniyet kemeri az kalsın iç organlarımın yerini değiştirecekti. Ben daha ne olduğunu anlamaya çalışırken Rafael başını açık camdan dışarı çıkarıp bağırmaya başladı. Sesi o kadar yüksekti ki sağır olmamak için ellerimi kulaklarıma bastırmak zorunda kaldım. Pek faydası olmadı.

"*Ma che fai, stronzo*?!" diye kükredi Rafael, kavşağın ortasında durup yolumuzu kapatan kamyonete elini sallıyordu. "*Vaffanculo! Sei cieco? Madonna santa!*"

Diğer aracın sürücüsü de başını dışarı çıkarmış ona bağırıyordu; yanımdaki adam ise küfür olduğundan emin olduğum lafları saydırmaya devam ediyordu. Bakışlarım hayretle tekrar Rafael'e kaydı. Dün gece tanık olduğum o soğukkanlı katille uzaktan yakından alakası yoktu. Şu an sıradan bir adam gibi davranıyordu... Yani, trafik rezaletine sinirlenmiş, oldukça öfkeli sıradan bir adam gibi. Bu... sevimliliğin de ötesindeydi. Ve fena hâlde seksiydi.

"*Coglione! Mangia merda e morte, porca puttana!*" diye hırladı ve avucuyla direksiyona vurdu, ardından gaza yüklenip kamyoneti sıyırarak kavşaktan fırladı.

"*Testa di cazzo,*" diye mırıldanırken başını iki yana salladı, sonra bana baktı. "*Tutto bene?*"

Ona aval aval baktıktan sonra kahkahayı patlattım. "Son beş dakikadır ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok ama kulağa can sıkıcı geliyordu."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"O serseme kendini çok acı verici bir şekilde becermesini söyledim. Beyni taşaklarında olduğu için cehenneme gitmesini iletttim. Ayrıca ona göt ve sik kafalı dedim, ayrıca domuz gibi bok yiyip gebermesini söyledim. Sonra da sana iyi olup olmadığını sordum." Elini uzatıp başparmağını çenemde gezdirdi. "İyi misin, *vespetta*?"

"Evet," diye nefesimi verdim.

Rafael arabayı sola kırdı ve tek katlı, eski bir evin önünde durdu. Canlı mor çiçekleri olan devasa bir çalı ya da belki küçük bir ağaç,

evin duvarlarına tırmanmış, sarmaşıkları birbirine dolanarak dış kapının üzerinde doğal bir gölgelik oluşturmuştu. Bu gölgenin altında, kapının önündeki paspasın üzerine top gibi kıvrılmış büyük, alaca bir kedi uyuyordu. Hemen yanındaki bankta, seksenlerinde görünen, uzun, gri saç örgüsü olan bir kadın oturmuş örgü örüyordu. Bizi fark eder etmez elindeki işi bıraktı ve güneş gözlüğünü çıkarıp ön panele fırlatan Rafael'in araçtan inişini süzdü.

Rafael, "Hemen dönerim," deyip kapıyı kapattı.

Hafif esinti Rafael'in yüzündeki saçları dağıtıyor, eve doğru uzun ve kendinden emin adımlarla yürürken birkaç koyu tutamı gözlerinin üzerine düşürüyordu. Gömleği geniş sırtını vurguluyor, kumaş pazılarında ve omuzlarında geriliyordu.

Rafael, günümüze zaman yolculuğu yapmış intikamcı bir Roma tanrısını andırıyordu. Belinin arkasına sıkıştırdığı silah bu imgeyi daha da pekiştiriyordu. Dün geceki o kanlar içindeki hâli bir an için gözlerimin önünde belirdi ve kalp atışlarım panikle hızlandı.

O zavallı yaşlı kadını mı öldürecekti?

Kapı koluna asılıp kapıyı hızla açtım. Kadınla ne derdi olursa olsun umurumda değildi, öylece oturup birinin büyükannesini öldürmesini izlemeyecektim.

Cipten fırladım, onu durdurmak için oraya koşmaya hazırlanıyordum ki Rafael kadının önünde diz çöktü. Kadın onun varlığından hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Öne doğru eğilip Rafael'in kulağına bir şeyler fısıldamaya başladığında yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

Bu durum yaklaşık beş dakika sürdü. Kadın konuşuyor, Rafael ise ara sıra başını sallayarak onu dinliyordu. Konuşması bittiğinde Rafael gitmek için doğruldu. Kadın aniden elini tuttu. Kadının, Rafael'in parmaklarının üstüne bir öpücük kondurmasını nutkum tutulmuş hâlde izledim.

Kadın Rafael'in elini bıraktığında bakışları benimkilerle buluştu. Kaşlarını çatıp bir iki saniye beni sessizce süzdü, sonra bir şeyler söyleyip sol tarafı işaret etti. Rafael başını iki yana salladı. Kadın dış kapının yanındaki çiçek saksısını işaret ederken, dudaklarından

daha ciddi tınılı İtalyanca kelimeler hızla döküldü. Saksıda parlak kırmızı çiçekleri olan, yayılmış bir bitki vardı. Rafael iç çekerek gözlerini göğe dikti, sonra saksıya yaklaşıp içinden tek bir çiçek kopardı.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp çiçeği bana doğru uzattığında kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

"Bu sardunya. Buralarda neredeyse yabani ot niyetine bakılır," dedi. "Tuvalete gönderileceğini biliyorum ama ısrar etti."

"Peki neden böyle bir şey varsaydın?"

"Orkidelerin kaderi öyleydi. Neden bir ot parçasınınki farklı olsun?"

Çiçeği elinden aldım. "Biraz düşün bakalım, cevabı er geç bulacaksın."

Çiçeği burnuma doğru kaldırıp tatlı aromasını içime çektim ve koltuğuma geri döndüm.

"Kadın ailenden biri mi?" diye sordum Rafael direksiyonun başına geçince.

"İş ortağı daha doğru olur. Eğer buralarda olan bir şeyi öğrenmek istiyorsan, hiçbir şey büyükanne radar sistemi kadar doğru sonuç veremez."

"Hımm, bana ondan daha fazlası var gibi göründü. Bütün tanıdıkların elini öper mi?"

"Saygı göstergesi. Yardım ettiğim için bir minnet ifadesi."

"Ne tür bir yardım?"

"Sicilya genelinde yolsuzluğun sonu gelmez. Yeterince paran varsa pek çok şeyin yanına kâr kalmasını sağlayabilirsin," dedi. "Birkaç yıl önce, köyü yerle bir edip bölgeyi devasa bir üzüm bağına dönüştürme niyetiyle zengin bir iş insanı gelmişti. Gerekli lisansları ve izinleri almak için sağdaki soldaki yerel yetkililere rüşvet dağıtarak mülkleri ve çevre araziyi satın almaya çalıştı."

"Ama hiçbir şey çıkmadı mı?"

"Tabii ki hayır. O piç kurusunu kafasından ayırdığımdan beri olmadı." Aracı çalıştırdı ve boyası dökülmüş eski duvara tırmanan mor sarmaşığa bir göz attı. "Cesetler harika bitki gübresi olurlar."

Ağzım bir karış açık hâlde, önce Rafael'in bakışlarını takip edip o çiçek açan çalıya, sonra da yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle örgü-

süne geri dönen yaşlı kadına baktım. "Kadının dış kapısının hemen yanına bir ceset mi gömdün? Zavallı kadının bundan haberi var mı?"

"Elbette. Yerini o seçti."

Motor kükreyerek can buldu, Rafael geri vitese takınca çakıl taşları devasa tekerleklerin altında çıtırdadı ve paspasın üstünde uyuyan kediyi ürküttü. Tüy yumağı kestirdiği yerden fırlayıp doğruca çiçek açmış çalıya atladı. Kalın sarmaşıktan telaşla tırmandı ve kapının hemen üzerindeki dalların arasına sıkıştı.

"Dur!" Uzanıp elimi Rafael'in direksiyondaki elinin üzerine koydum. "Kediyi korkuttun. Mezar taşı çalısına tırmandı."

Motorun kükremesi durdu. Başımı çevirdim ve bakışlarımız buluştu, tombik kediyi bana unutturdu. Rafael'in gözleri benimkileri yakıp geçiyor, beni tutsağı ediyordu. Kendimi ona doğru eğilirken buldum. Avucumun altındaki elinin tırtıklı yara izlerini hissedebiliyordum, teninde sanki tuhaf bir *art deco* kafes deseni gibi çaprazlama gidiyordu.

"Mezar taşı çalısı mı?" Rafael'in bakışları aşağı kaydı, dudaklarıma takıldı. Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak dikkatini oraya çekmiş olabileceğimi biraz geç fark ettim.

Dün geceki öpüşmelerimizi mi düşünüyordu? Hani bana şu "ödeme" yaptığı öpüşmeler?

Yüce Tanrım, o fiyaskodan sonra bile, yine de onu tekrar öpmek istiyordum. Çok fena.

"Şey, evet." Hızla elini bırakıp kediye döndüm. "Sence kendi başına inebilir mi?"

"Evet."

"Bana pek öyle gelmiyor." Kedi dehşete düşmüş görünüyordu, dalı tek patisiyle bir yokluyor ama hızla geri çekiliyordu. "İnmesine yardım edebilir misin?"

"Biz gittiğimiz anda aşağı atlayacak, Vasilisa."

Adımı her söylediğinde olduğu gibi kalp atışlarım yine tavan yaptı. Derin bir nefes alıp ona baktım. "Lütfen?"

Rafael elini kaldırdı ve yara izli eklemleriyle yanağımı hafifçe okşadı. Nefesim boğazımda düğümlendi.

"*La mia principessa russa*," diye fısıldadı.

Cipten inmeden önce çenem boyunca son bir kez daha dokundu ve mor çiçeklerle ağırlaşmış dalların arasına sıkışıp kalmış, perişan hâldeki kedinin olduğu eve doğru yöneldi.

Rafael'in çalının dallarını ve çiçeklerini kenara itip korkmuş kediyi ellerine almaya çalışmasını büyülenmiş bir hâlde izledim. Alaca kedi aşağı inmeye can atıyor gibi görünüyor olabilirdi ama küçük şey dalların ve yaprakların arasında dolanıp durduğu için Rafael'in onu yakalaması beş dakikadan fazla sürdü. Sonunda o miyavlayan tüy yumağını kavrayıp birbirine girmiş sarmaşıkların arasından çekmeye başladığında kedi, Rafael'in ellerinden kurtulup çalının üzerine geri atladı. Ardından daha kalın dallardan birini kullanarak ustalıkla yere süzüldü ve koşarak uzaklaştı.

İçimde kahkahalar kabardı ve Rafael sürücü koltuğuna geçtiğinde o kadar şiddetli gülmeye başladım ki yanaklarımdan yaşlar süzüldü.

"Sanırım haklıydın." Burnumdan bir ses çıkarıp başka bir kıkırdama krizine girdim. "Sinsi küçük şey."

"Tabii ki haklıydım." Arabayı çalıştırdığı sırada dudaklarında ufak bir gülümseme vardı.

Rafael panelin üstündeki güneş gözlüğüne uzanıp sonra da takarken elinin üzerindeki hafif kırmızı izleri fark ettim. Etrafındaki deri kıpkırmızıydı.

"Aman Tanrım, küçük zibidi seni tırmalamış!"

"Kedi yapmadı. O begonvil çalısı." Göz göze geldik. "Dikenleri zehirli."

Ona bakakaldım. Daha birkaç dakika önce o çalının altında bir cesedin gömülü olduğunu itiraf eden bu tehlikeli, vicdansız adama. Sonra da sırf ondan istediğim için, sonunda kendi canının yanacağını bile bile karşı çıkmadan kediyi "kurtarmaya" giden adama.

Göğsümün derinliklerinde bir sıcaklık kabardı; kalbimin etrafına örmeye çalıştığım o pek çok koruma katmanından birini daha eritip yok etti. Rafael De Santi'ye karşı elimde kalan son savunma mekanizmalarından biri daha yitip gitmişti.

"Burada ne işimiz var?" diye sordum ahşap iskelede yürürken.

İskelenin ucunda, iki beyaz yat narin dalgalarla salınıyordu. İlki, ana güvertenin üzerinde iki katı daha olan devasa bir canavardı ve bir deniz taşıtından ziyade egzotik bir oteli andırıyordu. Diğeri ise ondan çok daha küçüktü ama yine de Chicago'daki Michigan Gölü'nde vızır vızır dolaşan pek çok sürat teknesini gölgede bırakacak kadar büyüktü. Beyaz şortlu ve çizgili tişörtlü bir adam, iskeleye sabitlenmiş metal kancalardaki halatları çözüyordu.

"Bugün benim yatımdan çalışacağız."

Aniden durdum. "Neden?"

"Günü evin dışında geçirmenin hoşuna gideceğini düşünmüştüm." Rafael avucunu bel çukuruma yerleştirerek beni ileriye doğru yönlendirdi. "Hem o işçiler çıkardıkları onca gürültüyle sinirlerimi bozmaya başladı."

"Bu hafta ikinci kez kitaplıkları cilalayan adamlardan mı bahsediyorsun? Şey, ben onlardan rahatsız olmuyorum. Belki de geri dönmeliyiz."

Rafael durdu ve elini çenemin altına koyup başımı yukarı kaldırdı. "Sorun ne?"

"Bir şey yok."

"Vasilisa. Sorun ne?"

Arkasındaki tekneye bir göz attım. Yulia ile bir yaz gemi turuna çıkmaktan bahsedip dururduk ama aslında gitmek için hiçbir zaman yeterli cesareti toplayamamıştım.

"Ya batarsa?" diye ağzımdan kaçırdım.

"Neden batsın ki?"

"Bu bir tekne. Tekneler her zaman batar."

"Filmlerde gördüğünün aksine, bu boyuttaki bir deniz taşıtını batırmak oldukça zordur. Yat kayalıklara çarpmadıkça veya başka bir deniz aracıyla çarpışmadıkça, böyle bir şeyin olması imkânsız." Yüzlerimiz neredeyse aynı hizaya gelecek şekilde öne eğildi. "Korkma. Güvende olacaksın."

"Peki ya deniz canlıları? Köpek balıkları mesela!"

"Güvertede olacağız. Sudan birkaç metre yukarıda yani." Dudaklarında yine ufak bir sırıtış belirdi. "*Sharknado* filmindeki gibi bir senaryoyla karşılaşırsak ve gökten ölümcül balıklar yağmaya başlarsa, güvertenin altında birkaç ağır kalibre silahım var."

Ona dik dik bakarken gözlerim kısıldı. "O film aptalca olmanın ötesindeydi."

"Katılmıyorum. Orijinal *Sharknado* tüm zamanların klasiğidir." Rafael çenemi okşayıp geri çekildi.

Daha küçük olan yata bağlı dar biniş rampasına doğru peşinden ilerlerken her şeyi şüpheyle süzmeye devam ettim. Rafael rampaya ilk adımı atan oldu, sonra arkasına dönüp elini bana uzattı. Avucumu yavaşça onunkine bıraktım. Parmakları benimkileri kavradı; devasa eli, benimkini tamamen içinde yuttu. Gömlek kollarını kıvırmış hâlde, tepedeki öğle güneşinin altında, sadece ellerinde değil, ön kollarında da pek çok pürüzlü ve çeşit çeşit yara izi olduğunu görebiliyordum. Özellikle uzun bir tanesi bileğinin iç kısmından başlıyor, çaprazlanmış iki siyah hançerin etrafına dolanmış gerçekçi görünen yeşil, dişli bir yılan dövmesini ikiye bölerek dirseğine kadar devam ediyordu.

"Adımına dikkat et."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Sakın bırakma."

Elimi tutuşunu sıkılaştırırken gözlerinde tehlikeli bir şey parladı. "Asla."

Rafael'in rotasını değiştirmemi istediği nakliye konteynerinin konşimentosunu incelerken rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyordu. Nakliye şirketinin sistemine sızıp söz konusu konteynerin yüklendiği tam kargoyu bulmam neredeyse bir saatimi almıştı. Normalde yirmi dakikadan fazla sürmemesi gerekirdi ama Rafael yattaki dümenin başında tekneye yön verirken sürekli ona kaçamak bakışlar atıp durmuştum.

Başlangıçta "çalışma alanımı" ana güvertede, lüks ve konforlu bir oturma odasını andıran iç mekânda kurmuştum ancak on dakika

sonra kendimi kötü hissedince üst güverteye çıkmış ve kaptan koltuğunun arkasındaki kavisli, kahverengi deri şezlonga yerleşmiştim. Ya da... En azından buraya yerleşmek için inanmayı seçtiğim bahane buydu. Deniz tutması, görmezden gelemediğim adama daha yakın olabilmek için buraya çıktığım gerçeğinden çok daha kabul edilebilir geliyordu.

"Neden bu zavallı konteyneri dünyanın bir ucuna gönderiyoruz?" diye sordum kayıtları değiştirmeye devam ederken.

Rafael omzunun üstünden bana bakış attıktan sonra ufka doğru geri döndü. "Çünkü içinde Calogero'nun uyuşturucu sevkiyatı var."

"Pekâlâ, Şanghay'da bulunca pek mutlu olmayacak."

Bir yerde durduk ve Rafael motorları kapattı. Yatın gövdesine aralıklarla vuran dalga seslerinin arasında, teknenin burun kısmından bırakılan çapanın tıngırtıları da geliyordu.

"Ben de ona güveniyorum."

Eminim bu işi yaptırmak için kendi teknoloji ekibinden birini bulabilirdi ama bunun yerine benden istemesi beni heyecandan çılgına çeviriyordu. Bratva içinde kadınlar için pek fazla seçenek yoktu. Bize borcu olanları dövmek ya da uyuşturucu sevkiyatlarına koruma sağlamak gibi bir şansım yoktu. Bilgisayar bilimlerini ana dal olarak seçmemin nedenlerinden biri de bilişim bilgimle aileme bir şekilde yardım etmek istememdi.

Felix dedem, üzerine yığılan her şeye ve teknolojinin evrildiği o ışık hızına yetişmek için artık çok yaşlıydı; babamın siber görevleri devralmama izin vereceğini ummuştum. Bunun yerine, bu fikrimi onunla paylaştığımda neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Bratva işlerine parmağımın ucuyla bile asla dokunmayacağıma dair yaklaşık bir saat süren o azardan sonra, babam bana bir finans kurumunda "düzgün ve güvenli bir iş" bulacağına söz vermişti. "Düzgün ve güvenli bir muhasebeciyle" tanışıp flört edebileceğim bir yerde.

Enter tuşuna basıp yaptığım değişiklikleri kaydettim ve Rafael'e bir göz attım. Sırtını dümen konsoluna yaslamış, elleri ceplerinde beni izliyordu. Rüzgâr saçlarını darmadağın etmişti. Alnına düşen birkaç koyu renkli tutam onu bir şekilde daha az sert gösteriyordu. Beni avlayan,

kaçırtan ve onun alanına sızmaya cüret ettiğim için beni bizzat mahvetmek amacıyla dünyanın öbür ucuna uçuran bir adamın; yeteneklerime kendi babamdan daha fazla değer vermesine inanamıyordum.

"Kız kardeşin ne dedi?"

"Neden sabahın altısında aradığımı sordu." Onu aradığımda saat farkını tamamen unutmuştum. "Sonra, babamın hakkımda mafya usulü bir 'acil yakalama emri' çıkardığını söyledi."

"Öyle mi? O işler nasıl yürüyor?"

"Sanırım ülkedeki her suç örgütünü aradı ve beni rehin tutan her kimse ya da nerede olduğuma dair bilgisi olup da paylaşmayan her kimse, onu yok etmekle tehdit etti."

"Yani hâlâ Amerika'da bir yerlerde olduğunu mu sanıyor?"

"Evet. Babamla iletişime geçtiğimde normalde daha dikkatli davranıp saat farkını hep aklımda tutuyorum."

"İlginç." Rafael pis pis gülümsedi. "Gören de Sicilya'da kalmaktan gerçekten keyif aldığını düşünebilir."

Gözlerimi kırpıştırdım, sonra fark ettiğim şeyle bakışlarımı hızla kaçırdım. Burada olmaktan *hoşlanıyordum*. Onunla olmaktan.

"Komik olma," diye mırıldanıp tekrar çalışıyormuşum gibi davrandım. "Mitch'i arayıp müşteri veri tabanı için yeni giriş bilgilerinin onun tarafında çalışıp çalışmadığını sorabilir misin?"

"Hayır."

Başımı hızla kaldırdım. "Neden hayır?"

"Çünkü önce yüzmeliyiz."

Hızla nefes aldım. Rafael'in kıyafetsiz görüntüleri zihnime sızdı, içime ılık ılık bir his yaydı. Yanlıştı. Çok çok yanlıştı. Bana öpüşmelerimiz için ödeme olarak çek bırakan bir adama düşemezdim. Eve geri dönmeme izin vermeyecek bir adama.

Lanet aklımı temizlemek işe yaramazdı. O düşünceler beni tekrar istila etti, bu kez çok daha yoğun ve erotikti. İkimiz çıplaktık, o kendi bedeniyle benimkini kaplıyordu. Delici yeşil gözleri benimkileri kavurup geçerken sert avuçları derimi okşuyordu. Katilin gözleri. Tahrik oldum, soğukkanlı bir katil olmasına rağmen patlamaya hazırdım. Ya da belki de... belki de etrafa yaydığı o günahkâr enerji kendisini bu kadar cazip kılıyordu.

"Şey... Ben pas geçeceğim. Halletmem gereken bazı şeyler var." Çabucak bilgisayara geri döndüm.

"Keyfin bilir."

Ana güverteye doğru yürürken eli koluma sürtündü. Gözlerimi ekranda tutmaya çalıştım ama sonunda merakım irademe galip geldi. İrademden daha güçlü bir gücün çekimine kapılarak, omzumun üzerinden teknenin arkasındaki yüzme platformuna bir bakış attım. Ama orada değildi. Oturduğum yerden hafifçe doğrularak Rafael'i yatın en uç noktasında, gömleğinin düğmelerini çözerken gördüm. Üzerindekini çıkarıp kusursuz hatlardaki geniş sırtını sergilerken ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşaldı.

Sıra pantolonuna gelmişti.

Ben onun ne kadar büyüleyici olduğu gerçeği karşısında şaşkınlığa uğramış, başım dönmüş bir hâlde izlerken o parmaklarını iç çamaşırının bel kısmına geçirdi. *Aman Tanrım, yapmazdı herhâlde!* Çamaşın aşağı sıyrıldı; denize dalmadan hemen önce muazzam, sert kalçalarına dair çok kısa bir an yakalayabildim. Vücudu bir saniyeliğine dümdüz bir hat üzerinde süzüldü ve bir kalp atışı sonra aşağıdan suyun şırıltısı duyuldu.

Avuçlarımı yanan yanaklarıma bastırdım. Bunu yaptığına inanamıyordum. Ve yata geri tırmandığında çırılçıplak olacaktı, bu da o şimşek hızıyla geçen anda kaçırdığım her şeyi görebileceğim anlamına geliyordu. 1.98'lik, sırılsıklam ve muhteşem bir erkek vücudunun tamamını.

Buna karşı nasıl kayıtsızmış gibi davranacaktım?

Rafael tekrar giyinene kadar ana güvertede bir yerlere saklanma niyetiyle şezlongdan kalktım ama onu görme dürtüsü beni tekrar ele geçirdi. Belki de o fark etmeden hızlıca bir bakış atabilirdim?

Güvertede iyice çömelerek dümen kısmının önüne sızdım ve teknenin uç kısmının ötesini görmeye çalışarak kenardan aşağı baktım. Koyu mavi sular, yüzeydeki hafif kıpırtılar dışında hareketsizdi. Görünürde çıplak popolu bir suikastçıdan eser yoktu. Üst güvertenin arkasına doğru koştum ama sonuç aynıydı: Sadece Akdeniz'in uçsuz bucaksız sakinliği.

"Rafael?" diye seslendim.

Ses yoktu.

Neredeydi bu lanet olası adam? Bir insan suyun altında ne kadar kalabilirdi ki? En az iki dakika olmuştu. Açık kokpite geri dönüp metal merdivenden teknenin arkasına, oradan da su hizasındaki basamaklara indim.

"Rafael!" diye bağırdım yüzme platformundan, nafile bir çabayla derinlikleri tarıyordum. "Bu hiç komik değil!"

Boğulmuş muydu? Ya bir şey onu yediyse? Siktir. Siktir. *Siktir!* Şortumu aşağı itip üstümdekini fırlattım; üzerimde sadece beyaz dantelli bir sütyen ve külot kalmıştı. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu, Rafael için duyduğum endişe beni bitiriyordu ama kendimi o platformdan denize atlamaya bir türlü ikna edemiyordum. *Jaws* filmini izlediğimden beri kökleşmiş bir köpek balığı korkum vardı. Yeterince iyi yüzebilirdim ama sadece yüzme havuzlarında.

"*Rafael!*" Bu kez çığlık attım. Cevap gelmedi.

Güvertenin kenarına doğru eğilip ayaklarımı suya sokarken dudaklarımdan histerik bir inilti döküldü. Eğer bir deniz canavarı Rafael'i yediyse, onu bütün hâlde yutabilmek için devasa bir şey olmalıydı. Eğer benim peşime düşerse, muhtemelen ağzını açtığını bile zar zor fark ederdim. Hızlı ve acısız bir ölüm...

"Hay sikeyim seni, Rafael," diye soludum ve kendimi o korkutucu derinliğe doğru bıraktığım sırada suyun altından, suyun şeklini çarpıtan büyük bir karaltı yükseldi.

Çığlık atıp gözlerimi yumdum. Kollarımı savurup kurtulmaya çalışırken etrafıma su sıçrattım, sırtımı suyun altına kadar uzanan merdivene çarptım. Büyük ve kalın bir şey belime dolandı. Tekrar çığlık atıp vurmak için tekmeledim—

"*Ma che cazzo!* Vasilisa!"

Donakaldım. Önce bir gözümü, sonra diğerini açtım. Rafael tam karşımda suyun içindeydi, sağ kolu belime dolanmıştı, sol eliyle de arkamdaki merdiveni kavrıyordu.

"Senin lanet olası bir Kraken olduğunu sandım," diye ağzımdan kaçırdım, bir yandan da sakinleşmek için nefes almaya çalışıyordum.

Başını yana eğdi, bu hareketle saçındaki birkaç su damlası doğrudan göğüslerimin üzerine düştü. "Kraken mi?"

"Evet!"

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırmış, kaşlarını çatmıştı. Sanırım onu kızdırmıştım. Göğsünden derin bir gürleme sesi geldi ve bir sonraki an kahkahalara boğuldu.

"Komik değil!" Kollarımı boynuna doladım, can havliyle ona tutunuyordum. "Boğuldun sandım, seni pislik! Denizde yüzmekten ne kadar korktuğumu biliyor musun? Sana ulaşabilmek için köpek balıklarını, ahtapotları, balinaları ve... Ve... dev kaplumbağaları nasıl atlatacağımı düşünürken az kalsın kalp krizi geçiriyordum!"

Rafael'in gözleri aniden kararda. Artık gülmüyordu. Belimi tutuşu sertleşti, beni göğsüne yapıştırdı. Vücudunun neredeyse üzerime yapışmış olduğunun aşırı farkında bir hâlde, kaskatı kesildim. Bakışları benimkileri esir aldı, kolunun vücudumu kavradığı o vahşilikle gözlerime bakıyordu. Ve taş gibi sertleşmiş aleti tam merkezime baskı yapıyordu.

"Şu an bu sularda pusuya yatmış tek bir canavar var, benim ateşli müge çiçeğim." Başını eğip omzuma bir öpücük kondurdu. "Sanırım onun da sana asla zarar vermeyeceğini biliyorsundur."

Omurgamdan heyecan verici bir ürperti indi, boynumu öptüğünde bir tane daha geçti. Sonra çenemi. Ağzımın kenarını. Kendimi yüksek voltajlı bir gücün iletkeni gibi hissediyordum ama o ham enerji için bir çıkış yoktu. Onun elektrik alanında hapsolmuş durumdaydım, dudaklarının tenime her değişiyle sistemin tamamen çöküyordu. Sonunda ağzı benimkini ele geçirdi. Isırıyordu. Sahipleniyordu. Yapmamam gerektiğini, buna izin vermemem gerektiğini bilmeme rağmen ona karşılık verdim. Var olan bütün bilişsel yeteneklerim çoktan yanmıştı. Kısa devre yapmıştı. Kül olmuştu.

O dudaklarımı talan ederken ona daha sıkı tutunup kendimi göğsüne yapıştırdım. Bu yanlıştı. Yanlış olduğunu biliyordum ama umursayamıyordum. İçimde dönüp duran sayısız duyguyla; heyecan, coşku, mutlulukla tüm gerçeklik algım kaybolup gitmişti. Onun kollarında olmak, vücudunun benimkini sarmalaması öylesine iyi bir hisli ki. Çıplak bedeni. Sert aletinin bana sürtündüğünü hissedebiliyordum, külotumun dantel kumaşı aramızdaki tek engel-

di. Daha fazlasını istiyordum, bütün vücudum o ihtiyaçla vızıldıyordu. Tanıştığımız andan beri zihnimi işgal eden bu manipülatif, karmaşık adamın daha fazlasını...

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp sertçe ısırdım. "Öpücüğümüz için bana çek bıraktığına inanamıyorum, seni pislik."

"Ben de milyonlarımı tuvalete attığına inanamıyorum." O da beni ısırarak karşılık verdi. "Şimdi seni becereceğim, Vasilisa. Seni öyle bir becereceğim ki aklını haftalardır oynayıp işe yaramaz bir bulamaca çevirdiğin aklıma çevireceğim. Seni kollarımın arasına alıp benim yapmamak, '*her şeyin canı cehenneme, onu istiyorum*,' dememek için nasıl bir iradeyle direnmek zorunda kaldığımı hayal edebiliyor musun?"

"Evet," dedim nefes nefese. Kendi kontrolümü sağlamak için ne kadar mücadele ettiğimi bildiğim için, bununla ilgili iyi bir tahminim vardı. Fantezilerim gece gündüz demeden aklımı kurcalıyordu. Onun kim olduğunu, ne yaptığını unutup öylece kendimi bırakmak nasıl olurdu? Sanırım öğrenmek üzereydim çünkü dudaklarımız birbirine değdiği anda beynim mekânı terk etmişti. Şu anda ilkel bir arzu ve ihtiyaçla yönetiliyordum. Artık kendimle savaşamıyordum. "Lütfen beni becerip aklımı uçur."

Belimi tutuşu bir mengene gibiydi. Dişlerinin arasına kıstırdığı dudağımı bırakıp ağzıma doğru hırladı.

"Sıkı tutun."

Emrini sorgulamadım, sadece dediğini yaptım. Ellerimi saçlarının arasından geçirip boynunu daha sıkı tuttum. Belimi tutuşu hemen değişti, külotumu aşağı doğru sıyırdı. Narin dantel bacaklarımdan kayıp derinliklerde kaybolurken sanki o bariyeri aşmanın zaferiyle deniz suyu bacaklarımın arasına doldu.

Rafael kıçımı okşayıp elini daha aşağı indirdi, popomun arasından geçirip doğruca merkezime indi. Becerikli parmakları ıslaklığımı okşadı. Onun hareketleriyle birlikte, Akdeniz'in ılık suları deliğime narince çarptı, hatta içime bile girdi. Rafael parmaklarının hassas etimi okşayışıyla aynı ritimle dudaklarıma atıldı. Bu saf çılgınlıktı.

Bütün vücudum içeriden yanıyordu sanki, suyun sıcaklığı yükseliyordu. Kaynıyordu. Buharı tütüyordu. Etrafımızdaki hava yoğun

bir sis gibiydi. Bacaklarımı beline dolayıp ıslaklığımı aletinin üstüne yerleştirdim ve gözlerimi yumdum.

Rafael'in dudaklarımdaki dudakları durdu. "Bana bak."

Gözlerimi kırpıştırarak açtım, bir kez daha nefes nefeseydim. Rafael'in yüzünde sert çizgiler vardı, çenesi kasılıyor, yüzündeki yara izlerini daha belirgin hâle getiriyordu.

"Sakın gözlerini kapatayım deme." Aletinin ucunu içime doğru iterken boğazından alçak, tehlikeli bir hırıltı kaçtı.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Güzel."

Biraz daha derine itti. Çok iriydi. Nefes alamadım. İçimden titrek bir inilti çıktı. Tüm gücümle ona tutundum, gözlerim onunkileri deliyordu.

"Ben yavaş yapmam, *vespetta* ama senin için, deneyeceğim."

İki santim daha. İçimde olması, çok içsel hissettirdi. Yoğun. Daha önce hiç suda seks yapmamıştım ve bu his, daha önce tecrübe ettiğim hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Ya da belki de sadece onun yüzündendi. Parmağı hâlâ etimi sıvazlıyordu, deliğimin merkezindeki sinir uçlarından yoğun bölgeye durmaksızın baskı uyguluyordu. Sadece o dokunuş bile beni neredeyse sınıra getirdi. Daha aletinin yarısı bile içimde değildi.

Nasıl beceriyorsa hâlâ sol eliyle merdiveni tutuyordu. Göz temasımızı bozmadan ağaç gövdesi gibi kollarından tutup belindeki bacaklarımı sıktım. Daha fazlasını içime aldım. Beni yavaşça doldururken bütün vücudum titriyordu. Daha fazla. Ve daha fazla. İkimiz de nefes nefeseydik. Tepemizdeki güneş ve etrafımızdaki huzurlu deniz ile kendi yabani dünyamızdaydık.

Eğer bu sularda başka biriyle süzülüyor olsaydım, çoktan paniğe kapılıp soğuk derinliklerde kendimi bulurdum. Ancak zihnim Rafael De Santi'nin bu mavi enginlikteki en büyük tehlike olduğuna gerçekten inanıyor gibiydi. Tek hissedebildiğim oydu. Tam daha fazlasını alamayacağımı düşündüğüm sırada, duvarlarım daha fazla esnedi. Bedenim onun boyutuna uyum sağladı.

Sonunda tamamen içime girmiş gibi göründüğünde, zorlanarak tam bir nefes aldım. Ondan gelecek en ufak bir hareket muhtemelen beni darmadağın edecekti. Ancak Rafael tamamen hareketsiz kaldı.

"Söylesene... Gerçekten de suya bana bir şey olduğunu düşündüğün için mi atladın?"

Onun yeşil gözlerini araştırırken ciğerlerimdeki nefes kesik kesik çıktı. Sol gözünün tonu, sağdakinden bir ton daha açıktı. Bunu daha önce fark etmemiştim.

"Öyle mi?" diye ısrar etti ve inanılmazdı ama daha da derine itti.

Neredeyse boşalıyordum.

Elimi boynundan yukarı kaydırıp koyu renkli tutamları kavradım ve sıktım. Rafael'in aleti içimde seğirdi. Vücudu öyle gergindi ki her kası sırım gibiydi. Tanrım, bu hâlde çok güzeldi.

"Evet." Çenemi kaldırıp alt dudağını ısırdım. "Eğer boğulsaydın ben malikâneye nasıl geri dönerdim?"

Ağzından bir hırıltı daha çıktı, sert ve vahşiydi. Geri çekildi, ardından içime öyle güçlü girdi ki zihnim bomboş kaldı. Ağzı benimkini yeniden ele geçirdi. Isırıyordu. İstediğini alıyordu. Hızlı, derin darbelerle içime girip çıkarken acı sınırında gezinen bir haz hissiyle içim titriyordu. Kıçımı kavrayıp beni hareketsiz tuttu, sonra da en ilkel şekilde beni mahvetti. Kontrolünden geriye bir zerre bile kalmamıştı, bariz yalanım içindeki canavarı salıvermişti sanki.

"Benim," diye hırlayıp alt dudağımı ısırdı. "O kırık şişeyi bana doğru savurduğun andan beri benim olacağım biliyordum."

Öpüşüne karşılık verip nefes almak için mücadele ederken, "Ben senin değilim," dedim boğulur gibi.

Dudaklarını çenem boyunca kaydırıp boynumun kıvrımına gömdü. "Benim gibi kokuyorsun." Dişlerini kulağımın hemen altındaki hassas deriye sürttü. "Tadın, sadece benim DNA'mın her bir arzusunu tatmin etmek için özel olarak yaratılmış, ağız sulandıran bir tatlı gibi. Lezzetin beni deli ediyor."

Rafael içimden çıktı, sonra beni aletine tekrar oturttu.

"Aletim içindeyken tatlı ıslaklığın öyle güzel titriyor ki daha fazlasını istiyor. Daha fazlasını istiyor musun, Vasilisa?"

"Evet..."

Kalçasının yoğun, güçlü hamlesiyle etrafımıza sular sıçrattı. Darbenin şiddetiyle titrek ellerim ıslak, taş gibi sert omuzlarından kaydı. Kolumu boynuna sarıp vahşi bakışına karşılık verdim. *Sen benimsin*, diyordu gözleri. Tıpkı sözleri gibi. Karnımdaki, beni baştan aşağı tüketmekle tehdit eden sıcaklık gibi. Tıpkı, *ben seninim*, demenin özlemini duyan hain kalbim gibi. Sanki başından beri olmam gereken yer burasıymış gibi.

Yüce Tanrım, ona âşıktım. Nasıl ve ne zaman olduğunu bilmiyordum ama epeydir bu hisleri taşıyordum. Benim için bıraktığı yapışkanlı not kâğıtları mıydı? Yoksa benim için bıraktığı çalıntı incirler mi? Hayır, sadece tek bir eylemle olduğunu sanmıyordum. Her gün bana hissettirdiği şeylerle ilgiliydi. Sanki en sonunda kendimi bulmuşum gibi.

Rafael durmadan içime girip çıkıyordu. Göğsümde büyüyen bir çığlık dışarı çıkmak istiyordu. Kaçmasını engellemek için dişlerimi yapabildiğim kadar sertçe sıktım. Sadece şehvetle dolu sesler bile olsa hissettiğim coşkuyu itiraf etmeye korkuyordum. Haz dalgaları üstüme üstüme geliyor, beni zirveye doğru itiyordu. Titreyerek Rafael'e tutundum, bakışlarımız kilitlendi. Beni esir tutan adamın kollarında, parıldayan ılık denizle çevrelenmiş hâldeyken boşaldım.

"İşte böyle, *vespetta*. Sana benim olduğunu söylemiştim." Son bir itişle Rafael kendini dibine kadar gömdü ve içimde patladı.

Gözlerimi yumup verdiği hissin keyfini sürdüm. Daha önce hiç yaşamadığım yoğunlukta bir haz yaşadığım için suçluluk da hissediyordum.

"Bana. Bak." Kaba, hırıltıyla söylenen kelimelerdi.

Başımı iki yana salladım. Tanrım, ne yapmıştım ben?

"Hemen, Vasilisa."

Bu adam. Bu vahşi adam. Ailemi öldürmekle tehdit eden biriydi. Annemi, babamı, kardeşlerimi... Bunu yapabileceğinden, hem de muhtemelen gözünü bile kırpmadan yapacağından en ufak bir şüphem yoktu. Bunu biliyordum. Tıpkı başka hiçbir adamın bana asla onun hissettirdiklerini hissettirmeyeceğini bildiğim gibi. Hem

en sakin akıntılarda süzülüyor hem de aynı anda en derin uçuruma yuvarlanıyor gibiydim.

Ona bakamıyordum.

Gerçekle yüzleşmeye, o geri dönüşü olmayan hakikati kabul etmeye hazır değildim—Rafael De Santi'ye âşık olduğum hakikatini.

Ağzından İtalyanca bir dizi kelime döküldü. Ses tonuna bakılırsa küfrettiğinden emindim. Rafael beni tek koluyla zapt ederek merdivenleri tırmanırken etrafımızda sular sıçradı.

Beni yumuşak bir şeyin üzerine bırakırken, "Banyoda havlular var," diye homurdandı.

Gözlerimi açtığımda kendimi ana güvertedeki salonda, kanepede otururken buldum. Rafael önümde dikiliyordu, bana dik dik bakarken göğsü güçlükle aldığı nefeslerle inip kalkıyordu.

Tek kelime etmeden arkasını döndü ve dışarı çıktı. Bir dakika sonra, üst güverteye çıkan merdivenleri tırmanan ayak seslerini duydum ve kısa süre sonra yatın motorları gürleyerek hayata döndü.

Rafael

Yatın deri direksiyonu uyguladığım kuvvet yüzünden çıtırdadı. Son yirmi dakikadır öfkemi zor dizginliyordum, Vasilisa'nın tüm bu süre boyunca saklandığı ana güverteye dalmamak ve bir açıklama talep etmemek için kendimi zor tutuyordum.

Açıklamasını istediğim şeylerin listesi epey uzundu. Kollarımda muhteşem bir şekilde dağıldıktan sadece saniyeler sonra neden korkmuş, küçük bir balık gibi davranmaya başladığını açıklayarak başlayabilirdi. Sarılmalar falan beklemiyordum ama bana bakmasını isterdim. Daha önce yüzüme bakmakla hiç sorunu olmamıştı. Benimle seks yapmak onu tiksindirmiş miydi? Görünüşüm yüzünden miydi? Onun gibi bir güzellik sadece güzel oğlanlarla sevgili oluyorsa şaşırmazdım.

Başka erkeklerin ona dokunacak kadar yakın olduğunu düşünmek gözümün önüne kırmızı bir pus indirdi. Ona dokunmuş olan.

Dişlerimi sıkıp direksiyonu daha sertçe kavradım. Geçmişte ona elini sürmüş olan ve gelecekte bir şansı olacağını aklından bile geçiren her puştu parçalara ayırırdım. Vasilisa Petrova benimdi. *Benim*! Ve benimle kalmak istediğinden emin olmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Yatı marinaya doğru götürürken gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. Buradan kıyı boyunca ilerleyen bir koyun girişinde, dik kayalıkların yanma demirlemiş bir sürat teknesi vardı. Akdeniz kamuya açık bir alan olabilirdi ama Sicilya'nın bu kısmında, bu suların bana ait olduğunu herkes bilirdi. Yani ya aptal turistlerdi ya da vaftiz babamın adamlarıydı. Başka kimse buralarda dolanacak kadar delirmiş olamazdı.

Yatı iskeleye yanaştırdım ve marinadaki görevliye halatı atmak için sancak tarafına doğru ilerledim.

"Bağlama," diye bağırdım. "Hemen geri çıkacağım."

Arkamdan küçük, çıplak ayakların hafif pıtırtıları geldi. Arkamı döndüğümde Vasilisa'yı ellerinde bilgisayar çantasıyla güvertede dururken buldum.

"Guido'yu aradım. Seni eve götürmek için yola çıktı."

En sonunda başını kaldırıp benimle göz göze geldi. "Ya sen?"

Cevap vermedim. Kolumu beline dolayıp onu kaldırdım ve yanıma aldıktan sonra iskeleye atladım.

"Geri dönünce yüzüne güneş sonrası krem sür. Biraz güneş yanığı olmuş." Onu yere indirdim ve tekrar yatın güvertesine atladım.

Marinanın genç görevlisi halatı bana attı. Halatı düzgünce sarıp Vasilisa'ya bakmaya zahmet bile etmeden üst güverteye çıktım ve yatı çalıştırıp geri geri çıkardım. Motorları durdurup gözlerimi tekrar marinaya dikmeden önce sadece otuz saniye direnebildim.

Vasilisa hâlâ iskeledeydi, saçları rüzgârla savruluyordu. Bu mesafeden gözlerini göremiyordum ama bana doğru bakıyordu. Birkaç adım ötesinde duran genç görevli ona bakıyordu. Şalterlerim attı. Cebimden telefonumu çıkarıp salyaları akan küçük bok parçasını aradım.

"Signor De Santi?"

"Kadınıma bir saniye daha bakmaya devam edersen," diye hırladım. "Geri dönüp o aptal kafandaki gözlerini oyarım!"

"Elbette, Signor De Santi," diye nefesi kesilerek cevap verdi.

Aramayı sonlandırıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve küçük *hacker*ımı izlemeye başladım. Onu becermemden keyif almıştı. Çıkardığı inilti ve mırıltılar, o tatlı küçük sesler ya da vücudunun dokunuşumla titremesiyle ilgili hiçbir kuşku yoktu. İçine girdiğimde bana tutunuş şeklinde. Kollarımın arasında güzelce dağılışında. Sorun, işimiz bittiğinde ortaya çıkmıştı. Canavarın onu ele geçirmesine izin verdiğini fark ettiğinde.

Görünüşümü değiştiremezdim ama görünüşümün ötesini görmesini sağlamanın bir yolunu bulacaktım.

Çekimi tuvalete atmıştı. Çiçeklerim çöpe gitmişti. Hatta onun için aldığım mücevherleri bile geri çeviriyordu. Belki de yeterince gösterişli değillerdi? Bunu fark edip çok daha pahalı bir şeyler almalıydım. Bir daha tekrarlamayacağım bir hataydı. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, hiçbir adam benim gücümle ve irademle boy ölçüşemezdi. Ve hiçbiri ona benim sağlayabileceğim imkânları sunamazdı. Bunu anlamasını sağlamalıydım.

Yaklaşan bir araç dikkatini çekti. Guido, spor arabasını iskeleye çıkan yolun hemen yanına park etti. Gözlerimi, bana doğru son bir bakış fırlatıp Guido ve arabasına doğru yürüyen Vasilisa'dan ayırmadım. Ancak Vasilisa kardeşimin gurur ve neşe kaynağı olan arabasına güvenle bindiğinde motorları çalıştırdım ve yatı o şüpheli tekneyi gördüğüm koya doğru sürdüm.

Vasilisa

Bu akşam hiç yıldız yoktu. Sadece bulutların arasından kendine yol açmış incecik bir ay ışığı süzülüyordu, o da o kadar cılızdı ki balkonun altındaki bahçeyi aydınlatmaya bile yetmiyordu. Uzaktaki birkaç zeytin ağacının şeklini ve çimenliğin kenarındaki eski su pompasının yanındaki zakkum çalısını hayal meyal seçebiliyordum. Geri kalan her şey bulanıktı, tıpkı duygularım gibi. Üstüme sardığım kocaman banyo havlusunu daha sıkı tutarken saç fırçasını hâlâ ıslak olan saçlarımın arasından geçirdim ve iç çektim.

Rafael eve geldiğinde ne yapacaktım? Bu öğleden sonra yatıyla fırtına gibi çıkıp gitmesine neden olan her neyse, hâlâ dönmemişti ve saatlerdir diken üstündeydim. Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranabilir miydim? Yapabileceğimi sanmıyordum. Gözlerimi her kapattığımda kendimi yeniden o suyun içinde buluyordum, her saniyesini tekrar yaşıyordum. Bundan bu kadar zevk aldığım için, *onu* istediğim için kendimi ayıplıyordum.

"Şifayı kapacaksın, Vasilisa."

Kaskatı kesildim.

Adım sesleri... Yavaş ve kararlıydı, gitgide yaklaşıyordu. Rafael tam arkamda durduğunda sırtımda bir sıcaklık hissettim. Kumaş hışırtısı duyuldu ve ardından ceketini omuzlarıma bıraktı.

"O güneş yanığına bir şey sürdün mü?"

"Evet," diye fısıldayıp aşağıdaki bahçeye baktım. "Tekneyle nereye gittin?"

"İzinsiz girenleri gördüğümü sandım. Sadece aptal turistlermiş."

Ellerini iki tarafımdan balkon korkuluğuna koydu. "Sonra da yerel bir uyuşturucu çetesinin batırdığı işi çözmek için Messina'ya uğramak zorunda kaldım."

"Uyuşturucu işiyle uğraştığını bilmiyordum."

"Uğraşmıyorum. Cosa Nostra, Sicilya'nın kendi taraflarında o işle uğraşıyor. Burada, doğu yakasında, uyuşturucu işi yapan birkaç küçük grup var ve benim kurallarıma uydukları sürece onlara izin veriyorum."

"Peki ya uymazlarsa?"

Korkuluğu bırakıp ellerini belime sardı. Nefesimi tuttum, aşağı doğru süzülen, havlunun altına doğru girip bacaklarımın arasına yerleşen dokunuşuna odaklanmış hâldeydim.

"Eğer uymazlarsa, bütün çeteyi bizzat ortadan kaldırırım. Tıpkı bu akşam yapmak zorunda kaldığım gibi."

Ve işte ona karşı çılgınca çekilmemin ana sebeplerinden biri. Tatlandırma yoktu. Rol yapmak yoktu. Beni burada irademe dışında tutarken bile bana dengiymişim gibi davranıyordu. Aramızdaki o metaforik terazinin nasıl durduğunun gayet farkındaydım. O daha kuvvetli, daha acımasızdı ve sevdiklerimin hayatlarını o yaralı elinde

tutuyordu. Yine de onun tarafından ezildiğimi hiç hissetmemiştim. Bana kendimi hiçbir şekilde daha aşağıda hissettirmemişti.

Parmakları vajinamın katları arasından kayarken, "Konuşmamız lazım," diye soludum.

"Ne hakkında?" Pürüzlü sesi kulağımın hemen yanından benimle eğleniyordu. Sonra parmağını içime itti.

"Bugün hakkında." Destek almak için korkuluğa tutunup bacaklarımı araladım. "Bunun hakkında."

Boynumun yanına bir öpücük kondurdu. "Kulaklarımı açtım dinliyorum."

Parmağını çıkardıktan sonra daha derine girecek şekilde geri itti. Diğer elini baldırımın iç kısmından kaydırıp yukarı doğru çıkardı. Başparmağı klitorisimi bulduğunda omurgamdan ta merkezime kadar aşağı titremeler indi. Nefesim hızlandı. Nefes nefese havluyu göğüslerimde tutup onun göğsüne yaslandım.

"Neyi tartışmak istiyordun, *vespetta*?" diye üsteleyip hızını artırdı.

Evet, ne hakkında tartışmak istiyordum? Parmağı içime gömülüyken zevkten inlerken bugün yatta yaşananlar bir daha yaşanamaz diye mi tartışmak istiyordum?

"Hiç," dedim ıslaklığım elini kaplarken. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Ya da bugün daha önce olanlar hakkında. Ben sadece..." Ağzımdan küçük bir inilti kaçtı. Ne halt istiyordum ben?

Parmağını içimde kıvırıp yıldızları görmemi sağlayan o noktaya bastırdı. "Sadece seni becermemi mi istiyorsun?"

Vücudumdan bir süpernova patlayıp gökyüzündeki bütün bulutları yok etti.

"Evet."

Rafael

Elimi Vasilisa'nın titreyen ıslaklığından ayırıp ağzıma kaldırdım.

"Pekâlâ," derken tatlı sıvısını parmağımdan yaladım. Sonra onu kollarıma alıp yatağa taşıdım. Yatağın başındaki duvara monte edil-

miş okuma lambası açıktı, parıltısı Vasilisa'nın kaymak gibi tenini yıkıyordu. "Eğer istersen ışığı kapatabilirsin." Gömleğimi kenarlarından tutup çektim, etrafa patır patır düğmeler yağdı.

Vasilisa sadece bakakaldı, gözleri yavaşça pantolonumun fermuarını indiren parmaklarımdaydı. Aletim öyle sertleşmişti ki yürümek bile zordu. Daha önce hiçbir kadın beni bu hâle, gerçekten kendimi kontrol etmek zorunda kalacağım ve içine bile girmeden patlamamak için savaşacağım hâle getirmemişti. Konuyu konuşmadan onu becermemi mi istiyordu? Peki. Bununla başlayabilirdik.

Kıyafetlerim çıktığı anda yatağa çıkıp onu kendi bedenimle kapladım. Acayip ufak tefekti. Onu altımda ezmekten korkup ağırlığımı kollarımla dengeledim. Sivri kişiliği öyle baskındı ki normalde ne kadar minyon olduğunu sıklıkla unutuyordum. Bir de şu anda içimde büyüyen agresyon vardı, kendimi tutup daha önce yaptığım gibi ağırdan alabileceğimi sanmıyordum.

Öfkeli bir öpücükle dudaklarını yakaladım, sonra köprücük kemiklerinin arasına doğru indim. Ellerimi göğüs kafesinden kaydırırken göğüslerini öptüm. Karnını. Karnının hemen altındaki noktayı. Havlu gevşeyip altında karman çorman olmuştu, vücuduna sınırsızca erişmeme olanak sağlıyordu. Ben aşağı doğru inerken dokunuşumla titriyordu. Hâlâ ıslaktı. Bacaklarını daha genişçe ayırdı ve yüzümü nefis merkezine gömdüm.

O güzel, pembe açıklığı yalarken Vasilisa'nın dudaklarından minik iniltiler çıkıyordu. Başta hareketlerimi yavaş tuttum, sonra yavaşça ritmi artırıp çıkardığı seslere odaklandım. Vücudunun her sırrını öğrenecektim. Teninin her santimini keşfedecektim. Her hassas noktayı. Onu en narin enstrümanlardan birisiymiş gibi kullanmayı öğrenecektim, ona benim dokunuşumdan başka kimseninkini arzulamamayı öğretecektim. Dilimi içine kaydırdığımda sırtını öyle bir kavisle gerdi ki bir an için kendine zarar vereceğinden korktum.

"Sakin." Avucumu omurgası boyunca kaydırıp vücudunun elimde bir keman teli gibi titrediğini hissettim. "Sadece biraz daha."

İki defa daha yaladım, bu kez daha da aheste aheste. Sonra dudaklarımı klitorisinin etrafına kapatıp ağzıma alarak emdim.

Vasilisa'nın alçak sesli, çıldırmış sesleri odayı doldurdu, o tatlı yumruyu hafifçe ısırdığımda o sesler saygılı çığlıklara dönüştü. Bedeni kontrolsüzce titremeye başlayınca saçlarımı sıktı. Hazırdı. Sırılsıklam merkezini son bir kez daha yalayıp doğruldum, yumuşak teni boyunca öpücükler kondurdum. Her santimini sahiplenerek işaretliyordum.

İlki değildim ve o henüz bunun farkında olmayabilirdi ama sonuncusu olacaktım. Alternatifi seçenek dahilinde bile değildi.

"Daha önce bir adam sana hiç taptı mı, Vasilisa?" Alınlarımız birbirine değene kadar başımı eğdim ve aletimin ucunu kalçalarının arasından kaydırdım. "Sadece güzel yüzüne ve muhteşem vücuduna değil, seni *sen* yapan her şeye?"

Güzel gözleri büyüdü. Dudakları aralandı ama hiçbir şey çıkmadı.

"Her akşam şirketimin sistemlerindeki sorunu düzeltirken o lanet kalemi ısırmanın beni ne kadar tahrik ettiğini biliyor musun? O dâhi aklının çalışmasını izlemek tıpkı bir afrodizyak gibi, *vesperta*. Ne zaman bir 'iş seansını' bitirsek, aletimin patlamasını engellemek için banyoya gidip mastürbasyon yapmak zorunda kaldım."

Hava dudaklarından hızlı, keskin soluklarla çıktı. Ağzımı onunkine yapıştırıp nefeslerimizi birbirine karıştırdım, aletimin yarısını içine sokacak kadar kalçamı ittim. Saçımı çekti ve kendini bana daha çok açtı. Direncim pamuk ipliğine bağlıydı, o yüzden kasığını davet edercesine kaldırdığında tamamen koptu. İçine dalıp kendimi ipeksi sıcaklığına gömdüm.

"Benim için yapılmışsın." Parıldayan tenini ısırıp dudaklarımı çenesi boyunca gezdirdim. "Aletimin seni dibine kadar doldurması hoşuna gidiyor mu?"

"Evet." Kulağımın yanından hırıltılı iniltisi geldi.

"Güzel. Çünkü şu andan itibaren içine alacağın tek alet bu olacak." Geri çekilip tekrar içine kaydım. "Sicilya'da kalıyorsun, Vasilisa. Ebediyen."

"Hayır, kalmıyorum."

Çenesini tutup gözlerimi onunkilere diktim. Yüzü kızarmıştı ve dudakları titriyordu ama gözlerindeki bakış ateşli ve kararlıydı.

"Bana söz verdin," diye devam etti. "Sistemlerini düzeltmeyi bitirdiğimde gitmekte özgürüm."

Aklımı yitirdim.

Ensesini kavrayıp içine daldım. Akıl sağlığım kayboldu. Gerçeklik algım yok oldu. İçine deli bir adam gibi girip çıkarken öpülmekten şişmiş dudaklarını talan ettim. Yakalayabildiğim şeyler, Vasilisa'nın hızlı nefesleri, bacaklarının belimi sıkmasının hissi ve şampuanının kokusuydu. Benim şampuanım. Onun başka bir şampuanı kullanmasına asla izin vermeyecektim. O benimdi.

Gözlerim yüzünden ayrılmadı, onunla ilgili her detayı aklıma kazıyordum. İçine her dalışımda çektiği nefesle dudaklarının ayrılma şeklini. Kızarmış yüzüne yapışmış saç tutamlarını. Ona verdiğim hazzı yaşarken titreyen uzun, siyah kirpiklerini. Bu dünyada daha güzel bir manzara yoktu.

Yatak ağırlığımız altında gıcırdayıp isyan etti. Zirveye yaklaştıkça Vasilisa'nın hırıltılı nefesleri tutkulu çığlıklara dönüştü. Duvarlarının etrafımda kasıldığını hissedebiliyordum ama kendimi geri durmaya zorladım. Bu yaşadığım en muhteşem işkenceydi. O doruğa yaklaştıkça ben hızımı değiştirdim ve aramızdaki enfes gerilimi uzatmak için içindeki hareketlerimi kasten yavaşlattım. Sonunda vücudu tekrar titremeye başladı, hazzın zirvesine ulaştığında dudaklarından yüksek sesli bir çığlık çıktı. Sadece bir an için o sarhoşluğun tadını çıkarmasına izin verdim, sonra o sıkı, küçük içine sertçe dalıp taşaklarıma kadar girerek orgazmı dinmeden bir sonrakini tetikledim.

Gözlerimin önü beyaz bir ışıkla doldu ve tohumlarımla Vasilisa'nın içini boyarken vücudum spazmlarla kasıldı. Ciğerlerim yeterli oksijeni çekmekte zorlanıyor, göğsüme bir sıcaklık yerleşiyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Aletime giden kan çok mu fazlaydı?

Yoksa... âşık olduğun biriyle sevişmek tam da böyle bir his miydi?

BÖLÜM on dört

Vasilisa

AŞAĞI KATIN BİR YERLERİNDEN GELEN TARTIŞMA SESLERİYLE yarışan dalga uğultularına uyandım. Ve havada asılı kalan o tanıdık kokunun hafif izlerine... Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, bakışlarım komodinin üzerinde duran kırmızı kadife kutuya takıldı.

Rafael'in beni yatıyla geziye çıkarmasının üzerinden bir hafta geçmişti. Keşfedilmemiş sulara dalalı yedi gün olmuştu. Suyun üstüne çıktığımda kendimi karaya yakın, sağlam bir kıyıda bulmak yerine, hiç olmadığım kadar akıntıya kapılmıştım ve sürükleniyordum.

Rafael'in ofisindeki "çalışma" akşamlarımıza hâlâ devam ediyorduk. Şirketinin sistemlerinde, ne yaparsam yapayım düzelmek bilmeyen o tuhaf sorunları çözmeye uğraşıp duruyordum. Rafael ise o karanlık köşesinde pusuda bekliyor, o gecelik işimizi bitirdiğimizi ilân edene dek şarabını yudumluyordu.

Ancak bu "yeni" normalde çok büyük bir fark vardı. Ben yatak odasına geçtiğimde, Rafael de peşimden geliyordu.

Ve sevişiyorduk.

Neredeyse tam bir sessizlik içinde. İniltilerimiz, hırıltılarımız ve bitmek bilmeyen nefes seslerimiz dışında tek bir kelime etmeden... Sadece seks yapıyorduk.

Defalarca, akılalmaz ve dizginlenemeyen seks.

Beni o kadar bitkin bırakıyordu ki ertesi gün öğleden önce uyanmayı başaramıyordum. Sonunda kalktığımda Rafael çoktan gitmiş oluyordu, geceyi birlikte geçirdiğimizin tek kanıtı ise sızlayan vajinam ve havada asılı kalan o servi ile portakal kokusuydu.

Ve her gün, yatağımın yanındaki komodinin üzerinde yeni bir kadife kutu duruyordu.

İlk hediye, ucunda damla şeklinde pırlantası olan altın bir kolyeydi. Baştan çıkarıcıydı... O şeyi kaldırıp denize fırlatmak için acayip baştan çıkarıcıydı. Kendimi zapt etmeyi başardım. Onun yerine, o akşam masadaki yerimi almadan önce kutuyu Rafael'in kafasına fırlattım. Bunun üzerine tek bir yorum bile yapmadı. Sadece kolyeyi yakaladı ve cebine koydu.

Ertesi sabah yeni bir kadife kutu. Biraz daha büyüktü, içinde safir küpeler ve onlara uygun bir bileklik seti vardı. Ofis kapısından geçmeden önce kutuyu şarap kadehinin yanına bıraktım. O geceki seksimiz öfkeliydi ama tek bir kelime bile etmemiştik.

Üçüncü gün başka bir kolye. Bu sefer pembe altın, üzerinde devasa yuvarlak bir tektaş pırlanta. Muazzam, klasik bir görünüm. Onu da Rafael'in eline resmen çarptım. Hiç itiraz etmeden aldı. Pantolon cebine atıp gözden uzaklaştırdı.

Dördüncü gün, bir kol saati. Som altın ve pırlantalarla kaplı. Beşinci gün, "tam set" bir tasarımcı takımı; küpeler, kolye, bilezik ve hatta bir broş... Hepsi pırlantalarla süslü bir mücevher çantasının içindeydi. Altıncı gün ise, lanet olası bir taç!

Her gece, hediyesini tek bir teşekkür bile etmeden iade ettim. Ve her seferinde Rafael onları alıp sessizce kaldırdı. Ne bir kelime ne de öfkeli bir ses... Sadece bir sonraki görevimle ilgili bir dizi talimat.

Ve sonra, seks.

Epik. Ham. Seks.

İkimizin de üzerine hiç konuşmadığımız o anlar.

Yorganı üzerimden itip yatakta doğruldum. Bugün sırada ne vardı acaba? Başka bir saat mi? Yoksa başka kolye? Ağırlığımın yarısı kadar altınla ve kıymetli mücevherlerle yapılmış bir şey?

İç çekerek hediye kutusunun kapağını kaldırdım.

İçindekine bakakaldım, nefes alamadım.

Beyaz altından, narin ve oldukça sade bir zincirdi, ucunda da küçük bir müge çiçeği vardı. Parlatılmış sapları, çiçek yapraklarının üzerindeki brilant kesim pırlantaya ve yaprakların kenarlarını süsleyen markiz kesin değerli taşlara tutunuyordu.

Göğsüme bir sıcaklık yayılırken parıldayan şekli sakince parmağımın ucuyla okşadım. Bu çok narin ve pahalı görünüyordu ama diğer şatafatlı hediyelerle alakası yoktu.

Bu, doğrudan *bana* hitap eden tek hediyeydi. Bu onun zenginliğini değil, *bizi* gösteren bir hediyeydi.

Kolyeyi kutudan aldığımda saten yastığının altından sarı bir yapışkanlı not kâğıdı düştü. Ters bir şekilde süzülerek yere indi. Eğilip notu aldım, ne olduğunu görmek için çevirdim.

Benim bir çizimimdi. Çıplak hâldeydim. Saçlarım yüzümün etrafında dağınıktı. Boynumdaysa müge çiçeği kolyesi vardı.

Elimdeki nota, sonra diğer elimdeki kolyeye baktım. O zarif kolyeye çok uzun bir süre baktıktan sonra zincirin klipsini açıp boynuma taktım.

Mutfak, tabak çanakların tıngırtıları dışında sessizdi. Hizmetçilerin bana doğru attıkları endişeli bakışları görmezden geldim ve bir çekmeceyi daha açıp içindekileri aldım, tezgâhın üzerindeki gittikçe büyüyen mutfak aleti yığınına ekledim.

Her şeyi ayarlamak için en az yarım saate ihtiyacım olacaktı. Eğer yavaş gidersem belki bir saat. İşimi bitirdikten sonra oyalanmak için başka bir şey bulmam gerekecekti, yoksa elimi kolumu bağlayan duygu karmaşasıyla başa çıkmaya çalışırken kafayı yiyecektim.

Yalnızca bulanık, çarpıtılmış şekilleri seçebildiğim yoğun bir belirsizlik sisi içindeydim. Suçluluk hissi boğucuydu. Beni kaçıran adamla yattığım ve her saniyesinden zevk aldığım için kendimi ikiyüzlü gibi hissediyordum. Onunla geçirdiğim her andan keyif aldığım ve bu-

rada olmadığında onu özlediğim için. Her şey kafamı acayip karıştırıyordu. Onun hisleri. Benimkiler. Rafael'e gerçekten âşık mıydım, yoksa sadece Stockholm sendromu muydu? Beni burada kalmaya zorlamasaydı yine aynı şeyleri hisseder miydim? Tanrı aşkına, hiç bilmiyordum. Kalbime güvenemiyordum, düşüncelerimi bir mantığa oturtamıyordum, bu pusun içinden çıkana kadar duygularımdan emin olmam imkânsızdı. Rafael, beni yiyip bitiren bir örtü gibiydi.

Peki ya o? Bana karşı gerçek hisleri var mıydı, yoksa bu sadece teklif ettiği altın kafese körü körüne boyun eğmeyen kaçak bir avı sahiplenme dürtüsü müydü? Tüm o lanet olası mücevherler... Ona bunu açık açık söylemeye, süslü püslü ıvır zıvırlarına ihtiyacım olmadığını bilmesine izin vermeye niyetim yoktu. Akıllı bir adamdı, eğer bana gerçekten değer veriyorsa bunu kendi başına anlamalıydı; onun pahalı hediyelerini istemiyordum. Ben özgürlük istiyordum. Ve aileme yönelik tehditleri bir daha asla o lanet olası bayrak gibi önümde sallamamasını istiyordum.

Aşağı baktığımda gözlerim boynumdan sallanan müge çiçeği kolyesine dikildi. Belki de en sonunda aklı başına geliyordu.

"Hanımefendi?" Hizmetçilerden biri omzuma dokundu. "Otto burada. Sizin için bir paket getirmiş."

Boy sırasına göre dizdiğim çatallardan başımı kaldırdım. "Ne tür bir paket?"

"Patrondan." Otto mutfak adasına yaklaşıp tezgâhın üzerine geniş, dikdörtgen bir kutu yerleştirdi. Üst kısımda Albini'nin altın rengi logosu belirgin bir şekilde görünüyordu.

Kapağı açıp beyaz pelür kâğıtları kenara iterek altın sarısı ipek ve dantelin o ihtişamını ortaya çıkardım.

Rafael beni alışverişe çıkardığında denediğim elbiseydi bu.

"Patron sizi saat sekiz civarı almaya geleceğini söyledi," diye ekledi Otto.

"Almaya mı?"

"Kokteyl için."

Tek kaşımı kaldırdım. "Peki ya onunla kokteyl içmekle ilgilenmiyorsam?"

"Böyle hissedebileceğinizden bahsetmişti. Ve bana, eğer reddederseniz bir daha telefon görüşmesi yapmanıza izin vermeyeceğini iletmemi talimat buyurdu."

Yanağımın içini ısırarak kapağı hızla kapattım ve kutuyu kendimden uzağa ittim. Bu saçmalıkla uğraşmak yerine dizilecek çatallarım vardı.

Aklı başına geliyormuş, kıçıma anlat sen onu.

Bir adamdan bu kadar hoşlanıp aynı zamanda onu boğma isteği duymak nasıl mümkün olabiliyordu?

Rafael

"Siktir," diye inledim. Kesiği incelemek için gömleğimi çıkardım. Yüzeysel olsa da epey uzundu, kaburgalarımdan göğsümün sol tarafına doğru çapraz şekilde uzanan bir açıklıktı. Hâlâ kanıyordu. Temizlenmeye ve temiz bir pansumana ihtiyacım vardı. Lavabonun üstündeki ilaç dolabını açıp ilk yardım çantasını aradım.

Sokak kavgası. Bir kadın yüzünden sokak kavgasına karıştığıma inanamıyordum. Sadece bir ara sokağın duvarına şişeler fırlatan bir grup sarhoş sersemdi. Yanlarından geçip gidebilirdim ama yok. Sırf hırsımı biraz olsun dindirebilmek için arabayı durdurdum ve dört genç aptalla anlamsız bir yumruk kavgasına tutuştum.

Hırsımın sebebi mi? Aramızda hiçbir şey olmuyormuş gibi davranan o küçük Rus prensesiydi. Yatak odamda olup bitenleri konuşmama isteğine uymuştum çünkü onunla sevişmenin yeterli olacağını sanmıştım. Ama yetmiyordu. Onun sadece geceleri altıma aldığım biri olmasını istemiyordum. Aramızdaki o laf dalaşlarını istiyordum. Takılmalarımızı. O berbat karalamaları... Hepsini ve daha fazlasını istiyordum. Oysa o hâlâ sistemlerimi olabildiğince hızlı düzeltmekte ısrarcıydı. Böylece gidebilecekti.

Kanı silip kesiği dezenfekte etmeyi bitirdiğimde, deriyi birleştirmek için birkaç dikiş bandı kullandım ve üzerine bir gazlı bez koydum. Kendime hemşirelik yapmayı bitirince, misafir odasının

köşesindeki dolaba yöneldim. Kıyafetlerimin çoğu kendi odamdaki giyinme odasındaydı ama burada da asılı kalmış birkaç parça vardı.

Kurşuni gri bir gömlek ve siyah bir ceket seçtim, sonra odadan çıkıp koridorda Vasilisa'nın kapısına kadar yürüdüm.

Tak. Tak.

Bir dakika geçti.

Tekrar vurdum ama tık yoktu.

"Vasilisa." Avucumu ahşap yüzeye çarptım. Darbenin etkisiyle yan tarafıma keskin bir ağrı saplandı.

Sessizlik birkaç saniye daha hüküm sürdü ancak sonra topuklu ayakkabıların tıkırtısı yaklaştı. Kapı hızla açıldı.

Nefesim kesildi.

Öylece bakakaldım.

Hay sikeyim.

"Merak etmeyin Bay De Santi, köpeğiniz hazır."

Beynim iflas etmiş durumdaydı çünkü mal gibi bakmaya devam ettim.

Vasilisa ellerini kalçasına koyup çenesini bana doğru kaldırdı. "Eee, gidiyor muyuz gitmiyor muyuz?"

"Evet," dedim.

Tek bir lanet kelime. Beynimdeki gri maddenin yerini alan o bulamacın üretebildiği tek şey buydu. Önümdeki manzara karşısında dilim tutulmuştu. Vasilisa'nın ne giydiği önemli değildi, güzelliği bu dünyanın ötesindeydi. Ancak onu şimdi görünce... nefes bile alamadım.

Gözlerim, altın rengi ipeğin kıvrımları arasından süzülen o ince bacağından, incecik beline ve göğüsleriyle kollarını saran o karmaşık dantellere çıktı; en sonunda yüzünde durdum. Gözleri dışında hiçbir yerine makyaj yapmamıştı. Eyeliner ve siyah far kullanarak yaptığı dumanlı makyaj, gözlerinin o kapkara derinliğini daha geniş ve anlam yüklü kılmıştı. Kuzguni saçlarını ensesinde alçak bir topuz yapmıştı ama yüzünü doğal bir şekilde çerçeveleyen birkaç tutamı serbest bırakmıştı. Yarattığı etki tek kelimeyle çarpıcıydı.

"Sen benim köpeğim değilsin," demeyi başardım bir şekilde.

"Yaa? Yani hazırlanmamı emrettiğiniz o lanet olası kokteyllere gelmeyi reddedebilirim ve hiçbir sonucu olmaz, öyle mi?"

Dişlerimi sıktım. "Hayır diyebilirsin."

"Harika. *Hayır!*" diye bağırdı ve kapıyı suratıma çarptı.

Ellerimi yumruk yapıp sakinleşmeye çalışarak kapıyı tekrar çaldım. Bir an sonra kapı açıldı.

Vasilisa eşikte, kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde durdu. Gözleri saklamadığı bir öfkeyle parlıyordu.

"Bu gece benimle bir nevi parti diyebileceğim bir yere gelmek ister misin? Bu kez emir değil, *vespetta*. Sadece bir davet."

"Yani reddedersem senin için sorun olmayacak mı?"

"Reddedebilirsin, arkamı dönüp giderim. Seni zorlamayacağım ama bana eşlik etmeni gerçekten çok isterim." Uzanıp parmağımın ucuyla o inatçı çenesini okşadım. Bir kadını benimle çıksın diye ikna etmek için çaba sarf etmeyeli uzun zaman olmuştu. "Lütfen?"

Vasilisa alt dudağını ısırıp kocaman olmuş gözleriyle beni süzdü. Onun o kapkara, hipnoz eden gözlerinde ilk kayboluşum değildi, açıklanamayan bir güçle ona doğru çekildim. Parmağımı çenesi boyunca, ardından boynundan aşağı kaydırdım ve köprücük kemiklerinin arasında durdum. "Kolyeyi beğenmedin mi?"

"Beğendim."

Kolyenin olacağını hayal ettiğim yerdeki narin kemiğin hemen üstündeki tenini okşarken, "Ama takmıyorsun," dedim. "Neden?"

"Mücevherlerle yaptığın bu taktik... Bana kendimi ucuz hissettiriyor, Rafael. Anlıyor musun? Sanki seks için bana ödeme yapıyormuşsun gibi."

Vücudum hareketsiz kaldı. Asla o şekilde hissetmesini istememiştim. Ben sadece... Benden hoşlanmasını sağlamak istemiştim. Kalmak istemesini sağlamaktı amacım.

"Niyetim o değildi. O şekilde görünmesine sebep olduysam özür dilerim." Başımı kaldırıp o kara, sedef gibi parlayan gözlere baktım. "Ama o kolyeyi taktığını görmeyi gerçekten isterdim."

"Peki *bu seferki* neden o kadar önemli? Diğerlerini iade etmemi hiç sorun etmedin."

"Önceki hediyelerimin aksine, bunu almamın, senin takmanı istememden başka hiçbir sebebi yoktu."

"Başka ne gibi bir sebebi olabilirdi ki?"

"Benden hoşlanmanı sağlamak için."

"Hiçbir pahalı ıvır zıvır, bir dediğini iki etmezsem ailemi öldürmekle tehdit eden bir adamdan hoşlanmamı sağlayamaz."

"Bu talihsiz oldu." Ellerimi eteğinin yırtmacından içeri daldırıp kalçalarını kavradım ve onu kendime doğru çekip yapıştırdım. "Yine de aletimden yeterince hoşlanıyorsun." Onu kucağıma alıp odaya taşıdım ve o şeftali gibi tatlı kıçını antika şifonyerin üzerine bıraktım. Bu kız beni resmen bitiriyordu. Öne doğru eğildim, burunlarımızın birbirine değmesine izin verdim. "Hoşlanmıyor musun, Vasilisa?"

"Kendini ne kadar yükseklerde görüyorsun... Şaşırtıcı doğrusu." Dişlerinin arasından küçümseyerek tısladı, ta ki... ellerimi külotunun altına kaydırdığımda miyavlar gibi sesler çıkarana dek.

Başparmağımı klitorisine bastırıp yavaş ve baskılı dairelerle ovmaya başladım. Birkaç nefes boyunca sadece o yumuşak iniltilerini içime çektim, sonra parmaklarımı o incecik kumaşa geçirdim.

"Seni afiyetle yaladığımda vücudunun nasıl titrediğini hatırlatmalı mıyım? Yoksa her gece daha fazlası için nasıl yalvardığını? Şu muhteşem kıçı kaldır bebeğim." Bana sinirle dik dik bakıyor olabilirdi ama dediğimi yaptı. Dantel tangasını bacaklarından aşağı kaydırdım ve pantolonumun düğmesini açtım. "Ya da seni kendinden geçirene kadar becerirken attığın o coşkulu çığlıkları hatırlamana yardım etmeliyim?"

"Sadece normal fiziksel tepkiler. Fazlası değil."

"Bana karşılık vermeni özlemişim. Beni öyle tahrik ediyor ki." Kalçalarını kavrayıp kendimi yarıya kadar içine gömdüm.

Vasilisa nefesini tuttu ve ellerini boynuma dolayıp parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi. Kalçamı hareket ettirip içindeki yerimi derinleştirirken hafifçe aralanmış dudaklarından yumuşak, sessiz nefesler dökülüyordu. Yaralı yanım acıyla bağırıyor, her ileri hamlem dikiş bantlarını zorluyordu. O darlığına tek seferde girmek

benim için çok daha kolay olurdu ama canını yakmaktan korkuyordum.

Uyurken onu ezeceğim diye lanet kâbuslar görüyordum. Öylesine narindi ki... Aynı zamanda çok da hırçındı. En ölümcül maddelerin en küçük paketlerde geldiğini söylerlerdi. Doğruydu. Müge çiçeğim, benim kişisel zehrimdi ve bunun bir panzehri yoktu. Benim için yoktu. O benim damarlarımda akıyordu ve yeryüzündeki hiçbir şey onu benden söküp atamazdı.

İçinde biraz daha derine kaydım. Vasilisa'nın dudaklarından yüksek sesli bir inilti koptu. Boyutuma alışmaya çalışarak soluk soluğa kaldı, duvarları aletimi öyle bir sıkıyordu ki neredeyse boşalacaktım. Elimi kaydırıp tekrar klitorisine masaj yapmaya başladım. O anda, tam orada benimle olmasına *ihtiyacım vardı.*

Vasilisa gözlerimin içine bakıyordu, gözleri o kapkara hâlleriyle öylesine yıkıcı şekilde güzeldi ki. Gözlerinin beni neden bu kadar büyülediğini anlamıyordum. O derinliklerde görebildiğim o ham arzu muydu sebebi? Rol yapmıyordu. Lanet numaralar yapmıyordu. Gözlerini kapatıp görüntüyü engellemiyordu. Ona zevk veren canavar adamı unutmaya çalışmıyordu. Dokunuşumla dağılmasını sağlayan şey para ya da pahalı hediyeler değildi. Sadece kollarımda bulduğu coşkuydu. Bendim. Sadece ben. İstediğim her şey için bedelini ödemeye o kadar alışmıştım ki özgürce sunulan bir şeyi tutmanın nasıl hissettirdiğini unutmuştum.

Ancak o yine de gitmek istiyordu.

Elimle çenesini kavradım, bana bakması için yüzünü hafifçe kaldırdım. "Şimdi, uslu bir kız olacaksın ve derin bir nefes alacaksın."

"Neden?" diye soludu.

"Sana bir başka 'normal fiziksel tepki' daha yaşatabilmem için Vasilisa. Derin bir nefes. Şimdi."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve nefes aldı. Tek bir hamlede en dibine kadar ittim. Kollarımda titrerken gözleri geriye kaydı, vücudu sarsılıyordu. Geri çekilirken dudaklarından boğuk iniltiler kaçtı ama tekrar içine daldığımda bunlar tutkulu çığlıklara dönüştü.

O sırılsıklam içine daha hızlı, daha sert çarptıkça yan tarafım alev alev yanıyordu. Vasilisa doruğa ulaştığında, iniltileri yatak odasının duvarlarında yankılanan coşkulu çığlıklara dönüştü. Her bir notasına, her bir kesik nefesine, her bir kısık sesli fısıltısına hayran kaldım. Tüm iç çekişlerini yuttum. Vücudundaki her bir sarsıntıyı söküp aldım. Hepsini hafızama kazıdım.

Benim güzel Rus prensesim.

Beni kollarını açarak karşılayan sıcaklığında patlayıp tohumlarımı içine dökerken gözlerimi onunkilerden ayırmadım ama sırlarımı kendime sakladım.

"*Non ti lascerò mai andare, Vasilisa**."

Ana girişin soluna kurulmuş küçük bir sahnede bir yaylı çalgılar dörtlüsü performans sergiliyordu. Ancak klasik bir eser yerine, popüler bir film müziğini yorumluyorlardı. Ana lobiye dağınık şekilde yerleştirilmiş yüksek masalar siyah örtülerle kaplanmıştı, masa süsü olarak kullanılan minik fanusların içindeki mumlar etrafa loş bir ışık saçıyordu. Konuklar, yerel halkın ve müdavimlerin en seçkin simalarından oluşuyordu. Şıklık yarışı içindeki kalabalık, masaların etrafında kümelenerek kaynaşıyor, hiç boş kalmayan kokteyl kadehleri mum ışıklarını yansıtıyordu.

Mekânın içinde ilerledikçe düzinelerce göz bizi takip ediyordu. Bu alışılmadık bir durum değildi. Şöhretim her zaman benden önce giderdi ve yüzümün meraklı gözleri cezbetmediği görülmüş şey değildi. Fakat bu gece tüm bakışlar yanımdaki kadına ayrılmış gibiydi.

Bunu beklemeliydim. İnsanoğlu doğası gereği mucizevi şeylere çekilirdi. Ve Vasilisa öyle olağanüstü bir güzellikteydi ki, ona kapılan gözler başka yere dönmek için mücadele ediyordu. Beynimizin ilkel kısımları, bu kadar çarpıcı bir güzelliğin gerçek olabileceğini

* İta. Gitmene asla izin vermeyeceğim, Vasilisa. -çn.

bir türlü idrak edemiyordu sanki. Bu da o bakışları kaçınılmaz kılıyordu.

wVasilisa yanımdan, "Burada çok insan var," diye yorum yaptı. "Birinin beni tanıyıp Bratva'ya haber uçurmasından endişelenmiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Buralardaki insanlar, sonuçlarına katlanmaya istekli olmadıkları sürece burunlarını benim işime sokmamaları gerektiğini bilirler."

"Nedense söz konusu sonuçların, senin güvenlik duvarların üzerinde çalışmayı içermeyeceğine dair bir his var içimde."

Küçük *hacker*ıma baktım. "Elleri olmadan böyle bir işi yapmaları zor olurdu. Ya da kafaları."

"Rafael!" Bir erkek sesi, kalabalığın uğultusunu bastırarak gürledi.

Vasilisa'nın belindeki tutuşumu sıkılaştırıp sesin geldiği yöne baktım. Nazario Biaggi, Calogero'nun sağkolunun oğlu, misafirlerin oluşturduğu duvarı yararak bize doğru geliyordu. Birlikte okula gitmiştik ve ben Sicilya'dan ayrılmadan önce çok iyi arkadaştık. Nazario hiçbir zaman Aile'ye girmemişti, mafya hayatı yerine inşaat sektöründe bir kariyer seçmişti. Hâlâ benim bölgeme adım atmasına izin verilmesinin tek nedeni de buydu.

Yaklaşırken yapmacık bir gülümsemeyle, "Seni bu gece burada gördüğüme sevindim," dedi. "Özellikle de böylesine hoş bir eşlikçiyle."

Nazario'nun bakışları Vasilisa'ya kilitlendi, âdeta gözleriyle onu yiyordu. Vasilisa'ya doğru elini uzatmasını izlerken yüzeyin hemen altında erimiş kaya gibi kaynayan bir hiddet ve kıskançlık göğsümün içinde patladı.

İtalyanca, "Ona dokunursan boynunu kırarım," dedim, sonra Vasilisa'yı kendime daha çok çektim ve İngilizceye döndüm. "Bu Nazario Biaggi. İş ortaklarımdan biri."

Nazario'nun gözlerinde bir şaşkınlık parladı ama bunu çabucak gizleyip o flörtöz sırıtışlarından birini takındı. "Rafael'in... Şekerleme tadındaki güzelliklerinden biriyle tanışmak her zaman zevktir. Bu hanımefendinin bir ismi var mı?"

Kadınıma gülümseme cüretini gösterdiği için suratına bir yumruk atma dürtümü kontrol etmeye çalışırken görüşüm kan kırmızıya boyandı. Nazario her zaman çapkın biriydi ama daha önce takıldığım kadınları süzmesi ya da onlara sırıtması zerre umurumda olmazdı. Zengin olabilirdi, inşaat sektöründe bir dev olabilirdi ama serveti benimkinin yanına bile yaklaşamazdı. Göz açıp kapayıncaya kadar sahip olduğu her şeyi satın alabilirdim. Hiçbir kadın beni onun için terk etmezdi. *Onun* dışında. Çünkü anlaşılan o ki, param onun zerre kadar ilgisini çekmiyordu.

"Tanıştığıma memnun oldum, Bay Biaggi," diye şakıdı Vasilisa. Şeker gibi tatlı tonu doğrudan kalbime bir bıçak gibi saplandı.

Ondan hoşlanmıştı. Elbette hoşlanırdı. Kadınlar Nazario'ya deli olurdu ve tek bir kuruşu bile olmasa da onu beğenirlerdi. Sik kafalı yakışıklıydı herhâlde. Kıskançlık pençelerini geçirip içimi parça pinçik ediyordu.

"Hanımefendinin adı Jelibon ama ben ekşi olanlardanım," diye devam etti Vasilisa bir gülümsemeyle. "Ayrıca göğüslerime bakmayı keserseniz çok memnun olurum."

Hızla başımı kaldırdım. İtalyancaya geçerek, "Kadınımın göğüslerini mi dikizliyordun?" diye hırladım.

"Hayır, kesinlikle hayır." Nazario bir adım geri çekilip boğazını temizledi. "Babam bir mesaj iletmemi istedi. Yaklaşık bir hafta önce, Palermo'da Cosa Nostra'nın birkaç adamı ölü bulundu. Dilleri kesilmişti. Babam, bununla bir ilgin olabileceğinden endişelendi."

"Öyle mi? Bu endişelerini Don ile paylaştı mı peki?"

"Evet. Calogero onları Trapani'den bir çetenin öldürdüğüne dair ona güvence verdi." Nazario başını yana eğip beni şüpheyle süzdü. "Yani, senin işin değil miydi?"

"Vaftiz babamın adamlarını ancak anlaşmamızın şartlarını bozarsa öldürürüm. Ama Don asla sözünden dönmez, değil mi?"

"Elbette dönmez." Nazario başıyla onayladı ve sesi iyice alçaldı. "Ama eğer bu türden bir şey gerçekleşecek olursa, babam bunu ilk bilen kişi olmak istiyor."

"Pekâlâ, kendisine söyle, bunu aklımda tutacağım." Vasilisa'nın belindeki tutuşumu sıkılaştırdım ve barı işaret ettim. "Hadi gidip bir şeyler içelim."

Bara doğru yürürken Rafael, "Jelibon mu?" diye sordu.

"Şekerleme tadındaki güzellikler deyince, uygun bir isim gibi geldi." Omzumu silktim. "O tartışma neyle ilgiliydi? Epey ciddi görünüyordu."

"Nazario üstü kapalı biçimde, vaftiz babamın bazı Cosa Nostra üyelerinin desteğini kaybediyor gibi göründüğünü söyledi."

"Onu yerinden mi edecekler?"

"Eğer batırırsa, evet." Barmenin verdiği içeceği bana uzattı.

"Cosa Nostra dünyasında drama asla eksik olmaz." İçkimden bir yudum aldım. "Üzüm suyu mu? Cidden mi?"

"Alkolün sana pek yaramadığını fark ettim." Elini belime koyup bizi kalabalığın arasından geçirdi.

Kokteyl partisi, antik bir binanın lobisinde veriliyordu. Büyük salonun kubbeli tavanı, el boyamasıyla yapılmış, cennetin yemyeşil bahçelerinin tasvir edildiği sahnelerle dekore edilmişti. Duvarlardan sütunlara, renkli mermer kakmalara kadar her yerde görkemli detaylar vardı.

Bakışlarım, inanılmaz çiçek mozaikleriyle bezeli çini zemine kaydı, ardından tavandan yere uzanan işlemeli pencereleri geçip stuko dekorlara ve devasa, eski görünümlü tablolara kilitlendi.

"Daha önce hiç bu kadar güzel bir binanın içinde bulunduğumu sanmıyorum," diye fısıldadım.

"17. yüzyılda ipek ticaretiyle zengin olmuş bir soylunun yazlık malikânesiymiş burası," dedi Rafael. "Adam burayı kumarda kaybetmiş ve mülk sonraki 400 yıl boyunca pek çok kez el değiştirmiş. İki yıl önce satışa çıktığında resmen bir harabeydi. Restorasyonun tamamlanması neredeyse bir buçuk yıl sürdü."

"Her şeyi olduğu gibi koruduklarına inanamıyorum. Duvar resimlerini bile mi?"

"Onlara fresk deniyor. Ve evet, onlar da restore edildi."

Gözlerim tekrar ona kaydı. "Yeni sahibini tanıyor musun?"

"Aslına bakarsan, oldukça iyi tanırım. Ahlaksız orospu çocuğunun teki kendisi. Ama kültürel kalıntılara,"Rafael uzandı ve parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. "Mirasa ve... Hediyelerini reddedip duran hırçın, küçük bir *hacker*a karşı bir zaafı var."

Müzisyenler, kemanın ön planda olduğu, fazlasıyla duygusal yükte, daha yavaş bir melodiye geçtiler. Herkes harika vakit geçiriyordu ama ben etrafımızda hareket eden insanları sadece kısmen fark ediyordum. Tamamen Rafael'e odaklanmış durumdaydım. Beni resmen delip geçen o iki yeşil ışık huzmesinin içine hapsolmuştum.

"Bunu bir iltifat olarak mı almalıyım? 'Zayıflık' olarak adlandırılmak kulağa pek öyle gelmiyor da," diye fısıldadım.

"Bu, olaylara bakış açına göre değişir." Eli çeneme doğru hareket etti. "Diyelim ki şu anda birileri ateş açtı. Sahip olduğum düşman sayısını düşünürsek, bunun olma ihtimali oldukça yüksek. Eğer yalnız olsaydım, doğrudan silahıma davranır ve tehdidi etkisiz hâle getirirdim. Peşlerinden gitmem gerekirse giderdim. Burada beni bu hedefi gerçekleştirmekten alıkoyacak hiçbir şey olmazdı.

"Ama bu gece bana eşlik ettiğin için, bu senaryoyu farklı yönetirdim. Senin güvenliğin her şeyden önce gelir. Saldırganların ortadan kaldırılması asıl amaç ama bu sadece senin iyi olacağından emin olmak için olur. Seni geride bırakmak anlamına geliyorsa, onların peşinden gitmek daha az önem taşır. Yani Vasilisa, sen benim en büyük önceliğimsin ama aynı zamanda inkâr edilemez zafiyetimsin."

"Peki, eğer senin için böyle bir zaaf isem beni neden getirdin?" diye güçlükle sordum.

Dudaklarında ufak bir gülümseme belirirken gözlerinin kenarları kırıştı. Öne doğru eğildi, kolunu belime doladı ve beni yavaşça kendine doğru çekerek havaya kaldırdı. Destek almak için omuzlarına tutundum, tüm ağırlığımı tek koluyla taşıyor olması endişelenmeme sebep oldu. Ama Rafael bundan hiç rahatsız görünmüyordu.

Diğer elindeki kadehi kaldırıp rahat bir tavırla bir yudum alırken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Çünkü inanmak istesen de istemesen de," dedi boşalan kadehi yanındaki masaya bırakırken. "Seninle vakit geçirmekten çok fazla keyif alıyorum. Ve sohbetlerimizi özledim."

Nefesimi tuttum, gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki sıcak nefesi tenimi sıyırıyordu. Dudaklarımı... "Sırf seni görmezden gelemeyeceğim bir yerde benimle konuşabilmek için vurulma riskini alır mıydın?"

"Her an," diye hırlayıp dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Tadı tüm benliğimi istila etti. Damarlarıma bir ateş yayıldı, beni içeriden dağlayarak tüketen bir alev. Tanrım, ben de onu özlemiştim.

Onunla ilgili düşünmemeye çalışmıştım, sıradan işlerle ilgilenmenin Rafael'e karşı geliştirdiğim tehlikeli ve karmaşık duyguları bir şekilde hafifleteceğini ummuştum. Geçtiğimiz hafta boyunca, sırf onun eşyalarına dokunmak bana huzur verdiği için giyinme odasını on iki kez düzenlemiştim. Seks dışında birbirimize hiç dokunmamıştık. Yatak odası dışında tek bir öpücük bile yoktu. Kendime, ona duyduğum bu çekimin cinsel arzudan başka bir şey olmadığını söylemeye çalışmıştım. Ama öyle değildi.

Ve bu öpücük bunun kanıtıydı. Ona karşılık verdiğimde, o his geri kalan her şeyi hükümsüz kıldı. Sağduyuyu. Kendini koruma içgüdüsünü. Boğucu suçluluğu. Onun dışında hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Dudakları benimkilerden ayrıldığında gözlerimiz kilitli kaldı ve aniden yeterince hava alamıyormuşum gibi hissettim.

"Sicilya'da toplum içinde öpüşmek kaba bir davranış mı sayılıyor?" diye sordum beni yere indirdiğinde. Mekâna beklenmedik bir sessizlik çökmüştü. Kimse konuşmuyordu. Herkes sadece ağzı açık bir şekilde bize bakıyordu. "Neden herkes bakıyor?"

"İçeri adım attığın andan beri bakıyorlar. İlk başta bu sadece merak ve şaşkınlıktı. Şimdi ise, senden resmen ödleri koptuğuna eminim."

İnsanların benden korktuğunu söylerken ne demek istediğini sormaya fırsatım olmadı çünkü gözlerim Rafael'in gömleğine yayılan koyu kırmızı lekeleye takıldı.

"Rafael..." Ceketinin yanını tutup çektim. Sol tarafındaki büyük bir kısım kanla sırılsıklamdı. "Yüce Tanrım. Ne oldu?"

"Ufak bir yanlış hesaplama yaptım. Dikiş gerekmeyeceğini düşündüm." Ceketini düzeltip sanki hiç sorun yokmuş gibi önünü ilikledi. "Geri döndüğümüzde Guido benimle ilgilenir." Sesi tonu sakin kalsa da şimdi yeşil gözlerinin derinliklerinde gezen başka bir şey vardı. "Birazdan ufak bir performans sergilemek için bir şarkıcı çıkacak ve cassata pastası* getirecekler. Beğeneceğini düşünüyorum."

"Sen kan kaybederken lanet bir pastayı beklemeyeceğiz!" Bağırırcasına fısıldadım.

"Sicilya'ya hastır. Denemen lazım."

Ona şok içinde baktım. "Doktora ihtiyacın var."

"Guido halledebilir. İlk olmayacak."

"Kafanı kastettim, *придурок!*"

Rafael'in dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Rusça tatlı bir lakap mı taktın, *vespetta*?"

"'Moron' demek!" Dişlerimin arasından hırlayıp kolunu kavradım ve onu çıkışa doğru çekiştirdim.

Şok içindeki yüzler geçmemize izin vermek için açıldılar. Rafael, onu otel lobisinden resmen çekiştirerek geçirdiğim için canı sıkılmışa benzemiyordu. Hatta yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Dışarı çıkarken, "Yani bu pasta için kalmıyoruz anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Doğru tahmin ettin."

"Hımm. Sanırım benden hoşlanıyor olabilirsin, Vasilisa, sadece birazcık. Benim için tatlıyı es geçmek mi? Acayip özel hissediyorum."

Off. Bu adam. Rafael'in arabasına doğru giderken ara ara ona bakışlar atıp rahatsızlık belirtisi arıyor, onu yakından izliyordum. İyi görünüyordu. Bu normal miydi? Şimdiye kadar ne kadar kan kaybetmişti?

O vahşi görünümlü Maserati'ye ulaştığımızda, ceketinin yakasından tutup onu çektim. "Eğil lütfen. Göz bebeklerini kontrol etmem lazım."

---

* Sicilya'ya özgü geleneksel bir İtalyan pastası. -çn.

Rafael bir elini arabanın tavanına dayadı ve yüzü tam önümde kalana dek öne doğru eğildi. Avuçlarımla çenesini kavradım ve başını hafifçe yana, sokak lambasının ışığına doğru eğdim. Tanrım, gözleri çok güzeldi. İçlerinde bana kıyıda bulduğum deniz camlarını hatırlatan bir parıltı vardı. Yanardöner. Ve bana arsızca odaklanmış... Bana şu an olduğu gibi baktığında, beni bütünüyle yutmak istiyormuş izlenimine kapılıyordum. Bu his, her seferinde dizlerimin bağını çözüyordu.

"Neden göz bebeklerimi kontrol ediyorsun, Vasilisa?" diye sordu gürleyen sesiyle.

"Emin değilim. Filmlerde doktorlar hep yapıyorlar." Alnındaki başıboş bir saç tutamını kenara ittim.

"Göz bebeği testi beyin hasarını kontrol etmek için yapılır. Kanamayla bir ilgisi yok."

"Ben yine de kontrol ediyorum işte. Kıpırdama."

Gözleri normal görünüyordu ama teni sıcaktı. Parmak uçlarımla şakaklarına, sonra elimin tersiyle yanağına dokundum. Lanet olsun, bir türlü anlayamıyordum. Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarını alnına bastırdım.

Rafael bir tahta kadar kaskatı kesildi, her bir kası gerilip sertleşti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Ses tonu tuhaftı. Huzursuz olduğunu anlayabiliyordum ama nedenine dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Ateşin var mı diye bakıyorum." Dudaklarımı şakaklarına, sonra tekrar alnına değdirdim. Hayır, ateşi normal görünüyordu. Şimdilik. El eklemlerimi elmacık kemiğinden aşağı kaydırdım. "Acele etmeliyiz. Antibiyotik alman lazım."

Rafael başını yana eğip daha da aşağı eğildi, gözlerini benimkilere dikti. "Zaten aldım ama endişeni dindirecekse, bir daha alırım."

Gözlerindeki o tehlikeli parıltıya kapılmış bir hâlde, "İlaçların böyle çalıştığını sanmıyorum," diye güçlükle fısıldadım.

"Benim iyiliğim için endişelenmeni beklemiyordum."

"Tabii ki endişeleniyorum! Resmen hiçliğin ortasındayız. Malikâneye dönmek en az yarım saat sürer. Bu hâlde nasıl araba süreceksin?"

"Hangi hâlde?"

"Her yerinden kan kaybeder hâlde!" diye bağırdım, bu sırada gözlerimin kenarında yaşlar birikiyordu.

"Arabayı kan damarlarım sürmüyor, *vespetta*."

Dudaklarımdan çaresiz bir inilti döküldü. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim, sonra koluna yapışıp onu sarstım.

"Nasıl bu kadar kayıtsız olabiliyorsun? Yaralısın! Ya şoka girersen? Ya kan kaybından ölürsen? İlk yardım bilmiyorum Rafael! Ya seni acile yetiştirmem gerekirse ve sen tepki vermiyor olursan? Kan grubunu bile bilmiyorum! Ya da ilaçlara alerjin olup olmadığını. Ya eğer—"

Rafael'in ağzı benimkine yapıştı. Her zaman olduğu gibi, beni öptüğünde ondan başka her şey aklımdan uçup gitti.

"Sen sürebilirsin," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Ya da sadece arabaya bineriz ve sen aletime binersin. Kanımın başka bir yere yönlendiğinden emin oluruz."

Alt dudağım ısırdım. Sertçe. Sonra kendimi öpücüğü bitirmeye zorladım. "Anahtarlar."

Rafael, anahtarları cebinden çıkarıp uzattığım avucuma bırakırken gözleri alaycı bir şekilde kısıldı. Kendimi sürücü koltuğuna attım, direksiyona uzandım. Ama direksiyon ve pedallar sanki başka bir zaman dilimindeymiş gibi uzağımdaydı.

"Şey... Nerede—" Tam soruma başladım ama öne doğru kaymaya başlamıştım bile.

Rafael koltuğun altındaki tuşa basarken, "Burada," dedi. "Fazladan minderim yok," diye devam ederken koltuğu yükseltmek için başka bir şeye bastı. "Ama şu andan itibaren bir tane bulundurduğumdan emin olacağım."

"Minder mi?"

"Evet." Arabanın etrafından dolaşıp yolcu tarafından girdi. "Fazladan eklentiyle direksiyonun üstünden görmen daha kolay olur."

Başımı iki yana salladım. Sicilyalı az önce bana mı takılmıştı?

"Navigasyonun var mı?" diye sordum arabayı çalıştırırken. "O lanet virajlı toprak yollarda ben yolumu bulamam."

"Ben virajlı toprak yolları seviyorum. Taormina bölgesini bu kadar sevmemin ana sebeplerinden biri bu çünkü buralarda çok fazla otoyol yok."

"Güzel, sağlam otobanların olmasında ne sorun var?"

"Manzaranın içine ediyorlar."

Gözümün ucuyla ona bir bakış attım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tuhaf."

Kafamın içinde anında alarmlar çaldı. "Sorun ne?"

"Daha önce kimsenin arabamı sürmesine izin vermedim."

"Neden ki?"

"Daha önce söylemiştim, eşyalarıma dokunulmasından hoşlanmam. Buna araçlarım da dâhil. Kıyafetlerim." Navigasyonu açıp bana baktı. "Yatağım."

Alt dudağımı ısırıp çabucak önümdeki yola geri döndüm. Buraya geldiğimden beri Rafael'in kıyafetlerini giyiyordum. Aslında, gelişimden günler sonra onun kıyafetleri dışında hiçbir şey giymemem için bir sürü şey yapmıştı. Bunca zamandır da yatağında uyuyordum.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü uzun süre önce sahip olduğum her şeyi kaybettim ve benim olan hiçbir şey kalmadı. Şu anda benim olan her şeye sahip olmak için kan ve ter akıttım ama bunu yaparken de ruhumun büyük bir kısmından vazgeçtim." Sözlerinin rahat temposu değişti ve ses tonu değişerek sertleşti. "Uğruna ruhumu takas etmek zorunda kaldığım şeyleri paylaşmam, Vasilisa."

"Ama benimle paylaştın."

"Paylaştım." Oyunbaz gözlerinin kenarlarında kazayakları belirdi. "Çünkü sen de benimsin."

Bu ne kadar da şovmen bir laftı. Fakat tüylerimi havaya dikmek yerine, sahipleniciliği göğsüme hoş bir sıcaklık gönderdi. Sözleri beni eritiyordu. Tanrı yardımcım olsun. Yanına sokulup mutlu, küçük bir kedi gibi mırlamama az kalmıştı.

"Ben senin değilim," diye mırıldanıp ana yola döndüm. "Kan kaybı yüzünden hayal görüyorsun."

"O zaman olacaksın." Rafael torpido gözünü açıp bir paket sigara çıkardı.

"Derdin ne be senin?" Ona ağzım açık baktım.

"Ne?"

"Sigara içmek kan kaybı riskini artırır ve yaranın iyileşmesini geciktirir, işte olan bu!" Sigara paketini elinden çekip aldım ve açık pencereden dışarı fırlattım.

"Eğer ölürsem evine dönmekte özgür olacağının farkındasın, değil mi?" Sıcak avucunu, elbisemin yırtmacından açığa çıkan çıplak tenimin, uyluğumun üzerine koydu. "Biliyor musun, köpeklerin beni çiğneyip kalıntılarımı sıçacağına dair o güzel vaadini hâlâ canlı bir şekilde gözümde canlandırabiliyorum. Muhtemelen şimdiye kadar aldığım en ilgi çekici ölüm tehdidiydi."

Direksiyonu sımsıkı tuttum ve gözlerimi ön camın ilerisindeki yola diktim. Haklıydı. O aradan çekilirse özgür kalabilirdim. Bu ihtimal daha önce aklımdan bile geçmemişti. Aslında, ona kötü bir şey olmasının düşüncesi bile midemde bir düşme hissini tetikliyordu.

Gaz pedalına daha sert bastım.

Eli uyluğumun iç kısmına doğru kaydı, sonra yukarı doğru süzüldü. "Mmm... Yolcu koltuğunda olmanın bu kadar avantajlı olduğunu bilmiyordum."

Parmak uçları, dantel külotumun altındaki mahrem yerimi hafifçe sıyırdı.

"Rafael." Kesik bir nefes aldım. "Araba sürüyorum."

"Ve harika bir iş çıkarıyorsun." Başka bir dokunuşla, parmaklarının baskısı arttı. "Arabamı nasıl buldun?"

Omurgamdan aşağı bir titreme indi ve neredeyse yoldan çıkıp yol kenarındaki bariyere çarpıyordum. "Tank sürmek gibi hissettiriyor. Ben daha alçak arabaları tercih ederim."

"Tamam. Senin için spor, üstü açık bir araba sipariş ederim."

"Bana araba almanı istemiyorum! Lütfen, elini çek."

"Hayır. Çekeceğimi sanmıyorum."

Dokunuşları daha cüretkâr, baskısı daha sert bir hâl alıyordu. İnce dantel, ten tene teması engellemeye çalışsa da parmakları kıvrımları-

mın arasında geziniyordu. Kumaşın hassaslaşmış tenimdeki aşındırıcı etkisi tepkimi daha da artırıyordu. Navigasyon ekranı eve beş dakikadan az yolumuz kaldığını gösteriyordu. Ama bu eylemlerine devam ederse o kadar süre aklımı başımda tutmamın imkânı yoktu.

"Arabayı durduracağım," diye soludum.

"Ve benim kan kaybından ölmeme izin mi vereceksin? Nedense birdenbire başım dönmeye başladı." Çevik bir hareketle külotumun ağını yana itti ve parmağını içime kaydırdı. "Sıkılsıklamsın, Vasilisa."

Nefesim boğazımda tıkandı, yine lanet olası aracın kontrolünü neredeyse kaybediyordum. Başparmağı klitorisimin etrafında daireler çiziyordu, bu tatlı işkence beni inletti. Direksiyonu daha sıkı kavrarken tırnaklarım direksiyonun derisine gömüldü. Rafael hassas tenimle ısrarla oynamaya devam ederken sinir uçlarımdan elektrik akımları geçiyordu. Yavaşça içeri sokup çıkardıktan sonra bunu daha vahşi bir hamle takip ediyordu. Ve sonra, bileğinin açısını değiştirip parmağını daha derine itti.

"Kaza yapacağız." İç kaslarım kasıldı. Eğer yaptığı şeyi durdurmazsa çıldıracaktım. Ya da belki durdurursa...

Yolun sonunda malikâne göründü. O an aklımdan geriye kalanı ve soğukkanlılığımı toplayıp fazla yavaşça yana kayan demir kapıya odaklandım. O aptal şeye çarpacaktık. Şu anda tam bir deli olduğum için kornaya abandım.

Maserati, kapıdaki yapı ile kapıyı açık tutan şaşkın güvenlik görevlisini kıl payı ıskalayarak içeri daldı. Rafael amansız hareketlerine devam ederken parmağım neredeyse tamamen dışarı çıkarıp sonra daha derine saplarken tüm benliğim en tatlı ızdırapla ağladı.

Eve ulaştığımızda aklım başımdan öylesine gitmişti ki frene bastığımın farkında bile değildim. Sarsıcı duruş vücudumu öne doğru fırlattı ve beni Rafael'in parmağına sapladı. Elinin her tarafına boşalırken gözlerimin önünde beyaz yıldızlar patladı.

Ciğerlerimden hava hırıltılı soluklar hâlinde kaçıyordu. Yapabildiğim tek şey direksiyonu ölümüne kavramaktı, bu sırada Rafael nihayet beni serbest bıraktı ve pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

"Sürüş becerilerin olağanüstü, *vespetta*," dedi ve ikimizin de emniyet kemerlerini çözdü. "Bakalım biniş becerilerin nasıl?"

Devasa elleri belimi kavradı ve göz açıp kapayıncaya kadar kendimi onun üzerinde, taş gibi sertleşmiş aleti deliğimdeyken buldum.

"Delisin sen," diye güçlükle fısıldarken üstüne oturup onu içime aldım. "Eğer kan kaybından ölürsen bu tamamen senin suçun olacak."

Rafael alttan içime doğru dalarken şehvetle dolu gözleri neşeyle kısıldı. "Sen benim ölümüm olacaksın, Vasilisa. Öyle ya da böyle."

Rafael'in boynunu tutup üstüne binerken daha fazlasını alabilmek için kalçamı hizaladım. İçim titriyordu, tekrar boşalmanın eşiğine gelmiştim. Rafael, bir eliyle yüzümü avuçlarken diğeriyle benimle oynuyor, başparmağıyla o en hassas noktaya baskı uyguluyordu. Bu beni çıldırtıyordu, resmen aklımı başımdan alıyordu. Kendime Rafael'in gözlerinde kaybolmak için müsaade ederken soluk soluğa çıkardığım sesler aracın içini dolduruyordu. Delilikti bu. Hiçbir zaman kurtulmak istemediğim tatlı bir delilik.

Rafael'in nefesi hızlandıkça göğsü hızla inip kalkıyor, solukları daha düzensiz bir hâl alıyordu. Onun kontrolünü kaybedişini izlemek kendi başına erotik bir haz kaynağıydı ama beni öne doğru çekip ağzını vahşi, sahiplenici bir öpücükle benimkine yapıştırdığında kendimi tamamen kaybettim. Orgazmın getirdiği o eşsiz haz tüm benliğimi kapladı, Rafael De Santi'nin kalbimi ele geçirmesini engellemek için etrafına nafile yere ördüğüm duvarların son parçalarını da yakıp kül etti.

BÖLÜM on beş

Vasilisa

"BUNU NEDEN YAPIYORSUN, VASYA BEBEĞİM?" ANNEMİN HATTAN gelen sesi üzgün ve endişeliydi. "Neredeyse iki ay oldu. Lütfen eve gel, sorun neyse çözelim. Seni çok özledik."

Gözlerimi kapatıp Rafael'in çıplak göğsüne yaslandım. Bu öğleden sonra veri deposu üzerinde çalışmayı iki kez denemiştik ama her ikisi de yatakta son bulmuştu. "Ben de sizi özledim anne. Yakında evde olacağım."

"Bunu her seferinde söylüyorsun ve— Hayır! Roman! Telefonu geri ver!"

"Vasilisa." Babamın alçak, gürleyen hırıltısı hoparlörden âdeta patladı. "Nerede olduğunu öğrendiğim an seni sürükleyerek eve getireceğim ve odana kilitleyeceğim. Sonsuza dek!"

"Tabii baba," diye iç çektim. "Yulia'yı verir misin lütfen?"

Rusça bir şeyler mırıldandı ve birkaç saniye sonra kız kardeşimin neşeli sesi duyuldu. "Selam Vasya. Nasılsın?"

"İyiyim. Sen—"

"Babam Felix'e aramalarını takip ettiriyor," diye fısıldadı aceleyle. "Haftalardır bunu yapıyor ama konumunu tam olarak belirleyemiyor. Dedemin babama başka bir takip yazılımına geçeceğini söylediğini duydum ve—"

Telefonu hemen kapattım. Ne kadar konuşmuştuk? Rafael telefonunun takip edilemeyeceğini söylemişti ama yine de... Panik göğsümü sıkıştırdı, aniden nefes almak zorlaştı.

"*Vespetta?*" Rafael çıplak omzuma bir öpücük kondurdu. "Bir sorun mu var?"

Konumumu bulmuşlar mıydı? Boğazıma acı bir safra yükseldi. Babam tam şu anda kapıdan çıkmış, Sicilya yoluna düşmüş olabilirdi.

Rafael'in göğsüne çıkacak şekilde arkamı döndüm. İçimde kopan fırtına bir kasırgaya dönüşürken gözlerim onun bakışlarına kilitlendi. İstediğim tam da buydu, değil mi? Babamın beni bulması ve eve götürmesi... Ancak sorun şuydu ki, artık bunu istemiyordum.

Eve dönmek istemiyordum.

Kalmakla gitmek arasında seçim yapmama izin vermeyen bir adamla da kalamazdım.

"Vasilisa?" Rafael ellerini saçlarımın arasından geçirip beni bir öpücük için kendine çekti. "O güzel kafanın içinde neler olup bittiğini bana anlatacak mısın?"

"Babam aramaları takip ediyor," diye mırıldandım dudaklarına doğru.

"Tabii ki ediyor ama nerede olduğunu bulamayacak. Kimse bulamayacak."

"Ve sen de sistemini düzeltmeyi bitirene kadar gitmeme izin vermeyeceksin, değil mi?"

Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırdı. "Aynen öyle."

Avuçlarımla yüzünü kavradım ve geri çekilerek öpücüğü böldüm. "O zaman adamlarına, beni buraya sürüklemene sebep olan işi sabote etmelerini söylemeyi bırak."

Rafael'in gözlerinde tehlikeli bir ışık parladı. Ne yaptığını anlamayacağımı ciddi ciddi düşünmüş olamazdı. Sürekli ortaya çıkan o sistem "aksaklıkları" dış kaynaklı olamazdı. Bunu iki hafta önce fark etmiştim ama gitmek istemediğim için bu oyuna göz yummuştum. *Ondan* ayrılmak istememiştim.

"Kalmanı istiyorum," diye gürlerken elini içime kaydırıp parmağıyla beni tahrik etmeye başladı.

Nefesim kesildi. Her yerim hâlâ hassastı ama dokunuşu da çok iyi hissettiriyordu. Başparmağıyla klitorisimi okşamaya başladığında anında ıslanmaya başladığımı hissettim. Alt dudağımı ısırarak ona daha fazla alan açmak için bacaklarımı araladım.

"Kalmamı mı istiyorsun," diye fısıldadım bakışlarımı ondan ayırmadan. "Yoksa kalmayı *istememi* mi istiyorsun? Bunlar birbirinden çok farklı iki şey."

Rafael diğer elini enseme kaydırıp saçlarımı avuçladı ve titreyen vajinama başka bir parmağım daha itti.

"Kimse sana benim sunabileceklerimi sunamaz, Vasilisa." Saçımı biraz daha sıkı tuttu. "Ne istiyorsan söyle, senindir. Para. Mücevherler. Eğer istersen bir yat. Benim iki tane var ama sana yenisini alabilirim. Eğer Sicilya'yı sevmiyorsan bir yer seç, sana oradan bir ev alayım. Senin adına olsun." Beni sarsan bir hareketle zevk noktamı sıkıştırdı, bir çığlık attım. "Arzuladığın her neyse, ayaklarına sereceğim."

"Yani, seninle kalıp kalmayacağıma karar verme özgürlüğüm dışında her şey, öyle mi?"

"Benimle kalmayı *isteyeceksin*," diye gürledi ellerini kalçalarımın altına kaydırırken. "Bundan bizzat emin olacağım."

Bu sözlerle birlikte, kalçalarım tam yüzünün üzerinde asılı kalana dek beni öne çekti. Sıcak nefesi ıslak kıvrımlarım üzerinden bir tüy gibi geçtikten sonra dilini aralarından kaydırdı. Omurgamdan yukarı doğru çıkan bir ürperti sırtımı yay gibi germeme ve zevkle inlememe sebep oldu. Parmaklarını kalçama saplayarak masaj yaparken beni yavaşça yalıyordu. O benimle ziyafet çekmeye devam ederken yatak başlığına can simidi gibi sarıldım. Sıcak ağzının en mahrem yerlerimdeki hissiyle kendimi kaybederken dışarıdaki cırcır böceklerinin ve uzaklardan gelen seslerin uğultusu kayboldu. Rafael dışında hiçbir şey yoktu. Şu noktada başka hiçbir şey önemli değildi.

Becerikli dili maharetli bir şekilde derinliklerime dalıyor, her kıvrımı ve aralığı keşfediyor, usta işi bir hassasiyetle ve bitmesini hiç istemediğim güçlü haz dalgalarıyla beni mahvediyordu. Oda bulanık bir hâl aldı, vücudum ilahi bir boşluğa karıştı. Her nefesim, her iç geçirişim onun dudaklarının sesiyle dilinin nazik hareketleri eşliğinde boğuk iniltilerine ve tembel mırıltılarına uyum içinde karışıyordu.

Dişlerinin hassas sinir uçlarıma hafifçe değişi vücudumun her hücresine bir elektrik akımı gönderdi. O, ağzını tamamen klitorisime yapıştırıp hoyratça emerken nefes almakta zorlanarak yatak başlığına yapıştım. Bana verdiği hazzın yoğunluğuyla vücudum sarsıldı ve doruğa ulaşıp milyonlarca küçük parçaya bölünürcesine patladığımda yüksek sesle çığlık attım.

Kendimi toparlamaya çalışırken ciğerlerimdeki hava kısa kısa, titrek patlamalarla çıkıyordu. Rafael beni bir kez daha yaladı, sonra uyluğumun iç kısmına bir öpücük kondurup beni nazikçe göğsüne geri oturttu.

"Vücudunun her parçasına işte böyle tapacağım, Vasilisa. Her gün. Her gece," derken ellerini göğüs kafesimden ve göğüslerimin üzerinden geçirip boynuma sardı. Başparmaklarını çeneme koyup dudaklarımı okşadı. "Dokunuşuma öyle bağımlı hâle geleceksin ki, benden uzak kalmanın sadece düşüncesi bile sende fiziki acıya sebep olacak."

Gözlerini incelerken nefes nefeseydim, o yeşil, sert bakışlarda çelik gibi sert bir kararlılık gördüm. Yanılıyordu ama. Ben zaten bağımlıydım. Ve her bağımlı gibi, daha fazlasını istiyordum.

Bir kere daha. Bu benim tekrar tekrar söylediğim bir şeye dönüşmüştü. *Sadece onunla bir gün daha ve sonra bu freni patlamış otobüsü durduracağım. Onun kollarında son bir gece daha, sonra ayrılmanın bir yolunu bulacağım. Sadece son bir iliklerime kadar eriten öpücük daha... Sadece son bir ruhumu dağlayan dokunuş. Sadece son bir defa cennette bir an.*

Yavaşça, tüm o "birler" iki oldu. Sonra üç. Sonra on. Sonra da ebediyen sürecek bir arzu.

Ancak bu sayma oyunu artık devam edemediğim bir hâle gelmişti.

"Duş alacağım ve sonra da işime devam edeceğim."

"Artık benim için çalışmak zorunda olmadığını ikimiz de biliyoruz," diye kükredi.

"Tabii ki çalışmam gerekiyor. Bugün konfigürasyon değişikliklerini bitireceğim ve sonra eve dönüşümü ayarlamanı bekliyorum. Burada daha fazla tutsak tutulmayacağım."

"Zincirlerini görmüyorum, Vasilisa."

"Çünkü beni zincirlediğin prangalar elle tutulur türden değil."

Rafael'in gözleri karardı, bakışlarının derinliklerinde âdeta karmaşa dönüyordu. Çenemi kavrayıp beni sert hatlı yüzüne doğru yaklaştırdı.

"Sana âşığım, Vasilisa."

Kalbim atmayı bıraktı. Duymayı arzuladığım o kelimeleri zihnimde işlerken bir anlığına vücudumdaki her bir molekül tamamen hareketsiz kaldı. Ancak bu itirafı duymak bende hiçbir sevinç yaratmadı. Bulutların üzerinde süzülme hissi tamamen eksikti çünkü söylediği şeyin doğru olduğuna inanamıyordum. Bunu göstermenin tuhaf bir yolu olabilirdi ama bence bana karşı bir şeyler hissediyordu. Sadece bunun aşk olmadığından korkuyordum.

Sevgi, duyguların en saf hâliydi. Bencillik değildi. Sahiplenmek değildi. Onun hissettiği şey, kolayca elde edemediği birine duyulan bir saplantıydı. Geçerdi, yerine başka bir şey konulurdu. Ve sonunda, önemi bile kalmazdı. Benim için hiçbir şey değişmeyecekti. Felç edici bir korkunun varlığı dışında. Bana karşılık veremeyecek bir adama mı âşık olmuştum? Beni yanında tutmak için her şeyi yapacak bir adama. Gitmeme izin vermek dışında.

"Artık bunu yapamam, Rafael." Titreyen ellerimi yanaklarına bastırdım ve eğilip dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Bir anlaşmamız vardı. Eğer pazarlığın kendine düşen kısmını yerine getirmezsen ben de kendi sözümü tutmayacağım ve gitmenin bir yolunu bulacağım."

Rafael

İçimde büyük bir korku patladı. Panik göğsümden başlayıp tüm vücuduma yayılıyordu. Kalmayı istemesini sağlamak için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ailesine ya da kardeşlerine asla zarar vermezdim ama onların hayatını tehdit etmek elimdeki tüm kozdu. Ya kaçmanın bir yolunu bulmayı başarırsa? Kollarımı beline dolayıp ben üstte kalana kadar onu çevirdim.

"Yemin ederim onları öldürürüm," diye hırladım. Gözlerinin endişeyle büyümesini izledim. "Benden kaçmaya cesaret edersen, Vasilisa, aileni mahvederim ve sana da izletirim."

Yüzünden bir gölge geçti, yüzündeki şoku kedere dönüştürdü.

"Çekil," diye tısladı.

"Hayır."

"Çek ellerini üzerimden!" Parmaklarını boğazıma dolayıp sıktı. "Yoksa seni boğar öldürürüm."

Aletim anında çelik demir gibi sertleşti. Vahşileşmesi beni hep tahrik ediyordu. "Seni seviyorum! Bunu anlayamıyor musun?"

"Yine de her gün seninle ailem arasında seçim yapmama sebep olarak bana acı veriyorsun."

Dişlerimi öyle sertçe sıktım ki boku yemiş yüz kaslarım sızladı. "Kalıyorsun. Eğer benden nefret edeceksen de et."

Vasilisa avuçlarım göğsüme koyup itti. Altımdan kıvrılıp çıkmasına izin verdim, yataktan çıkışını gözlerimle takip ettim. Elinin tersiyle gözlerini silip banyoya doğru yürüdü ama eşikte durdu.

"Sen beni sevmiyorsun, Rafael. Sen o kelimenin anlamını bile bilmiyorsun." Sesi fısıltıdan ibaretti ama çıkardığı her ses göğsümü bir bıçak gibi delip geçti. "Tek bildiğin bir şeyleri satın almak. Paranın gücü yoksa da sadece alıyorsun."

Vasilisa banyoya girerken hafif bir klik sesi duyuldu. Sevişme kokumuzun havada asılı olduğu odada, yatakta hareketsizce oturdum, kapalı kapıya çaresizce bakarken kokumuz beni kucağına alıp sarıyordu. Kapının diğer tarafından kısık sesli hıçkırıklar geliyordu. Sevdiğim kadını ağlatmıştım. Bu gerçeklik, üzerime on ton beton blok gibi çöktü. Odanın diğer tarafına yürüyüp alnımı ahşap yüzeye dayarken içime bir çaresizlik hissi yerleşti.

Asla yapmazdım. Kaçmanın bir yolunu bulup anlaşmamızı bozsaydı bile ailesine asla zarar vermezdim. Onların güvenliğinden emin olmak için bunca zamanı benim gibi bir canavarla geçirmeye istekliyse, onlara olan sevgisi sınır tanımıyor olmalıydı. *Beni* de o şekilde *sevmesi* nasıl olurdu? Benimle olmayı *istemesi*? Ailesini güvende tutmak için değil. Dokunuşumla onu zevkten eritebildiğim için

değil. Sırf *benim* için kalmayı istemesi. Olduğum kişiyi sevmesini istiyordum. Ona verebileceklerim için değil. Peki ben ne yapmıştım? Onu zorlamış ve sevgisini satın almaya çalışmıştım.

Müge çiçeğim haklıydı.

Gitmesine izin vermeliydim. Ait olduğu yere geri göndermeliydim.

Dünyasının bir parçası olan tüm o yakışıklı, kusursuz adamların olduğu yere...

Yerdeki dağınık kıyafetlerimi toplayıp yatak odasından çıktım. Koridorun aşağısında, hizmetçilerden biri bir apliğin tozunu alıyor ve kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Yaklaştığımı görünce ağzından boğuk bir çığlık kaçtı. Yanakları kıpkırmızı oldu ve çıplak vücudumdan başka her yere bakmak için büyük çaba sarf etti.

Yeni peydahlanan bu uyuşuk hâlimle yanlarından geçtiğim diğer personelden de birkaç irkilme nidası yükseldi; ben ise koridorda ağır adımlarla ilerlemeye devam ettim.

"Raff?" Merdivenlerden Guido'nun sesi geldi. "Ne haldar—"

"Şimdi değil." Misafir odasına girip banyoya yöneldim.

"Zamanlamanın çok iyi olmadığını tahmin edebiliyorum ama bu acil."

"Şimdi değil dedim!" Banyo kapısını hızla çarptım.

Suyu yakıcı bir sıcaklığa ayarlayıp duşun altına girdim ve avuçlarımı fayans duvara dayadım.

Kapının diğer tarafından Guido'nun boğuk sesi geldi. "Az önce öğrendiğime göre Calogero, Messina'nın güneybatısında birkaç mülk satın almış."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Kaynar su başıma ve sırtıma çarpıyordu ama içimde filizlenen o öfkeyle kederi söküp atamıyordu.

"Raff?" Kapı sertçe vuruldu. "Söylediğimi duydun mu?"

"Evet."

Başımı yukarı kaldırdım, suyun yüzüme çarpmasına izin verdim. Sikik Calogero. O orospu çocuğunun ne yaptığı zerre umurumda değildi. Şimdi değil. İstiyorsa Sicilya'nın her bir karış toprağını satın alabilirdi, umurumda bile değildi.

"Eee? Bu konuda ne yapacağız?"

Musluğu kapattım, duşa kabinden çıkıp lavabonun kenarına tutundum. Calogero meselesini halletmek için geç bile kalmıştım ama evimde Vasilisa varken açık bir çatışmayı göze almak istememiştim. Sanırım artık bunun için endişelenmeme gerek kalmamıştı, madem gidiyordu. Tabii eğer... Eğer geri dönmeye karar vermezse.

Lavabonun üzerindeki ayna tamamen buğulanmıştı ve yansımamı bulandırıyordu. Avucumla buğuyu sildim ve bana geri bakan o canavarca yüze dik dik baktım. Tabii, sanki Vasilisa gibi bir güzellik, ömrünü benim gibi bir canavarla geçirmeyi seçermiş gibi.

Tüm gücümle aynaya yumruğumu geçirdim. Ayna paramparça oldu. Yarılan eklemlerimden kan fışkırarak parçaların üzerine damladı, aşağıdaki kalıntıların çatlaklarına ve kenarlarına sızıyordu. O sıktığımın kırık aynası bana kendimi hatırlattı. Tıpkı şu anki parçalanmış ruhum gibi, berbat bir yığın parçadan ibaretti. Ve tüm o kırmızılık; kanayan kalbimden akan gözyaşlarıydı.

Askıdan havluyu kapıp banyo kapısını açtım.

"Yirmi adam topla," dedim havluyu belime dolarken. "Hepsinin silahlı olmasını ve yarım saatte çıkmaya hazır olmalarını söyle."

"Nereye?"

"O piçin satın aldığı her lanet binayı yakmaya."

"Şimdi mi? Gün ortasında? Neden gece karanlığını beklemiyoruz?"

"Çünkü eğer hemen şu anda bir şeyleri yakıp yıkmazsam, karşıma çıkan ilk pisliği öldüreceğim!" diye kükredim. "Bu senin için yeterli bir sebep mi?"

"Oldukça sağlam bir sebep. Gidip adamlarımızı toplayayım."

Sigaramı yaktım, sonra benzin galonu taşıyan adamları yönlendiren Otto'ya başımı salladım. "Ağaçlardan uzak dursunlar, zarar görmelerini istemiyorum."

"Elbette, patron." Başını salladı ve dalları meyvelerle dolup taşan, epey yaşlı ama bakımlı bir meyve bahçesiyle çevrili modern bir villanın bulunduğu tepenin zirvesine doğru yöneldi.

"Bence tekrar düşünmelisin," dedi Guido yanımdan. "Calogero'nun bizim bölgemizdeki mülklerini yakmak bir şey ama bu tamamen farklı bir konu."

"Biliyorum." Sigaradan uzun bir nefes çektim ve şatafatlı malikâneyi süzdüm. Vaftiz babamın en sevdiği kaçış noktasıydı. İş ortaklarını, geniş ve gölgelik terasında içkilerini yudumlarken Sicilya'nın batı kısmının o eşsiz manzarasının tadını çıkarsınlar diye buraya getirmeyi severdi.

Ayrıca, Don olduğunda yeminini ettiği yer de burasıydı. Bugün erken saatlerde Messina'nın dışındaki iki deposunu ateşe verdiğimde bu sadece basit bir mesajdı. Ama bu? Bu resmen bir savaş ilanıydı.

"Bundan sonra geri dönüş yok Rafael. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Evet."

"Peki ya adamlarını ne yapacağız?"

Sera binasının yanında diz çökmüş, elleri arkadan bağlı dört adama baktım. Pislikler, biz baskın yaparken adamlarımdan birini vurmayı başarmışlardı. Ceketimin içine uzanıp silahımı çıkardım ve sıradaki ilk gerzeğe nişan aldım. 9 mm'lik silahımın sesi havayı yardı.

Diğer üç adam önlerine serilen cesede bakıp ayaklanmaya çalışarak debelenmeye başladılar. İki kurşun daha gönderdim. Biri hedefi tam kafasından, diğeri boynundan vurdu. Calogero'nun adamlarından sonuncusu sendeleyerek ayağa kalkmayı başarmıştı ama şimdi öylece durmuş, ölü arkadaşlarına bakıyordu.

Silahımı kılıfına koyup çimenliğin üzerinden yürümeye başladım. Gözümün ucuyla, ana evin önündeki Otto'nun adamlarıma dışarı çıkmaları için işaret ettiğini fark ettim. Elinde bir Molotof kokteyli tutuyordu. Calogero'nun hayatta kalan tetikçisinin önünde durdum ve bakışlarımı üzerine diktim. "Arkanı dön."

Adam yutkundu ve emre uydu. Arkasındaki bağlı elleri titriyordu.

"Don'una bir mesaj ileteceksin." Bileklerindeki plastik kelepçeyi kestim.

Birkaç kalp atışı boyunca arkası bana dönük hâlde olduğu yerde çakılı kaldı, sonra omzunun üzerinden bir bakış attı. "Mesaj ne?"

"Herkes uzaklaşsın!" Otto'nun sesi garaj yolundan gürledi, ardından cam kırılma sesi duyuldu.

Turuncu alevler hızla evin içini sardı, duvarlara tırmanıp teras sütunlarını yalamaya başladı. Gökyüzüne yükselen kara duman, meyve bahçesindeki bir kuş sürüsünü ürküttü. Toplu hâlde havalandılar; telaşlı çığlıkları, yanan odunların çatırtı sesine karışıyordu.

"Mesaj bu," diyerek yanan binayı işaret ettim. Sonra arkamı döndüm ve Guido'nun ön ızgaraya yaslanmış hâlde, harlı şekilde yanan ateşi izlediği arabama doğru yöneldim.

Yaklaştığımda, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Avrupa'daki üslerimizden tüm ekipleri geri çağır. İnsan gücüne ihtiyacımız olacak."

"Çoktan yaptım. Yarın sabah burada olacaklar."

"Güzel. Onları Calogero'nun bize karşılık verebileceği muhtemel yerlere yerleştir. Hamlesini yapmadan önce yeniden toparlanmak için birkaç güne ihtiyacı olacaktır, yani hazırlık yapmak için kısa bir vaktimiz var." Direksiyonun başına geçip telefonumu çıkardım. "Ve evdeki güvenliği artır. Katanya'ya uğramam gerekiyor, eve dönmem birkaç saati bulur."

"Dur tahmin edeyim. Şu kuyumcuya bir ziyaret daha?"

"Belki."

"Az önce lanet bir savaş başlattın ama adamlarımızı koordine etmeme ve plan yapmama yardım etmek yerine, Rus prensesin için ıvır zıvır alışverişine mi gidiyorsun?"

"Aynen öyle." Gaz pedalına yüklendim.

Merdiven sahanlığındaki iki duvar lambası dışında bütün ışıklar kapalıydı, yatak odama doğru yürürken koridorları karanlıkla örtüyordu. Kapının önünde durup dinledim. Tek ses çıkarmadan kapı kolunu çevirip içeri girdim.

Yatak başındaki okuma lambası açıktı, yatağı aydınlatıyordu. Düzgünce yapılmış ve boş yatağı. Vasilisa şöminenin yanındaki kanepede uyuyordu.

Altın rengi paketi komodinin üstüne bıraktım ve uyuyan güzelimin yanına diz çöküp yüzünü inceledim. Gözleri biraz şişmişti ve

yerde birkaç tane buruşuk peçete vardı. Ağlamıştı. Midemde bir düğüm oluştu. Uzanıp parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım, sonra kollarımı altına kaydırıp onu yatağa taşıdım.

Yorganı üstüne çektikten sonra giyinme odasına gidip Vasilisa'nın kıyafetlerini toplamaya başladım. Sabah olduğunda bana bir yaban arısı kadar öfkeli olacaktı ama önemi yoktu. Onu yine sadece kendi gömleğimin içinde görmek istiyordum.

Muhtemelen son kez olacaktı.

BÖLÜM on altı

Vasilisa

DÜN GECE BURADAYDI. GÖZLERİMİ AÇIP DA KENDİMİ KANEPE yerine yatakta bulduğum anda anlamıştım.

Bana o en uçuk hazzı yaşattıktan hemen sonra tehditleriyle yıktığı yatakta uyumaya kendimi zorlayamamıştım. Yatağın diğer tarafı boştu ama diğer tarafa dönüp burnumu yastığa gömdüğümde kokusu her yerdeydi. Yastığı göğsüme bastırma dürtüsü çok güçlüydü ama aynı zamanda o lanet şeyi parçalara ayırmak istiyordum.

"Bu gece kapıyı kilitleyeceğim," diye mırıldandım kuş tüyü yumuşaklığın içine, sonra yataktan fırladım. Çarşafları ve yastık kılıflarını çılgınca söküp atmaya başladım. Onun kokusunu taşıyan her şeyi uzaklaştırdıktan sonra duş almak için banyoya yöneldim. Eşiği bir adım geçer geçmez sarsılarak durdum. Küvetin yanındaki rafa düzgünce dizilmiş ürünler; şampuan, duş jeli, deodorant benimle âdeta alay ediyordu. Hepsi onundu. İstesem de istemesem de onun kokusuna bulanacaktım.

Pekâlâ, bu olmayacaktı.

Lavabonun yanındaki sabunluktan kalıp sabunu kaptım ve küvete girdim. Onun erkeksi kokusunu barındırmayan tek temizleyici buydu, ben de saçlarım dâhil tüm vücudumu onunla yıkadım.

Yirmi dakika sonra banyodan bebek pudrası gibi kokarak ve birbirine karışmış saçlarla (saçları el sabunuyla yıkamak pek iyi bir fikir olmadığı için) çıktığımda, sehpanın üzerindeki o zarif görünümlü altın sarısı kâğıt torbayı fark ettim. Yavaş adımlarla koltuğa yaklaşıp yenilgiye uğramışçasına önümde sunulan şeye bakarak oturdum. Bana hediye almıştı. Yine.

Paketi kendime doğru çekip içinden iki kadife kutu çıkardım. Büyük olan kutuda, ışığı minik aynalar gibi yansıtan kusursuz berraklıkta düzinelerce pırlantayla süslenmiş beyaz altından bir su yolu bileklik vardı. Göz kamaştırıcı taş dizisinin üzerinde küçük, pırlanta işlemeli bir tılsım asılıydı. Müge çiçeği şeklindeydi. Bakışlarımı göğsüme, dekoltemin üzerinde duran aynı kolyeye çevirdim. Rafael'den kabul ettiğim ve taktığım tek hediye buydu.

Gözlerim sızladı. Parmaklarımı burun kemiğime bastırdım ve ikinci kutuyu açmadan önce derin bir nefes aldım. İçinde takımla uyumlu bir çift küpe vardı. Bu öylesine alınmış bir şey değil, bir adamın sevdiği kadına vereceği türden düşünceli bir işaretti. Boğazıma düğümlenen yumruyu yutmakta zorlandım. Bunu nasıl yapabilirdi? Sevdiğin birinin ailesini öldürmekle tehdit etmezdin. Ve sevdiğin kişiyi tutsak tutmazdın.

Mücevherleri dikkatlice torbaya geri koydum, gözyaşlarımı sildim ve giyinme odasına yöneldim. Kapıyı yana kaydırdığımda tavan ışıkları yandı ve sol duvarda kıyafetlerimin olduğu boş raf sıralarını aydınlattı. Kendi etrafımda tam bir tur dönerek şaşkınlık içinde etrafa bakındım. Rafael'in takımları, gömlekleri ve diğer her şeyi hâlâ oradaydı ama iç çamaşırlarım, çoraplarım ve o tüylü beyaz hırkam dışında bana ait olan her şey gitmişti!

"Ahmak herif," diye çıkıştım ve onun kumaş gömleklerinden birine uzandım. Sonra fikrimi değiştirdim.

Kirli oynamak mı istiyordu?

Oyun başlasın o zaman.

"Ne hoş bir sabah," diye şakıyarak mutfağa girdim, doğruca Irma'nın çırpılmış yumurta pişirdiği ocağa yöneldim. "Yanına biraz keçi peyniri de alabilir miyim?"

"Evet... Elbette," diye mırıldandı. Giydiğim şeyleri görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Teşekkür ederim." Gülümseyip tezgâh boyutundaki kahvaltı masasında Guido'nun yanına oturdum. Beni incelerken kaşları saçlarına kadar çıktı ve nefes almakta zorlanan bir balığın taklidini çok güzel yaptı.

"Evde yeni bir kıyafet kuralı falan mı uyguluyoruz?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Kahve sürahisini alıp kendime bir fincan doldurdum. "Neden sordun?"

"Dün Rafael'i evin içinde götü başı açık gezerken yakaladım. Bütün kadın çalışanlarda travma yarattı. Ve şimdi de... Sen." Fincanıyla benden tarafı gösterdi.

"Ağabeyin kıyafetlerime el koydu. Yine." Omzumu silkip büyük bir yudum aldım. "Elimde olanlarla bir şey yapmak zorunda kaldım. Çıplak değilim ya."

"Ben pek öyle demezdim." Başını iki yana salladı. "Irma'ya panjurları indirmesini söyleyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü bahçıvanlar sana aval aval bakıp salya akıtıyorlar. Gül çalıları yerine parmaklarını kesecekler."

"Ben doğal ışığı tercih ediyorum."

Guido kahvesini masaya bırakıp ayağa kalktı. "Ben çıkıyorum. Rafael seni görüp de kafayı sıyırdığında burada olmak istemiyorum."

"Peki Rafael neden kafayı sıyırıyormuş?" Arkamdan bir yerlerden derin bir ses geldi.

"Hay sikeyim," diye mırıldandı Guido.

Bir bıçak alıp masadaki tabaktan aldığım ekmeye yağ sürmeye başladım.

Dünya zerre umurumda değilmiş gibi, "Günaydın Rafael," dedim ve sandalyemde yavaşça döndüm.

Mutfak kapısında, işkence gibi gelen upuzun bir an boyunca tamamen hareketsiz bir şekilde durdu. Taş gibi hareketsiz olmayan tek yeri gözleriydi. Vücudumu inceliyordu; neredeyse hiçbir şeyi gizlemeyen şeffaf dantel sütyenimde duraksadı, ardından çıplak karnımı geçip uyumlu beyaz tangamda durdu. Kabarık hırkamı giysem de önünü tamamen açık bırakmayı tercih etmiştim.

Rafael'in gözleri göğüslerime doğru çıkarken, "Herkes. Dışarı," dedi kısık bir sesle. Sonraki nefesindeyse, "HERKES. HEMEN. SİKTİR. OLUP. GİTSİN!" diye kükredi.

"Ama daha kahvaltımı bitirmemiştim." Ona masumca gözlerimi kırpıştırdım.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp önümde dururken yüzü saf bir öfke maskesi gibiydi.

"Guido," diye hırladı dişlerinin arasından ama hiddetli bakışları bana odaklıydı. "On saniye sonra bu evin içinde tek bir erkek bile kalırsa onları oracıkta öldürürüm. Buna sen de dâhilsin. SİKTİRİN GİDİN DIŞARI!"

Ekmeğimden bir ısırık alıp Irma ve Guido'nun Rafael'in yanından geçip gitmesini izledim. Mutfak kapısını aceleyle arkalarından kapattılar ama evin diğer taraflarından gelen telaşlı bağırma ve kargaşa seslerini bastırmaya yetmedi.

Rafael öne doğru eğilip iki yanımdan masayı kavrayarak beni devasa vücudu ve kollarının arasına hapsetti. Öyle kızgın görünüyordu ki burun deliklerinden alev fışkırdığını görsem şaşırmazdım. "Ne. Sikim. Yapıyorsun. Sen?"

"Dolabın benden tarafında kalan tek şey bunlardı. Ve bir daha senin giysilerini giymeyeceğim."

"Giyeceksin." Yüzüme iyice yaklaştı. "Seni yukarı taşıyıp gömleklerimden birini zorla giydirmek zorunda kalsam bile."

Elimi kaldırıp bıçağın ucunu çenesinin altına bastırdım. "Dene de bak bakalım neler oluyor."

Rafael derin ve bariz bir çabayla nefes alıp gözlerini kıstı, ardından ensemden kavrayıp ağzını benimkine sertçe mühürledi. Bıçağı

elimden bırakacak vakti zor buldum. Bıçak sert ahşap zemine yankılanan bir gürültüyle düştü.

Öpücüğe aynı şiddetle karşılık verirken dudaklarına doğru, "Seni kesebilirdim, aptal," diye mırıldandım.

"Bu ilk olmazdı."

Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime daha sıkı çektim ve ayaklarımı beline doladım. Sertliği tam merkezime baskı uyguluyordu ve ince iç çamaşırım ıslaklıktan sırılsıklam olmuştu. Tanrım, bu adama o kadar kızgındım ki ama yine de onu içimde hissetmeyi şiddetle arzuluyordum. Acımasız bir pislik olabilirdi ama ona resmen deli oluyordum.

Alt dudağım dişlerimin arasına alıp ısırdım. O da beni ısırdı. Sağ eli ensemde gerilirken sol eli uyluğumun iç kısmından yukarı, beni örten dantele doğru kaydı.

"Sırılsıklamsın Vasilisa," diye hırladı Rafael, danteli yana itip parmağını kıvrımlarımda gezdirdi.

Sesindeki o ham ihtiyaç tonuyla vücudum titremelerle sarsıldı.

"O tatlı nektarının her bir damlasını yalayıp yutacağım." Beni kalçalarımdan kavrayıp masanın üzerine bıraktı. "Hemen şimdi."

Tabakların ve fincanların hâlâ dağınık durduğu serin yüzeye sırtüstü uzanırken titriyordum. Masanın kenarına tutunmaya çalıştım ama elim bir şeye takıldı ve şanssız parça yere düşüp paramparça oldu. Rafael sağ ayağımı kaldırdı, dudaklarını ayak bileğimin iç kısmına bastırdı ve yavaşça bacağımdan yukarı öpücüklerle bir iz bıraktı. Ağzı merkezime ulaştığında, yüzünü komple gömüp nefes aldı.

Kokumu bir kez daha içine çekerken, "Cennet ulan," diye gürledi.

Parmaklarını ayak bileğime dolayıp ayağımı omzuna yerleştirdi, sonra dikkatini diğer bacağıma verdi.

Ayak bileğim.

Uyluk içi.

Bacaklarımın arası.

Ayağımı omzuna yerleştirmeden önce tenimin her santimini yavaş, sert öpücüklerle kapladı. Alçak, gırtlaktan gelen bir hırıltıyla tangamı ortadan ikiye ayırdı ve narin dantel yere düştü.

Yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünde çoktan kendimden geçmek üzereydim. Dudaklarım daha fazla hava alabilmek için aralandı, dilinin her bir darbesiyle titriyordum.

Ağır ağır. Sistemli. Her bir damlayı tatmaya kararlıydı. Daha fazlasına duyduğum ihtiyaçla içim sızlıyordu. Saçlarını kavradım, yükselen haz dalgasının tepesine tırmanırken başını kendime doğru çektim. Dudakları klitorisimin üzerine kapandı ve sertçe emmeye başladı. Çığlık attım. Boşalmam an meselesiydi, bunu hissedebiliyordum ama Rafael'in dokunuşu aniden yok oldu.

"Daha fazla!" diye inledim.

"Sana daha fazlasını vereceğim, *vespetta*." Sıcak parmaklarıyla zonklayan merkezimin girişine belli belirsiz bir dokunuş bıraktı. "Ama sadece, sonrasında benim gömleğimi giyeceğine dair söz verirsen."

Gözlerimi açtığımda Rafael'i bacaklarımın arasında, yüzünde kendinden emin bir sırıtışla beni kışkırtmaya devam ederken buldum.

Nefes nefese, "Hayır," dedim.

"Emin misin?" Küstah bir tavırla gözlerimin içine bakarken elini ağzına kaldırıp parmaklarından parıldayan sularımı yaladı.

İçim, onun için hissettiğim çaresiz bir sızıyla kasıldı ama çenemi kapalı tuttum.

"Şu noktada seni boşaltmanın on saniyeden uzun süreceğini sanmıyorum." Bu ifadesini pekiştirircesine başparmağını klitorisimin üstüne koyup hafifçe baskı uyguladı.

Sırtımı gerip karşılık olarak titredim.

"Görüyor musun?" Parmağının sadece ucunu içime kaydırıp beni titretti.

Yüzündeki gülümseme şeytani bir hâl aldı. Kasten yavaş hareketler yaparak pantolonunun fermuarını açtı ve devasa sikini çıkardı.

"Gel buraya," derken ellerini kıçımın altına kaydırıp beni kendine doğru çekti.

Kollarımı boynuna dolayıp gözlerine dik dik baktım. Gözleri birer mıknatıs gibi benimkilere kilitlenirken sola doğru bir adım attı ve sırtımı buzdolabına dayadı. Aletinin başı ağrıyan merkezime sür-

tündü, bezginliğimi daha da artırıyordu. Bu adam yüzünden akıl sağlığımı yitiriyordum.

Aletini içime kaydırdı, iki santimden fazla değildi ve durdu. "Eee, anlaştık mı?"

"Lanet olası," diye inledim. "Evet, lanet gömleğini giyeceğim."

İçime öyle bir güçle daldı ki nefesim kesildi ve sonsuz küçük parçaya ayrıldım.

Devasa küvetten yükselen buhar havayı nemlendiriyor, banyo aynasını ve pencereyi buğulandırıyordu. Gözlerimi yumup çenemi dizlerime dayadım. Rafael sırtımı sıvazlayıp omurgam boyunca gelişigüzel desenler çiziyordu.

"Saçında ekmek kırıntıları var."

"Hımm, beni ağzınla becerirken masanın üzerine kahvaltı gibi yatırmayı tercih ettiğin için olmalı."

"O sırada şikâyet ettiğini hatırlamıyorum." Karışmış saçlarımdan bir tutamı parmaklarının arasına aldı. "Neden saçın bebek pudrası gibi kokuyor."

"Sabun. Senin gibi kokmak istemedim."

Kollarını karnıma dolayıp beni göğsüne çekti. Bir an sonra geriye yatıp ikimizi birden suyun altına soktu.

Tekrar yüzeye çıkmamıza izin verdiğimden ağzımdaki suları tükürdüm. "Sanırım yeni kokumu pek beğenmedin," diye mırıldandım.

"Haklısın."

Arkamdan bir şişenin açılma sesi geldi, sonra da elleri saçlarımdaydı. Şampuanının kokusu beni sarmalarken kafama masaj yapıyordu.

"Bu aramızdakileri değiştirmez," diye fısıldadım.

"Biliyorum."

Suyu açıp saçımı durulamaya başladı. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken başımı eğip gözlerimi kapattım, hareketleri son derece nazikti. Üzerime titriyordu. Hassastı. Göğsümdeki sızı katlanılmazdı. Bu adamın kalbimin sahibi olmasına izin veremezdim. Ne

kadar istesem de. Ancak o kırılgan kası feci şekilde ezip en sonunda geriye hiçbir şey bırakmayacağından korkuyordum.

"Sen kazandın, *vespetta*."

"Neyi kazandım?"

Omzuma bir öpücük kondurdu. "Eve gidiyorsun."

Boğazımdaki hava sıkıştı. Yavaşça arkamı dönüp onunla göz göze geldim. "Beni Chicago'ya mı götüreceksin?"

"Evet." Başını yana eğdi. "Sevinçten havalara uçarsın sanıyordum."

"Sevindim. Sadece..." Ona kafam karışmış hâlde baktım. "Önceki gece bütün ailemi ortadan kaldırmakla tehdit ettin. Bu da başka bir oyun mu?"

"Hayır. Kırk sekiz saat içinde evde olacaksın."

Kahkaha atıp kucağına atladım, banyonun her yerine su sıçrattım.

"Babam için bir tür hikâye uydurmamız gerekecek," dedim öpücüklerin arasında. "Kaçırıldığımı duymanın onu mutlu edeceğini sanmıyorum."

"Olmayacağından eminim."

"Bir şeyler düşünürüz. Kız kardeşimle tanışman için sabırsızlanıyorum. Yulia ailemizdeki tek normal kişi." Çenesini öptüm. "Tanrım, umarım vardığımızda Sergei orada olmaz. Seni hemen şoka sokmak istemem."

"Çok az şey beni şoka sokabilir, Vasilisa. Ayrıca amcanla zaten tanıştım."

Arkama yaslandım. "Ne? Ne zaman?"

"Aynı iş kolundayız, bu yüzden yollarımız birden fazla kez kesişti. O gerçekten orijinal bir tip."

"Öyle." Sırıttım. "Çoğu insan Sergei amcamı anlamaz ama gerçek şu ki, o sadece kocaman bir Golden Retriever."

"Askeri eğitimli, tetik çekmeye meraklı ve ciddi şekilde kaçık bir Golden Retriever."

"Sanırım bu onu oldukça iyi özetliyor." Avucumu Rafael'in göğsünden aşağı kaydırdım ve parmaklarımı serdiğine doladım. Kayadan farksızdı. Kaşımı kaldırdım. "Yine mi? Daha yeni seks yaptık. Hem de iki kez."

"Çıplak bir hâlde üzerimde uzanıyorsun. Ne bekliyorsun ki?" Belimden kavradı ve beni o dikleşmiş uzunluğunun üzerine kaydırdı.

Suyun içinde olmak, içime kayışını gerçeküstü bir hisse dönüştürüyordu. Tıpkı ilk sevişmemizdeki gibi.

"Keşke yatınla tekrar açılacak vaktimiz olsaydı. O Kraken noktasına," diye inledim üzerinde ritim tutarken.

Rafael'in dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı ama gözlerine ulaşmadı. Nedense... üzgün görünüyordu. "Deniz canlıları için artık endişelenmiyor musun?"

Kollarımı boynuna dolayıp ağzımı onunkine yapıştırdım. "Şey, endişeleniyorum ama sen beni kurtarırdın, değil mi?"

"Her zaman. Her şeyden," diye solurken alttan içime kaydı. "Kendim de dâhil."

Ona bununla ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadım çünkü aniden, sanki bir şey onu ele geçirmiş gibi içime daldı. Genelde başta ben onun boyutuna alışana kadar hamleleri yavaş ve nazik olurdu ama şu anda öyle değildi. Hoşuma gitmişti.

Her darbesiyle daha derine dalıyor, beni tamamen dolduruyor ve sonrakinde soluğumu kesiyordu. Avuçlarımın altındaki kasları sert, kasılmaktan dolayı gergindi. Benden o kadar iriydi ki etrafımızda hiçbir tehdit olmamasına rağmen bana korunduğumu hissettiriyordu.

Korumasına ihtiyacım olmamasına rağmen.

Tuhaf olan şuydu ki, onu hiçbir zaman tehdit olarak algılamamıştım. En başında bile.

Onun arzulu gözlerinin içine bakarak, o içimde hareketlerini sürdürürken boynuna sıkıca tutundum.

"Bugün, gömleğim dışında hiçbir şey giymeyeceksin," diye hırıldadı. Durmaksızın, her seferinde beni G noktamdan vurup sınıra daha çok yaklaştırarak içimde gidip gelmeye devam ediyordu.

Küvet devasa olmasına rağmen sanırım bu şekilde kullanılmak üzere tasarlanmamıştı. Çılgın tempomuz yüzünden sağa sola sallanıyor, sular kenarlardan taşıp yerdeki fayansları göle çeviriyordu.

"Anladın mı, Vasilisa?"

"Evet!"

Nefesim titrek hırıltılar hâlinde kaçarken, ıslaklığım onun aletinin etrafında kasılıyordu. Zihnim bulamaç gibiydi. Yok olmuştu. Başka bir güçlü darbe daha ve paramparça oldum. Başımı geriye atıp zevkle çığlık attım. Tam o anda Rafael'in kükremesi odada yankılandı ve ikimiz de kendimizden geçtiğimiz bir duygunun içine gömüldük.

"Gri mi, siyah mı?" İki askıyı önümde havaya kaldırdım.

"Gri." Rafael sol elimdeki gömleğe doğru başıyla işaret etti. Albini'de alışverişe çıktığımızda giydiğim gömlekti bu. Favorisi.

"Altına iç çamaşırı giymeme izin var mı? Sadece gömlek demiştin."

"Giymeden dolaşabilirsin. Evdeki tüm erkekleri dışarı göndermiştim." Komodin çekmecesini açtı ve kadife mücevher kutularını çıkarmaya başladı. Bir dakika sonra, gri elmas ve altından yapılma kolyeyle yaklaştı. "Bugün bunu benim için takar mısın?"

İğneleyici bir gülümsemeyle aynaya döndüm.

Rafael arkama geçti ve saçlarımı yana itti. Kolyeyi boynuma takarken, "Bu nasıl oldu?" diye sordu.

"Ne?"

"Buradaki küçük yara izin." Parmağı kürek kemiğimin hemen altındaki deriye dokundu.

Neyden bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. "Aslında hatırlamıyorum. Sadece annemin bana anlattıklarını biliyorum."

"Ne olmuş?"

"Onunla ve babamla bir alışveriş merkezine gitmişim. Annem bir etkinlik için elbise alacakmış. Görünüşe göre yanlarından sıvışmışım ve mücevher dükkânına doğru koşmuşum çünkü vitrindeki kristal güllerle diğer parıltılı şeylere bakmayı seviyormuşum."

Rafael'in parmağı sırtımda donup kaldı.

"Bir tür patlama olmuş. Dükkânın içinde," diye devam ettim. "Olaydan hemen önce bir adam beni yakalamış. Hayatımı kurtarmış."

Rafael cildimi okşamaya devam ederken, "Kaç yaşındaydın?" diye sordu. Sesi tuhaf geliyordu. Bir şekilde gergin.

"Üç yaşındaydım. Beni kurtaran adama ne olduğunu asla öğrenemedik. Babam ortalık durulunca onu bulmayı denemiş ama başaramamış. Adamı bizim gittiğimizden farklı bir hastaneye götürmüşler ve sonra da ortadan öylece kaybolmuş. Babamın onunla ilgili bildiği tek şey Arnavut olduğu."

"Yaa?" Rafael dudaklarını izin üstüne bastırıp yara izimi okşamayı sürdürdü.

"Evet, Arnavut dövmesi varmış. Babam dövmeyi tanımış." Ona bakmak için döndüm. Rafael'in saçları ıslaktı ve mürekkep kadar kara tutamlar alnına düşmüştü. Geriye doğru taramak için uzandım ama yüzünün çekimine kapılan parmaklarım yüz hatlarının sert çizgilerini takip etti. "Keşke kim olduğunu bilseydim," dedim fısıltıyla.

Rafael'in gözlerinin kenarları kırıştı. "Niye?"

"Hayatımı ona borçluyum. Geldiğim yerde, bu ebedi bir borçtur." Gülümsedim. "Borçların önemini en iyi senin anlıyor olman lazım, Rafael."

Öne eğilip elinin tersini çenemde gezdirdi.

"Sadece kadermiş. Doğru zaman. Doğru yer. Muhtemelen senin Arnavut çok uzun zaman önce bunu unutmuştur. Ona borçlu falan değilsin." Çenemi tutup başımı kaldırarak beni öptü. "Başka bir yerinde bir şey var mı?"

"Hayır. Sadece o. Herkes mucize olduğunu söyledi."

"Güzel." Başını sallayıp beni kendine çekti. "Peki şimdi senden başka bir 'normal fiziksel tepki' daha almama ne dersin?"

Rafael

"Saat gecenin ikisi," diye homurdandı Guido yanımdaki şezlonga otururken. "Yukarıda olduğunu sanıyordum."

"Uyuyamadım." Şarabımdan bir yudum alırken gözlerim karanlık ufka dikili kaldı.

"Denemelisin çünkü önümüzdeki günlerde buna pek fırsatımız olmayabilir. Calogero'nun gizlice adamlarını topladığına dair haber

aldım." Öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve ağır bir soluk verdi. "İşlerin bu noktaya gelmemesini umuyordum."

"Yatırımlarını yerle bir ettikten sonra Calogero'nun misillemede yapacağını biliyorduk. Ailenin geri kalanı duymadan bizi vurmaya çalışacaktır. Ağzı sıkı, on, en fazla on beş adam."

"Onu öldürecek misin?"

"Evet."

"Diğer Cosa Nostra üyeleri seni infaz eder, Rafael. Lanet olası bir Don'u öldürüp elini kolunu sallayarak gezemezsin!"

"Bunu zaten bir kez yaptığımı sanıyorum."

"O farklıydı! Mancuso'yu senin infaz ettiğini Calogero dışında kimse bilmiyordu."

"Sadakat ve saygı Cosa Nostra inancının temel taşlarıdır, Guido. Eğer bir üye sözünden dönerse itibarını, onunla birlikte saygınlığını da kaybeder. Ancak sözünü bozan bizzat Don ise, bu tüm Aile'yi etkiler. İtibarlarındaki hasar mutlak olur. Bugün erken saatlerde ihtiyar Biaggi ile iletişime geçtim ve Aile'nin, liderlerinin bana verdiği sözü tutmadığını öğrendiklerinde ona nasıl bakacaklarına dair derin endişelerimi dile getirdim. Sonuç olarak, bu utancın gün ışığına çıkmasını engellemenin herkes adına, benim ve Sicilya Cosa Nostra'sı için en yararlısı olacağına karar verdik."

"Bu ne demek oluyor?"

"Eğer Donlarını bu dünyadan azat etmeye karar verirsem, Aile'nin başka yöne bakacağı anlamına geliyor. Gördüğün gibi, hangi düğmelere basacağım bilirsen her sorun çözülebilir."

"O bizim vaftiz babamız, Rafael."

"Ve bu, bu kadar uzun süre hayatta kalmasına izin vermemin tek sebebiydi," diye çıkıştım ve şarabımın geri kalanını bir dikişte bitirdim. "Ama kredisini tamamen tüketti."

"Rafael—"

"Onu aramıştım. Amerika'ya gittikten yaklaşık bir ay sonra. Sevgili *cumparimizi* aradım ve seni koruması altına alması için ona yalvardım." Guido'nun şok dolu bakışlarıyla karşılaştım. "Reddetti."

"Bunu neden yaptın?"

"Çünkü benimle kalırsan açlıktan öleceğinden korkuyordum."

"Durumun o kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Kötüydü ama bizi bu işten çıkarmanın bir yolunu bulmayı başardım."

"Arnavut örgütüne sadakat yemini ederek... Bunu benim için yaptın."

Kadehi masaya bıraktım ve sol ön kolumun iç kısmına işlenmiş, çapraz iki hançere dolanmış yılan dövmesine baktım. Dövmenin etrafı farklı şekillerle çevrili olduğu için artık eskisi kadar belirgin değildi. Yine de hayatın karanlık yollarında yürüyen biri, bunun neyi temsil ettiğini bilirdi.

Guido, kolumdaki Arnavut çete damgasına bakarak, "Neden sildirmedin?" diye sordu.

"Artık geçmişte kaldı," derken tasarımı inceledim. Üzerini kapattırabilirdim ama kardeşimi doyurabilmek için yaptığım hiçbir şeyden utanmıyordum.

Sandalyeme yaslandım ve gözlerimi denize dağılmış uzaktaki balıkçı teknelerine diktim. "Roman Petrov'u arayıp kızının yanımda olduğunu söyleyeceğim."

"Ne?!" Guido yerinden fırladı. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Hayır. Vasilisa'yı Amerika'ya geri gönderiyorum."

"Neden? Beni yanlış anlama, bu çılgın fikrine en başından beri karşıydım ama—"

"Ona âşığım, Guido."

Ağzı açık bir hâlde bana baktı. "Ve gitmesine izin mi veriyorsun? Bu hiç mantıklı değil."

"Biliyor musun, çocukken annemin evinin arkasında oynamayı, kelebek yakalamaya çalışmayı çok severdim. Gül çalılarının etrafında uçuşup duran bir Güney Akdeniz Kelebeği vardı. Onu yakalamak için günlerce uğraşmıştım; o zavallı hayvana resmen takmıştım çünkü ona sahip olmak istiyordum. Dikenli bir çalı dibinde saatlerce beklemiştim, onu tuzağa düşürmek için ne gerekiyorsa yapmıştım ama o hep elimden kaçmıştı. Ta ki bir gün nihayet onu yakalayana kadar. Onu bir reçel kavanozuna koyup odama, yatağımın baş ucuna yerleştirmiştim."

"O zaman bile kararlı bir pislikmişsin," diye alayla güldü Guido.

"Ertesi gün öldü. Belki yakalarken onu çok fazla sıkmıştım ya da sadece lanet olası bir kavanozun içinde yaşayamamıştı. Yenisini bulmak için evin arkasına gittiğimde, hiç kalmamıştı. Orada bir daha asla o kelebekten görmedim." Başımı gökyüzüne kaldırdım ve gözlerimi kapattım. "Vasilisa bana o kelebeği hatırlatıyor. Onu yanımda kalmaya zorlayamam. Yapabileceğimi sanmıştım ama bu doğru olmaz. Yarın akşam Chicago'ya dönüyor."

"Yarın mı?"

"Calogero tam şu an misilleme planları yaparken onun hayatını tehlikeye atma riskini göze alamam. Bir kez neredeyse ölmesine sebep oluyordum. İkincisi olmayacak."

"Sen ne saçmalıyorsun?"

"Kadere inanır mısın, Guido?"

"Kader mi? Olması gereken şeyler gibi mi?" Tek kaşını kaldırdı. "Tabii ki inanmam. Batıl inançlı aptallar için uydurulmuş zırvalıklar."

"Belki. Belki de değil. Arnavutlar için yaptığım o son işi hatırlıyor musun?"

"Unutmam mümkün mü? Hayatta kalamayacağını söylediler. Seni götürdükleri o kasap, seni dikmeyi bile zar zor becermişti. Umarım o çocuk hayatta kalmıştır çünkü sen kahramanlık oynarken neredeyse ölüyordun."

"Hayatta." Başımı salladım. "Şu anda üst katta yatağımda uyuyor."

Kardeşimin yüzünün rengi attı. Olduğu yere çöküp kalırken bana şok içinde baktı. "Bu... mümkün değil."

"Evet. Kaderin tuhaf bir mizah anlayışı var."

"Vasilisa biliyor mu?"

"Hayır."

"Ona söylemelisin. Hayatını kurtardın. Onun yüzünden neredeyse ölüyordun. Onu yanında tutmak için neyi kullanman gerekiyorsa kullan. Petrov bile ilişkinize karşı çıkamaz. Rusların hayat borcunu ne kadar ciddiye aldıklarını biliyorsun."

"Yani onu bir tür yükümlülük duygusuyla mı kendime bağlayayım?"

"Ne önemi var ki? Onu seviyorsun. Onun olmak istiyorsun."

"Küçük *hacker*ımdan hoşlanmadığını sanıyordum."

Guido bakışlarını kaçırdı. "O buraya geldiğinden beri davranış şeklin... Ona kıyafetlerini giydirmen, çalışanlar alman, evin her tarafına lanet aşk notları bırakman—"

"Çizimler," diye düzelttim. "Onlar aşk notu değildi."

"Lütfen ama... Son on yılda kalem tuttuğunu bile hatırlamıyorum. Ondan daha uzun süredir de takılacağın kişilerle 'randevularını' asistanlarına ayarlatıyordun."

Gülümsedim. "Belki de aşk notlarıdır."

"Bir de şu var!" Parmağını bana uzattı. "Şu aptalca sırıtma. Haftalardır suratında. Adamlarımızın ödü bokuna karışıyor, Tanrı bilir ne düşünüyorlar."

"Neden?"

"Çünkü senin tam olarak iki surat ifaden var, Rafael. Huzursuz ve öfkeli. Asla gülümsemezsin."

"İnsanlar değişir."

"Evet." İç çekip ufka doğru baktı. "Her zaman dünyaya karşı sen ve bendik. Ona kızgındım çünkü öldürülmene sebep olacağından korktum. Hâlâ korkuyorum. Eğer Petrov'a bunca zamandır kızını rehin tuttuğunu söylersen çıldıracak."

"Büyük ihtimalle. Öğrendiği anda kaşlarımın arasına bir kurşun sıkıştırmak için birini göndereceğinden eminim. Sadece Belov olmamasını umuyorum."

"Evet. Vasilisa o kıymetli, kafadan kontak amcasını öldürürsen seni asla affetmez."

"Biliyorum."

"Gitmesine izin verme, Rafael. Kalmasını sağla. Karşılığında ona bir şey ver."

"Ne yazık ki bazı şeyler sadece özgürce verilebilir." Ayağa kalkıp kardeşime baktım. "Onu gönderiyorum çünkü kendi tercihini yapması gerekiyor. Belki bana geri dönmeye karar verecek. Belki vermeyecek. Geri dönmese bile o daima bana ait olacak, başkasına değil. Bundan emin olacağım."

BÖLÜM
on yedi

Vasilisa

"MİSKET LİMONUN EKŞİLİĞİNİ AZALTMASINA BAYILIYORUMMM," diye geveledim. Sonra elimdeki tuzu yalayıp tekilayı kafama diktim, sonra limon dilimini ağzıma götürüp emdim.

Masanın ortasındaki mumun parıltısı Rafael'in bana bakan gözlerinden yansıyor, irislerini sanki ateş içindeymiş gibi gösteriyordu. Viski bardağını kaldırdı ve küçük bir yudum aldı. O hâlâ ilk içkisini bitirmeye çalışıyordu, bense en az dört taneyi mideye indirmiştim bile. Ya da belki beşti?

Rafael, Chicago uçağının birkaç saat içinde kalkacağını söylemişti, bu yüzden neden bu gece kulübe gelmekte ısrar ettiğinden emin değildim. Ama şikâyetçi de değildim. Müzik harikaydı, içkiler ise daha da güzeldi. Tüm gün o kadar gergindim ki, yokluğumla ilgili babama anlatabileceğimiz olası hikâyeler için beynimi yorup durmuştum. Tekila, daha önce hiç düşünmediğim seçenekler bulmamı sağlamıştı ve bu işi kesinlikle başarabileceğimizi düşünmeme neden oluyordu.

Ayrıca, etrafımızdaki tüm bu insanların burada olmamasını dilememe de sebep oluyordu. Öne eğildim ve Rafael'in kokusunu derin derin içime çektim. Tanrım, çok leziz kokuyordu.

"Bir de portakalla denemelisin," deyip eliyle bir garsonu yanına çağırdı. "Biraz daha farklı bir aroma açığa çıkarıyor."

"Biliyor musun... Eğer seni tanımasaydım, beni sarhoş etmeye çalıştığını düşünürdüm." Sırıttım, sonra gömleğini göğsünden avuçladım çünkü oda dönmeye başlamıştı. Kulüpler dönebilir miydi?

"Peki bunu neden yapayım, *vespetta*?" Rafael'in kolu sırtıma dolandı ve beni kendine daha çok çekti.

Başını eğdi ve bize yaklaşan garsonla İtalyanca konuşurken doğrudan gözlerimin içine baktı. Ayaklarımın üzerinde kendimi daha dengede hissedince Rafael'in gömleğini bıraktım ama avuçlarımı tam göğsüne yasladım. Beni yere sabitleyecek o temasa hâlâ ihtiyacım vardı. Vücudunun ısısı, füme rengi gömleğinin yumuşak kumaşından tenime sızıyordu, o an üstüne her zamanki yeleğini ve ceketini giymediği dikkatimi çekti. Gömleğinin üst iki düğmesi açık ve kravatsız hâliyle, onu toplum içinde gördüğüm en rahat kıyafeti buydu.

"Hiçbir fikrim yok ama bence öyle yapıyorsun." Ağzımdan bir kahkaha kaçtı. "Yoksa yine senin için karanlık bir iş çevirmem için planlar yapıyorsun da bunun gerçekleşmesi için beni sarhoş mu etmen gerekiyor?"

"Belki."

"Yapardım, biliyorsun. Ayıkken bile yapardım. Eğer isteseydin dünyadaki her bir tankerin lanet olası tüm konteynerlerini Çin'e gönderirdim. Uluslararası bir nakliye felaketi yaratırdı ama yapardım. Senin için."

Rafael sadece beni izlemeye devam etti. Gözleri neden yine hüzünlüydü? Chicago'ya vardığımızda babamın ona yapabileceklerinden mi endişeleniyordu? Endişelenmemeliydi. Babama gerçeği anlatmayacaktım. Ona Rafael ile tesadüfen tanıştığımızı söyleyecektik. Ve ona âşık olduğumu babama itiraf ettiğimde, anlayacaktı.

Garson geri döndü ve masamıza üzerine portakal dilimi konmuş yeni bir tekila *shot*ı bıraktı. Gözlerimi Rafael'in gözlerinden ayırmadan *shot* bardağını kavradım ve boğaz yakıcı sıvıyı mideye indirdim.

"Portakalı unuttun," dedi ve portakal dilimini ağzıma doğru kaldırdı.

Dudaklarım portakal diliminin üzerine kapandı ve kabuğundaki o keskin suyu emdim. "Haklısın. Tadı gerçekten daha güzelmiş."

Rafael'in gözleri parladı. Meyve ağzımdan yok oldu, yerini onun sert dudakları ve dili aldı. Damgalıyordu. Beni tüketiyordu.

Parmak uçlarımda yükselerek ellerimi saçlarına gömdüm, o kara tutamları çekiştirdim. Tat alma duyularımda bir lezzet patlaması yaşandı. Tuz. O. Viskisi. O. Portakal. O. O. O.

Beni kaldırıp bar taburesine oturttuğunda belimde hafif bir sıkışma hissettim; tüm bunları öpücüğümüzü hiç bozmadan yaptı. Sert avucu uyluğumun iç kısmından daha yukarılara doğru süzüldü. Bacağımı onunkine doladım. Başım sanki havada süzülüyormuşum gibi bulanıktı ama bunun damarlarımda kol gezen alkolden mi yoksa Rafael'in parmaklarının külotuma girmesinden mi kaynaklandığından emin değildim.

"Sen benimsin, Vasilisa," diye gürledi ağzımın içine. "Ne karar verirsen ver, her zaman benim olacaksın."

Karar mı? Ne kararı? Parmaklarını içime itip o dış dünyayı tamamen unutturan şeytani numaralarını yapmaya başladığında, tutarlı bir düşünce oluşturma yeteneğim uçup gitti. Başparmağı klitorisim üzerinde yavaş, düzenli daireler çizerken iki parmağı kasılan duvarlarımı okşuyordu. İçeri ve dışarı. Nazikçe. Çıldırtacak kadar nazik bir baskı.

Vücudum titriyordu, her hamlesiyle o titremeler şiddetleniyor, kendimi bile unutturuyordu. Diğer eliyle çenemi yumuşakça kavradı, dudaklarımı talan ederken arada bir hafifçe sıkıyordu. Duyguların yoğunluğu bunaltıcıydı. Kendimi haz içinde kaybederken inledim.

Daha fazla. Tırnaklarımı ensesine geçirdim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ve o bunu biliyor gibiydi. Rafael başparmağıyla klitorisime bastırdı ve parmaklarını kanalımın içinde yukarı doğru kıvırdı. Ve patladım. O usta elinin her yerine boşaldım.

"Bunu özleyeceğim, *vesperta*." Kulağımın dibindeki o boğuk ses nedense uzak geliyordu.

Her şey etrafımda dönüyor gibiydi. Kollarımı Rafael'in boynuna doladım, vücudumun ağırlığını onunkine bıraktım. Beni kucağına alıp taşıdığında etrafımı güzel, ağırlıksız bir his sardı. Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Umurumda da değildi. Onunla olduğum sü-

rece... Ama ışıklar gözlerimi acıtıyordu, bu yüzden yüzümü boyun girintisine gömdüm. Müzik ve sesler uzaklaşıyordu.

"*Sei pronto?*" Guido'nun sesi. Onun burada olduğunu bilmiyordum.

"*Si. Iniziamo*," diye yanıtladı Rafael. Sonra başını eğip dudakları kulağıma değene dek yaklaştı. "Buradayken bazı belgeler imzalamam gerekiyor. Çok sürmez."

"Tamam," diye mırıldandım.

Rafael dar koridorun sonundaki kapıya yönelirken ahşap zemindeki ayak sesleri etrafımızda yankılandı. Guido kapıyı tutarak geçmemize izin verdi. Girdiğimiz oda eski kâğıt ve sigara kokuyordu. İçeride, yüzlerinde tam olarak okuyamadığım ifadelerle duran birkaç adam vardı. Odanın ortasında bir masa duruyordu ve kahverengi takım elbiseli yaşlı bir adam masanın arkasında oturmuştu. Önünde kocaman, kalın ve kırmızı bir defter açıktı.

Rafael beni kucağında tutmaya devam ederek masanın önündeki boş sandalyelerden birine oturdu ve kucağına rahatça yerleştiğimden emin oldu. Oda sessizleşti, sonra karşımızdaki yaşlı adam konuşmaya başladı. Yumuşak sesi ve melodik İtalyanca kelimeler beni gerçeklikle rüya âleminin birbirine karıştığı o huzurlu boşluğa sürükledi. Kendimi sıcak hava akımlarının üzerinde süzülüyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

Tanrım, ikinci tekiladan sonra durmam gerekirdi. Rafael'in toplantısının ortasında sızacaktım. Ya salyam akarsa? Adam konuşmaya devam ediyordu ama sesi gittikçe daha uzaktan geliyordu sanki. Durumdan o kadar uzaklaşmıştım ki, bir an için adımın söylendiğini sandım. Bu hiç mantıklı değildi gerçi. Adamı tanımıyordum. Rafael'e daha çok sokulup burnumu boynuna soktum ve kokusunu içime çektim.

"*Vespetta.*" Rafael'in nefesi kulağıma çarptı. "*Evet* demene ihtiyacım var."

"Evet," diye mırıldandım.

Göz kapaklarım çok ağırdı. Konuşmalar sürüyordu. Sonra insanlar masaya yaklaşınca hışırtılar oldu. Bir şey imzalıyor gibiydiler. Burada bir sürü kişi olduğuna göre çok önemli bir sözleşme olma-

lıydı. Rafael, Guido'dan kalemi alıp öne doğru eğilirken beni sımsıkı tuttu, kalın, kırmızı kitaba bir şeyler karaladı.

"Buraya imza atmanı istiyorum." Rafael kalemi elime tutuşturdu ama kalem elimden kayıp yere düştü.

"İmza atmamı mı istiyorsun?" Gözlerimi bulanık odaya açtım. "Neden?"

"Sözleşme imzalandığı sırada burada olduğunu doğrulamak için. Gelenek." Kalemi tekrar elime koyup kitabı yaklaştırdı. "Tam şuraya."

"Ne garip gelenekleriniz var." Kıkırdayıp tükenmez kalemi sayfanın sonuna, Rafael'in parmağıyla işaret ettiği yere koyup adımla imzaladım. "Yaptığın anlaşmadan pay alacak mıyım?"

"Evet." Dudakları şimdi benimkilerin üstündeydi. Tadıyordu. Sahipleniyordu.

Ağzı tarafından aklımın başımdan alınmasına izin verirken bilincim kaydı. Duyduğum son şey, yaşlı adamın coşkulu İtalyanca sözleriydi. Muhtemelen bir iş toplantısının ortasında öpüştüğümüz için bizi ayıplıyordu.

"Vi dichiaro marito e moglie."

Rafael

Pistin kenarında parlak ışıklar yandı. Uçağım kalkışa hazırdı, yolcularının binmesini bekliyordu. Guido uçağın birkaç metre ötesinde arabayı durdurdu.

"Raff. Geldik."

Vasilisa'nın yüzüne düşen saçını geriye çektim, bu sırada elimin tersiyle yumuşak yanağını da okşadım. Uyurken öyle genç görünüyordu ki. "Farkındayım."

"Ne zaman geri geleceksin?"

"Onunla gitmiyorum, Guido."

"Ama sandım ki... Neden?"

"Onu sevdiğimi söyledim ama bana inanmadı. Birini sevmenin aslında ne anlama geldiğini bilmediğimi söyledi. Ve haklıydı. Ona

hediyeler alarak kalmasını sağlamaya çalıştım. Tehditler savurarak. Gitmesine izin veriyorum, böylece kendi adına karar verebilir." Arabanın kapısını açıp Vasilisa'yı güvenli bir şekilde kollarımda tutarak dışarı çıktım. "Bagajdan çantanı al, acele et."

"Çantam mı?"

"Yedek kıyafetler var. Karımın ailesinin yanına güvenle vardığından emin olmak için o uçağa biniyorsun."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Calogero yirmi dört saat içinde misillemede bulunacak. Bana ihtiyacın var."

"Biliyorum. Ben onunla baş ederim. Yalnız başıma."

"Bok edersin! Özel güvenliği olarak ondan fazla adam var."

"Çeneni kapat. Eğer Vasilisa'yı uyandırırsan seni boğarım," diye hırladım dişlerimin arasından. "Biaggi ile yaptığım anlaşmada hiç şahit olmaması da var. Calogero'yu bizzat indireceğim."

"Raff—"

"Tartışma sona erdi."

Uçağın merdiveninin dibinde duran uçuş görevlisi ceketinin yanlarını göğsüne sararak yaklaşmamı izledi. Peşimde Guido'yla merdivenden çıktım. Kıymetli yükümü dikkatli bir şekilde bej rengi deri kanepeye yerleştirdim. Vasilisa kıpırdandı, gözleri hafifçe aralandı.

"Evde miyiz?"

Yanına diz çöküp elimin tersini çenesinde gezdirdim. "Yakında."

"Tamam," diye mırıldandı.

Gözleri titreyerek kapandı. Bir şeyi bırakmanın bu kadar çok acı verebileceğini hiç hayal etmemiştim.

Keskin pençeler göğsümü yarıyor, o lanet olası kalbimi söküp çıkarmaya çalışıyordu. Elimi cebime attım ve daha önce oraya koyduğum yüzüğü çıkardım. Benim yüzüklerimden biriydi, sadece som gümüşten düz bir halkaydı, aslında maddi olarak neredeyse hiçbir değeri yoktu. Kuyumcuya onu Vasilisa'nın narin parmağına uyacak şekilde yeniden yaptırmıştım. Adam, sanki ben karımın her bir santimini avcumun içi gibi bilmeyecekmişim gibi, yüzüğün çok küçük olacağını söyleyerek beni ikna etmeye çalışmıştı. Sağ elini ellerimin arasına aldım ve halkayı yüzük parmağına geçirdim. Ruslar gelenek-

sel olarak alyansı sağ ele takarlardı ve ben de bu âdete saygı göstermek istiyordum. Yüzük, parmağına tam oturdu.

"*Farei qualsiasi cosa per te, vespetta,*" diye fısıldadım ona doğru eğilip hafifçe aralanmış dudaklarını öperken. "*Perfino lasciarti andare.*"

Vasilisa'nın dudaklarında uykulu, hafif bir gülümseme belirdi, sonra arkasını dönüp yüzünü kanepenin yumuşak yastıklarına gömdü. Ceketimi çıkarıp üzerini örttüm. Ona son bir kez baktıktan sonra doğruldum ve her adımda içim parça parça oluyormuş gibi hissederek uçağın çıkışına doğru hızla ilerledim.

Dizüstü bilgisayarımın ekranında video konferans penceresi belirdi. Roman Petrov ofisindeki masasında oturuyordu.

"Rafael. Epey zaman oldu. Bu aramanın şerefini neye borçluyum?"

"Uçağım on saat sonra Chicago dışındaki özel bir havaalanına inecek. Sana tam konumu göndereceğim. Uçak vardığında orada olmak istersin."

"Nedenmiş o?"

"Kızın uçakta."

Petrov sandalyesinden fırladı, şok içindeki yüzü kameraya iyice yaklaştı. "Benim küçük kızımın senin uçağında ne işi var?!" diye kükredi.

"O iyi. Endişelenme."

"Onu *sen* aldın." Roman'dan alçak bir hırıltı yükseldi.

"Evet. Öyle yaptım. Bilgisayar becerileri olağanüstü. Benim bir işimi tamamlaması için onu Sicilya'ya getirttim. İş bitti, ben de onu evine geri gönderdim."

"Eğer saçının tek bir teline bile dokunduysan Rafael," dedi boğuk, tehditkâr bir sesle. "O lanet adayı yirmi dört saat içinde yerle bir ederim! Bir daha sakın ama sakın onun fotoğrafına bile bakmaya cüret etme, seni orospu çocuğu."

İğneleyici bir şekilde sırıttım. "Vasilisa'nın o şiirsel yanını kimden aldığını görebiliyorum."

"Kızımın. Adını. Ağzına. Alma. Orospu çocuğu!" Ekranı kavrayıp sarstı. "Sen ölü bir adamsın!" diye bağırdı.

Kameraya doğru bir silah doğrultmasını izledim. Bir saniye sonra silahın patlama sesi duyuldu ve video görüntüsü kardı. Görüşmemizin sona erdiğinin kesin işaretiydi; Roman, kafamı hedef alarak bilgisayarı vurmuştu.

Masamın kenarını kavrayıp ekranımın boş arka planına dik dik baktım. Vasilisa'yı o uçağa bindireli henüz bir saat bile olmamıştı ama şimdiden içimden bir parça ölmüş gibi hissediyordum. Yarın, ailesinin yanına, Chicago'ya döndüğünde ne olacaktı?

Beni unutacak mıydı? Kendisini öldüreceğini bile bile, onu serbest bırakacak kadar çok seven aptal adamı unutacak mıydı? Geri dönme ihtimalinin sıfır olduğunu bildiği hâlde...

Boğazımdan vahşi bir kükreme koptu. Kolumu masanın üzerinde savurup dizüstü bilgisayarımı ve diğer eşyaları etrafa fırlattım. Bu, beni boğan o çaresizliği ve kederi hafifletmedi.

Asla geri dönmeyeceğini söylemek için beni araması ne kadar sürecekti?

Bir hafta mı?

Bir ay mı?

Belirsizliğin lanet arafında ölüp gidecektim.

Telefonumu kapıp Guido'ya bir mesaj gönderdim, ardından pilotuma ek talimatlar içeren başka bir metin yazdım.

Vasilisa

Alçak sesli bir homurtu bilincime işleyip sızlayan kafama girdi. Boğazım pamuk yutmuşum gibi kuruydu. Deri kokusu duyularımı işgal etti, daha fazlası da vardı. Servi, biraz da portakal kokusu.

"Rafael?" diye mırıldandım. "Saat kaç?"

"Sabah beş." Guido cevap verdi.

Yavaşça kalkıp oturdum, gözlerimi kırparak açtım ve uçağın içine bakındım. "Neler oluyor?"

"Kemerini takmalısın. Yakında inişe geçiyoruz."

"İniş mi?" Gözlerimi karşımdaki kanepede oturan Guido'ya diktim. "Nereye?"

"Chicago."

Kafam karıştı, sonra heyecana dönüştü. Tekrar ailemi görecektim! Mutluluk. Rahatlama.

"Rafael nerede?" Etrafıma bakındım.

"Sicilya'da kaldı."

Pat.

Neşe balonum patladı ve doğruca keder çukuruna daldım. "Neden?"

"Seni eve göndermesini isteyip durdun. O da yolladı. İstediğin bu değil mi?" Eski sırt çantamı kucağıma bıraktı. "Kimliğin ve kişisel eşyaların içinde. Telefonuna Rafael'in ve benim numaralarımızı kaydettim. Şimdi, kemerini bağla. İniyoruz."

Çantamı alıp yanımdaki yere koyarken ellerim titredi. Hatırladığımdan daha ağırdı. Geniş, dairesel pencereden güzel bir şekilde dans eden şehir ışıklarına ve geçen her saniyeyle daha da büyümesine baktım. Eve yaklaşıyordum. Rafael'den uzağa.

Geri dönüyordum. Yalnız.

Beni geri göndermişti.

Açıklama olmadan. Veda olmadan. Beni sanki istenmeyen bir paketmişim gibi uçağına bırakıvermişti.

Ağzımdan histerik bir kahkaha kaçarken gözlerimi sildim. Daha aylar önce eve gitmeme izin vermediği için böyle ağlıyordum. Ve şimdi... şimdi izin verdiği için ağlıyordum.

İndiğimizde gözyaşlarım kurumuştu ama içim hâlâ yıkık hâldeydi. Kesinlikle olması gerekenden daha ağır olan çantamı koltuktan aldım ve koridordan çıkışa doğru ilerledim. Ayaklarım kurşundan yapılmış gibiydi, her adımım bir öncekinden daha yavaştı.

Kapıya vardığımda uçuş görevlisi, "Bastığınız yere dikkat edin hanımefendi," dedi.

Pistin ucunda üç kişi duruyordu, yerdeki ışıklar figürlerini aydınlatıyordu. Babamın heybetli duruşunu hemen tanıdım. Ondan

birkaç santim kısa olan erkek kardeşim hemen solundaydı. Annemse aralarında duruyordu. Onu iki yandan saran iki insan dağı arasında oldukça komik görünüyordu. Merdivenden aşağı fırlayıp asfaltı geçtim ve kollarının arasına kendimi bıraktım.

"Anne!" diye haykırıp kollarımı boynuna doladım ve ona sımsıkı sarıldım.

"Vasya, bebeğim." Babam saçlarımı yüzümden geriye çekti. "Sen iyi misin? O piç kurusu sana ne yaptı?"

"Ben iyiyim." Annemi bıraktım, bir saniye sonra babamın ayı gibi kucaklamasıyla sarmalandım. "Sizi çok özledim."

"İşte." Babam mutfak adasında önüme bir tablet koydu. Ekranda bir harita vardı. "O puştun ininin olduğu konumu göster."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle istiyorum. Hemen, Vasilisa."

"Roman." Annem bana bir fincan çay uzatırken ona uyaran bir bakış attı. "Şimdi olmaz."

"O piç kurusu, kızımızı iki ay rehin tuttu, *malysh*! Bir saniye daha beklemeyeceğim. Nerede o, Vasilisa?"

Ellerimin ayalarını gözlerime bastırdım. Bu şekilde olmamalıydı. Plan, ailemin karşısına Rafael ile birlikte çıkmamızdı. Nasıl tanıştığımızla ilgili mutlu bir hikâyeyle. Rafael'in beni kaçırdığını babama söylemesini beklemiyordum. Babam en kötüsünü düşünürken Rafael'e âşık olduğumu ona nasıl açıklayabilirdim? Babam bana asla inanmazdı. Bu da tüm durumu daha kötü hâle getirirdi.

"Sana söyledim, rehin falan tutulmadım," dedim. "Bir anlaşma yaptık. Beni yapmam için tuttuğu işi yaptım ve bitirdiğimde de beni geri gönderdi."

"Gerçekten mi? O puşt, senin nasıl bir iş yapmanı istedi?"

"Şirketiyle ilgili. Detayları veremem."

"O zaman neden bana yalan söyledin? Hem neden bana yerini söylemiyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum, baba. Sakın Rafael'e bir şey yapması için birini göndereyim deme."

"Niye? Rafael De Santi birinci sınıf bir tetikçi, Vasilisa."

"Biliyorum."

Öne doğru eğildi, yüzü benimkiyle aynı seviyeye geldi. "Sana dokundu mu? O pis pençelerini benim küçük kızıma sürdü mü?" Sesi fısıltının bir tık üstüydü. O tonu biliyordum. Öfkeden köpürüyor demekti.

Yutkunup kendimi onunla göz göze gelmeye zorladım. Ona gerçeği söylemek söz konusu bile değildi. Babamı çok iyi tanıyordum. Eğer Rafael ile aramızda bir şey olduğundan şüphe bile duyacak olursa onu öldürürdü.

"Tam bir centilmendi." Ellerimi tezgâhın üzerine dayadım. Aklım anında Rafael'in aynı buna benzeyen bir mutfak adasında beni vahşi şekilde yaladığı görüntülerle doldu.

"Üzerindeki ceket kimin, Vasilisa?" Erkek kardeşimin sesi mutfağın diğer tarafından geldi.

Omzumun üzerinden baktığımda Alexei'yi kollarını göğsünde bağlayarak buzdolabına yaslanmış hâlde buldum. Bu konuşmanın dışında duruyordu, o yüzden burada olduğunu tamamen unutmuştum. Panik, karın boşluğumu doldurdu. Alexei üniversiteye gitmeden önce birbirimizden hiç ayrılmazdık. Ancak fazlasıyla kısa süren yaz ve tatil aralarında, kardeşim buraya geldiğinde babamın onunla zaman geçirmeyi talep etmeleri yüzünden birbirimizden biraz uzaklaşmıştık. Öte yandan, Alexei her zaman tanıdığım en iyi gözlemcilerden biriydi. Ayrıca kendimi ele vermemin tüm işaretlerini biliyordu.

"Rafael'in," dedim boğuk sesle.

"Hmm." Buzdolabından uzaklaşıp ağır, düşünceli adımlarla bana yaklaştı. "Yukarı çıkıp sana bir hırka getireyim. O şeyi çıkarabilirsin. Çöpe atacağım."

"Hayır!" Ceketi kendime daha çok sardım. "Sakın dokunayım deme!"

Alexei'nin gözleri kısıldı, sonra dönüp babamıza baktı. "Yalan söylüyor."

"Yalan söylemiyorum! Yorgunum ve uyumak istiyorum. Bu sorguya daha sonra devam edebilir miyiz lütfen?"

Babam tezgâhın kenarını kavradı, parmakları tekrar tekrar kasılıyordu. Sonra derin bir nefes aldı. Bir tane daha.

"Tabii bebeğim." Beni yanına çekip başımın tepesini öptü. "Her şey yoluna girecek. Gidip biraz dinlen."

Yanağıma yumuşak bir dokunuş kondurduktan sonra arkasını döndü ve mutfaktan çıktı, bastonunun sesi fayans zeminde yankılanıyordu. Alexei de peşinden gitti.

Annem dolaptan bir tabak çıkarırken, "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım," dedi. "Yukarı getiririm."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Mutfaktan çıkarken uzun koridorun en ucundaki ışığı fark ettim; babamın çalışma odasının kapısı hafifçe aralık bırakılmıştı. Biriyle kısık sesle konuşuyordu. Söylediği her şey Rusçaydı ve kelimeleri çok hızlı söylediği için pek bir şey yakalayamadım. Babamın dilinde pek de iyi sayılmazdım. Konuşanlar çok hızlı konuşmadığı sürece idare edebiliyordum ama şu anda babamın hızı benim anlayacağım şekilde değildi.

"Ben yatıyorum," dedim babamın hüküm sürdüğü yerin eşiğinde durarak.

Telefonu hâlâ kulağına dayalıyken başıyla onayladı. "Tamam bebeğim."

"Sen daha oturuyor musun?"

"Kalsam iyi olur. Sergei ile görüşmem gereken bazı... işler var."

"Ona yakında uğrayacağımı söyle."

"Tabii. İyi uykular." Benimle konuşurken ses tonu sıcaktı ama arkamı döndüğüm ve kardeşiyle olan konuşmasına geri döndüğü an, kelimeleri sertleşti ve öfkeyle doldu. Sergei amcam bir şeyleri batırmış olmalıydı. Yine. Kulağa gelişine bakılırsa bu seferki epey ciddiydi.

Üst katta Yulia'nın odasına süzüldüm ve parmak uçlarıma basa basa yatağının yanına gittim. Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra, kız kardeşimin odasının hemen bitişiğindeki kendi odama geçtim ve yatağın kenarına çöktüm. Gözlerim tanıdık duvarlarda ve

mobilyalarda gezindi ama her şey gerçeküstü hissettiriyordu. Arka bahçeye bakan pencereye bir göz attım. Güneşin ilk ışıkları bulutların arasından sızıyordu. Eğer şu an Sicilya'da olsaydım, cırcır böceklerinin o kusursuz şarkılarını duyuyor olurdum. Ve yüzüm boynuna gömülü bir hâlde Rafael'in yanında yatıyor olurdum. Başımı eğdim, burnumu onun takım elbise ceketinin yakasına bastırdım. Hâlâ onun gibi kokuyordu.

Sırt çantamı omzumdan çıkarıp yatakta yanıma bıraktım ve ana bölmenin fermuarını açtım. İçinde çeşitli boyutlarda bir düzineden fazla kadife kutu vardı. Kutuları tek tek çıkarırken gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti. O lanet olası çantamın bu kadar ağır olmasına şaşmamalıydı. Rafael beni eve birkaç kilo mücevherle göndermişti. Ve... Elim, çantanın dibindeki pürüzsüz, çan şeklindeki bir nesneye çarptı. Tek bir incir.

Onu dikkatlice çıkardım ama kurtarılacak hâli kalmamıştı. Üzerine yığdığı tüm o mücevher kutuları yüzünden neredeyse tamamen ezilmişti. Eski telefonum da ganimetin altındaydı, şarjı tamamen doluydu. Ekran kilidini açtım ve rehberde Rafael'in ismini buldum. Parmağım arama tuşunun üzerinde hafifçe titreyerek asılı kaldı. Sağa kaydırdım ve telefonu kulağıma bastırdım.

"*Vespetta*," diye cevap verdi o boğuk sesiyle anında. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Birkaç saat önce indik."

"Biliyorum. Guido söyledi."

Derin bir nefes aldım ve başımı arkamdaki duvara yasladım. "Neden benimle uçakta değildin?"

"Geleceğimi hiç söylememiştim. Bu varsayımı kendi kendine yaptın," dedi. "Yüzüğü beğendin mi?"

Gözlerim o sade, kalın halkaya kaydı. Önceki hediyelerinin estetiğinden epey farklıydı. "Bir veda hediyesi mi?"

"Şey, bu sana bağlı." Kısa bir sessizlik oldu. Bir nefesten sonra, "O benim yüzüklerimden biri," diye devam etti. "Eğer beğenmediysen, geri alırım ve sana daha güzel bir şey satın alırım. Eğer dönmeye karar verirsen."

"Öylece mi yani? Beni baygın hâldeyken uçağa atıp geri gönderdin! Beni bir hoşça kal bile demeden eve yolladın. Ya burada kalmaya karar verirsem? O zaman ne olacak? Bunu neden yaptın?"

Hattın diğer ucunda derin bir sessizlikten başka bir şey yoktu.

"Neden Rafael?"

"Çünkü eğer uyanmanı bekleseydim, eğer seni bir saniye daha kollarımda tutsaydım, gitmene asla izin veremezdim Vasilisa! Yanımda kalman için bir yol bulurdum. Yalan söyler, ailene karşı boş tehditler savururdum! Seni ikna edebilen tek şey buydu."

"Seninle kalmak istemiş olabileceğim hiç aklına gelmedi mi? O lanet olası tehditlere ihtiyacın olmadığı?" Yüzümü elime gömdüm. "Tanrım, Rafael."

"Bana 'Tanrım, Rafael' deme Vasilisa. Sanrılar görmüyorum. Senin gibi biri neden benim gibi biriyle olmak istesin ki? Sana güzel şeyler satın almanın, yanımdayken maruz kaldığın o çirkinliği bir nebze olsun dindirebileceğini umdum. Her sabah yatağında bir canavarla uyanmanın iğrençliğini bir şekilde hafifletmeyi umdum. Seni benden alacak diğer tüm o mükemmel adamlarla aşık atabilmemin tek yolu buydu. Yani evet, haklıydın. Seni kalman için zorladım çünkü bir seçenek sunulursa beni asla seçmeyeceğinden korktum."

Telefonun hoparlöründen büyük ve ağır bir şeyin parçalanma sesi geldi.

"Ben de bunu yaptım. Seni kafese kapattım. Seni; dünyamdaki en değerli varlığı. Ve tüm bunları sana âşık olduğum için yapmış olmam hiçbir şeyi zerre kadar değiştirmedi. Seni incittim, kalman için her şeyi manipüle ettim. Bununla yaşamak zorunda kalacağım. Gerçek, her gün karnıma bir yumruk gibi inerken nefes almaya devam etmek zorunda kalacağım. Çünkü seni seviyorum, buna inansan da inanmasan da... Ve eğer istediğin şey benimle kalmak değilse, seni buna zorlamaktansa gitmene izin vermeyi tercih edeceğimi fark ettim."

Hattın diğer ucundan, sanki etrafındaki her şeyi yakıp yıkıyormuş gibi daha fazla parçalanma sesi geldi.

"Kararını verme özgürlüğüne sahip olmak istediğini söylemiştin, *vespetta*. Ben sadece bunu sana tanıdım. O yüzden seç," diye hırladı.

"Uçağım hâlâ indiği havaalanında. Seni bekliyor. Kararını vermen için yarın akşam yediye kadar vaktin var. Eğer o saate kadar uçakta olmazsan, sensiz kalkacak. Ve ben bunu senin cevabın olarak kabul edeceğim."

Telefonu yüzüme kapattı.

Görüşüm akmayan gözyaşlarıyla bulandı. Yulia'yı uyandırmamak için telefonu yatağa fırlatıp banyoya koştum. Klozet kapağının üzerine oturup hıçkırıklarımın kaçmasını engellemek için elimi ağzıma bastırdım. Tanrım! Üzerime yağdırdığı tüm o mücevherlerin, servetini sergileme yolundan başka bir şey olmadığını sanmıştım. Herkesten "daha iyi" olduğunu göstermek için bir taktik olduğunu... Kendisini bir şekilde eksik gördüğü için yaptığı hiç aklıma gelmemişti. Sanki yeterince iyi değilmiş gibi... Nasıl bu kadar kör olup da bunu fark edememiştim?

Boğazımı tıkayan safrayı yuttum ve kendimi o çirkin gözyaşlarına bıraktım. Kalbim göğsümün içinde sıkışıyormuş gibi hissederken yaşlar yanaklarımdan asit gibi süzülüyordu.

Beni seviyordu.

Beni istiyordu.

Neden acısını görmemiştim?

Onu hep muhteşem biri olarak görmüştüm. Öz güvensizliklerine karşı bu kadar kör olmamı haklı çıkarabilecek tek savunmam buydu. Ben ona bunu söyleme fırsatını bulamadan telefonu kapatmıştı. Benim de ona âşık olduğumu söyleyemeden.

Geri döneceğimi söyleyemeden.

"Vasya?" Annemin sesi yatak odamdan geliyordu. "Neredesin? Sandım ki—" Banyonun kapısını açar açmaz sözleri yarıda kaldı. "Sorun ne?"

"Bir şey yok." Kolumla burnumu sildim, sonra gülümsedim. "Ben Sicilya'ya geri dönüyorum."

Annem ürkütücü şekilde hareketsizleşti. "Ne?"

"Ben onu seviyorum anne. Rafael'e âşığım."

Annem yanıma koşup tuvaletin yanında çömeldi, kollarını bana doladı. "Şişt. Sadece kafan karışık, bebeğim. Geçecek."

"Kafam karışık değil anne. Aylardan beri ilk defa düzgün düşünüyorum." Kolunu sıktım. "Ona geri döneceğim."

Annem geri çekilip omuzlarımı tuttu. "Ne? Hayır. İzin vermem."

"İznine ihtiyacım yok anne." Yanaklarımdan akan yaşları sildim, sonra annemin çılgın bakışlarıyla karşılaştım. "Kalbin birini seçtiğinde ondan geri dönüş olmayacağını en iyi senin anlıyor olman lazım."

"Birine iki ayda âşık olamazsın, Vasilisa!"

"Ya? Senin babama âşık olman ne kadar sürmüştü?"

"O farklıydı."

"Tabii. Onunla evlenmen için sana şantaj yaptı! İki defa." Alayla güldüm. "Ona bir günde abayı yaktığını söylüyor."

"Hiç de bile! En az bir ayımı almıştır."

Bir kahkaha patlattım. "İşte cevabın."

Annemin yüzü düştü, her yerinde endişe yazılıydı. "O adama karşı hislerin olduğuna emin misin?"

"Evet."

"Kaç yaşında."

"Otuz dokuz. Bunun nasıl hissettiğimle ne ilgisi var?"

"Sadece soruyorum. Yaşça senden çok daha büyük. Deneyimli. Onun gibi birinin, genç bir kadını kendisine âşık edebileceğini anlıyorum. Sadece geçici bir heves, geçip gidecek."

Elini tutup avucunu göğsümün ortasına bastırdım. "İçimde bir delik var, tam burada. Uçakta uyanıp da Rafael'in benimle olmadığını fark ettiğim anda oluştu. Onunla bir daha asla birlikte olamama ihtimalini düşünmek bile o boşluğun büyümesine neden oluyor. Onsuz kendimi bomboş hissediyorum. Geri geldim anne ama kalbim Sicilya'da kaldı. Onunla. Ve hiç kimse kalbi olmadan yaşayamaz."

"Ama... Öylece çekip gidemezsin. Baban çıldırır, Vasya. Gitmene asla izin vermez."

"Biliyorum. Bu yüzden ona, artık canavarlardan korunması gereken o küçük kız olmadığımı senin açıklamanı istiyorum. Artık ondan beklediğim şey bu değil. Onu sevdiğimi ve her zaman seveceğimi ama artık kendi hayatımı yaşamaya başlama vaktimin geldiğini anlamasını istiyorum."

"Babanın sen ve Yulia konusunda nasıl çılgınca korumacı olduğunu biliyorsun."

"Evet ama onun korumasına ihtiyacım yok anne. Onun desteğine ihtiyacım var."

"Pekâlâ," diye yutkundu annem. "Biliyor musun, baban bazen hâlâ o alışveriş merkezindeki patlamayla ilgili kâbus gördüğü için kan ter içinde uyanıyor. Ben de bununla ilgili kâbuslar görüyorum. Tanrım, o zamanlar o kadar küçüktün ki hatırlamadığın için çok minnettarım."

"Asırlar önceydi."

"Fark etmez. Bu tür şeyler zihnine kazınır ve ne kadar zaman geçerse geçsin unutamazsın. Bunun ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemezsin Vasilisa." Elimi sıktı ve ürperdi. "Her yer kandı. Roman sana ilk ulaşan kişiydi ve seni kurtaran o adamın kucağından seni âdeta ayırmak zorunda kalmıştı. Seni göğsüne öyle sıkı bastırıyordu ki, neredeyse tüm vücuduyla seni sarmalamıştı. Ellerine ve kollarına cam kırıkları saplanmıştı. Ve yüzü... Aman Tanrım. O paramparça olmuş yüzünü yaşadığım sürece hatırlayacağım."

Elleri... Yüzü... Yer ayaklarımın altından kaydı. Annem konuşmaya devam ediyordu, ambulansların gelişiyle ilgili bir şeyler söylüyordu ama kelimeler beynime nüfuz etmiyordu. *Eller ve yüz. Paramparça. Hayır, o olamaz.*

Zihnim banyoda birlikte geçirdiğimiz o öğleden sonraya uçtu. Rafael, sırtımdaki yara izini sormuştu. Bir şey demişti... *Kader* gibi bir şey.

Kader.

"Neye benziyordu?" diye fısıldadım. "Beni kurtaran adam?"

"Ben... Bilmiyorum. Her yeri kan içindeydi. Sanırım... Koyu renk saçları vardı. Uzun boyluydu. Geniş omuzluydu. Şunu düşündüğümü hatırlıyorum; bu kadar iri yarı olması, muhtemelen seni tüm o camlardan koruyabilmesinin sebebiydi. Roman sonradan onu bulmaya çalıştı. Baban, genç adamın kolunda gördüğü dövme yüzünden Arnavut kartelinin lideri Endri Dushku'ya gitti. Ancak Dushku ona o gün hiçbir üyesinin yaralanmadığını söyledi."

"Ve..." Yutkundum. "Arnavut çetesinin işareti neye benziyor?"

"Şey... Emin değilim. Sanırım iki hançer ve yeşil bir yılan—"

"Hançerlere dolanmış bir yılan," diyerek sözünü kestim. Gözyaşlarım bir kez daha akmakla tehdit ediyordu.

"Evet. Bunu nereden biliyorsun?"

"Onu gördüm."

Rafael biliyordu. Biliyordu ve tek bir kelime bile etmemişti. Yara izim hakkında konuştuğumuzda bunu anlamış olmalıydı. Bir avantaj elde etmek için bunu belli etmemişti. Pazarlık yoktu. Anlaşma yoktu. Beni kalmaya zorlamak için borcunu tahsil etmeye çalışmamıştı.

Ona borçlu değilsin, demişti.

Kolumu annemin sırtına doladım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Havaalanına onu da getirmediğiniz için Yulia size çok kızacak."

"Geçtiğimiz birkaç gündür kendini pek iyi hissetmiyordu, o yüzden uyumasına izin verdik. Ve neyle karşılaşacağımızdan emin değildik Vasilisa. Ne durumda olacağını bilmiyorduk. O adam seni aylarca tuttu ve..."

Dudaklarımda buruk bir gülümseme belirdi. "Seni tek bir konuda temin etmeme izin ver anne. *O adamın* kolları, olabileceğim en güvenli yer."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çünkü oydu," diye fısıldadım. "Yıllar önce hayatımı kurtaran adam. O, Rafael'di."

BÖLÜM
on sekiz

Rafael

"HER NE KOŞULDA OLURSA OLSUN, TEK BİR ADAMIN BİLE GEÇMESİNE izin veremezsiniz," dedim etrafımdaki adamlara ve yarı otomatik tüfeğimin şarjörünü kontrol ettim. "Tek bir serseri kurşun bile arkamızdaki tüm bu bölgeyi havaya uçurmaya yeter."

"Patron, kardeşin hatta."

Adamımın elinden telefonu kaptım ve kulağıma bastırdım. "Dönüş uçağına yetiştin mi?"

"Evet. Kapıya doğru gidiyorum. Normal havaalanlarından nefret ediyorum, tarifeli uçakla uçma fikri bile berbat. Ancak buna katlanmayı, otuz altı saat boyunca oturup karnının karar vermesini beklemeye tercih ederim. Sen benim kardeşimsin Raff ve ben artık çaresiz bir çocuk değilim. Seni bu pislikle tek başına yüzleşmen için geride bırakmayacağım. Neler oluyor orada? Sana ulaşamadığım için Onofredo'yu aramak zorunda kaldım. Malikânede küçük bir ekip bırakıp geri kalan adamları Messina'ya götürmen de neyin nesi?"

"Calogero, benimle kafa kafaya gelmek yerine petrol rafinerime saldırmanın iyi bir fikir olduğuna karar vermiş. Bunun bir endüstriyel kaza gibi görünmesini planladığına dair haber aldım. Messina'nın batısında hâlâ inşaat hâlindeki benzin istasyonunda bir pusu kurduk, onları durdurmak için bekliyoruz."

"Hassiktir. Planlarını nasıl öğrendin?"

"Nazario Biaggi bu sabah beni aradı. Babası, Don'un koltuğunu kapmak için o kadar sabırsızlanıyor olmalı ki bu bilgiyi sızdırdı." Tüfeğimi kurdum. "Küçük yaban arım nasıldı?"

"Ailesini gördüğü için mutluydu. Havaalanında onu bekliyorlardı. Görünüşe göre birbirlerine çok bağlılar. Peki ya seninle olmak ister ama Amerika'da yaşamakta ısrar ederse ne yapacaksın? Yani, senin bunu asla yapmayacağını biliyorum ama..."

"Onun için yapardım. Eğer bana geri dönmeyi seçerse ve ailesinden ayrı kalmaya dayanamazsa, o lanet olası Chicago'ya taşınırdım."

"Ama... Hayatının yarısı boyunca buraya dönebilmek için savaştın. Sen Sicilya'yı seviyorsun."

"Seviyorum ama onu daha çok seviyorum."

"Siktir Raff. O kadın için yanıp kül olmuşsun."

"Öyleyim. Kapatmam lazım. İstihbaratım Calogero'nun adamlarının sadece birkaç dakika uzaklıkta olduğunu söylüyor."

"Yine mi Biaggi?"

"Büyükanne ağı." Telefonu kapattım ve binanın köşesinde pozisyon aldım.

Tam dört dakika sonra yoldaki virajdan siyah araçlardan oluşan bir konvoy belirdi. Hızla rafineriye doğru ilerliyorlardı.

"Bekle," dedim sağımda çömelmiş olan adama. Yola yerleştirdiğimiz uzaktan kumandalı dikenli bariyeri o kontrol ediyordu.

Araçlar yaklaştı. Yarım düzine kadarlardı. Siktir. Üç ya da dört tane bekliyordum. Öncü araç benzin istasyonuna yaklaşık otuz metre yaklaştığında adamımın omzuna vurdum. "Şimdi."

Toprağın altına yarı gizlenmiş çelik dişler neredeyse anında yükseldi. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre sonra, patlayan ve tıslayan lastiklerin sesi duyuldu. Araç sağa sola savrulmaya başladı. Sürücü kontrolü sağlamaya çalışarak savrulsa da başarısız oldu. Onu çok yakından takip eden sonraki iki araç da benzer bir kaderi paylaştı. Öndekinin dibinden giden ikinci araç, birincinin arkasına daldı ve her iki araç da yoldan çıktı. Dikenli şeridin üzerinden geçen üçüncü araç ise kısa bir mesafe daha ilerledikten sonra yolun kenarındaki sığ bir hendeğe yuvarlandı.

"Önce lastikler, sonra sürücüler!" diye bağırdım mikrofonuma. "Araçlardan hiçbirinin geçip gitme riskini göze alamayız."

Güpegündüz havada silah sesleri yankılanmaya başladı.

Calogero'nun adamları araçlardan çıkarken benzin istasyonunun çatısındaki iki keskin nişancım onları tek tek avlıyordu. Çok geçmeden bu sese, hedeflerimiz ateşe karşılık verdiğinde tabancaların patırtısı da eklendi. Havaya kalkan toz yüzünden görmek ve nişan almak zorlaşıyordu. Bana doğru koşan pisliği vurmayı başardım ama birkaç mermi başımın hemen yanındaki duvara saplanınca geri çekilmek zorunda kaldım. Tahminime göre o araçların içinde en az yirmi adam vardı ama yerdeki ölü veya yaralı sayısı bunun yarısından azdı. Geri kalanlar açık kapıların arkasına siper almış, adamlarıma ateş ediyorlardı. O araçlar zırhlı olmalıydı.

Hendeğe yuvarlanan araca doğru koştum. Arazideki bu çöküntü sayesinde hedeflerin keskin nişancıların görüş alanından çıkacağını biliyordum. Sürücü kapısı açık kalmıştı ve adamın kanlı kafası direksiyonun üzerine düşmüştü. Diğer iki adam aracın yanına çömelmiş, hâlâ kaba inşaat hâlindeki benzin istasyonunu siper olarak kullanan adamlarıma ateş açıyorlardı. Hurdaya dönmüş aracın etrafından dolanıp arkadan yaklaştım ve şarjörümde kalanları üzerlerine boşalttım.

O kargaşanın ortasında bir motor gürledi. Başımı kaldırdım, gözlerim dikenli şeridi geçtikten hemen sonra patlak lastikler dışında bir hasar almadan durmayı başaran konvoyun sonundaki araçlara kaydı. Calogero'nun adamlarından biri direksiyonun başındaydı, patlak lastiklere ve yamulmuş jantlara rağmen diğer araçlarla cesetlerin arasından manevra yaparak kaçmaya çalışıyordu.

Tüfeğimin mermisi bitmişti, onu bırakıp tabancama uzandım. İlk birkaç atış ya ön camdan sekti ya da zar zor bir iz bıraktı. Araç yavaşça üzerime doğru gelirken sürücünün kafasını hedef alarak ateş etmeye devam ettim. Lanet olası kurşungeçirmez cam sonunda çatladı ve yüzeyinde örümcek ağı gibi bir çatlak belirdi ama büyük ölçüde sağlam kaldı. Son mermim sonunda camı delip parçaladı ama sürücüyü ıskaladı.

Araç cesetlerden oluşan engelleri aşmak üzereydi. Her an o şerefsiz açık yola ulaşabilirdi. Siktir! Araca doğru koştum, gözlerim yoluna çıkan her şeyi ezip geçen o aşağılığa kilitlenmişti.

Havaya kalkan toz, bir çorba kadar yoğundu. Kendimi lanet bir çöl fırtınasının ortasında kalmış gibi hissediyordum. Silah sesleri her yerden yankılanıyordu. Her yönden bağırışlar geliyordu. Sağır edici seslerin arasında acı dolu çığlıklar vardı. Tüm bu sesler, ben hareket hâlindeki aracın kaputuna atlarken lastiklerin başka bir ölü adamın bedeni üzerinden geçerken çıkardığı o çatırtı ve darbe sesine karıştı.

Bir saniye boyunca sürücü donup kaldı. Ön camdaki delikten içeri yumruğumu daldırıp adamın saçlarını avuçladım. Bakışlarımız kesişti. Çelikten bir kavrayışla onu öne çektim ve yüzünü tam ön cam çerçevesinden fırlayan o tırtıklı cam parçalarına çarptım.

"Patron!" diye bağırdı biri. "Yere yat, siktir!"

Kaputun üzerinden yuvarlanmamla bir merminin başımın üstünden vınlayarak geçmesi bir oldu.

Ekibim ile vaftiz babamın kalan güçleri arasındaki çatışma şiddetle devam ediyordu. Aracın önünden kafamı uzattım ve Allard'ı başka bir araca yaslanmış hâlde yerde otururken gördüm. Sol bacağı kan içindeydi ama siper almaya çalışmak yerine ateş etmeye devam ediyordu. Alçalarak ona doğru koştum.

Kevlar yeleğinin arkasından tutup onu benzinlik binasına doğru sürüklerken, "Kan kaybından ölmek mi istiyorsun?" diye hırladım.

"Az önce yaptığın kaput sörfü manevrana bayıldım patron." O manyak, şarjör değiştirirken gülüyordu, sonra ateş etmeye devam etti. "Bu, artık aktif ekibe geri döneceğin anlamına mı geliyor?"

Onu duvara yasladım ve bacağını kontrol etmek için çömeldim. Mermi neyse ki sadece sıyırmıştı.

"Ben emekli oldum, Allard. O yüzden sen varsın ya, tüm kirli işleri yap diye." Elini tutup yarasına bastırdım. "Şuna baskı yapmaya devam et."

"Balonunu patlatmak istemem patron ama şu an sen de pek temiz görünmüyorsun."

Başımı iki yana sallayıp silahını aldım ve yola döndüm. Silah sesleri sonunda kesilmişti ve toz bulutu Calogero'nun adamlarının cesetleri üzerine yavaşça çöküyordu. Telefonumu açıp Onofredo'yu aradım.

"Bir temizlik ekibine ihtiyacım var. Hemen."

"Zaten yoldalar," diye yanıtladı.

"Yetkililer?"

"Birileri silah sesleri ihbar edince iki devriye gönderilmişti. Birkaç telefon görüşmesi yaptım. Sizi rahatsız etmeyecekler."

"Güzel."

Telefonu kapatıp cebime koydum. Calogero ile hemen ilgilenilmesi gerekiyordu. *Vespetta*mın geri dönmesi ihtimaline karşı üzerimde hiçbir tehdidin asılı kalmasını istemiyordum.

"Ne yapacağına karar verdin mi?" Yulia fırçayı saçlarımın arasından geçirirken sordu. "Yoksa bütün günü duvara bakarak mı geçireceksin?"

Omzumu silktim. "Evet. Sicilya'ya geri döneceğim."

Üç saat önce Yulia odama dalıp ben uyurken yatağıma zıplayarak ödümü bokuma karıştırmıştı. Gülmüştük. Ağlamıştık. Sonra da eve geldiğimde onu uyandırmadığım için bana bağırmıştı. Bütün sabahı odama tıkılıp Igor'un yaptığı kısmen yanık tarçınlı rulolarından yiyerek geçirmiştik ve ben ona Sicilya'ya nasıl gittiğimi anlatmıştım.

"Ya annem babama söylerse?" diye sordu. Saçlarını ortadan ayırdı ve ilk örgüyü örmeye başladı.

"Söylemeyeceğine söz verdi. Sanırım kafamın karıştığına ve enin-de sonunda aklımın başıma geleceğine inanıyor."

"Peki öyle misin? Kafan karışık mı?"

"Hayır."

"Hmm. Babam gerçekten deliye dönecek. 'Düzgün muhasebeci' stratejisinde epey kararlıydı."

"Biliyorum. O yüzden tek bir şey bile söylemeyeceksin. Ne anneme ne de babama. Rafael'in yanına vardığımda onları arayıp her şeyi açıklayacağım."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın, o da en geç."

"Ne? Ama daha yeni geldin!" diye ciyaklayıp saçımı çekti.

"Ayy! Evet. Rafael benim için bir uçak bekletiyor. Yarın akşam kalkacak ve kalktığında ben de onun içinde olmayı planlıyorum. Sadece kimse fark etmeden evden çıkabileceğim ufak bir zaman aralığına ihtiyacım var."

"Bir müddet evde kalıp daha sonra tarifeli uçakla gidebilirsin, Vasilisa."

"Biliyorum ama Rafael yarın benden bir cevap bekliyor."

"Telefon denilen aletler var, hani belki unuttuysan falan."

"Sevdiğim adama ilk 'seni seviyorum' cümlesini telefondan söyleyemem," diye fısıldadım. "O bana beni sevdiğini günler önce söyledi ama hiç geri söylemedim. O zaman emin değildim. Ya da belki de onun hislerinin gerçek olmadığından korktuğum için ona bunu itiraf etmekten korktum."

"Buna inandığın için seni suçlayamam. Adam, eğer onunla kalmazsan bizi öldürmekle tehdit eden usta bir manipülatör. Kim sevdiği birine bunu yapar ki?"

"Aşkın sadece yüzeysel olduğundan korkan biri." Parmağımdaki yüzüğe baktım. "Bana sürekli hediyeler alıp durdu, her yeni parça bir öncekinden daha uçuk kaçık bir fiyattaydı, sevgimi satın almaya çalışıyordu. Hayattaki en değerli şeylerin bedava olduğunu anlaması epey vaktini aldı."

"Sonunda bunu anladığına gerçekten inanıyor musun? Dürüst olmak gerekirse, senin yerinde olsaydım bundan pek emin olamazdım. İnsanlar nadiren değişir. Ya ileride sana karşı koz olarak kullanabileceği başka bir şey bulursa?"

Kalbimde bir sızı hissettim ama gülümsedim. "Zaten bir kozu var. Ve o, bunu kullanmamayı seçti."

BÖLÜM
on dokuz

Rafael

Ertesi gün
Sicilya: Chicago'dan 7 saat ileride
Palermo'nun kırk kilometre dışı, özel mülk
Chicago'daki planlanan uçuştan üç saat önce

YUMRUK YAPTIĞIM ELİMİN ÜZERİNDEN KAN SÜZÜLÜYOR, YERE damlayarak ayakkabılarımın altındaki zaten sırılsıklam olan toprağa karışıp gözden kayboluyordu. Güvenlik görevlisinin boğazına kabzasına kadar gömdüğüm bıçağı çevirdiğimde boğazından hırıltılı sesler çıktı. Vücudu birkaç defa seğirdi, en sonunda tamamen hareketsiz kaldı. Ölü adamı serbest bıraktım ve cesedinin büyük bir gürültüyle ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim. Son birkaç saattir yağan yağmurla birlikte, korumaların çoğu ağaç altlarına ya da kulübelerine sığınmıştı; bu da onları öldürme işini daha az karmaşık hâle getiriyordu.

Gölgelere ve bitki örtüsünün korumasına sığınarak, Sicilya Cosa Nostra Don'unun ana ikametgâhı olan evin etrafında, adamlarından bir diğerini görene dek çember çizdim. Adam, tüfeği omzunda gevşekçe asılı bir hâlde, binanın köşesindeki hafif bir çıkıntının altına sığınmış, duvara yaslanıyordu. Elindeki telefondan sağ kulağına tı-

kıştırdığı kulaklığa beyaz bir kablo uzanıyordu. Başımı iki yana salladım. Aptal, nöbetteyken müzik dinliyordu.

Adama arkadan yaklaşırken ıslak çimenler adım seslerimi boğdu, kabloyu çekip aldım. İrkilip arkasını döndü ama ben çoktan kabloyu boğazına sarmıştım. Elleri soluk borusunu kurtarmak için çırpınmaya başladığında, yüzünü duvara bastırdım ve kablo üzerindeki tutuşumu sertleştirdim. Yaratıcısıyla tanışmaya gitmeden önce sadece birkaç zayıf inilti çıkarabildi.

Mülkün hiçbir yerinde hareket dedektörü ya da video gözetimi yoktu. Sadece insan gücü ve ön kapıda oldukça basit bir alarm vardı. Çaba sarf etmeden güce yükselen tüm narsist ve aşırı öz güvenli adamlar gibi, vaftiz babam da dokunulmaz olduğuna inanıyordu. Bu inancının ne kadar yanlış olduğunu çok yakında anlayacaktı.

Kalan on iki korumayı bertaraf etmem yarım saatten biraz fazla sürdü. Ardından, giriş noktam olarak hizmet edecek mandalı açık bir pencere bulana kadar binanın etrafında rahat bir yürüyüşe çıktım. Önce güvenlik detayını ortadan kaldırdığınızda, hedefin konumuna sızmak çok daha kolaydı. Birkaç ay önce Almanya'daki o çifte infazı saymazsak, bizzat yürüttüğüm son suikast on yıldan fazla bir süre önceydi ve o korunaklı eve girmem neredeyse dört saatimi almıştı. Hedefime ulaşmak için kendi adamlarımdan yirmi tanesini gizlice atlatmak zorunda kalmıştım. En başta hepsini bizzat eğittiğim düşünülürse, bu hiç de kolay bir başarı değildi. Allard hâlâ ara sıra o Boston işini açar, ekibini atlatıp bodrum katındaki hücrede tutulan adama siyanür içirmeyi başaran o orospu çocuğuna söver dururdu.

Kıyaslandığında, Calogero'nun evine sızmak çocuk oyuncağıydı. Bu evin içine girmeyeli uzun zaman olmuştu ama yerleşimi hâlâ hatırlıyordum. Merdivenleri çıktım ve ana yatak odasına yöneldim. Koridorun solundaki sondan bir önceki kapıya ulaştığımda, silahımın susturucusunu söktüm ve cebime tıktım. Artık sessiz kalmanın bir anlamı yoktu çünkü arazide benden ve *cumpari*mden başka canlı kimse kalmamıştı.

Kapı ses çıkarmadan açıldı. Odadaki duvara monte televizyonda sesi kısılmış bir belgesel oynuyordu ama ekran, vaftiz babamın hor-

ladığı yatağın üzerine bolca ışık yansıtıyordu. Omzumu kapı pervazına yasladım ve silahımı kurdum.

Calogero'nun gözleri aniden açıldı.

"*Buonasera, Cumpari.*"

Birkaç nefes boyunca sadece bana bakakaldı, sonra yerinden sıçradı. Eli komodine doğru uzandı. Çekmeceyi nişan alıp tetiği çektim. Ahşap parçaları etrafa saçıldı, dayanıksız komodin devrilerek gürültüyle yere düştü. Enkazın bir kısmı köşeye kadar savruldu.

"Ne istiyorsun?" diye hırıldadı Calogero, saç diplerinde ter damlaları birikiyordu. "Buraya nasıl girdin?"

"Çalışma odasının penceresinden. Her zaman kilitlemeyi unuttuğun o pencereden. Ne istediğime gelince... Eminim bunu zaten biliyorsun."

"Sen bile bu kadar cüretkâr olamazsın. Annen seni şu an görseydi ne derdi? Seni Tanrı'nın huzurunda vaftiz etmek için sunakta tutan adamı nasıl öldürebilirsin? Bugün olduğun adama dönüşmene yardım eden adamı?"

"Onun hakkında konuşmaya sakın cüret etme!" diye kükredim.

"Kuralları biliyordu, Rafael. Sessizlik yeminini bozmak ölüm demektir! Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bunu anlamıştı. Ve beni affetti. Bunu gözlerinde gördüm."

Bir zamanlar saygı duyduğum bu adamı süzdüm, yapacağım şey için içimde ufacık bir pişmanlık kırıntısı hissetmeyi bekledim. Ama asla belirmedi. Çocukken beni ve Guido'yu balığa götüren, bisikletimin lastiğini nasıl değiştireceğimi gösteren, kızlar hakkında bana tavsiyeler veren o adam... O çoktan ölmüştü. Benim için o, Mancuso'nun silahı annemin kafasına dayayıp tetiği çekmesini izlediği ve hiçbir şey yapmadığı o an ölmüştü. Cosa Nostra'yı, bir zamanlar sevdiğine yemin ettiği kadına tercih eden o adam.

"Eminim affetmiştir." Silahımı kaldırdım. "Ama ben asla affetmeyeceğim."

Silah sesi odanın sessizliğinde bir top patlaması gibi yankılandı. Calogero'nun kafası arkaya doğru savruldu. Gözleri genişlemiş ve

donuklaşmış bir hâlde, yatağın üzerine düştü, alnının tam ortasındaki delikten kızıl bir dalga fışkırıyordu.

Vasilisa

Chicago

Planlanan uçuştan bir saat öncesi

Arabamı Sergei amcamın yeni boyanmış iki katlı evinin önüne park edip çıktım. Babamın ofisine kapanıp evden fark edilmeden kaçmam için bana bir fırsat tanıması için üç saatimi odamda saklanarak harcamıştım. Eğer Rafael'in uçağını yakalamak istiyorsam, ki istiyordum, bu ziyarete on dakikadan fazla harcayamazdım.

Sağ tarafımdan havlama sesleri gelirken iki devasa, siyah köpek köşeden dönüp bana doğru koştu. Derin bir nefes alıp kendimi darbeye hazırladım. Bir saniye sonra patiler ve sıcak, ıslak dillerin saldırısına uğradım.

"Tanrım. Ne kadar büyük olduğunuzu unutmuşum," diye inledim. "Sergei amca! Biraz yardım lazım."

"Vay, vay, vay. Bu benim en sevdiğim, baş belası küçük kuzenim değil mi?" Verandadan bir erkek sesi geldi.

Başımı kaldırınca Sergei amcamın oğlu Sasha'yı kapı çerçevesine yaslanırken buldum. Sadece gri eşofman altı giyiyordu, kısmen dövmeli çıplak göğsü tamamen ortadaydı.

"Senden bir yaş büyüğüm, seni maymun!" Köpekler beni devirmesin diye uğraşırken güldüm. "Yardım lütfen?"

"Bambi! Flora!" diye bağırdı. "Yere. Hemen!"

Köpekler anında geri çekilip kıçlarını yere koydular, gözleri Sasha'nın üzerindeydi.

"Sergei amcamın köpeklere isim vermesini yasaklamalısınız." Gülüp merdivene doğru koştum ve kollarına gittim. "Özledim seni çirkin surat."

"Biz de seni özledik. İçeri gelsene. Akşamdan kalan yemekler var. Annem meşhur tavuğunu ve Meksika pilavını yaptı. Ayrıca dışarı-

da kalmaya devam edersen, birazdan toplanmaya başlayacak salya akıtan erkek sürüsünü kovalamak için tüfeğimi almam gerekecek."

Gülümsedim. Yulia'nın ödünç verdiği güzel elbiselerden birini giyiyordum, her zamanki bol kotlarım ve şekilsiz tişörtlerim yoktu. Beni uçağın merdivenlerinden inerken görünce Rafael'in yüzünde belirecek ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum. Şaşıracaktı. Geri döneceğimi ona söylememiştim.

"Kalamam," dedim. "Taşındın sanıyordum."

"Taşındım zaten ama babam ne zaman saha görevine gitse annemin ne kadar telaşlandığını biliyorsun. O yüzden ona eşlik etmeye geldim."

"Tabii bedava yemek için de."

"Evet, o da var." Göz kırptı. "Babam yarın geri geliyor. O zaman uğrayabilirsin."

"Aslında... Ben hemen gideceğim. Havaalanına gidiyorum." Saatime bir bakış attım. "Bir saatten az vaktim var, yoksa uçak bensiz ayrılacak."

"Gitmek mi? Ama daha yeni geldin? Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Sicilya." Sırıtışımı bastıramadım.

"Aa. Tesadüfe bak. Babam da şimdi orada."

Olduğum yerde durdum. "Sergei amcam Sicilya'da mı?"

"Evet. Roman oradaki bir puştun ortadan kaldırılmasını istedi. Babam dün gitti."

Bacaklarımın dermanı kesildi. Paniğe kapıldım, korku beni baştan ayağa yıkadı. Kaderin boğazımı sımsıkı sıkışını resmen hissedebiliyordum. Nefes alamadım.

"Vasya? İyi misin?"

Arkamı dönüp evden dışarı, doğruca arabama koştum. Sasha'nın arkamdan seslenmesini görmezden gelip telefonumu aldım, motoru çalıştırırken Rafael'in numarasını aradım. Çaldı. Çaldı. İki defa daha denedim ama cevap vermedi.

"Siktir!" Beni en sonunda özel havaalanına götürecek olan otoyola bağlanan yola saptım ve bir yandan Rafael'i aramaya devam ettim. Cevap yoktu.

Ardından babamın numarasını aradım. Çağrı doğrudan telesekretere düştü.

"Aman Tanrım," diye yutkundum, sonra tekrar aradım. Yine telesekreter.

Gözlerim telefonumla önümdeki yol arasında gidip geliyordu. Rafael'e ulaşıp onu uyarmayı başarmadan o uçağa binemezdim. Ya da babamın Sergei amcamı geri çekmesini sağlamadan. Siktir. Siktir. *Siktir!* Direksiyonu sertçe sola kırdım, U dönüşü yaptım ve gazı kökledim. Bekleyen uçak yerine eve doğru yöneldim.

Dakikalar geçti. Beş. On. Yarım saat. Sürekli arayıp duruyordum, bir Rafael'in numarasını, bir babamınkini. Cevap yok. Telesekreter. Cevap yok. Telesekreter. Rehberi açıp aşağı kaydırdım, Guido'nun numarasını aradım ama bulamadım!

"Kahretsin!" diye çığlık attım ve aramaya listenin en başından başladım. Sonunda ismini bulduğumda arama tuşuna bastım ve hoparlörü açtım.

Lütfen. Lütfen aç!

"Vasilisa?"

"Babam Rafael'in peşine bir tetikçi gönderdi!" diye haykırdım. "Onu uyarman lazım!"

Sessizlik. Bir saniye bir ömür gibi geldi. "Kimi gönderdi?"

"Amcamı. Sergei Belov."

"Siktir," diye fısıldadı Guido.

Hat kesildi.

"Guido? Siktir." Rafael'i tekrar aradım. Tık yoktu.

Hemen annemin numarasını tuşladım. İlk çalışta açtı.

"Rafael'i öldürsün diye Sergei amcamı göndermiş!" diye haykırdım telefona.

"Ne? Kim?"

"Babam! Rafael'i arıyorum ama ulaşamıyorum. Babamın hattı da doğrudan telesekretere düşüyor."

"Ofisinde. Oraya iniyorum." Kapının çarpılma sesini ve koşan ayakların aceleci seslerini duyabiliyordum. "Roman'a anlatmalıydın, Vasilisa. Eğer ona gerçeği söyleseydin Sergei'yi asla göndermezdi. Baban

o adamın seni rızan dışında tuttuğuna ve sana zarar verdiğine inanıyor. Ve sen babana hiçbir detay vermediğin için o da en kötüsünü varsaydı."

"Ona söylemek istemedim çünkü tam olarak bunu yapmasından korkuyordum!"

"Sergei'yi ara," dedi hızlı ve kesik nefeslerinin arasından. "Ona durmasını söyle."

"Yapmayacağını biliyorsun," diye inledim. Amcam sadece Pakhan'dan emir alırdı. Ağlayıp yalvarsam bile kendisine emredilen şeyi yine de yapardı. Babam emri geri çekmediği sürece asla geri adım atmazdı. "On dakikalık mesafedeyim. Lütfen anne! Babamı Sergei amcamı geri çekmesi için ikna et!"

"Edeceğim bebeğim. Merak etme."

Roman Petrov

"Sevkiyatı iptal etti de ne demek?" diye telefona kükredim.

"Yeterince açık konuşuyorum, değil mi?" diye yanıtladı Nikolai.

Antonin'in yerine, adamlarımızın rütbelerini denetleyecek bir saha komutanı bulmam yıllarımı almıştı. Bratva'nın ayak takımı askerlerini yönetmek, bir sürü manyak sırtlanın dizginlerini tutmaya benzerdi. Herhangi birinden emir almazlardı. Alsalar bile çoğu, emirlerin nasıl yerine getirileceği konusunda kendi yorumlarını yapma özgürlüğünü kendilerinde görürlerdi. Herkesi hizada tutmak ve bu süreçte çıldırmamak için, baştaki adamın ya aşırı sakin bir tavırda olup yetkisini kullanırken metodik olması ya da kendisinin resmen kaçığın teki olması gerekirdi. Nikolai Levin ikinci türdendi. Çoğu gün, bu saygısız herifi terfi mi ettirmeliyim yoksa boynunu mu kırmalıyım emin olamıyordum. Deli herif iki yıl önce benim için bir kurşun yemişti, sanırım ona karşı bir zaafım vardı.

"Ağzını topla," diye kükredim. "Ve açıkla."

"Planlandığı gibi sınıra vardık ama Ramirez'in adamlarından biri gelip arkadan vuran kancığın başka bir alıcı bulduğunu iletti bize. Belov'a ulaşmaya çalıştım ama telefonuna cevap vermiyor."

"Kardeşim şu an başka bir meseleyle ilgileniyor. Ramirez'in adamı hâlâ elinde mi?"

"Evet."

"Bacaklarını kır," dedim tükürürcesine. "Konuştur onu. Benim olması gereken şeyi kimin aldığını bilmek istiyorum."

"Zaten yaptım. Artem Voloshyn'miş. Ramirez'e yüzde kırk pay teklif etmiş."

Lanet olası Ukraynalılar. Bu pisliklerle işimin yirmi yıl önce bittiğini sanıyordum.

"Dahası da var," diye devam etti Nikolai. "Adamlarımdan biri geçen hafta West Town'da Artem'in satıcısını yakaladı."

"Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

Ofisimin kapısı aniden güm diye açıldı ve karım, sanki buraya ölümü göze alarak koşmuş gibi kıpkırmızı bir yüzle ve nefes nefese içeri daldı.

"Ne yaptın sen?" diye yutkundu, gözleri perişan ve öfke doluydu.

"Seni geri arayacağım." Telefonu masama atıp ellerimi savunma yapar gibi kaldırdım. "Her neyse, ben yapmadım. Yemin ederim *malysh*."

Onu bu kadar üzen şeyin ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama benim yaptığım bir şey olamayacağını biliyordum. Kendi ellerimi kesmeyi tercih ederdim. Ve bacaklarımı. Kendi boğazımı kesmeyi. Doğru bir sıralama düşünmem gerekirdi ama lafım değişmezdi.

"Sergei'yi Vasya'nın Sicilyalısını öldürmesi için gönderdin!"

Ah. Pekâlâ, sanırım o *bendim*. "O sik kafalı *onun* falan değil. De Santi, kızımızı kaçıran ve onu iki aydan fazla rehin tutan bir tetikçi. Gerçekten bunu öylece bırakmamı mı bekliyordun?"

Nina odanın öbür ucuna koşturdu. "Lütfen Roman. Sergei'yi arayıp iptal etmesini söylemen lazım."

"Kesinlikle hayır."

"Vasilisa ona âşık, *kotik*." Gömleğimi avuçlayıp burnunu neredeyse benimkine bastırdı. "Sergei'yi geri çekiyorsun. Hemen!"

"Ne? Hayır, ona âşık olamaz."

Nina beni sarsarak, "Sicilya'ya geri dönmeyi planlıyor!" diye yüzüme bağırdı. "Ona sana gerçeği anlatması için yalvardım ama tam olarak *bunu* yapmandan korkuyordu!"

İçimde bir ateş fırtınası koparken karıma bakakaldım. Benim küçük kızım lanet olası De Santi'ye âşık olamazdı, değil mi? Akşam yemeğini ayarlamıştım bile, muhasebecimi davet etmiş ve oğlunu da getirmesini söylemiştim. Çocuk bir huzurevinin kayıt yönetim bölümünde çalışıyordu. İyi, güvenilir bir çocuktu. Vasilisa ile aynı yaştaydı. Başka bir kıtada yaşayan kiralık bir katil değildi.

"Nina, bebeğim, onun sadece kafası karışmış."

"Kafası falan karışık değil! Onu seviyor!" Benim tatlı küçük karım şu an o kadar yüksek sesle kükrüyordu ki pencerelerin tuzla buz olmasından korktum. "Bunu yapamazsın! Babası, kızının sevdiği adamı öldüremez! Bu onu yok eder, Roman! Ve seni de yok eder!"

"Vasya nazik birini hak ediyor. Onu güvende tutacak birini."

"Anlamıyor musun? O nazik birini istemiyor. Onu istiyor! Ve o, başından beri onu güvende tuttu. Senin bile tutamadığın zamanlarda."

Kaşlarımı çattım. "Neyden bahsediyorsun sen?"

"Alışveriş merkezi. Yirmi yıl önceki patlama. Rafael De Santi, kızımızın hayatını kurtaran adam!"

Bu... bu mümkün değildi. Ama... Ah siktir. Nina'nın sözlerini ne kadar inkâr etmek istesem de bir şekilde bunun gerçek olduğunu biliyordum. On yıldan fazla bir süre önce De Santi ile tanıştığım andan beri, ona ne olduğunu hep merak etmiştim. Bağlantıyı hiç kuramamıştım.

Vasya.

Sandalyeden fırladım ve telefona yapıştım.

Vasilisa

Hız göstergesindeki ibre saatte yüz altmış kilometre işaretinin üzerinde geziniyordu. Gaz pedalına daha sert basarak yoldaki diğer araçların arasından sıyrıldım. Saat yediyi beş geçiyordu. Rafael'in uçağı az önce havalanmıştı. Bensiz. Önemli değildi; sevdiğim adamın güvende olduğundan emin olduğum an bulabildiğim ilk tarifeli uçağa binecektim. Hâlâ vakit vardı. Amcam gece çalışmayı tercih ederdi. Sakinleşmek için bir nefes aldım ama hava aniden ciğerlerime sıkıştı ve az kalsın önümdeki araca çarpıyordum.

Saat farkı. O lanet olası saat farkını unutmuştum! Sicilya, Chicago'nun yedi saat ilerisindeydi. Orada şu an gecenin ikisiydi. Hayır, hayır, hayır!

Önümdeki trafik lambası kırmızıya döndü. Gaza daha çok yüklendim. Yan yoldan bir kamyonet yaklaşıyordu, kavşaktan uçarcasına geçerken onu kıl payı ıskaladım. Mahallemiz sadece birkaç kilometre uzaktaydı. Rafael'i tekrar aradım. Bir kez daha.

Cevap yoktu.

Evin giriş yolunda frenlere asıldığımda o kadar çok titriyordum ki arabanın kapısını zar zor açabildim. Kapatmakla uğraşmadım, taş basamakları ikişer ikişer tırmanarak kapıya koştum.

Babamın ofisinin kapısı aralıktı. İçeri daldım ve babama bakakaldım. Kelimeler düğümlenen boğazımda takılı kalmıştı. Babam masasının yanında duruyor, telefonu kulağına bastırıyordu. Annem ise önünde durmuş, gömleğine yapışmıştı.

"Sergei," dedi babamın derin sesi sessizliği bozarak. "Geri çekil."

Dudaklarımdan boğuk bir rahatlama sesi döküldü. Bacaklarım her an pes edecekmiş gibi olduğu için duvara yaslandım. Gözlerimi babamın gözlerine diktim. Telefonu hâlâ kulağında tutuyordu. Çene kasları gergindi ve kaşları çatılmıştı.

"*Мне он нужен живым, Сергей. Понимаешь?*" diye kükredi ve telefonu indirdi.

Yüce Roman Petrov'un bir şey söylemesini beklerken nefes bile almadım.

"Baba?" diye inledim.

Babam gözlerini kaçırarak derin bir nefes aldı. Bana bakmaktan kaçınıyordu.

Rafael

15 Dakika Önce

Telefonumu tekrar açtığım an, tam da ön kapıya uzanırken çalmaya başladı. Ekranda pilotun ismi belirdi. Kol saatime baktım. Saat ikiyi beş geçiyordu.

"Kalkış için hazırız patron."

"Pekâlâ." Beni göremeyecek olsa da başımı salladım ve bekledim. Zaten bildiğim şeyi onaylamasını isteyecek gücü kendimde bulamıyordum.

"Gelmedi. Üzgünüm patron."

Telefonu tekrar cebime atıp mutfağa yöneldim. Devasa alanda adımlarımın sesi duvarlardan yankılanıyor, evin karanlığında tekinsiz bir ekoya dönüşüyordu. Odayı geçerken lambaları yakma zahmetine girmedim. Buzdolabına giden yolu aydınlatmaya yetecek kadar ay ışığı vardı.

Bazı insanlar kırmızı şarabı oda sıcaklığı yerine soğuk içmenin bir saygısızlık olduğunu söylerdi. Ben ise oda sıcaklığında tadını daha yavan bulurdum. Uzun saplı bir kadeh ve dolaptan bir şişe alıp oturma odasından geçtim ve terasın eşiğinde durdum. Bu Fransız kapılarını işçilere kaç kez boyatmıştım? Dört mü? Beş mi? Adamlar bunu yaparken kesinlikle çok gürültü çıkarmışlardı. Tam da onlara emrettiğim gibi. Sırf küçük *vespetta*m kendini daha çok evinde hissetsin diye.

Komik olan şey, yirmi yılımı yığınla para kazanıp imparatorluğumu kurarak geçirmiştim. Bunun bana mutluluk getireceğine kendimi ikna etmiştim. Tüm bunların rüzgârdaki tozdan başka bir şey olmadığını çok geç fark etmiştim. Servetimin hepsi en çok istediğim şeyi elde etmeme yetmemişti. Vasilisa'nın sevgisini. Ona hediye ettiğim pahalı mücevherlerin hiçbirinin, onun için karaladığım o aptal çizimler kadar yüzünde bir gülümseme yaratamaması gibi. Ve işte buradaydım, başarımın zirvesinde, pek çok şeye sahip ama değerli hiçbir şeyi olmayan biri olarak.

Terasa çıkıp en uçtaki sandalyeye oturduğumda ılık bir rüzgâr yüzüme vurdu. Uzaktaki balıkçı teknelerinin küçük ışıkları denizin karanlık ufkuna dağılmış, dalgaların üzerinde parlıyordu. Kendime bir kadeh şarap koyup onları izledim.

"Yaşlandıkça dikkatsizleşiyor musun De Santi?" dedi solumdaki gölgelerin arasından bir adamın sesi.

"Öyle görünüyor." Arkama yaslanıp şarabımdan bir yudum aldım. "Uzun zaman oldu. Hayat nasıl gidiyor Belov?"

"Aslında gayet iyiydi. Ta ki bir şerefsiz yeğenimi kaçırmaya karar verene kadar." Karanlıktan çıkıp sırtını korkuluklara yasladı, kollarını göğsünde birleştirdi. Ay ışığı elinde tuttuğu silahtan yansıyordu.

"Yani Pakhan bu sorunu onun yerine halletmeni emretti, öyle mi?"

"Emretmeseydi bile yapardım," diye çıkıştı. "Bu ne sikik bir iş Rafael? Yıllardır iş yapıyoruz. Bu bir tür intikam mıydı? Öyleyse ne için?"

"Değildi."

"O zaman ne? Biri mi kiraladı seni? Kaç paraya? Kahretsin. Eğer kontratı aldığında Roman'ı arasaydın, onu hemen geri göndermen için sana iki katını öderdi."

"Bana her şeyin bir fiyat etiketi olmadığı söylendi. Artık bunun doğru olduğuna ikna oldum." Elindeki silahı işaret ettim. "Buraya ne için geldiysen onu yapmakta özgürsün."

"Ne yani, öylece oturup seni öldürmeme izin mi vereceksin?"

"Plan bu."

"Neden?"

"Çünkü bu buluşmadan çıkacak diğer alternatif, benim seni öldürmem olur, Belov. Ve ne yazık ki bunu yapamam."

Gözlerim, Vasilisa ile yat gezisinde geçtiğimiz rotada süzülüyordu, Rus'un gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Muhtemelen blöf yaptığımı düşünüyor, her an silahımı çekmemi bekliyordu. Onun yerine başka biri gelseydi, Petrov'un intikamcısı çoktan ölmüş olurdu. Ama Vasilisa amcasına tapıyordu. Ve ben onun sevdiği birini asla öldüremezdim.

"Bütün gece bana öylece dik dik bakacak mısın?" diye sordum.

Belov güldü. "Biliyor musun, senin aklı başında olanlardan biri olduğuna yemin edebilirdim."

"Korkarım sonradan edinilen delilik, deliliğin en kötü türü. Bir kez yakalandın mı çaresi yok." Gözlerine baktım ve şarabımdan kalanları kafama diktim. "Ona iyi bak."

Silahını kaldırdı, göğsüme nişan aldı. "Bakacağım."

Gecenin içinde bir silah sesi patladı.

Kurşun etimi yarıp geçti, şok dalgaları vücuduma yayıldı. Acı içimi parça parça ediyor, her sinir ucumu ateşe veriyordu. Eğer biri

göğüs kemiğimden içeri kızgın bir demir çubuk sokup onu çevirseydi, sanırım böyle hissettirirdi.

Aniden yakındaki bir yerlerden tanıdık bir şarkının notaları yükseldi. "Gangsta's Paradise"ı tanıdığımda neredeyse gülecektim. Belov elini cebine atıp telefonunu çıkarınca müzik daha da yükseldi, telefonu kulağına bastırdı. Bu bölünmeden hiç etkilenmeden silahını kaldırdı, bu kez kafama nişan aldı.

Belov'un kendisini arayan kişiyle konuşurken dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordum ama artık tüm sesler kısılmıştı, sadece boğuk mırıltılar kalmıştı. Nefes almak zorlaşıyordu. Teknelerin ışıkları artık çok daha bulanıktı. Gözlerimi kapattım ve karanlığın beni almasına izin verdim. Tam sınırdayken, zihnimi kaçak bir düşünce istila etti.

Sırt çantasına kendi gömleklerimden birini tıkıştırmalıydım.

BÖLÜM

yirmi

Vasilisa

"DOKUNMA BANA," DEDİM BOĞUK SESLE VE ELİMİ BABAMIN ELİNDEN çektim.

On saatlik uçuşumuz boyunca üstüme düşüp durmuştu. Eğer uçakta paraşüt olsaydı birini ona giydirip lanet uçaktan atardım.

"Vasya, bebeğim... Bunu atlatacak." Tekrar elimi tutmaya çalıştı ama elini ittim.

"Sevdiğim adamı öldürsün diye Sergei amcamı yolladın," diye bağırdım. Gözyaşlarımı zor tutuyordum. "Beni zarar görmekten uzak tutmak için hissettiğin o hastalıklı, manyak ihtiyaçla, bana verilebilecek en kötü acıyı verdin. Senden nefret ediyorum. Tanrım, senden öyle çok nefret ediyorum ki."

"Lütfen, Vasya..."

"Roman," dedi annem yanımdaki koltuktan. "Gidip arkada otur."

"Ama—"

"Hemen, *kotik*," diye hırladı ve kolunu bana doladı. "Rafael'in kardeşi ne dedi?"

"Hâlâ ameliyatta. İkincisine girdi. Cerrahlar iç kanamayı durdurmak için tekrar almak zorunda kalmışlar. Bu en kötüsü bile değil." Zorlukla nefes alıp sonraki kelimeleri çıkarmaya çalıştım.

"Hastaneye götürüldüğünde kalbi durmuş ve tekrar çalıştırmaları gerekmiş." El ayalarımı gözlerime bastırdım.

Ciğerlerime tam bir nefes çekebilmemin üzerinden saatler geçmişti. Boğazımda oluşan o düğümü aşıp ciğerlerime ulaştırabildiğim tek şey, kısa ve kesik nefeslerdi. Göğse alınan bir kurşun yarasından sağ kurtulma oranı düşüktü; özellikle de yakın mesafeden ateşlenen güçlü bir silah söz konusuysa. Ve amcamı tanıyordum, muhtemelen o devasa silahlarından birini kullanmıştı.

Annem elimi sıktı. "O iyi olacak Vasilisa. Sana söz veriyorum. İyi olacak."

Uçak yana yattı. Kulaklarım çınlıyordu ama bu inişe geçtiğimiz için değildi. İçimde büyüyen, ciğerlerimi ve zihnimi zorlayan, serbest kalmaya hazır bir çığlık vardı. Onu dışarı bırakmak istiyordum ama eğer bırakırsam bir daha duramayacağımdan korkuyordum.

Tekerlekler yere değdiğinde hafif bir sarsıntı oldu. Daha hareketimiz kesilmeden koltuğumdan fırlayıp kapıya doğru koştum. Bizi kısa sürede Sicilya'ya uçuracak bir uçak bulmak saatlerimi almıştı ve adamıma ulaşmak için bir dakika bile kaybetmeye niyetim yoktu.

Uçuş görevlisi önüme atılıp kapıya giden yolumu kesti. Ağzından muhtemelen itiraz cümleleri dökülüyordu ama bunlar bana mırıltıdan başka bir şey gibi gelmiyordu.

"Çekil!" diye gürledim ve onu geçmeye çalıştım ama arkadan iki güçlü kol beni sardı.

"Vasilisa..." Babamın sesi kulağımın dibindeydi. "Lütfen."

"Bırak beni." Kurtulmak için debelendim. "Bana sakın dokunma! Senin yüzünü görmeye bile dayanamıyorum!"

Beni sakinleştirmeye çalışan kelimeler fısıldamaya devam ediyordu ama beynime hiçbir şey nüfuz etmiyordu. Tüm odağım birkaç adım ötedeki uçak kapısındaydı. Uçağın piste yanaşması için geçen o dakikalar, hayatımdan yıllar alıp götürüyor gibiydi. Kapı nihayet açıldığında dışarı fırladım ve basamaklardan aşağı koştum.

Sergei amcam, pistin kenarına çekilmiş park hâlindeki bir arabanın yanında duruyordu. Üzerinde hâlâ Bratva için birini avlarken

giydiği o alışıldık taktik kıyafetleri vardı. Ona da bakmaya dayanamıyordum.

"Beni ona götür," dedim amcamın yanından geçip yolcu koltuğuna yönelirken.

"Bekleyelim de—"

"Beni ona götür!" diye kükredim. "Hemen!"

Sergei amcam, merdivenlerden yeni inen annemle babama doğru omzunun üzerinden bir bakış attı. Sadakati sadece Pakhan'a olduğu için yerinden kıpırdamasını beklemiyordum ama başıyla onayladı ve direksiyonun başına geçti.

Araç ileri atıldı. Ellerimi kucağımda birleştirdim ve parmağımdaki sade gümüş halkayı çılgınca çevirmeye başladım.

"Özür dilerim." Danışmadaki hemşire başını salladı. "Ama size daha önce de söylediğim gibi, hasta bilgilerini birinci derece aile üyeleri dışındaki kimseyle paylaşamam."

"Lütfen," diye yalvardım önümdeki beyaz bankoyu sıkarak. "Sadece yaşayıp yaşamadığını söyleyin."

"Söyleyemem. Üzgünüm."

Ellerimi ağzıma bastırdım. Boğazımdaki o çığlık patlamaya hazırdı, baskı o kadar büyüktü ki şakaklarımda zonkluyordu. Ciğerlerim küçülmüş olmalıydı çünkü yeterince hava alamıyor gibiydim.

Arkama dönüp çok sayıdaki koridora ve kapalı kapılara baktım. Rafael yaşıyordu. Başka hiçbir ihtimali kabul etmeyecektim. O bir yerlerdeydi ve hastanenin her bir güvenlik görevlisiyle dövüşmek zorunda kalsam bile onu bulacaktım.

Gözlerim, sol taraftaki koridorun ortasında bir sandalyeye çökmüş, kot pantolonlu ve parlak sarı tişörtlü bir adam figürüne takıldı. Bu Guido'ydu. Deli gibi bir hızla ona doğru koştum. Pislik son bir saattir hiçbir aramama bakmamıştı, onu en az elli kez aramıştım.

"O nasıl?" diye fısıldadım. "Görevliler bana hiçbir şey söylemiyor."

Guido'nun çenesi kasıldı. "Hâlâ ameliyatta."

Dudaklarımdan boğuk bir inilti döküldü. "Durumu ne kadar kötü?"

"Kötü," dedi bakışlarını yere dikerek. "Biliyordum, biliyor musun? Bana babanın Belov'u gönderdiğini söylediğin an, biliyordum işte."

"Neyi biliyordun?"

Başını kaldırdı, gözleri kan çanağına dönmüştü. "Rafael neredeyse yirmi yıldır paralı askerlik yapıyor. Sence bunca yıl içinde ağabeyim kaç kez vurulmuştur?"

"Bilmiyorum."

"Bir kez bile değil. Ama şimdi burada, yakın mesafeden göğsüne yediği bir kurşun sonrası beş kişilik bir cerrah ekibi onu yamamaya çalışıyor." Bana doğru bir parmak doğrulttu. "Rafael öylece oturdu ve Belov'un kendisini vurmasına izin verdi. Senin yüzünden!"

Guido'nun öfke dolu kelimeleri göğsüme bir balyoz gibi indi. Sendeleyerek geri gittim, koridorun duvarına çarptım. "Hayır."

"Evet!" Sandalyeden fırladı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Eğilip göz hizama gelirken yüzü bir öfke ve acı maskesine dönüşmüştü. "Sana o kadar âşık ki değer verdiğin birini öldürmektense ölmeyi tercih etti. Umarım artık onun seni ne kadar çok sevdiğine dair o lanet kanıtına kavuşmuşsundur."

Gözyaşlarım görüşümü tamamen kapatmıştı, Guido cebinden çıkardığı kâğıtları göğsüme sertçe bastırana dek fark etmedim bile. "Onu görmek istiyorsan buna ihtiyacın olacak. Tabii eğer kurtulursa."

Gözlerimi sildim ve elimdeki belgeye baktım. İlk sayfa, üstünde mühür olan resmî görünümlü bir sertifikaydı. Üç gün öncesinin tarihini taşıyordu. Metin İtalyancaydı ama Rafael'in ismini fark ettim. Hemen altında da benimki vardı. Gözlerim belgenin başlığına kaydı. İtalyanca konuşamıyor ya da okuyamıyor olabilirdim ama *matrimonio* kelimesini tanıyordum ve ne anlama geldiğini biliyordum.

Evlilik.

"Ne..." Kelime ağzımdan dökülüverdi. "Nasıl?"

"Ağabeyim aşktan gözü kör olmuş bir aptal olabilir ama yine de her zaman istediğini almanın yolunu bulan sinsi bir heriftir." Guido

koridorda ilerlemek için arkasını döndü ama sonra duraksadı. "Her şeyini sana bıraktı. Eğer kurtulamazsa, yaklaşık yetmiş milyon nakit ve bunun on katı tutarında yatırımın olacak. Hepsi senin, Bayan De Santi."

"Onun parasını istemiyorum!" diye bağırdım.

"Pekâlâ, dediğim gibi," dedi Guido uzaklaşırken. "Rafael her zaman istediğini alır. Eninde sonunda."

Önümdeki iki doktora bakakaldım. "'Uyanmıyor' derken ne demek istiyorsunuz?"

Ellili yaşlarının sonundaki kısa boylu ve yaşlı olanı iç çekip yanımdaki Guido'ya döndü. Cerrahın İtalyanca ne dediğine dair en ufak bir fikrim yoktu, bu yüzden ifadesinden bir şeyler anlamaya çalışarak yüzüne odaklandım. Soğukkanlı bir bakış dışında hiçbir şey yoktu. Ancak ondan çok daha genç olan meslektaşı, göğsüne bir dosya bastırmış, tek kelime etmeden şaşkın bir aptal gibi bana bakıyordu.

"Lütfen neler olduğunu söyler misiniz?" diye sordum. Genç olanın İngilizcesinin yaşlı doktordan daha iyi olması için Tanrı'ya dua ediyordum çünkü aklımı kaçırmak üzereydim. Damarlarımda panik geziyordu. Kendimi kaybetmek üzereydim.

"Şey, kocanız... O gerçekten kocanız mı?"

"Evet!"

"Ah... Yanlış anladım sandım. Sadece..." Gözleri beni tepeden tırnağa, vücudumu saran kısa elbisemden topuklu ayakkabılarımın ucuna kadar süzdü. "Şey... Anestezi sonrası bilincin yerine gelmesinde gecikme yaşıyor, genel anesteziyi takiben uyanamama durumu. Otuz dakikadan fazla oldu ama hâlâ tepkisiz. Şimdilik kendi başına nefes alıyor. Ancak önümüzdeki yarım saat içinde uyanmazsa, daha güçlü ilaçlar vermeyi ve potansiyel olarak—"

"Uyanacak," diyerek sözünü kestim. "Kocamın uyanmasını sağlayacağım. Onu görmeme izin verin."

"Hanımefendi, yardım edebileceğinizi sanmıyorum."

Kolunu kavradım, kumaşı elimde bükerek gözyaşları içinde, "O. Uyanacak," dedim.

Genç doktor, meslektaşına baktı, bana tekrar bakmadan önce İtalyanca birkaç cümle kurdular.

"Beş dakika," dedi genç olan ve uyandırma odasına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Doktorun peşinden koridor boyunca ilerleyip ailemin, amcamın oturduğu bekleme alanından geçerken tüm vücudum titriyordu.

"Vasya." Annem ben yanlarından geçerken sandalyesinden fırladı. "Neler—"

Gözlerimi silerek yavaşlamadan yürümeye devam ettim. Arkamdan birkaç ayak sesi ve babamın bastonunun fayans zemindeki o belirgin tıklaması geliyordu. Onlarla şimdi konuşamazdım. Rafael'i kendi gözlerimle görüp iyi olduğunu anlamadan olmazdı. Guido neler olduğunu onlara anlatabilirdi.

Uzun bir koridor daha geçtikten sonra doktor sağlam görünümlü bir kapının önünde durdu.

"Hanımefendi, şunu anlamanız gerekiyor ki—"

Kapı kolunu kavradım ve odaya daldım.

Kalp monitörünün sürekli bip sesi mutlak sessizliği deliyordu. Elimle ağzımı kapattım ama yine de acı dolu bir inilti dudaklarımdan kaçmayı başardı. Olduğum yerde kalıp Rafael'in hareketsiz formuna bakarken metal kapı kolu sırtıma batıyordu.

Tereddütlü bir adım attım. Sonra bir tane daha. Nihayet yatağa ulaştığımda yine gözyaşları içinde darmadağın bir hâldeydim. Rafael'in yanağını avucuma alıp ağzım kulağının dibine gelecek şekilde eğildim.

"Her şeyi yakacağım," diye yutkundum. "Bana bıraktığın o güzel evi. Oteli. Arabalarını. Onlardan geriye hiçbir şey kalmayacak."

Dudaklarımı şakağına bastırdım.

"O çok sevdiğin iki yatın var ya? İkisini de batıracağım ve denizin dibine çöküşlerini izleyeceğim." Kaşını öptüm. "Özel güvenlik

şirketin? Onu unutabilirsin, Rafael. Onu öyle bir yok edeceğim ki bir ay içinde kimse var olduğunu bile hatırlamayacak."

Cildi çok soğuk ve nemliydi. Elimi boynuna, nabız noktasına götürdüm. Yatağın yanındaki monitör bipleyip duruyordu ama yaşadığına dair daha somut bir kanıta ihtiyacım vardı. Ancak parmaklarımın altında o düzenli atışı hissettiğimde biraz gevşemek için kendime izin verdim.

"Paran? Hepsini bağışlayacağım. 'Keçiler İçin Daha İyi Bir Hayat' ya da onun kadar saçma bir vakıf bulup tüm milyonlarını onlara transfer edeceğim. O serveti bir Keçistan yaratmak için kullanabilirler. Keçileri tımar ettikleri, onları eşek sütüyle yıkadıkları ve hayvanlara bütün gün boyun masajı yaptıkları bir cennet."

Neden uyanmıyordu? Dudaklarımın altındaki sayısız yara izinin girinti ve çıkıntılarını hissederek yüzüne öpücükler kondurmaya devam ettim. Çoğu zaman orada olduklarını bile unutuyordum. Yanlış kaynamış ve yanağını büzen o dikiş izini ya da üst dudağını çekerek şeklini bozan izi görmüyordum. Sadece onu görüyordum.

Rafael'i.

Bu yara izleri yüzünden sevgimi takılarla ve hediyelerle satın alması gerektiğine inanması beni inanılmaz derecede öfkelendiriyor, tamamen mahvediyordu. O yara izlerini beni kurtarırken almıştı. Ve bu gerçeği asla açıklamak niyetinde de değildi.

Yüzü ifadesiz bir maske gibiydi ama dudakları hafifçe aralıktı. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp hafifçe ısırdım.

"Yemin ederim Rafael, eğer bana geri dönmezsen tüm imparatorluğunu yok etmeyi hayatımın görevi edineceğim," diye fısıldadım ağzının içine.

Kıpırdamadı. En ufak bir hareket yoktu. Burnumu çekişim ve kalp monitörünün ritmik sesleri dışında hiçbir ses yoktu. Yanağımı yanağına yasladım ve burnumu boynuna gömdüm.

"Lütfen," diye hıçkırdım kokusunu içime çekerek. "Seni çok seviyorum."

Etraftaki tüm hastane kokularına rağmen hâlâ aynı kokuyordu. Servi ağacı ve portakal gibi. Tuzlu hava ve deniz gibi. Dizginlenmiş bir tehlike ama reddedilemez güvenliğim gibi. Evim gibi.

Onu kaybedemezdim.

Başımın arkasına hafif bir dokunuş kondu ve ardından kulağımın dibinde hırıltılı bir nefes duyuldu. "Özel jeti... unuttun."

Rahatlama dolu bir çığlık dudaklarımdan kaçtı. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve yüzümü boynuna daha çok gömdüm. Boğazım tamamen tahriş olmuştu ve göz kapaklarım kapalı olsa da yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu.

"Unutmadım." Kelimeleri zar zor bir araya getirebiliyordum. "Onu, keçileri Karayipler'e yıllık tatile göndermek için kullanacağım."

Parmakları saçlarımın arasından geçti, beni yatıştırırcasına okşadı. "Geri geldin."

"Tabii ki geri geldim."

"Uçakta değildin. Pilot beni aradı. Gelmediğini söyledi."

Yavaşça başımı kaldırdım ve onu inceledim. Cildi hâlâ korkunç derecede solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"Özür dilerim. Babamın seni öldürsün diye gönderdiği tetikçiyi durdurmanın bir yolunu bulmaya çalışmakla meşguldüm ve uçağı kaçırdım." Yanağını okşadım. "Korkarım kayınpederin senin en büyük hayranın değil."

"Yani, Guido sana söyledi mi?"

"Beni sarhoş edip çaktırmadan evlendiğini mi?" Dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Evet, anlattı."

"Bana kızgın mısın?"

"Vücudundan borular ve saçma sapan şeyler çıkar hâlde hastane yatağında yatarken sana kızgın olamam."

"Onlar çıkacak. Eninde sonunda." Göğsü derin bir nefesle yükseldi. "Belki çıktıklarında boğazımı kesmeyi düşünürsün." Elimi alıp kasığına götürdü. "Bak? Sadece bunu düşünmek bile beni sertleştiriyor."

"Tanrım, Rafael." Gözyaşlarımın arasından kıkırdadım.

"Lütfen ağlama *vesperta*."

"Benim yüzümden az kalsın ölüyordun. Yine." Avucumu ön kolundaki hançer ve yılan dövmesinin üzerinde gezdirdim. "Neden bana senin olduğunu söylemedin?"

Rafael'in yüzünden bir öfke dalgası geçti. Bileğimi kavrayıp bana dik dik baktı. "Geri gelme sebebin bu mu?" Sesi alçaktı, tehdit doluydu. "Çünkü eğer buysa, hemen şimdi gidebilirsin."

Burnumun ucu onunkine değene kadar eğildim. "Hayır. Geri geldim çünkü sana âşığım."

"Neden? Benim gibi manipülatif bir orospu çocuğuna nasıl âşık olabilirsin?"

"Öylesin ve ben seni bu özelliğine rağmen seviyorum. Ya da belki de bu özelliğin yüzünden. Çünkü önemsiyorsun. Önemsemediğini söylediğinde bile. Hayatındaki insanları derinden önemsiyorsun. Adamlarını. Kardeşini. Beni. Başka bir şeymiş gibi maskelemeye çalışsan bile, senden yayılan o vahşi korumacılığa bayılıyorum. Değer verdiğin insanları korumak için bir ceset denizinde yürümeye razısın."

Elimi uzatıp yüzüne düşen birkaç tutamı geriye ittim. Rafael gözlerini kırpmadan, keskin ve ölçüp biçen bakışlarla beni izliyordu.

"Seni olduğun kişi yapan o muazzam irade gücü ve sarsılmaz kararlılık beni hayrete düşürüyor," diye devam ettim. "Ve inadın... O başlı başına bir varlık. Senin kadar dik kafalı bir adamla daha önce tanışmadım. Bu oldukça seksi, biliyor musun?"

Başımı yana eğip burnumu onunkine sürttüm. "Sana âşığım çünkü başka hiç kimse bana senin hissettirdiklerini hissettirmiyor. El üstünde tutulduğumu. Sevildiğimi. Özel olduğumu. Ve bunun bana verdiğin o abartılı takılarla hiçbir ilgisi yok. Aksine, bana bıraktığın o yapışkan notlardaki çizimlerle ilgisi var. Çalınan incirlerle. Sırf o aptal kediyi kurtarmanı istedim diye zehirli çalılıklardan aldığın o çiziklerle."

"Çok ısrarcıydın," dedi hırıltılı ve çatallı bir sesle.

"Evet, yapmanın *tek* sebebi de buydu." Gülümsedim. "Bana değerli olduğumu hissettiriyorsun. Ve yetkin olduğumu. Sadece seninleyken Rafael, kendimi kanıtlama ihtiyacı duymuyorum. Hayatım boyunca ne kadar güzel olduğumu duydum, sanki pahalı bir mobilya parçasıymışım gibi. Göze hoş gelen ama izleyenler bir sonraki odaya geçtiğinde kolayca unutulan biri... Sen bana sadece bir kez

güzel dedin ama yine de her gün öyleymişim gibi *hissettiriyorsun*. Dışarıdan değil, içeriden."

Rafael çenemi parmaklarının arasına aldı. Dudaklarının kenarı belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şimdi iltifat mı topluyorsun Vasilisa?"

"Belki?" diye burnumu çektim.

"O kadar güzelsin ki seninle olduğum her an gerçek olduğunu kanıtlamak için kendimi çimdikleme isteği duyuyorum." Yüzümü kendine yaklaştırdı. "Ve dışarıdan da fena değilsin."

Ağlamakla gülmek arası bir ses çıkardım. Avuçlarımı yanaklarına koyup dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Vurulmana izin verdiğin için seni asla affetmeyeceğim. Ve babamı da asla affetmeyeceğim."

"Ona karşı bu kadar sert olma. Ben de Roman'ın yerinde olsam aynısını yapardım." Dudağımı ısırdı. "Evlendiğimizi biliyor mu?"

"Hayır."

"Eminim mutluluktan uçacaktır."

"Biraz söylenir ama—"

"NE?!" Odanın dışından erkeksi bir haykırış patladı. "O *сволочь* benim küçük kızımı KENDİSİYLE EVLENMEYE Mİ ZORLADI?"

Kapı öyle bir güçle açıldı ki yan duvara çarptı ve babam içeri daldı. Yüzündeki ifadeyi tanımlamak için 'öfkeli' kelimesi hafif kalırdı. Dizginlenemez bir hiddet. Vahşi bir kırgınlık. Nefes alıp verişi derin ve yavaştı. Her nefes verişinde göğsünden bir boğa hırıltısını andıran bir ses çıkıyordu. Her solukta burun deliklerinin şişmesi manzarayı tamamlıyordu.

"Sen!" diye kükredi. "Seni sinsi," nefes alış, "yalancı," nefes alış, "hırsız... Orospu çocuğu."

"Roman!" Annemin çığlığı arkasında bir yerlerde yankılandı ve bir saniye sonra babamın vücuduyla kapı eşiği arasına sıkışarak içeri girdi. Ardından ellerini babamın göğsüne bastırdı. "Onları rahat bırak!"

"Onu öldüreceğim!" diye bağırdı babam, annem onu odadan dışarı itmeye çalışırken. "Onun derisini canlı canlı yüzeceğim ve postunu ofisimin penceresine perde diye asacağım!"

"Ona bakmayın siz," diye şakıdı annem, omzunun üzerinden bize sırıtıyordu. "Sadece haberden dolayı çok heyecanlı ve mutluluğunu ifade edecek kelimeleri bulamıyor. Değil mi *kotik*?"

Annem onu geriye doğru iterken, "Bıçak kullanmayacağım, hayır!" diye kükremeye devam etti Pakhan. "Lanet olası bir patates soyacağı kullanacağım! Senden harika çuval bezinden perdeler olacak De Santi! Ve kalıntıların rüzgârda her hışırdadığında, senin acı dolu çığlıklarını hatırlayacağım!"

Annem biraz komik, rahatsız olmuş gibi görünerek, "Biz sonra geliriz," diye fısıldadı ve kapıyı arkalarından güm diye kapattı.

Rafael'e baktım.

Yüzünde oldukça ukala bir sırıtış vardı. "Pekâlâ... Yakın zamanda birlikte balığa çıkabileceğimizi sanmıyorum."

Güldüm ve onu öptüm.

SON SÖZ

Rafael

Bir ay sonra

İKİ KATLI, MODERN BEYAZ EV, GÜN BATIMININ YUMUŞAK PARILTISIYLA yıkanmış bir hâlde önümüzde yükseliyordu. Kayınpederimin evi. Arabayı çiçek tarhının yanındaki boş yere park ettim ve motoru durdurdum.

"Anlaştığımız şeyi unutma," dedi Vasilisa güneşlikteki aynada makyajını kontrol ederken. "Babamı kışkırtmayacaksın. Düğün günümü 'çaldığın' için sana hâlâ kızgın. Bu bizim ailemle ilk... Şey, normal buluşmamız olacak, o yüzden lütfen medeni olalım."

"Tabii." Elindeki rimeli alıp arka koltuğa fırlattım.

"Hey! Ne—"

"Uslu duracağım. Ama sanırım biraz teşvike ihtiyacım var." Koltuğumu geriye ittim, sonra ellerimi o ince beline dolayıp onu konsolun üzerinden kucağıma aldım.

"Rafael, babamın giriş yolunda seks yapmayacağız."

"Yapmayacak mıyız?" İpeksi bluzunun ilk düğmesini çözdüm. "Unuttuysan hatırlatayım, doktorum hâlâ iyileşme sürecinde olduğumu söyledi. Hiçbir stresli duruma izin yok. Ve şu an anatomimin

bir parçası oldukça stresli hissediyor." Bluzunun kenarlarını ayırıp göğsünü hafifçe ısırdım.

"Aletini sakinleştirme işini yemekten sonraya bırakabiliriz," diye mırıldandı Vasilisa.

Elim kaburgalarından aşağı süzüldü, daha da aşağıya, açıkta kalan çıplaklığına ulaştı. Saten külotu uçağımda bir yerlerde unutulmuştu. Başparmağımı o kaygan kıvrımların arasında gezdirerek o tatlı noktayı buldum ve dairesel hareketlere başladım. Önce birkaç hafif dokunuş, sonra parmağımı o sıcaklığın içine kaydırmadan önce biraz daha baskı uyguladım.

"Fikrin mi değişti?" Yumuşak zevk iniltilerini dinlerken başparmağımla onu uyarmaya devam ettim.

"Evet," diye yutkundu Vasilisa; parmağımın üzerinde yükselip pantolonumun fermuarını indirdi.

Kaya gibi serttim, acı verecek düzeydeydi. Elini aletime sarıp dışarı çıkardığında neredeyse boşalacaktım. Karıma olan takıntımın seviyesi bambaşka boyuttaydı. Sadece bana dokunması ya da sadece boğazımı kesmekle tehdit etmesi yetiyordu, anında bitiyordum.

Ellerimi kıçının altına kaydırıp onu aletimin üstüne hizaladım ve bu inanılmaz kadını yavaşça indirmeye başladım. Henüz yarısını bile sokamamışken beynim yanmıştı.

Yüzünü örten uzun siyah saçların arasından iki koyu göz bana kilitlendi. Delici. Biraz vahşi. Benim.

Onu kendimin olarak görebilmek hâlâ biraz gerçeküstü geliyordu.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi sana nasıl gösterebilirim, emin değilim Vasilisa."

"Zaten gösterdin, seni kaçık," diye fısıldadı beni daha çok içine alırken. "Bir daha böyle bir numaraya kalkışırsan, yemin ederim seni boğarak öldürürüm."

Aletim içinde şiddetle seğirdi, yaklaşan orgazmımı zar zor dizginledim. Aşağıdan ona doğru kalkıp içini tamamen dolduruyor ve aynı anda dudaklarını ele geçiriyordum.

"Seni seviyorum," dedi dudaklarıma doğru. "Çok, çok fazla."

Kalbim sanki göğsüme sığmayacakmış gibi şişip genişledi. Vasilisa'nın yüzünü avuçlarıma aldım, üzerimde çılgınca bir tutkuyla zevkinin peşinden koşarken o kızarmış ve nefes nefese hâlini izlemenin tadını çıkardım.

Bu sarhoşluk hâli, eski gölgelerin gittiğini bilmem için ihtiyacım olan tek şeydi. Çok daha genç bir adamken beni rahatsız eden o karanlık düşünceler... Yıllar içinde, o alışveriş merkezindeki anı düşündüğüm karanlık anlar olmuştu. Patlamadan hemen önceki o saniye.

Kendime bile itiraf etmekten utanıyordum ama birden fazla kez, eğer orada olmasaydım ne olurdu diye merak etmiştim. Hayatım nasıl olurdu? Koridorda neşeyle koşan o kızı görmeden önce gitmiş olsaydım? Ya da görseydim de merdiven boşluğunda kalmayı seçseydim? Bu düşünceler midemi bulandırıyor, kendimden tiksinmeme sebep oluyordu. Yine de ara sıra, zayıflık ve acı anlarımda yüzeye çıkıyorlardı.

Peki ya şimdi? Şimdi Vasilisa'nın sırtındaki o yara izi için kendimi paralıyordum. Beni aşmayı başaran o tek lanet olası cam parçası. Onda kalıcı bir iz bırakan parça. Onu daha iyi korumalıydım. O kesik de benim üzerimde son bulmalıydı, onun değil.

Aynadaki yansımamdan her zaman nefret etmiştim. Ta ki kurtardığım kızın Vasilisa olduğunu anlayana kadar. Şimdi kendime baktığımda hissettiğim tek şey rahatlamaydı. Çünkü yaralanan bendim, o değildi.

Onu kurtarmak için orada olmam kader miydi? Benim seçimimle kaderimiz mühürlenmiş miydi? Yoksa o boyun eğmez kısmet, bunca yıl sonra onu ustalıkla bana mı yönlendirmişti?

Vasilisa sırtını kavislendirip kucağımda dağılırken saçlarımı çekiştirdi. Sonunda kendimi serbest bıraktım ve içini doldurdum. Ağır nefeslerimiz etrafımızdaki boşlukta yankılanıyordu. Karımın yüzünü nazikçe okşadım. Benim güzelim. Bir canavarın kucağında.

"Sanırım masallar gerçekten varmış *vespetta*. Ve inanıyorum ki sana bir hediye borçluyum."

"Neyden bahsediyorsun," diye soludu. "Ne hediyesi?"

Gülümsedim. "Bir kütüphane."

Vasilisa

"Biz geldik!" diye bağırdım ve Rafael'in elini sıkarak giriş holüne adım attım.

Babam sert bir ifadeyle bize yaklaştı, aniden bir kol mesafesi kala durdu. Gözleri yüzümde gezindi; makyajımın dağılıp dağılmadığını merak etmeden duramadım. Sonra gömleğime indi. Aşağı bakınca irkildim. Düğmelerden birini atlamıştım. Ve eteğim yamuk duruyordu. Kahretsin. Hemen eteğimi düzelttim ama gömlek için yapacak bir şey yoktu. Sadece soğukkanlı davranmalı ve bu yemeğin kan dökülmeden bitmesini ummalıydım.

"Şey... Selam baba," diye şakıdım kocaman gülümseyerek.

Roman Petrov'un boğazından garip bir hırıltı yükseldi ve ateş çemberine düştüğümüzden hiç şüphem kalmadı. Babamın burun delikleri genişledi ve o tehditkâr bakışlarını kocama çevirdi. "Ölmek mi istiyorsun De Santi?"

Gözlerimi kapatıp sakinleştirici bir nefes aldım. Eğer silahlarını sallamaya ya da birbirlerini yumruklamaya başlarlarsa, gidecektim.

"Bakıyorum da hâlâ her zamanki gibi dramatiksin... Baba," dedi Rafael dümdüz bir sesle.

Aman Tanrım...

Babamın yüzündeki ifade cinayet işleyecek bir hâle büründü. Bir adım ileri atıp neredeyse Rafael'in göğsüne çarptı. "Bana 'baba' deme, seni hırsız orospu çocuğu! Yemin ederim, seni—"

"Evet, biliyorum. Beni çok hoş olmayan bir şekilde öldüreceksin." Rafael babamın yanından geçti, geçerken omzuna hafifçe çarptı. "Hadi yemek yiyelim. Kurt gibi açım."

"Uslu duracağına söz vermiştin," diye mırıldandım yemek odasına yönelirken.

"Üzgünüm."

"Hayır, değilsin."

Rafael'in dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrıldı. "Hayır. Zerre kadar değilim."

"Hâlâ her şeyi kabullenmeye çalışıyor. Eğer sen de biraz— Rafael!" Babam izlerken kalçamı mıncırdığı için elini hızla iterek ciyakladım.

"Ne var?"

"Lütfen, bu akşamın bir felakete dönüşmemesi ve gerçekten iyi vakit geçirmek için hepimiz biraz çaba sarf edebilir miyiz?"

Rafael omzunun üzerinden bir bakış attı. Gözlerini takip ettim ve yüzümü buruşturdum. Babam hâlâ ön kapıda durmuş, bir manyak gibi gözlerini kocama dikmiş bakıyordu.

"Ben zaten harika vakit geçiriyorum." Rafael kolunu belime dolayıp beni göğsüne çekti. "Ve daha da iyi olacak."

Dudakları dudaklarıma öyle bir güçle çarptı ki çığlık attım. Kocam beni öptüğünde, her zamanki gibi geri kalan her şey önemsizleşti. Bacaklarımı beline doladım ve boynunu sıkarak, sanki yarın yokmuş gibi ona karşılık verdim. Rafael bir elini çeneme koyup başımı sabit tutarken dudaklarımı talan ediyordu.

"Ah, işte buradasınız kumrular," diye şakıdı annem arkamızdan. "Yemek soğuyor."

Öpücüğü hemen kestim ve Rafael'in vücudundan aşağı kaydım.

"Şey, selam anne. Evet, geliyoruz. Ama babama bir sakinleştirici falan gerekebilir." Rafael'in elinden tutup onu yemek odasına sürükledim.

Yulia çoktan masaya oturmuş, telefonuyla oynuyordu. Angelina teyze de karşısındaydı.

"Diğerleri nerede?" diye sordum boş sandalyelere bakarak.

"Sergei birazdan gelir," dedi Angelina gülümseyerek. "Alexei ve Sasha için yedek kıyafet bırakması gerekiyordu. Tutuklanmışlar."

"Ne?!"

"Polis onları dün gece sokak yarışı yaparken yakalamış. Hız sınırının çok üzerindeymişler. Roman derslerini almaları için bugün nezarette beklemelerine karar verdi. Yarın kefalet için avukat gönderecek."

"Harika." İç çekip Yulia'nın yanına oturdum, Rafael de sağımdaki yerini aldı.

Annem, arkasında babamla yemek odasına girdi. Babam masanın başındaki yerine oturduğunda yüzü hâlâ bir öfke maskesinden ibaretti.

"Haberi duydun mu?" Yulia beni dirseğiyle dürttü. "Babam evden taşınmama izin verdi. Hyde Park'ta harika bir stüdyo daire buldum ve—"

"O stüdyoyu unut," diye sözünü kesti babam. "İki odalı bir daire bakmaya başla."

"Ne?!" diye ciyakladı Yulia. "Ama kapora verdim bile. Ayrıca neden iki odaya ihtiyacım olsun?"

"Ukrayna mafyası bölgemizi işgal etmeye çalışıyor. Yüksek alarm durumuna geçiyoruz, bu yüzden bir sonraki emre kadar sana bir koruma verilecek."

"Asla olmaz!"

Yemek odasının kapısı açılarak duvara çarptı.

"Luca'nın bana ne aldığına inanamayacaksınız," diye gürledi Sergei amca içeri girerken ve kocaman bir yarı otomatik tüfeği, domuz pirzolası tabağının hemen yanına, masanın üzerine bıraktı. "Ne? Bugün kuzu yok mu?"

"Şu şeyi yemekten uzak tut!" diye tersledi annem.

"Bu *şey* bir KR-101X. Birinci sınıf, sivil kullanımına uygun bir AK tüfeği. Kalashnikovun en yenisi millet," dedi Sergei gözle görülür şekilde alınarak. "Özel, sınırlı sayıda üretim öncesi serisi; katlanır sentetik dipçikli, on altı buçuk inçlik namlu ve 7.62x39'luk mermi alıyor."

"O bir, 5.56 NATO," diye yorum yaptı Rafael patates püresi kâsesine uzanırken.

"Hayır, değil." Sergei eğilip tüfeği kavradı, şarjörü kurcaladı. "Vay anasını. Öyleymiş."

"Yüce İsa!" Babam elini masaya öyle bir vurdu ki kadehler ve çatal bıçaklar zıpladı. "Şu lanet şeyi ortadan kaldır Sergei! Yemek yiyoruz!"

"Her zaman eğlenceyi bozan biri vardır zaten." Amcam gözlerini devirdi. "En azından Rafael yüksek kaliteli ateşli silahların kıymetini biliyor. De Santi, hiç bunlardan birini deneme şansın oldu mu?"

"Aslına bakarsan oldu."

Ah hayır. Masanın altından elimi Rafael'in uyluğuna koyup sıktım. "Rafael, sakın!"

"Geçen hafta Savunma Bakanlığı'na giden bir sevkiyat nasıl olduysa yanlış yönlendirilmiş ve Katanya Limanı'na geliverdi," diye devam etti Rafael. "Ve sihirli bir şekilde, sevkiyat belgelerinde benim adım yazıyordu. Sunucularında bir sorun çıkmış olmalı." Bana baktı, yüzünde gurur dolu bir ifade vardı. "Harika işti, bebeğim."

"Onun için İtalyan Savunma Bakanlığı'nı mı *hack*ledin?" diye kükredi babam sandalyesinden fırlayarak.

"Karıma sesini yükseltmeye sakın cüret etme Petrov!" diye karşılık verdi Rafael.

Uff. Dirseklerimi masaya koyup ellerimi saçlarıma gömdüm. Bağırışma, babamla kocamın birbirlerine küfürler ve ölüm tehditleri savurmasıyla devam etti. Gürültünün arasından annemin, Angelina teyzeye masadaki bıçakları kaldırmasını söylediğini duyabiliyordum. Sergei amcam telefonda biriyle, muhtemelen Felix dedemle ABD Savunma Bakanlığı'nın bir sonraki silah sevkiyatının ele geçirilme ihtimali hakkında konuşuyordu.

"Hep böyle mi olacak?" diye mırıldandım.

"Muhtemelen," dedi Yulia omuz silkip salataya uzanırken. "Ben kesinlikle bir diş hekimiyle evleneceğim."

Mutfaktan gürültülü bir patlama sesi geldi. Herkes bağırmayı kesip başını o yöne çevirdi.

"O neydi?" diye sordu biri ama soru, yan odadan yükselen çığlık ve gürültü kakofonisinde kayboldu.

"Şey... Igor huzurevinden kaçıp gelmiş." Annem elindeki et bıçağını arkasına saklayarak mahcup bir şekilde gülümsedi. "Burbonlu karides flambé tarifini deniyor *kotik*."

Duman ve yanık kokusu yavaş yavaş odaya yayıldı. Mikrodalga olayından sonra babamın taktırdığı gelişmiş yangın alarmı çalmaya başladı ve bir saniye sonra tepedeki fıskiyelerden sular fışkırarak yemeği ve masadaki herkesi sırılsıklam etti.

Yüzümdeki ıslak saçları geriye itip kocama baktım. "Aileye hoş geldin, bebeğim."

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER

Rafael ve Vasilisa'nın hikâyesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

Birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum bırakarak diğer okuyuculara *Hırçın Güzellik* hakkında ne düşündüğünüzü bildirirseniz çok memnun olurum.

Yorumlarınız her zaman çok değerli. Sadece bir cümle bile olsa, yazar için çok büyük bir fark yaratır. Bir kitap ne kadar çok yorum toplarsa, seçtiğiniz çevrim içi mağazada o kadar çok görünür olur. Dürüst geri bildiriminiz, bir sonraki kişinin Rafael ve Vasilisa'yı denemeye karar vermesine yardımcı olabilir.

SIRADA NE VAR?

Birçoğunuzun hâlihazırda bildiği gibi, bu *Kusursuzca Kusurlu* dünyasının bir yan serisi olan *Mafya Mirası* serisinin ilk kitabı, orijinal kitaplardaki ana çiftlerin çocuklarına ait kitaplar olacak. *Mafya Mirası* serisinin bir sonraki kitabı Vasilisa'nın kardeşi Yulia'nın olacak. Kitabın adı *Tatlı Hain* ve muhtemelen tahmin ettiğiniz gibi, bu bir koruma romantizmi.

Ancak eğer bu benim yazdığım bir kitabı ilk okuyuşunuzsa ve bu dünyadan keyif aldıysanız, Neva Altaj'ın diğer kitaplarını kontrol etmek isteyebilirsiniz. *Kusursuzca Kusurlu* serisindeki her kitap, seriye bağlı kalmadan okunabilir.